www.virtual-project.eu

BRAD THOR

„Cine crede că singurul gând despre teamă trebuie să fie cel despre însăşi teama noastră ar trebui să-l cunoască pe Brad Thor."
NEWSWEEK

ACT DE RĂZBOI

Brad Thor

ACT DE RĂZBOI

V.1.0

Traducere din limba engleză: Tripon Cristina Mihaela prin Lingua Conexion

Brad Thor
Act of War
Editura RAO
2015

Pentru Emily Bestler –
cel mai bun redactor şi editor din lume.
Mulţumesc pentru tot.

„Lăsaţi-l să doarmă. Pentru că, odată trezit,
dragonul va zdruncina întreaga lume.”

Napoleon Bonaparte

PROLOG

HONG KONG
CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎN URMĂ

Aerul era încărcat cu umiditate. *Zăpuşeală.* Specific pentru această perioadă a anului. Era sezonul musonic, iar când ieşeai afară, aveai impresia că păşeai direct într-o saună. Pe la jumătatea străzii, bărbatul începu să transpire. Când ajunse la intersecţie, hainele i se lipiseră de trup. Glockul vârât la spate, lângă coapsa dreaptă, era înmuiat în transpiraţie.

Arme, bani şi câteva echipamente de înaltă tehnologie. O scenă ruptă parcă dintr-un film. Doar că nu era aşa. Era cât se poate de real.

Luând-o la dreapta, el intră într-o piaţă mare, descoperită. Ai fi zis că o maşină-capcană plină cu bidoane de vopsea neon – vizibil în lumina UV – tocmai explodase acolo. Totul, până şi păsările închise în colivii incredibil de mici, oferea o explozie de culori aprinse. Mirosurile se întrepătrundeau – de la mirosurile de ghimber şi usturoi până la izurile pestilenţiale ale „uleiului reciclat", dragat din canalele colectoare ale restaurantelor şi din separatoarele de grăsimi ale nenumăraţilor vânzători ambulanţi de mâncare.

Peste tot erau căldări ruginite în care se aflau crabi vii, găleţi cu ţipari şi vase puţin adânci cu apă pline de peşti. Bărbaţii şi femeile negociau preţul portocalelor şi al ardeilor roşii, al cărnii de porc şi de pui.

Ken Harmon străbătea piaţa aşa cum primul izvor născut din topirea zăpezii se scurge şerpuind de-a lungul albiei secate a unui râu. Cu toate că nu căuta ceva anume, el observa tot – fiecare ţigară aprinsă, fiecare ziar ridicat, fiecare telefon mobil folosit. Urechile lui percepeau sunetele înconjurătoare ca pe o cacofonie, iar el le identifica, le analiza şi le sorta neîncetat.

Îşi controla cu calm şi cu profesionalism mişcările corpului şi funcţionalitatea simţurilor. Agenţia Centrală de Informaţii nu îl trimisese în Hong Kong ca să intre în panică. Ba dimpotrivă, i se dăduse această misiune tocmai pentru că nu se panica. Şi cei de la Washington o făcuseră deja; odată cu repatrierea trupului lui David Cahill.

Cahill fusese agent neacoperit al Agenţiei, detaşat în Shanghai. Un membru cu sânge albastru al elitei, care cunoştea pe cine trebuia şi care mergea la toate petrecerile importante. Vedea lucrurile în alb şi negru. Nuanţele de gri erau pentru mincinoşii profesionişti, ca, de pildă, diplomaţii şi cei care nu aveau curajul să spună răului pe nume atunci când îl recunoşteau. Din punctul de vedere al lui Cahill, în lume exista mult rău, în special în China. Acesta era motivul pentru care învăţase limba şi ceruse să fie detaşat acolo.

În calitate de NOC, sau mai exact un agent care acţiona sub „acoperire neoficială”, el nu beneficia de imunitatea diplomatică de care se bucurau ceilalţi agenţi CIA care activau în cadrul vreunei ambasade sau al vreunui consulat. Cahill fusese spion, un adevărat agent „secret”. Şi îşi făcuse foarte bine meseria. Crease o reţea de oameni puternică în China, cu legături în Partidul Comunist Chinez, în Armata de Eliberare a Poporului, chiar şi în Serviciile de Informaţii Chineze.

Cu ajutorul contactelor pe care le avea, Cahill descoperise ceva, ceva cu implicaţii serioase pentru Statele Unite în ceea ce privea securitatea naţională. Apoi, într-o seară, în timpul întâlnirii cu unul dintre cei mai importanţi informatori, Cahill suferise un atac de cord şi căzuse secerat în faţa ei.

Informatoarea era un DJ din Shanghai, care îşi spunea Mingxia. Petrecerile ei erau unele dintre cele mai tari din China. Vedete, droguri, femei frumoase – aveau de toate. Aceste petreceri o propulsaseră în cercurile celor bogaţi şi puternici din China.

Nu era însă fără pată, tocmai de aceea o recrutase Cahill. După moartea lui, Mingxia dispăruse de pe suprafaţa pământului. Cei de la CIA nu reuşiseră să-i dea de urmă. Voiau răspunsuri şi o căutaseră prin toate cotloanele. Apoi, două săptămâni mai târziu, ea îşi făcuse din nou apariţia.

Asta se întâmplase prin intermediul unui canal de comunicaţii urgente pe care îl stabilise Cahill pentru ea – un mesaj înregistrat pe un forum obscur, monitorizat de Langley. De la dispariţia ei, cei de la CIA intraseră într-o continuă stare de agitaţie. Puseseră chinezii mâna pe ea? Oare Cahill fusese descoperit? Avusese femeia vreo legătură cu moartea lui? Era, oare, o capcană?

Se presupunea că ea deţinea informaţii despre un posibil atac zdrobitor împotriva Statelor Unite, însă nimeni nu ştia dacă putea fi de încredere. Cei de la Agenţie aveau nevoie disperată de informaţii. Prin urmare, apelaseră la Ken Harmon.

Harmon nu era un rafinat al elitei asemenea lui Cahill. Era

înalt, mătăhălos şi nu lua parte la petreceri simandicoase. Avea obiceiul să bea de unul singur în barurile mizerabile de pe aleile lăturalnice din cele mai infernale locuri din lume. Era un om dur, fără prea multe obligaţii şi cu un scop clar. Când cineva, undeva, intra în panică, Harmon era cel care îşi făcea apariţia.

Hotărâse să o întâlnească pe informatoare în Hong Kong. Era mult mai bine decât în Shanghai şi mult mai sigur decât în Beijing, în special pentru un alb.

Harmon alesese cafeneaua. O imitaţie ieftină a cafenelei Starbucks[1]. Era aglomerat, un amestec anglo-chinez. Oamenii vorbeau la telefoanele mobile sau îşi lăsau degetele să alunece pe tastaturi. În urechi aveau căşti şi ascultau muzică sau urmăreau videoclipuri pe monitoare. „Ce s-a întâmplat cu ceaşca de cafea şi cu ziarul? La naiba, îşi zise el, ce s-a întâmplat cu ziarele?”

Existau uşa de la intrare şi cea din spate, ceea ce însemna două ieşiri, *trei* dacă spărgeai cu piciorul geamul din toaleta femeilor, care dădea către un puţ de aerisire îngust. Toaleta bărbaţilor era ca o cutie. Dacă rămâneai blocat înăuntru, nu aveai pe unde să ieşi. Harmon nu intenţiona să rămână blocat.

Împrejurimile erau supravegheate de o reţea întreagă de oameni. Îi depistase pe câţiva. Bărbaţi care aveau o condiţie fizică prea bună şi o înfăţişare prea îngrijită. Erau „muşchii” Agenţiei, genul foştilor agenţi speciali. Mânuiau de minune arma şi era bine-venit să îi ai în echipa ta dacă lucrurile scăpau de sub control, însă erau prea vizibili, iar Harmon nu ceruse nişte dădace. Cerinţa lui însă fusese ignorată.

Mai ceruse, de asemenea, ca femeii să i se cumpere un bilet de avion, astfel încât el să poată avea întâlnirea într-o sală de aşteptare îngrijită a unei companii de zbor necunoscute din Aeroportul Internaţional din Hong Kong. Era un mediu controlat. Era mai greu să introduci arme. Era mai uşor să depistezi pericolul înainte să se declanşeze. Tehnica operativă 101. Şi această cerinţă fusese ignorată.

Cei din Langley erau de părere că aeroporturile erau *prea* controlate şi, prin urmare, chinezilor le-ar fi fost mai uşor să încline în favoarea lor. CIA îşi dorea o locaţie publică, ea oferind mai multe posibilităţi de scăpare. Aveau la dispoziţie maşini,

[1] Starbuck Corporation, în general cunoscută drept Starback Calfe, e o companie americană globală şi un lanţ de cafenele, din Seattle, Washington, înfiinţată în 1971 (n. red.).

case sigure, schimburi de haine, echipament medical, paşapoarte false, chiar şi o barcă de mare viteză. Luaseră în calcul toate evenimentele neprevăzute şi făcuseră planuri pentru fiecare dintre ele. Atât de îngrijoraţi erau.

Harmon intră şi scană cafeneaua din priviri. Aveai senzaţia că aerul condiţionat era conectat la un tub de oxigen pur şi înviorător. Luă un şerveţel din hârtie şi începu să-şi şteargă creştetul ras, coborând apoi spre ceafa groasă. Comandă o Coca-Cola la doză, fără gheaţă. Învăţase pe pielea lui cum stătea treaba cu gheaţa în ţările străine.

După ce plăti în numerar, el luă doza şi se îndreptă către staţia de benzină, de unde cumpără câteva produse, apoi găsi o masă. Era ceva mai departe de fereastră, însă nu într-atât de departe, încât să nu poată supraveghea uşa şi ceea ce se întâmpla afară, în stradă.

Nu avea asupra lui nici un aparat electronic. Nici laptop, nici telefon mobil, nici walkie-talkie. Nici act de identitate. În afară de pistolul Glock de mare calibru, de câteva reviste şi de cuţit, nu mai avea asupra lui nimic care să-l lege de vreun eveniment, vreo persoană sau vreun loc. Acesta era modul de operare al profesioniştilor.

Scoase din buzunar o chitanţă şi o împături, dându-i forma pe care trebuia să o recunoască Mingxia. O inimă. Ştia să facă şi lebede, dar toată lumea ştia să facă lebede. Era primul lucru pe care îl învăţai. De obicei, făcea inimi atunci când se întâlnea cu informatoarele. Era altceva. Unora le plăcea. Altora, nu. Lui nu-i păsa. O inimă era doar o inimă.

După ce termină, o aşeză deasupra unui şerveţel alb. Era unică, dar discretă, nimic care să atragă atenţia din stradă. De fapt, nu o observai decât dacă treceai pe lângă masă, în drum spre toaleta femeilor – şi chiar şi atunci, doar dacă o căutai cu privirea.

După o oră, îşi făcu apariţia şi femeia, care încetini pasul când trecu pe lângă masă. Fu aproape imperceptibil, însă era suficient cât să-i transmită că ea îl văzuse.

În timp ce Mingxia se afla la toaletă, Harmon cercetă cu privirea cafeneaua şi strada. Bău din cea de-a doua doză de Coca-Cola şi frunzări revistele turistice pe care le puteai găsi în toate cafenelele şi restaurantele fast-food din Hong Kong.

Când reveni de la toaletă şi trecu din nou pe lângă masa lui, Mingxia observă doar inima. Şerveţelul fusese înlăturat. *Totul e în regulă.* Nu o urmărise nimeni înăuntru. Se putea aşeza în

siguranţă. După ce îşi comandă un ceai la tejghea, ea se aşează la masa de lângă el.

Era atrăgătoare. Arăta mai bine decât în fotografia pe care Cahill o adăugase în dosarul ei. Înţelegea de ce o recrutase. Conform informaţiilor din dosar, familia ei se afla pe undeva şi avea nevoie de bani. Aşa era mereu. Pe Harmon, nu îl interesa acest aspect. Nu îi dăduse întâlnire. Se afla acolo ca să o interogheze şi, dacă era nevoie, să o scoată afară din China. Era bucuros că ea vorbea engleza.

Mingxia îşi vârî mâna în poşetă şi, scoţând ochelarii pe care i-i dăduse Cahill, îi aşeză pe bancheta dintre ei.

Înainte să plece din Statele Unite, Harmon primise instrucţiuni despre cum să-i folosească. Nu era prea încântat, cu toate că erau mai buni decât versiunile anterioare pe care Google le crease pentru Agenţie. Proiectorul de mărimea unei piese Lego fusese înlocuit cu unul de mărimea unei capse. Chiar şi aşa, din punctul lui de vedere, ochelarii erau prea de domeniul ştiinţifico-fantastic.

Constituiau totuşi o metodă mai bună de a împărtăşi informaţiile decât schimbul de serviete pe sub masă sau de plicuri care conţineau rapoarte şi fotografii. Ochelarii mai aveau un buton de ştergere, care anula toate datele dacă ei ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia.

După ce şi-i puse pe nas, Harmon îşi îndreptă din nou atenţia asupra revistei şi se prefăcu că citeşte.

În timp ce informaţiile „curgeau” în interiorul lentilelor, mintea lui începu să facă legăturile.

— Eşti sigură de toate astea? întrebă el.

— Da, răspunse Mingxia.

Vor avea nevoie, desigur, de mai multe dovezi decât simplul ei cuvânt. Însă dacă informaţiile erau adevărate, Statele Unite urmau să aibă probleme. *Probleme serioase.*

— Ce este fragmentul acesta în chineză care se tot repetă? întrebă el. *Xue Long.*

— Este numele de cod al operaţiunii.

— Ce înseamnă?

— Xue Long este o creatură din mitologia chineză, despre care se spune că aduce întunericul, frigul şi moartea.

— Cum se traduce?

— În engleză, s-ar traduce „dragonul de zăpadă”.

CAPITOLUL 1

WASHINGTON, D.C., CAMERA PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ, CASA ALBĂ

Secretarul Apărării îşi drese vocea.

— Domnule preşedinte, dacă-mi permiteţi, aş vrea să sugerez să mutăm Flota a 5-a din Mediterană lângă Flota a 7-a din Pacific.

— Ar trebui să poziţionăm mai multe bombardiere în regiune, adăugă comandantul Statului Major Reunit.

Preşedintele privi cu atenţie mulţimea de imagini expuse în toată încăperea. Se aşteptase să fie pus la încercare în timpul mandatului, însă nu atât de repede – şi nu la nivelul acesta.

După două mandate de guvernator, Paul Porter câştigase alegerile deoarece ajunsese la inimile americanilor. Era un bărbat amabil, de vreo şaizeci de ani. Înalt, cu faţa arsă de soare, Porter, iubitor de natură, se afla în elementul lui ocupând cea mai puternică funcţie din lume tot aşa cum se simţea în elementul lui când mergea la pescuit în Montana.

Era cunoscut pentru că spunea adevărul, *mai ales* atunci când era greu de spus. Nu adoptase niciodată metoda expeditivă folosită de politicieni de a declara oamenilor doar ceea ce voiau ei să audă. America nu îşi mai permitea jumătăţi de adevăr.

În timpul campaniei, Porter militase pentru un viitor mai strălucit şi mai prosper pentru naţiune. Promisese o Americă împăcată cu sine şi cu restul lumii. Dar toate acestea, ca orice lucru valoros, necesita efort. Fraza „Trebuie să acţionăm astăzi pentru a ocroti ziua de mâine” devenise marca distinctă a discursurilor lui. Îi plăcea să îl parafrazeze pe părintele fondator, dr. Joseph Warren şi să le amintească americanilor că libertatea generaţiilor viitoare depindea de acţiunile lor prezente. Era o chemare potrivită la acţiune, care, în lumina a ceea ce învăţaseră, primise o semnificaţie mult mai profundă.

— Mai întâi de toate, răspunse preşedintele, răsfoind cartea de referinţă până când ajunse la pagina dorită, cine este expertul nostru care se ocupă de China?

Toate privirile se îndreptară către analistul-şef al CIA care se ocupa de China, o femeie pe care o chema Stephanie Esposito.

— Eu sunt, domnule preşedinte, răspunse ea, ridicând mâna.

Era agitată. Nu mai dăduse niciodată raportul unui preşedinte până în acel moment.

— Agent Esposito, nu-i aşa?

— Da, domnule preşedinte.

— Am înţeles că ai insistat ca raportul ăsta să includă şi informaţii legate de conceptul chinezesc de război „fără limite”.

— Este adevărat, domnule.

— De ce?

— Deoarece cred că este singura doctrină importantă pe care au dezvoltat-o în epoca modernă. Stă la baza acţiunilor lor, în special în cazul „Dragonului de zăpadă”.

Preşedintele fu de acord.

— Sunteţi amabilă să le explicaţi şi celor care se află în încăpere şi nu sunt familiarizaţi cu conceptul „război fără limite” ce înseamnă?

— Desigur, domnule preşedinte, răspunse Esposito. China consideră Statele Unite inamicul său numărul unu. Ministrul Apărării, generalul Chi Quamyou, a declarat că războiul cu Statele Unite este inerent şi nu poate fi evitat. În acelaşi timp, China a înţeles că nu poate învinge Statele Unite pe un câmp de luptă tradiţional. Suntem prea avansaţi din punct de vedere tehnologic. Însă, din cuvintele şefului Armatei de Eliberare a Poporului, generalul Fu Haotian, „buturuga mică va răsturna carul mare.” Acest lucru se poate întâmpla doar dacă ignori regulamentul. Exact asta au făcut doi colonei extrem de periculoşi ai Armatei de Eliberare, în 1990. Renunţând la ideea tradiţională despre război, coloneii Qiao Liang şi Wang Xiangsui au dat naştere unui concept complet nou atât despre război, cât şi despre China însăşi.

— Cum aşa?

— În doctrina referitoare la un război fără limite, Liang şi Xiangsui respingeau ideea potrivit căreia China trebuia să lupte împotriva Statelor Unite pe un câmp de bătălie tradiţional. De ce să foloseşti o tactică de luptă cu care ştii că vei pierde? Coloneii au propus, în schimb, ca ţara Marelui Zid să se implice doar în luptele pe care ştia că le va câştiga. Filosofia lor are la bază atacuri nemiloase şi neconvenţionale. De fapt, colonelul Liang ar fi spus că prima regulă a războiului fără limite este aceea că nu există reguli. Se acceptă orice. Bombe în cinematografe, căderea

reţelei electrice a Americii, întreruperea internetului, otrăvirea proviziilor de mâncare şi de apă, bombe-capcană, atacuri chimice sau biologice nimic nu depăşeşte limitele în noua lor filosofie. Asta îi oferă Chinei un avantaj. Nu îi vom putea anticipa mişcările. Nu va exista o mobilizare în masă a trupelor sau ceva asemănător. De fapt, războiul fără limite conferă un caracter aproape inutil avioanelor, soldaţilor şi tancurilor în sensul lui tradiţional.

— Dar cineva tot trebuie să conducă atacurile! exclamă şeful de Cabinet al preşedintelui.

Esposito încuviinţă din cap.

— Corect. Dacă APE are milioane de hackeri care pot ascunde originea atacurilor sale cibernetice, atacurile fizice asupra Statelor Unite sunt diferite. Tocmai de aceea, Liang şi Xiangsui militau pentru sponsorizarea, echiparea şi detaşarea unor terţe părţi ori de câte ori acest lucru era posibil. Îi alegeau pe teroriştii musulmani, pentru că reprezentau un agent excelent.

Cei adunaţi în jurul mesei se uitară unii la ceilalţi.

— Trebuie să înţelegeţi că cel mai important lucru pentru China este să nu fie legată de nici un atac. O terţă parte, care nici nu ar şti, probabil, că face jocul Chinei, îi oferă acesteia dezminţire plauzibilă. Lumea va avea personajul negativ perfect, iar China va putea evita repercusiunile internaţionale. Pentru ca aliaţii noştri să intervină, ar trebui să existe o dovadă solidă că în spatele unui atac împotriva Statelor Unite s-ar afla China.

— Şi chiar şi-atunci, adăugă vicepreşedintele, unii dintre aliaţii noştri nu vor avea curajul. Asta ar însemna începutul celui de-al Treilea Război Mondial.

— Pe asta se bazează şi China, conchise Esposito.

Secretarul Apărării clătină din cap.

— Tot nu-mi vine să cred că, de fapt, China ar risca totul ca să ne atace. Care-ar fi motivul?

Esposito se uită la preşedinte, care o încurajă să continue dând din cap.

— Chinezii sunt extrem de precauţi şi de pragmatici, zise ea. Ştiu să anticipeze evenimentele. Domnule secretar, sunt pe moarte. Aerul lor este poluat. Apa lor este poluată. Şi-au tăiat pădurile şi şi-au extras toate resursele minerale. Mai puţin de 5 din suprafaţa Chinei este arabilă şi potrivită pentru agricultură. Investiţiile pe care le-au făcut în Africa de Nord au fost un eşec total. De fapt, au suferit pierderi substanţiale. Minele de acolo nu au produs nici măcar o părticică din ce îşi propuseseră ei. Şi, în

tot acest timp, populaţia Chinei a continuat să crească, în vreme ce economia ei a continuat să scadă. În China există în fiecare zi revolte şi frământări sociale despre care nu se vorbeşte niciodată pe posturile de ştiri internaţionale. În oraşe nu există suficiente locuri de muncă, iar ţăranii care se întorc la ţară mor de foame. Au început să se răspândească zvonuri cum că, în anumite regiuni, oamenii disperaţi, care nu se supun legilor, recurg la ocultism şi chiar la canibalism. Pe măsură ce condiţiile de trai se deteriorează, China, la fel ca şi Coreea de Nord, s-a transformat într-un focar al unor noi boli, rezistente la medicamente, care ameninţă întreaga lume. Ei ascund cu asiduitate acest lucru de OMS[2] şi de alte organizaţii internaţionale pentru sănătate. Chinezii ştiu că nu văd lumina de la capătul tunelului, ci un tren care se îndreaptă cu viteză către ei.

— Prin urmare, soluţia lor este să ne fure resursele?

— Întocmai. Chinezii nu o consideră un furt, ci o percep ca pe o luptă pentru supravieţuire. Orice asigură supravieţuirea Chinei nu numai că este acceptat, dar este şi imperativ.

— Chiar dacă asta înseamnă începutul unui război?

Esposito încuviinţă din cap, iar preşedintele îi mulţumi. Se întoarse apoi către directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii.

— În baza acestor informaţii, să discutăm despre ce a aflat CIA în Hong Kong.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, zise directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii, întorcându-se către ceilalţi membri ai Consiliului Naţional de Securitate. După cum vi s-a adus la cunoştinţă, informatoarea CIA, care are legături cu membri susţinuţi ai Armatei de Eliberare a Poporului şi ai Ministerului Securităţii Statului din China, a aflat despre un potenţial atac asupra Statelor Unite, care poartă numele de cod „Dragonul de zăpadă”. Cu toate că informatoarea nu a putut să precizeze data sau metodologia, se crede că atacul este iminent. Chinezii au preconizat o rată a mortalităţii de 90 într-un an, ceea ce ne face să credem că avem de-a face cu un atac nuclear sau biologic.

— Rachete? întrebă procurorul general.

Directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii clătină din cap.

— Nu credem. Conform informaţiilor secrete obţinute de CIA, chinezii au apelat la un intermediar, Ismail Kashgari din regiunea uigură, care să îl abordeze pe un mediator Al Qaeda din Pakistan, pe care îl cheamă Ahmad Yaqub. Convingerea noastră este că

[2] Organizaţia Mondială a Sănătăţii (n. tr.).

Yaqub a fost angajat să găsească oameni pentru operaţiune.

— Regiunea sigură se află la graniţa cu Afganistanul, nu-i aşa? întrebă secretarul Departamentului de Apărare. Nu putem ajunge la individul acesta, Kashgari?

— A murit, răspunse directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii. Credem că a fost omorât de chinezi, ca să-şi ascundă implicarea.

— Şi Ahmad Yaqub? Putem pune mâna pe el?

— Da, răspunse preşedintele. Deţinem informaţii relevante în legătură cu locaţia lui Yaqub. Chiar acum se pun la punct detaliile misiunii.

— Mai avem şi alte piste în afară de acest Ahmad Yaqub? întrebă procurorul general.

— Nu, răspunse directorul AIN. Conform spuselor informatoarei CIA, China antrenează un detaşament special al APE în Coreea de Nord.

— De ce este atât de special? întrebă directorul Siguranţei Naţionale.

— Avem motive să credem că este un detaşament al forţelor de uscat care se antrenează ca să intervină după atac. După cum puteţi vedea şi pe ecrane, regiunea unde se presupune că se antrenează a fost camuflată. Nu se poate vedea ce pun la cale. Dacă am putea să aruncăm o privire, credem că am reuşi să aflăm în ce constă atacul.

— Cum estimaţi că veţi reuşi să faceţi asta?

— Vom infiltra o trupă SEAL de recunoaştere şi supraveghere, alcătuită din patru oameni, răspunse secretarul Apărării.

Procurorul general înmărmuri.

— În Coreea de Nord?

El dădu din cap.

Procurorul general îşi îndreptă atenţia către secretarul de Stat şi-l întrebă:

— Care este poziţia dumneavoastră?

Secretarul de Stat îşi luă un scurt răgaz să se gândească înainte să răspundă:

— Sunt de acord cu domnul preşedinte, însă ceva mă preocupă.

— Ce anume?

— Am reuşit să confirmăm unele informaţii pe care le-a obţinut CIA-ul, însă este vorba totuşi de o singură sursă. Asta-i periculos. Din punct de vedere *oficial,* nu ştim dacă este mâna Republicii Populare Chineze. Ar putea fi un şiretlic al serviciilor

lor secrete, al armatei sau chiar al Partidului Comunist Chinez. Pur şi simplu, nu ştim.

— Tocmai de aceea operaţiunea din Coreea de Nord şi cea de capturare a lui Ahmad Yaqub sunt necesare, afirmă comandantul Statului Major Reunit. Dacă facilitează lucrurile, le putem considera ca fiind misiuni de constatare.

— Cu arme şi operaţiuni speciale.

— Nu vorbim de o excursie la Disneyland, domnule secretar.

Secretarul de Stat inspiră adânc, îşi umflă obrajii, apoi expiră încet, iritat.

— Eu mă ocup cu *diplomaţia* şi aş prefera căile diplomatice, dar domnul preşedinte are dreptate. Nu trebuie să-i lăsăm pe chinezi să afle că îi bănuim.

Toate privirile se îndreptară către Porter. Indiferent cât de mari erau riscurile, cea mai mare primejdie era de a nu face nimic. Ambele operaţiuni trebuiau să continue. Nu exista o altă variantă pe care să o adopte un lider responsabil.

Încuviinţând către directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii şi către secretarul Apărării, el spuse:

— Le dau undă verde.

Bărbaţii puseră imediat mâna pe telefoanele lor securizate.

— Demarăm „Blackbird”, spuse directorul Agenţiei Naţionale de Informaţii la telefon.

Câteva clipe mai târziu, secretarul Apărării vorbi la telefonul lui.

— Alegem Operaţiunea „Gold Dust”, confirmă el.

„Blackbird” şi „Gold Dust” erau numele de cod alese aleatoriu de către CIA şi DoD[3] pentru două misiuni care ar fi putut salva America de la un atac dezastruos sau de la un război devastator, total.

După ce discutaseră ce efective militare puteau fi repoziţionate fără a-şi divulga intenţiile chinezilor, şedinţa luă sfârşit.

În timp ce membrii grupului de securitate naţională ieşeau pe rând din încăpere, preşedintele îi ceru secretarului Trezoreriei să rămână. Mai exista o informaţie secretă pe care o obţinuse CIA-ul, dar care nu fusese inclusă în raport.

Odată rămaşi singuri, preşedintele spuse:

— Dennis, vreau să faci ceva pentru mine, însă trebuie să fii cât mai discret.

[3] Departamentul Apărării al Statelor Unite (n. red.).

CAPITOLUL 2

COASTA COREEI DE NORD

Patru bărbaţi în costume de scafandru ieşiră uşor la suprafaţa apei agitate şi învolburate şi cercetară din priviri ţărmul stâncos. Nord-coreenii erau paranoici când venea vorba de invazii. Făceau mari eforturi să se apere, greblându-şi până şi plajele, ca să vadă urmele de paşi.

O săritură de la înălţime cu paraşuta ieşise din calcul. Nici un avion nu i-ar fi putut duce suficient de aproape de spaţiul aerian al Coreei de Nord. Trebuiau să se infiltreze pe calea apei.

Folosiseră un minisubmarin ASDS. Spre deosebire de submarinele SDV deschise, care expuneau trupele SEAL la valurile reci şi tăioase ale mării, minisubmarinul ASDS era complet închis, confortabil şi etanş. După ce unul dintre primele prototipuri luase foc din cauza unei defecţiuni a bateriei, au început să circule zvonuri că cei de la SEAL anulaseră programul. În realitate, fusese doar amânat până când un student de la MIT[4] descoperise o modalitate complet nouă de a manipula bateriile. Din acel moment, programul luă amploare.

Minisubmarinul putea fi lansat de pe orice submarin clasa Virginia şi avea o rază de 241 de kilometri. Pentru infiltrarea în Coreea de Nord, submarinul ASDS fusese lansat de pe *USS Texas.* După ce echipa formată din cei patru membri ieşise din minisubmarin prin bazinul interior, acesta se întorsese la Texas ca să navigheze pe apele Mării Japoniei în următoarele şaptezeci şi două de ore, până când urma să revină ca să recupereze echipa.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o echipă SEAL DEVGRU de recunoaştere şi supraveghere, formată din patru persoane, sfârşi prin a fi formată din trei soldaţi SEAL şi un agent de la Divizia de Operaţiuni Speciale din cadrul CIA. Membrul SEAL care conducea misiunea nu fusese prea încântat de această înlocuire. Locotenentul James „Jimi” Fordyce din Lancaster, Pennsylvania, în vârstă de treizeci şi doi de ani, era de părere că înlocuirea

[4] Massachusetts Institute of Technology Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n. red.).

unuia dintre lunetiştii lui cu un spion, fie el şi unul cu contacte locale şi competenţe lingvistice, nu era nici o idee prea bună, nici necesară pentru reuşita misiunii. Pentagonul, Casa Albă, Agenţia Centrală de Informaţii şi Divizia de Operaţiuni Speciale se puseseră de acord în legătură cu acest aspect, iar Fordyce fusese nevoit să accepte.

Ceilalţi membri SEAL ai echipei erau: subofiţerul de clasa I, Lester Johnson din Freeport, Mâine, în vârstă de douăzeci şi opt de ani şi subofiţerul de clasa a II-a, Eric „Tuck” Tucker, din Bend, Oregon, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

Cel care întregea echipa era agentul CIA, Billy Tang, din Columbus, Ohio, în vârstă de treizeci de ani.

Billy nu numai că ştia limba, ci cunoştea Coreea de Nord mai bine decât oricine altcineva din Statele Unite. În ultimii şase ani, reuşise să se infiltreze de unsprezece ori în Republica Populară Democrată Coreeană. Fie că apreciau acest lucru sau nu, colegii lui de echipă se puteau confrunta în RPDC cu o serie de probleme care nu aveau cum să fie rezolvate cu un foc de armă.

Deoarece nord-coreenii reuşeau să intercepteze transmisii emise în afara ţării, aceasta urma să fie o operaţiune fără comunicare. Oamenii puteau lua legătura între ei prin intermediul emiţătoarelor lor codificate, dar, chiar şi în această situaţie, primiseră instrucţiuni să facă asta cât mai rar cu putinţă. Dacă erau descoperiţi sau prinşi, nu avea să existe nici o misiune de salvare. Statele Unite vor nega faptul că îi cunosc pe aceşti oameni şi motivul pentru care se află acolo. De aceea se alăturase Billy echipei. Dacă lucrurile degenerau, el reprezenta poliţa lor de asigurare.

De îndată ce Jimi Fordyce primise undă verde, bărbaţii începuseră să înoate şi minisubmarinul se întorsese la Texas. Minisubmarinul ASDS putea rămâne sub apă zile la rând, fără a realimenta, însă, cu cât pleca mai devreme, cu atât era mai bine. Deşi se aflau pe acel ţărm izolat şi stâncos al Coreei de Nord, şalupa unei patrule de coastă trecuse chiar deasupra lor. Deoarece ascunseseră minisubmarinul într-o depresiune de pe fundul mării, scăpaseră ca prin urechile acului să fie detectaţi. Dacă l-ar fi lăsat la vedere, ar fi însemnat să atragă şi mai multe probleme, care nu aveau, oricum, să lipsească.

Misiunea respectivă nu avea să fie uşoară, dar tocmai de aceea Operaţiunea „Gold Dust” fusese plănuită pentru SEAL. Indiferent ce urma să se întâmple, aceştia o vor scoate la liman. Şi, într-adevăr, se întâmplă ceva. Chiar şi într-un domeniu atât de

precis, cu oameni atât de bine pregătiţi, domnul Murphy, personajul eponim al Legilor lui Murphy, găsea o modalitate de a-şi face apariţia în cele mai nepotrivite momente. Echipele SEAL se confruntaseră cu ele în timp ce îl căutaseră pe Osama bin Laden, precum şi cu ocazia multor altor operaţiuni. Uneori, lucrurile scăpau de sub control. SEAL reuşea să se adapteze şi să depăşească astfel de situaţii. În cultura celor de la SEAL, eşecul nu era niciodată o opţiune.

Era greu să înoate la suprafaţa apei din cauza unui curent puternic care îi îndepărta de ţintă. După ce reuşiră să ajungă la ţărm şi să îşi scoată şi echipamentul, ei se odihniră preţ de câteva minute. Trebuia să-şi recupereze forţele. Deasupra lor domnea o stâncă înaltă cât o clădire de birouri cu optsprezece etaje.

Ca şi când şi-ar fi citit gândurile, cei trei soldaţi SEAL se ridicară îngrijoraţi şi începură să-şi pregătească echipamentul de căţărare.

Billy Tang colaborase cu SEAL şi cu alte ocazii. Erau bărbaţi inteligenţi şi călîţi. Întruchipau o rezistenţă pe care rar o mai întâlneai în zilele noastre. Indiferent cât de mult degenerau lucrurile – indiferent cât de frig, de disperată, de periculoasă sau de fatală era situaţia – ei îşi continuau misiunea.

Tang îi admira pentru asta, dar, în acelaşi timp, avea presimţirea că vor fi nevoiţi să-şi depăşească limitele şi că vor trebui să-şi păstreze şi ultima fărâmă de rezistenţă mentală şi fizică până la sfârşitul acelei misiuni. Scopul pentru care veniseră în RPDC era aproape, dacă nu în întregime, imposibil de atins.

CAPITOLUL 3

KARACHI, PAKISTAN

Scot Harvath îşi surprinse chipul când se uită în oglinda retrovizoare laterală a camionetei. Purta costumul tradiţional *shalwar kameez* – pantaloni largi, ca de pijama şi o tunică lungă, din bumbac. Avea pielea bronzată, deoarece îşi petrecuse vara în aer liber. Avea ochi albaştri şi pătrunzători, păr şaten-deschis, tuns scurt şi o condiţie fizică mai bună decât cei mai mulţi bărbaţi care aveau jumătate din vârsta lui. Avea nevoie să facă un duş şi să se bărbierească, însă, pentru un fost Navy SEAL de patruzeci de ani, arăta destul de bine.

Lângă el, la volanul SUV-ului Toyota alb, se afla Chase Palmer, în vârstă de douăzeci şi opt de ani. Cu opt ani în urmă, el fusese cel mai tânăr soldat admis vreodată în Delta Force, sau „Unitatea”, cum îi spuneau membrii acesteia. Avea părul mai deschis la culoare decât Harvath, însă înfăţişarea lor era atât de asemănătoare, încât ar fi putut fi consideraţi fraţi.

Pe bancheta din spate, legănând un pistol-mitralieră HK MP7 sub burka[5] ei, şedea Sloane Ashby, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani. În scurta ei carieră militară, ea avea la activ mai multe ţinte eliminate decât celelalte femei-soldat şi decât majoritatea bărbaţilor. Deoarece avea pometi înalţi, ochi cenuşiu-închis şi păr blond, ea aducea mai mult cu un model dintr-o revistă decât cu un agent care „dărâmă uşile cu piciorul şi îi împuşcă în faţă pe băieţii răi”.

Harvath îşi mută din nou privirea la farurile din spate ale maşinilor din faţă. Noaptea era plină de viaţă, *electrizantă.* Motocicletele făceau slalom prin trafic. Camioanele împânzeau străzile. Prin perdeaua gazelor de eşapament, el simţea mirosul oceanului. Se apropiau. Pornindu-şi staţia, el spuse:

— Fiţi toţi cu ochii în patru!

Cu cele peste douăzeci şi trei de milioane de locuitori, Karachi era al treilea cel mai mare oraş din lume şi cel mai populat oraş din Pakistan. Era un loc unde te puteai ascunde cu uşurinţă.

[5] Haină purtată de femei în unele tradiţii islamice pentru a-şi acoperi trupul în locurile publice (n. red.).

„Însă, ca să rămâi ascuns, se gândi Harvath, trebuie să fii disciplinat.” Asta însemna să nu iei cina la restaurantul tău preferat doar pentru că era ultima ta noapte în oraş. Dar Ahmad Yaqub tocmai acest lucru îşi pusese în plan.

Se discutase îndelung în legătură cu locul unde să-l înşface pe Yaqub. Să o facă în Karachi, cât timp acesta se afla sub protecţia ÎŞI Serviciile de Informaţii pakistaneze – sau să aştepte până când el se întorcea la ascunzătoarea lui din Waziristan?

Secretarul de Stat voia să aştepte. Intenţiona să plătească o facţiune rivală din regiunea rebelă, care se afla la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan, ca să pună mâna pe el, astfel încât americanii să nu pară implicaţi. Dacă loveai o coloană de maşini ISI în Karachi, era ca şi când o căutai cu lumânarea. *Rău de tot.* Timpul însă trecea repede.

Yaqub era un saudit cu legături Al Qaeda, care plecase în Afganistan pentru *jihad* şi intrase, prin căsătorie, într-un clan influent din Waziristan. Din fortăreaţa lui din munţi, participa la finanţarea şi la coordonarea acţiunilor teroriste împotriva politicienilor corupţi pakistanezi şi afgani, precum şi împotriva tuturor celor care erau consideraţi duşmani ai islamului şi ai talibanilor.

Cea mai mare lovitură a lui fusese asasinarea prim-ministrului Benazir Bhutto în Rawalpindi. Aceasta fusese marioneta americanilor care ar fi trebuit să câştige alegerile şi să devină preşedintele Pakistanului. Nu ascunsese nici direcţia în care avea de gând să îndrepte ţara, nici intenţia sa de a-i zdrobi pe talibani.

Yaqub ştia că moartea ei va fi investigată, prin urmare, lăsase atâtea indicii în urma lui, cât să zăpăcească pe toată lumea. Unii credeau că o facţiune politică rivală ordonase moartea ei. Alţii dădeau vina pe talibani. Unii jurau că fusese mâna ISI, a căror putere continuă depindea de haosul care domnea în întreaga regiune. Nici un indiciu însă nu ducea la Ahmad Yaqub. Sau cel puţin asta crezuse el.

Oricum, oamenii din Waziristan vorbeau, mai ales când la mijloc se aflau bani. Talibanii se plângeau deseori că banii erau cea mai puternică armă cu care luptau americanii. Banii îi speriau mai tare decât dronele care ucideau fără nici un avertisment. Dolarii americani erau ca şi vântul tăios iarna. Indiferent cât este de bine construită casa ta, vântul găseşte mereu o modalitate să se strecoare înăuntru. Tocmai „izbucnise” o rafală puternică de dolari americani.

Arestarea lui Ahmad Yaqub devenise prioritatea numărul unu

pentru Statele Unite. Mutaseră munţii din loc ca să adune cât mai multe informaţii despre el în cât mai scurt timp posibil. Cele mai bune informaţii despre Yaqub veniseră de la o agenţie privată de contraspionaj, condusă de un fost şef al serviciilor de spionaj CIA, Reed Carlton.

Ca parte integrantă a contractelor referitoare la protecţia forţelor pe care Carlton Group le încheiase cu Departamentul Apărării, reuşiseră să dea naştere la o reţea de agenţi operativi nemaiîntâlnită pe întreg teritoriul Afganistanului şi al Pakistanului. Nimeni nu se pricepea mai bine decât ei să adune date operative din regiune; nici măcar CIA.

În decurs de douăzeci şi patru de ore de când primiseră această sarcină, Carlton Group apelase la reţeaua sa şi întocmise un dosar impresionant despre Yaqub. Ştiau exact unde se afla, cât timp îi va lua să îşi rezolve treburile la bancă şi să-şi încheie afacerile în Karachi şi unde îşi va petrece ultima seară. Şi expertiza celor de la Carlton Group nu se oprea aici.

Pe lângă faptul că îi angajase pe cei mai buni din lumea spionajului, Carlton îi recrutase, de asemenea şi pe cei mai pricepuţi din comunitatea Operaţiunilor Speciale. Una dintre cele mai mari realizări ale sale fusese aceea de a-l angaja pe Scot Harvath.

Harvath servise în Trupele SEAL 2 şi 6, în cadrul Diviziei de Securitate Prezidenţială a Serviciilor Secrete şi în timpul mandatului preşedintelui anterior, care îl folosise cu succes ca să vâneze şi să lichideze în secret teroriştii. Harvath şi preşedintele făcuseră o înţelegere simplă – dacă teroriştii refuzau să respecte regulile, atunci şi Harvath avea voie să le încalce.

Carlton văzuse în Harvath un izvor nesecat de talent în stare pură. Atunci când îl angajase, nu numai că îi „şlefuise” priceperea excepţională de a combate terorismul, ci îl şi învăţase tot ceea ce ştia despre tehnicile şi lumea spionajului.

După ce terminase, Harvath devenise mai mult decât un vânător şi un asasin priceput. Se transformase într-un prădător de top – o creatură care se afla în vârful lanţului trofic, temut de toţi ceilalţi.

Mai exista un avantaj pe care îl deţinea Harvath în noua misiune – dezminţirea plauzibilă. Carlton Group era o organizaţie privată. Dacă Operaţiunea „Blackbird” eşua, nu exista nici un indiciu care să ducă la Casa Albă.

Pentru a proteja şi mai mult Statele Unite, Harvath sugerase folosirea luptătorilor kurzi *peshmerga* în loc de agenţii americani

pentru lovitură. Soldaţii *peshmerga* fuseseră antrenaţi de către Forţele Speciale ale Statelor Unite, erau duri şi puteai avea încredere în ei indiferent cât de grav degenerau lucrurile.

Luptătorilor *peshmerga* urmau să li se alăture câţiva pakistanezi de încredere din reţeaua organizaţiei Carlton Group, care mai participaseră în trecut la operaţiuni delicate, în ţară. Harvath şi oamenii lui nu aveau să se implice decât dacă era absolut necesar. Atât putea el să ofere. Statele Unite trebuiau să acţioneze în ceea ce-l privea pe Yaqub. Timpul se scurgea repede. Trebuia să se întâmple atunci şi în Karachi. Secretarul de Stat fusese de acord, dar fără tragere de inimă.

Odată ce primiseră undă verde, Harvath şi cu Carlton începuseră să plănuiască operaţiunea. Trebuiau să parcurgă toate detaliile – arme, logistică, împrejurări neprevăzute şi comandanţi. Ideea era să îl intercepteze pe Yaqub pe drum. Atunci era momentul în care era cel mai vulnerabil. Harvath ştia exact pe cine voia cu el în acea misiune.

Chase Palmer era isteţ, agresiv şi foarte talentat. La vârsta de douăzeci şi opt de ani, avusese parte de mai multă acţiune decât vor avea parte mulţi agenţi ai unităţii şi era deja în căutare de noi aventuri. Deoarece mai lucrase cu el într-o misiune anterioară, Harvath era foarte impresionat şi ştia că va fi perfect pentru Carlton Group. Doar de atât fusese nevoie.

Cu Chase la bord, îi mai trebuia un singur agent.

Deoarece talibanii şi Al Qaeda puseseră un preţ pe capul ei din cauza asasinatelor pe care le săvârşise în Afganistan, conducerea armatei o scosese pe Sloane Ashby din luptă. Fusese repartizată la baza unităţii din Fort Bragg, unde devenise antrenoarea detaşamentului feminin al Delta, cunoscut ca „Proiectul Atena”. Era prea tânără să fie înlăturată şi să rateze totul. Când Carlton o întâlnise şi îi ceruse să se implice, ea profitase de ocazie.

Observând intersecţia de care se apropiau, Sloane zise:

— Urmează Khayban-e-Jami.

Străbătuseră de multe ori cu maşina rutele dintre casa securizată a lui Yaqub şi restaurantul lui preferat. Membrii echipei cunoşteau fiecare intersecţie şi stabiliseră nenumărate locuri de unde puteau să îl înşface. Când aveau s-o facă, luptătorii *peshmerga* trebuiau să acţioneze repede. Ideea era să îi imobilizeze gărzile de corp cât mai repede cu putinţă.

Destinaţia lui Yaqub era Bar-B-Q Tonight, un restaurant faimos. Era aproape de Clubul de Iahting din Karachi şi, ca o

ironie, peste drum de Parcul Memorial „Benazir Bhutto”. Nimeni nu ştia dacă nu cumva aceasta era o altă idee bolnavă a lui Yaqub.

— Cincisprezece metri până la intersecţie, anunţă Sloane.

— La naiba! înjură Chase când maşina din faţa lor începu brusc să încetinească. Îi vom pierde. Se schimbă lumina semaforului.

Cele două maşini care formau convoiul lui Yaqub pătrunseseră deja în intersecţie, cu maşina luptătorilor *peshmerga* pe urmele lor.

— Încearcă să rămâi aproape de ei, răspunse Harvath.

Chase apăsă cu putere pe claxon.

— Haide, puiuţ. Fii bărbat! Mişcă-te odată!

— Las-o mai moale cu claxonul.

— Individul acesta este singurul idiot din Karachi care nu trece pe culoarea galbenă.

— Totul va fi în regulă, zise Harvath. Să nu atragem atenţia asupra noastră.

Chase încercă să-l depăşească, dar nu era suficient loc.

— Nu-i a bună, spuse Sloane de pe bancheta din spate.

— Păstraţi-vă calmul! le ordonă Harvath.

Nici el nu agrea ideea de a se separa de convoi sau de restul echipei sale, însă nu rezolvau nimic dacă se demascau. Avuseseră grijă să nu se apropie prea mult, schimbând mereu locul. Cei de la ISI erau bine pregătiţi şi aveau să caute urme. Mai mult, nu avea de unde să ştie câţi dintre cei care împânzeau traficul pe motociclete şi pe scutere erau „cercetaşi”.

— Ştim încotro se îndreaptă, continuă Harvath şi avem toată atenţia…

Înainte să apuce să-şi termine fraza, un camion mare pătrunse cu viteză în intersecţie şi se izbi de maşina în care se aflau luptătorii *peshmerga.*

CAPITOLUL 4

— Porneşte! strigă Harvath când convoiul lui Yaqub începu să prindă viteză.

Chase intră în maşina din faţa lor, apoi apăsă pe acceleraţie. Roţile SUV-ului lor greu scoteau fum în timp ce împingea vehiculul mic în intersecţie.

— Contact la stânga! strigă Sloane când izbucni un schimb de focuri între luptătorii *peshmerga* şi opt bărbaţi înarmaţi care săriseră din camion.

Luând în mână puşca lui Chase, Harvath începu să strige ce voia. Nu aveau de gând să lase vreun membru al echipei să moară.

Chase apăsă pe frână şi trase cu putere de volan la stânga. SUV-ul cel mare derapă într-o parte şi, în tot acest timp, Harvath şi Sloane îşi scoaseră pe geam armele cu amortizor. Când ajunseră în intersecţie, paralel cu camionul care se izbise de maşina în care se aflau luptătorii *peshmerga,* cei doi deschiseră focul.

Pistoalele-mitralieră MP7 pe care le aduseseră Harvath şi Sloane erau arme de autoapărare potrivite pentru acţiunile de aproape. Traseră cu gloanţe HK 4.6×30 mm, renumite pentru capacitatea lor de a străpunge vestele antiglonţ. Ca să aibă un avantaj şi mai mare, Harvath pusese mâna şi pe arma Hoplite a lui Chase. Era o puşcă uşoară, care putea fi ascunsă şi fabricată de compania Citizen Arms. Puşca de o acurateţe extraordinară trăgea gloanţe cu calibrul de 5.56 şi devenea şi mai eficientă datorită lunetei Aimpoint Micro T-1. Sloane se ocupă de atacatorii care se găseau cel mai aproape de ei, în timp ce Harvath îşi concentră atenţia asupra celor aflaţi mai departe.

Harvath îl dobori pe primul asupra căruia trase, apoi, potrivindu-şi din nou poziţia, îl elimină pe al doilea. Sloane îl nimeri pe unul în gât, iar pe al doilea, în cap. Atacatorii se puseră în mişcare, încercând să se ascundă în spatele vehiculului lor. În tot acest timp, Harvath şi Sloane continuau să tragă. Acest lucru le dădu luptătorilor *peshmerga* suficient timp să-şi găsească o poziţie mai bună. Ultimul om din echipa lor întrerupse lupta aruncând o grenadă brizantă în camionul atacatorilor.

— Grenadă! strigă Harvath. Să plecăm!

Chase apăsă pe acceleraţie şi părăsiră în viteză intersecţia tocmai în momentul în care explodă grenada. Geamurile se făcură ţăndări în urma lor şi o vâlvătaie uriaşă se înălţă înspre cerul nopţii. În câteva secunde, pe acoperişul SUV-ului lor începură să cadă tot felul de fragmente, ca o ploaie metalică.

Harvath şi Sloane împărţiseră în două trupa care îi prinsese în ambuscadă pe luptătorii *peshmerga* şi îi ajutaseră pe aceştia să iasă din zona de conflict. Dacă vreun atacator reuşise să supravieţuiască exploziei grenadei, îşi va dori să n-o fi făcut. Nişte luptători *peshmerga* extrem de furioşi tocmai puneau la cale un plan de răzbunare. Nu aveau de gând să renunţe până când toţi atacatorii vor fi murit. Odată treaba terminată, luptătorii *peshmerga* îşi vor pierde urma în noapte. Se vor despărţi şi regrupa în casa sigură pe care o aveau în afara oraşului. În douăzeci şi patru de ore, vor fi părăsit ţara. Harvath nu mai avea nevoie de ei. Erau compromişi. Urma să aplice planul de urgenţă.

Cumva, luptătorii *peshmerga* fuseseră depistaţi. Oare cei de la ISI ştiau şi despre Harvath, Sloane şi Chase? Plănuiseră, oare, o altă ambuscadă? Nu aveau cum să afle. Trebuia să fie pregătiţi pentru orice. Era de preferat să îşi întindă capcana înainte ca agenţii ISI care îl protejau pe Yaqub să apuce să îl pună la adăpost. Cert era că vorbeau toţi la telefoanele mobile, cerând întăriri şi alertând tot oraşul.

Harvath luase legătura prin staţie cu echipajul lui de pe motociclete şi le transmise poziţiile, folosind o hartă a oraşului Karachi pe care o avea la el. Cei de la ISI nu îl vor duce pe Yaqub înapoi la aceeaşi casă sigură. Vor folosi o altă variantă. Nu că ar fi contat. Harvath plănui să le atace convoiul în câteva sute de metri. Nu aveau de gând să-l lase pe Yaqub să scape.

Se îndepărtau de apă şi se apropiau din ce în ce mai mult de oraş. Nu era un lucru bun. Prea multe străzi cu sens unic, străduţe lăturalnice şi depozite, unde cei de la ISI puteau dispărea. Yaqub se putea da la fund, iar ISI îl va ajuta să rămână ascuns. Va trece mult timp până să se întoarcă la fortăreaţa lui din Waziristan, dacă se va mai întoarce vreodată. Harvath şi echipa lui vor avea o ultimă şansă. El hotărî să-şi joace toate cărţile.

Străduindu-se să pronunţe cât mai corect numele străzii, Harvath îi apelă prin staţie pe intermediarii lui pakistanezi, ca să le spună ce voia să facă ei. Ceea ce cărau ei în rucsacurile lor era crucial pentru supravieţuirea Statelor Unite.

Harvath arătă înspre strada care se apropia în dreapta lor şi spuse:

— Asta e. Aici.

— Ţineţi-vă! răspunse Chase.

Roţile SUV-ului impunător protestară, scrâşnind când acesta luă brusc colţul, iar Chase apăsă cu putere pe acceleraţie.

Se aflau pe o stradă paralelă cu cea pe care se deplasa convoiul lui Yaqub, dar erau încă în urmă. Harvath văzu că traficul din faţa lor începe să încetinească.

— Ţineţi-vă! zise Chase din nou.

Urcând SUV-ul pe trotuar, el începu să claxoneze şi să ţipe la oameni să se dea la o parte. În timp ce Harvath privea cu ochii mijiţi harta, din staţia lui răsunau vocile pakistanezilor.

— Am ajuns! răspunseră ei la unison.

— Nu faceţi nimic până când veţi vedea maşinile. Recepţionat? ordonă el.

— Recepţionat.

Întorcându-se către Chase, el zise:

— Două străzi mai încolo, virezi la dreapta şi mergi înainte. Ai înţeles?

— Da, confirmă Chase.

Două străzi mai încolo, Chase smuci SUV-ul înapoi pe stradă, vira scurt la dreapta şi înaintă cu viteză către locul de întâlnire cu convoiul lui Yaqub. Ideea era să ajungă acolo înainte ca agenţii ISI să apuce să coboare din vehicule.

— Vin, spuse unul dintre pakistanezi în staţie. Sunt foarte aproape. Se apropie. Se apropie, continuă el.

Preţ de câteva momente nu se mai auzi nimic în staţie până când unul dintre pakistanezi le ordonă colegilor lui:

— Acum! Acum! Acum!

Harvath îşi putea imagina ce se întâmpla. Ambii bărbaţi îşi dădeau jos rucsacurile. Primul bărbat scotea ceea ce părea a fi o roată mare şi neagră de caşcaval. Inspirat din filmul *Omul păianjen,* dispozitivul SQUID – sau Safe Quick Undercarriage Immobilization Device – lansa pânze lipicioase din găurile lui, care se fixau de osiile vehiculului, făcându-l să se oprească aproape instantaneu. Era o metodă mai sigură şi mult mai eficientă decât dispozitivul de perforare a cauciucurilor, putând să oprească orice vehicul, de la Mini Cooper şi până la Chevrolet Suburban.

Al doilea pakistanez avea la el două dispozitive explozive magnetice inventate de către israeliţi pentru a-i ucide pe

atomiştii iranieni. În timp ce savanţii stăteau în trafic, un agent pe motocicletă va opri lângă ei, va ataşa o bombă de vehiculul lor şi va pleca în viteză înainte ca ea să explodeze.

Conform informaţiilor deţinute de Carlton Group, în maşină, alături de Yaqub mai erau doi luptători din Waziristan, plus şoferul care aparţinea de ISI. Alţi doi agenţi ISI se aflau în cel de-al doilea vehicul. Din informaţiile pe care le deţineau, ambele vehicule aveau tabla subţire, nefiind blindate. Cu toate astea, Harvath credea în mottoul SEAL: „Cu cât mai mult, cu atât mai bine”. Prefera să provoace distrugeri mari decât să nu fie suficiente.

Când maşina în care se găsea Yaqub va trece pe lângă el, primul pakistanez va activa dispozitivul SQUID, oprind-o din mers. Când a doua maşină ISI, care venea în urmă, va frâna brusc, cel de-al doilea pakistanez va ieşi din ascunzătoare şi va ataşa o bombă sub şasiul vehiculului şi o alta în partea laterală. Pakistanezii se vor retrage pentru a se adăposti, iar pakistanezul numărul doi va detona dispozitivul.

Chase, Harvath şi Sloane se aflau la mai puţin de treizeci de secunde depărtare când auziră prima explozie, urmată de a doua.

Imediat ce pătrunseră în intersecţie, ei văzuseră că totul funcţionase conform planului. Pânza era încolăcită în jurul osiilor vehiculului în care se afla Yaqub. În spatele ei, cel de-al doilea vehicul era cuprins de flăcări, iar acei doi agenţi ISI erau fie morţi, fie muribunzi.

În timp ce Chase oprea SUV-ul cu un scârţâit de roţi, Harvath era ca de gheaţă. Nu simţea nimic pentru agenţii ISI sau pentru luptătorii din Waziristan. Ofereau ajutor şi protecţie unui terorist care plănuia să participe la uciderea a sute de milioane de americani. Bărbaţii făcuseră o alegere, iar în acele momente plăteau.

Harvath şi Sloane săriră din SUV, cu armele pregătite, urmaţi de Chase, care îşi recuperase arma Hoplite. O luară la fugă împreună către maşina în care se găsea Yaqub.

Aflat pe locul din dreapta, unul dintre luptătorii lui Yaqub scoase o puşcă de vânătoare cu ţeava scurtă. De îndată ce o zări deasupra bordului, Harvath strigă: „Armă!”, apoi trase o rafală de gloanţe prin parbriz, ucigându-l pe loc pe bărbat.

Şoferul ISI încercă să-şi scoată arma din toc, însă Sloane, care se afla deja la geamul lui, îi trase două gloanţe în cap, făcând ţăndări geamul şi-l omorî.

Când luptătorul care stătea pe bancheta din spate, în partea dreaptă, acţionă, Chase aproape că i-o luase înainte. Bărbatul nu mai aşteptă să deschidă portiera, ci începu să tragă cu arma lui AK-47 gloanţe grele de calibrul 7.62 care străpunseră panoul portierei. Chase se aruncă între două maşini parcate, ca să se ferească şi să evite să fie nimerit. Dacă nu s-ar fi străduit atât de mult să se asigure că Yaqub nu va fi împuşcat, ar fi tras şi l-ar fi ucis pe individ.

Luptătorul din Waziristan, fiind bine instruit, profită de situaţia dificilă în care se afla Chase şi continuă să tragă, încercând în tot acest timp să se pună la adăpost. Schimbul de focuri era mai zgomotos decât conştientizau majoritatea oamenilor, iar detunăturile puştii AK-47 erau asurzitoare.

Bărbatul îl prinsese pe Chase la strâmtoare şi era pregătit să o împuşte pe Sloane, când îşi făcu apariţia Harvath. Se deplasase în spatele maşinii care ardea şi, ochind, apăsă pe trăgaci.

Sângele ţâşni, însoţit de fragmente de os şi materie cenuşie când gloanţele străpunseră ceafa bărbatului, făcând să-i sară un ochi, dinţii şi jumătate din faţă. Arăta de parcă ar fi fost lovit de o rachetă.

Harvath începu să înainteze, folosind o maşină parcată pe post de scut. Nu îl putea vedea pe Yaqub. Presupuse că stătea ghemuit pe bancheta din spate, cu o armă în mână. „Mâinile sus!” strigă el în arabă.

Yaqub nu se conformă.

Harvath trase trei gloanţe în lunetă, făcând să cadă o ploaie de cioburi pe bancheta din spate. Apoi repetă ordinul în arabă.

Yaqub se săltă în capul oaselor şi îşi ridică încet mâinile.

Ţinându-şi arma îndreptată înspre capul bărbatului, Harvath se apropie de portiera din spate. Îi făcu semn din cap lui Sloane, care renunţă la MP7 şi alese revolverul Glock. Scoţându-şi lanterna, ea fixă fasciculul de lumină în ochii lui Yaqub, luminând bancheta din spate.

— Arma! strigă ea. În poala lui!

Chase îi repetă în arabă lui Yaqub să-şi ţină mâinile ridicate. „Raweenee edeek. Raweenee edeek!”

Legănându-şi pistolul-mitralieră MP7, Harvath zise:

— Dacă face o mişcare, omorâţi-l!

Ambii agenţi încuviinţară din cap.

Harvath văzu că Yaqub ţinea în poală un pistol Beretta de 9 mm. Cu ochii fixaţi asupra lui Yaqub şi a mâinilor acestuia, Harvath îşi vârî mâna prin geamul spart al şoferului, descuie

portiera şi o deschise uşor pe cea din spate. Yaqub rămase nemişcat.

Fixându-l cu privirea, Harvath îşi întinse mâna şi îi luă arma.

Asigurându-se că avea piedica trasă, el o vârî la spate şi ordonă în arabă: „Ieşi din maşină. Acum!”

Încet, Yaqub se conformă.

Era mare şi urât. Dacă Harvath avea 1,77 m, Yaqub era cu cel puţin 5 cm mai înalt decât el. Arăta de parcă doctorul l-ar fi adus pe lume cu nişte cleşti pentru gheaţă. Faţa lui era brăzdată de urme lăsate de vărsat şi cicatrice.

Harvath îl întoarse, îl aplecă peste capotă şi îl percheziţionă. Găsi telefonul mobil al arabului şi i-l aruncă lui Chase. Sirenele maşinilor de poliţie se auzeau în depărtare.

Scoţând din buzunar o pereche de cătuşe din plastic, nişte bandă adezivă şi o glugă neagră, el le spuse lui Sloane şi lui Chase:

— Legaţi-l. Plecăm de-aici în patruzeci şi cinci de secunde. După ce îl legă pe Yaqub cu mâinile la spate, îl ridică şi îl întoarse.

— Ştii cine sunt? îl întrebă el în arabă.

Teroristul îl privi o clipă cu atenţie, apoi răspunse în engleză.

— Un om mort.

Harvath zâmbi.

— Greşit, zise el, înainte de a-i aplica o lovitură cu capul.

Cartilagiul trosni şi sângele ţâşni când el îi sparse nasul coroiat ca un cioc.

Sauditul simţi cum i se taie genunchii când fu străbătut de un val de durere sfâşietoare.

Harvath îşi păstră calmul şi îl ajută să-şi menţină echilibrul, în timp ce făcea asta, se aplecă în faţă şi îi şopti la ureche:

— Eu sunt îngerul Morţii şi te voi duce înapoi în iad, unde ţi-e locul.

CAPITOLUL 5

USS Florida era un submarin dotat cu rachete balistice care aparţinea clasei *Ohio* şi naviga în largul coastei pakistaneze. Ascuns în spatele velelor, în stil *piggyback,* se afla un garaj etanş numit şi „adăpost detaşabil” sau, mai pe scurt, AD. De pe acest ponton erau lansate nu numai Vehiculele de Livrare SEAL, ci şi bărcile pneumatice „Zodiac”, extrem de rapide şi uşor de manevrat şi cunoscute sub denumirea „barcă pneumatică de asalt” sau BPA. Aceste ambarcaţiuni puteau fi lansate sau recuperate indiferent dacă submarinul *Florida* se afla la suprafaţă sau era scufundat.

Lui Harvath i-ar fi plăcut să-l aducă pe Ahmad Yaqub la bordul submarinului printr-o misiune de recuperare subacvatică. Asta l-ar fi speriat de moarte şi l-ar fi făcut mult mai docil în timpul interogatoriului. Dacă ar fi încercat să îl facă să respire calm oxigenul din tub în timp ce, îl trăgea după el pe sub apă, ar fi fost un dezastru pe cale să se întâmple. Harvath însă avea un alt plan.

O echipă SEAL de pe submarinul *Florida* se întâlnise cu Harvath şi cu prizonierul lui pe plaja Clifton Beach de lângă Karachi. După ce îl legă de mâini şi de picioare pe Yaqub şi îl aşeză cu faţa în jos în barca pneumatică, Harvath împreună cu ceilalţi soldaţi SEAL săriră şi ei în ambarcaţiune şi porniră în largul oceanului. Chase şi Sloane urmau să se alăture echipei care atacase casa securizată ÎŞI, să analizeze toate materialele găsite şi să întocmească un raport care trebuia trimis în Statele Unite. După aceea, un avion privat urma să îi ducă înapoi în State.

Alimentată de un motor suspendat de 55 CP, barca pneumatică neagră şi lungă de aproape cinci metri aluneca uşor pe suprafaţa apei, deşi ateriză brusc de câteva ori, de pe nişte valuri mari. De fiecare dată când se întâmpla asta, Harvath îl auzea pe Yaqub gemând, deoarece teroristul simţea impactul în faţă şi în nasul care îi era spart deja. Asta nu era nimic în comparaţie cu ce îl aştepta.

Submarinul *USS Florida* ieşi la suprafaţă, împroşcând apa în jurul lui. Era o privelişte impresionantă chiar şi prin lentilele gri-verzui ale ochelarilor de vedere nocturnă pe care îi purtau

Harvath şi ceilalţi soldaţi SEAL. Avertizând echipa, soldatul SEAL care cârmuia ambarcaţiunea le făcu semn tuturor să se pregătească. Ajustând clapeta de acceleraţie, el îndreptă barca drept înspre vasul masiv.

O secundă mai târziu, se auzi cârâitul motorului când barca pneumatică ieşi din apă şi alunecă deasupra submarinului. Cât ai clipi din ochi, toată lumea începu să se agite.

Scoţându-şi cuţitul, Harvath îi eliberă picioarele lui Yakub. Doi soldaţi SEAL îl apucară de subsuori şi îl scoaseră pe sus din ambarcaţiune. Se auzi acel *clic, clic, clic* distinct când încuietorile garajului etanş fură îndepărtate, iar trapa mare începu să se deschidă.

Membri ai Echipei 1 VL SEAL ieşiră în fugă ca să tragă barca pneumatică înăuntru. În tot acest timp, unul dintre ei îi arătă lui Harvath echipamentul pe care îl ceruse acesta.

Odată ambarcaţiunea înăuntru, ei începură să o dezumfle şi să o demonteze repede în timp ce trapa era coborâtă.

Garajul avea forma unui fuzelaj. Era înalt de trei metri, lat tot de trei metri şi lung de doisprezece metri. Avea trei compartimente separate, toate putând fi presurizate. Compartimentul în care se aflau ei se numea „hangarul”. Aici erau păstrate VL SEAL-urile şi bărcile pneumatice şi putea fi inundat cu apă pentru a-i lansa sub apă pe soldaţii SEAL, împreună cu echipamentele lor.

La capătul celălalt, în partea opusă trapei, se găsea „bula” – o cabină din plexiglas care cobora până la jumătate din tavan. Era presurizată şi, în timp ce apa pătrundea în docul uscat, aceasta le ajungea până la brâu celor din interiorul bulei. Aici se afla pupitrul de control al docului şi de unde un membru al echipei 1 VL SEAL comunica astfel cu echipajul de jos din interiorul submarinului *Florida.* Când toţi cei din garaj fură pregătiţi, soldatul SEAL din bulă transmise mesajul către *Florida.*

Câteva clipe mai târziu, operatorul avertiză că submarinul se pregătea să se scufunde. Harvath îşi întinse mâna şi îi scoase lui Yaqub gluga de pe cap, apoi smulse bucata de bandă adezivă care îi acoperea gura. Banda adezivă era plină de sânge uscat şi de fire de păr. Yaqub făcu o grimasă.

Cu toate că lumina din garaj nu era prea puternică, ochii arabului avură nevoie de câteva clipe să se acomodeze cu ea. Primul lucru pe care îl observă fu acela că toţi cei din jurul lui îşi luau echipamentele de scufundare. Harvath făcu un semn din cap şi cei doi soldaţi SEAL, care îl aduseseră pe Yaqub în garaj,

începură să îl supravegheze pe rând în timp ce se echipau.

Harvath rămase tăcut în timp ce submarinul dispărea sub apă şi începea să coboare. Când îşi trase pe el costumul de scafandru, el desluşi spaima din ochii lui Yaqub. Habar nu avea dacă bărbatul ştia sau nu să înoate, dar acest lucru nu conta. Nu de partea cu înotatul trebuia să-şi facă griji Yaqub.

Deschizând valva tubului său de oxigen, Harvath depresuriză butonul de purjare al regulatorului. Se auzi un şuierat, indiciu că oxigenul circula.

Harvath îi făcu semn soldatului SEAL din bulă să înceapă să inunde hangarul.

— Ce ai de gând? vru să ştie Yaqub când apa începu să năvălească înăuntru.

Harvath îi aruncă o privire, apoi scuipă în mască.

— Nu ţi-am spus? Te voi duce înapoi în iad.

Teroristul îşi coborî privirea. Harvath îi scosese pantofii şi şosetele când se aflau încă în Karachi. Apa rece îi acoperea deja vârful degetelor de la picioare.

— Ce vrei de la mine?

Harvath nu îl băgă în seamă, ci ridică masca la lumină ca să se asigure că interiorul era bine căptuşit.

— Răspunde-mi! îi ceru arabul.

Ridicând tubul de oxigen, Harvath şi-l aşeză în spate şi ajustă cu mişcări lente curelele. În cele din urmă, se adresă prizonierului său:

— Cât timp crezi că-ţi poţi ţine respiraţia, Ahmad?

Yaqub îşi plimbă îngrijorat privirea prin spaţiul îngust şi strâmt. În ciuda temperaturii scăzute, el începuse să transpire.

Bazinul detaşabil nu fusese prima opţiune a lui Harvath. Iniţial, voise să-l urce pe Yaqub la bord, să-l târască până jos, în camera torpilelor, să-l vâre într-un tub şi să-l umple cu apă. Senzaţia ar fi fost mult mai înfiorătoare. Problema era că nu putea să treacă împreună cu Ahmad de echipajul submarinului. Ar fi existat prea mulţi martori, prin urmare, planul lui fusese respins de către cei din D.C. Indiferent ce intenţiona să facă până la urmă cu Yaqub, trebuia să se întâmple în spaţiul docului uscat.

Asta însemna fie să îl amenințe cu înecul, fie să-l închidă în camera hiperbară şi să-l ţină acolo până când îi sângerau urechile sau până când ochii îi săreau din orbite. Într-un fel sau altul, Yaqub îi va spune lui Harvath tot ceea ce voia să afle.

Fiecare soldat SEAL care se afla de faţă aflase despre prizonier şi despre amenințarea iminentă asupra Statelor Unite. Nu numai

că nu vor dezvălui ceea ce urma să facă Harvath, ci îi vor oferi şi *ajutorul* lor. Preşedintele însuşi eliminase toate obstacolele. Instrucţiunile pe care le primise Harvath fuseseră cât se poate de clare – fă tot ceea ce trebuie pentru a elimina ameninţarea. Exact acest lucru intenţiona să-l facă.

Nu avea nici cea mai mică reţinere în a tortura un ticălos ca Ahmad Yaqub dacă era nevoie. O mai făcuse şi înainte.

Dacă adepţii politicii corecte erau împotriva oricărei forme de constrângere, Harvath îi aprecia meritele. Cei neavizaţi confundau deseori tortura cu tehnicile moderne de interogare cum ar fi: muzica puternică, privarea de somn şi pălmuirea. Aceste tehnici nu însemnau tortură. Şi nu coborau America la nivelul teroriştilor.

Ceea ce ar face ca America să se coboare la nivelul teroriştilor ar fi ca Statele Unite să afişeze aceeaşi indiferenţă crudă faţă de viaţa unui om. În ochii teroriştilor, viaţa nu avea nici o valoare. Nu acelaşi lucru se putea spune despre America. Statele Unite respectau viaţa umană, prin urmare, erau dispuse să facă orice pentru a o apăra. Folosirea tehnicilor moderne de interogare, sau chiar tortura în unele cazuri, demonstra ce preţ punea America pe viaţa cetăţenilor săi.

Oamenilor le plăcea să vorbească despre convenţiile de la Geneva şi de la Haga, însă prea puţini le citiseră. Teroriştii nu numai că nu semnau convenţiile, dar purtau şi uniforme pentru a putea fi identificaţi pe câmpurile de luptă o clauză principală. Se ascundeau în mulţime, în spatele femeilor şi al copiilor, aşadar, nu beneficiau de protecţia oferită de Geneva şi de Haga.

În orice alt moment din istorie, teroriştii ar fi fost împuşcaţi pe loc, nu trimişi cu vaporul pe vreo insulă din Caraibe unde să fie trataţi cu mâncăruri permise de religia lor, care includeau: curmale, miere, ulei de măsline şi *pita,* tradiţionala lipie, proaspăt coaptă, pe lângă accesul la avocaţi, ziare, DVD-uri, o bibliotecă şi meciuri de fotbal.

Teroriştii aleseseră nu numai să pornească un război împotriva Statelor Unite ale Americă, ci şi să-l întreţină prin atacuri din ce în ce mai devastatoare. Ideologia lor religioasă întortocheată era dincolo de orice raţionament. Era imposibil să îi lămureşti, indiferent de fapte, că America jucase un rol pozitiv în istoria lumii. Teroriştii ucideau bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi ca să îşi impună voinţa asupra întregii lumi. Din punctul de vedere al lui Harvath, America şi aliaţii săi nu îi eliminau pe aceşti oameni suficient de repede.

Apa din doc îi ajungea lui Yaqub până la genunchi.

— Dacă ai fi vrut să mă ucizi, spuse teroristul, făcând pe curajosul, ai fi făcut-o în Karachi.

Lui Harvath i se păru că sesizează un uşor tremur în vocea bărbatului, cu toate că ar fi putut fi din cauza frigului.

— Ai dreptate, răspunse Harvath. Nu vreau să te ucid. Vreau să te văd cum suferi şi *apoi* să te ucid.

Expresia de pe faţa lui Yaqub se încordă. Doar o clipă, înainte să devină din nou sfidătoare. Fu o microexpresie, ceva ce serviciile secrete îl antrenaseră pe Harvath să detecteze. Era o reacţie involuntară pe care o avea un subiect atunci când se afla sub presiune. De obicei, această reacţie înseamnă că subiectul minte sau are intenţii rele. Mai poate semnifica, de asemenea, că ai reuşit să-l sperii de moarte.

Yaqub era agitat, însă încerca să ascundă acest lucru. Privi în jurul lui.

— Toate astea doar pentru un singur om?

Faţa lui Harvath era împietrită.

— Nu doar pentru un singur om, Ahmad. E pentru tine. Asta se întâmplă când ucizi americani. Venim după tine. Nu uităm niciodată. Nu oprim niciodată vânătoarea. Mai devreme sau mai târziu, te găsim.

— Nu te cred, adăugă acesta, simţind cum apa rece ca gheaţa îi ajunge la organele genitale. Yaqub încercă să se ridice în vârful picioarelor.

Soldaţii SEAL care îi ţineau braţele imobilizate îl traseră în jos. Trupul începu să-i tremure din cauza frigului. Sosise momentul ca Harvath să pună şi mai mare presiune pe el.

— Vreau să nu-mi uiţi faţa, Ahmad. Vreau să o priveşti cu atenţie în aceste câteva minute câte ţi-au mai rămas din viaţă. După ce vei muri, îţi vom profana trupul şi îl vom arunca în ocean, aşa cum am procedat şi cu Sheik Osama, ca să ne asigurăm că nu vei ajunge în Paradis. Apoi voi face o vizită familiei tale.

Tăcu şi privi expresia de pe faţa teroristului, apoi continuă:

— Soţiile tale, copiii tăi… îi voi tortura, după aceea îi voi omorî. Pe *toţi,* zise Harvath. Pe urmă le voi face o vizită părinţilor tăi, celor patru fraţi ai tăi şi celor două surori ale tale şi familiilor lor în Arabia Saudită. Vor avea parte de o moarte şi mai groaznică decât a ta. Şi, în timp ce se vor zbate în chinuri, în timp ce vor implora ca moartea să vină mai repede şi să-i ia, voi face în aşa

fel, încât să afle că tu ai fost cel care a adus această nenorocire asupra lor.

Buzele lui Yaqub începeau să se învineţească, iar dinţii îi clănţăneau.

— Te blestem pe tine şi întreaga ta ţară. Pe tine şi aroganţa ta de american. S-a zis cu tine!

Harvath făcu un pas în faţă şi îi trase teroristului un pumn în piept. Când arabul se chirci de durere, Harvath le făcu semn celor doi soldaţi SEAL să-i dea drumul, apoi îl apucă de ceafa şi îi vârî capul în apă.

CAPITOLUL 6

Harvath îl ţinu pe terorist cu capul în apă până când acesta rămase fără aer în plămâni şi începu să se zbată. Dacă îl forţa pe Yaqub să cedeze, asta însemna că îi distrugea voinţa ideologică de a muri. Trebuia să îl facă să îşi dorească să trăiască mai mult decât orice altceva.

Când, în cele din urmă, Harvath îi scoase capul din apă, teroristul saudit trase aer în piept de mai mult ori, apoi vomită. Harvath aşteptă ca să termine de vomat, pe urmă îi vârî din nou capul în apă.

După câteva clipe, îi scoase din nou capul afară, îi lăsă un scurt răgaz să respire, apoi i-l vârî din nou în apă. Repetă acest procedeu de câteva ori.

Data următoare când îi scoase capul din apă, avu şi o cerere. De îndată ce bărbatul încetă să mai gâfâie şi putea să îl audă suficient de bine, Harvath zise:

— Îţi acord o şansă, Ahmad. Dacă nu-mi vei spune ceea ce vreau, vom deschide complet supapele, restul compartimentului se va umple cu apă, iar noi vom privi cum te vei îneca.

Yaqub scutură din cap în timp ce tuşea şi blestema.

— Atunci, aşa cum ţi-am promis, voi face o vizită familiei tale.

Teroristul scutură violent din cap înainte să vomite din nou apa de mare.

Harvath aşteptă, iar ochii lui albaştri se transformară în doi gheţari când îl privi drept în ochi pe Yaqub.

— Ai ceva ce vreau eu, spuse el. Dacă mi-l dai, te las să trăieşti, iar familia ta nu va păţi nimic. Ai înţeles?

Yaqub încuviinţă din cap.

— Ştiu despre atacul care este pus la cale, Ahmad. Ştiu tot. Şi ştiu că eşti şi tu implicat, adăugă Harvath şi îl privi îndelung o clipă înainte să continue: Ştiu că Ismail Kashgari ţi-a cerut ajutorul. Corect?

Yaqub încuviinţă din cap.

— De ce?

— Oameni, bolborosi teroristul.

— Câţi oameni?

— Şase, răspunse Yaqub.

— Ce să facă? vru să ştie Harvath.

— Nu ştiu.

Harvath îi trase o palmă.

— Mă minţi, Ahmad. Ştii ce va păţi familia ta dacă mă minţi. Povesteşte-mi despre atac.

— *Nu ştiu,* repetă el, în vreme ce apa îi ajunsese până la piept. A fost un negoţ.

— Cum adică, *negoţ?*

— Eu i-am făcut rost de oameni, iar el m-a plătit.

Harvath îl privi cu atenţie.

— Dar anunţi care este ţinta, nu?

— America. Da.

— De aceea l-ai ajutat.

— Da, răspunse Yaqub.

— Şi n-ai cerut informaţii despre atac? N-ai fost curios? Nu cred.

Bărbatul vomită din nou. Apa îi ajungea aproape de umeri. Continua să clănţănească, iar Harvath fu nevoit să îşi încordeze auzul ca să îl poată înţelege.

— N-a vrut să-mi spună.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi-a spus să nu-l mai întreb. Nu cred că ştia. Cred că lucra pentru altcineva.

— Pentru cine? întrebă Harvath.

— Nu ştiu.

— Cine crezi că este?

— Nu ştiu. Este uigur. Musulman chinez. Ne cunoaştem din *jihad.* Nu ştiu pentru cine lucra.

Harvath schimbă tactica.

— Unde sunt aceşti şase oameni?

— E prea târziu.

— *Unde* sunt? repetă el.

— Se află deja pe teritoriul Statelor Unite.

— Cum?

— Nu ştiu, răspunse Yaqub. Nu eu m-am ocupat de partea asta.

— Nu prea ştii multe, nu-i aşa, Ahmad? Ştii ceva? Nu te cred.

— Kashgari a cerut oameni deosebiţi, clarifică teroristul. Oameni inteligenţi. Ingineri.

Ingineri. Acest cuvânt îl făcu pe Harvath să simtă fiori pe şira spinării. Teroriştii care recrutau ingineri nu putea însemnau decât un singur lucru – *bombe.*

— De unde sunt inginerii?

— Nu ştiu.

Se juca în continuare cu el, iar lui Harvath nu-i plăcea acest lucru. Îi vârî din nou capul sub apă.

Yaqub era slăbit şi nu se zbătu prea mult. Harvath ştia că îşi asuma un risc.

Scoţându-i capul din apă, Harvath ţipă la el:

— Ăsta nu-i un joc, Ahmad. Spune-mi acum. Cine sunt şi de unde vin?

Yaqub, cu trupul suferind de frig şi de privarea repetată de oxigen, tremura fără să se mai poată controla.

— *Nu ştiu,* repetă el.

— Pe care dintre copiii tăi şi pe care dintre soţiile tale preferi să le ucid mai întâi?

— Khuram Hanjour, murmură el. Khuram Hanjour.

— Cine este Khuram Hanjour?

— Khuram Hanjour, repetă teroristul, cu ochii sticloşi şi pierduţi.

Harvath îl pălmui din nou pe Yaqub. Părea că intra în şoc hipotermic.

— Ahmad, *cine* este Khuram Hanjour? Ahmad. *Ahmad.* Harvath îl pălmui din nou şi, preţ de o clipă, privirile lor se întâlniră.

— Ahmad, spune-mi cine este Khuram Hanjour.

— Recrutorul, răspunse bărbatul.

— Khuram Hanjour a fost cel care i-a recrutat pe bărbaţi?

Yaqub îşi lăsă capul într-o parte. Apa îi ajungea până la bărbie.

Harvath îl pălmui din nou.

— Ahmad, unde-l găsesc pe Khuram Hanjour?

Nimic.

— Pentru cine lucra Kashgari? Spune-mi!

Nici un răspuns. Yaqub îşi pierduse cunoştinţa.

CAPITOLUL 7

STATUL-MAJOR AL ARMATEI DE ELIBERARE A POPORULUI CARTIERUL GENERAL, BEIJING, CHINA

Colonelul Jiang Shi îi ura pe politicieni. Puţini aveau o gândire analitică. Şi mai puţini încă înţelegeau principiile războiului. Tocmai de aceea dorea să nu fie implicaţi politicienii.

Însă cei nouă membri ai Comitetului Permanent al Politburo reprezentau instanţa supremă de decizie a Partidului Comunist al Chinei. Nimic nu mişca în China fără acordul lor. Shi nu prea avu de ales, cu atât mai mult cu cât superiorii lui îi obţinuseră o invitaţie din partea secretarului general, ca să facă prezentarea el însuşi.

Întâlnirea fusese un adevărat succes sau un eşec total, depindea pe cine întrebai. Shi era de părere că se încadra în cea de-a doua categorie.

Veteran al armatei chineze, la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, colonelul Jiang Shi lucra pentru departamentul de spionaj al APE, cunoscut simplu sub denumirea „Al Doilea Departament”. Al Doilea Departament îi găzduia pe cei mai importanţi strategi ai Chinei, inclusiv pe Shi, care conducea programul „război fără limite” al APE. „Dragonul de zăpadă” fusese ideea lui.

Comitetul Permanent al Politburo se opuse cu vehemenţă şi pe bună dreptate oricărei discuţii referitoare la un atac împotriva Statelor Unite – chiar dacă era condus de cetăţeni ai unui stat terţ. Dacă implicarea Chinei ar fi prea vizibilă, repercusiunile ar fi devastatoare. Ar însemna război nuclear. Indiferent cât de mult insistase colonelul Shi asupra convingerii lui nestrămutate că Statele Unite ar trebui să fie îngenuncheate de către China, răspunsul membrilor CPP fusese un *nu* răspicat.

Shi fusese dezamăgit, însă deloc surprins. Politicienilor nu le lipsea doar viziunea, ci şi curajul. Se întoarse în biroul lui, intră în camera securizată şi aşeză planul „Dragonul de zăpadă” pe grămada de planuri respinse, pe care el şi cu oamenii lui le gândiseră de-a lungul timpului. La un moment dat, China se va trezi şi îşi va da seama că războiul împotriva Statelor Unite era

inevitabil. Când se va întâmpla acest lucru, telefonul lui va începe să sune. Se întâmplă peste două săptămâni.

Secretarul general, care era un susţinător al celui de-al Doilea Departament şi al conceptului de „război fără limite”, susţinuse necontenit ideea unui atac împotriva Statelor Unite. Acesta prezentă nenumărate realităţi. China nu mai avea nici timp, nici alte opţiuni. Fie China era cea care dicta condiţiile războiului, fie era cea nevoită să le accepte. Un război însă era inevitabil. În cele din urmă, membrii CPP fură de acord. Dădură undă verde, dar cu o singură condiţie. Membrii Comitetului Permanent al Politburo voiau ca personalul-cheie chinez să fie evacuat din America în prealabil.

Nu exista nici o modalitate de a face acest lucru fără a nu risca să se expună. Ca planul să reuşească, Statele Unite şi restul lumii trebuiau să creadă că atacul fusese pus la cale de teroriştii Al Qaeda. Dacă era descoperită implicarea Chinei, întreaga operaţiune se ducea de râpă.

Existau două motive-cheie pentru care Shi împreună cu oamenii lui aleseseră ca atacul să aibă loc în septembrie. Primul era cel mai evident. Vina unui atac în ziua comemorării evenimentelor din 11 septembrie va cădea asupra grupării Al Qaeda. Va fi singura dovadă de care vor avea nevoie majoritatea oamenilor pentru a arunca vina.

Celălalt motiv era că atacul pe care îl plănuise Shi va crea haos total în Statele Unite. Însă, pentru a intensifica starea de haos, trebuiau să atace înainte ca recoltele să fie strânse. Dacă făceau asta, foametea se va instala în timpul iernii, iar moartea cetăţenilor americani va fi grăbită.

În ciuda acestor două motive excelente, politicienii din Comitetul Permanent al Politburo avuseseră o idee „mai bună” – să amâne atacul până la Anul Nou Chinezesc.

Era una dintre cele mai importante sărbători naţionale ale Chinei şi, în fiecare an, milioane de chinezi se întorceau acasă pentru a sărbători. Statele Unite nici nu se gândeau că oficialii chinezi influenţi nu vor face la fel. Shi nu fu de acord.

Ceea ce nu va atrage atenţia înainte de atac o va face, cu siguranţă, după. Nu va avea importanţă că guvernul Statelor Unite va fi zguduit. Toate serviciile de informaţii din lume vor încerca să afle ce se întâmplase. Sincronizarea atacului va fi unul dintre elementele-cheie de care vor trebui să ţină cont. Nu va trece neobservat faptul că atacul a avut loc de Anul Nou Chinezesc şi că multe VIP-uri din China, aflate în America, au

scăpat ca prin minune. În gândirea serviciilor secrete nu existau coincidenţe. Erau indicii că ceva mult mai sinistru urma să se întâmple.

Deoarece oamenii şi materialele se vor afla deja în Statele Unite, amânarea atacului până la mijlocul iernii nu ar însemna decât acordarea timpului suficient pentru deconspirarea atacului.

Membrii CPP rămaseră de neînduplecat. Secretarul general fu cel care făcuse cunoscută decizia lor.

Cu toate că CPP plănuia să abandoneze în Statele Unite mulţi membri ai conducerii şi diplomaţi chinezi, Shi tot nu era de acord. Conştientizarea atacurilor din 11 septembrie şi semnificaţia aniversării rămăseseră îngropate adânc în conştiinţa mondială. Dacă ar fi ales orice altă dată, ar fi fost o greşeală. Membrilor CPP nu le păsa. Shi primise ordin să se asigure că atacul de Anul Nou va fi o reuşită.

În orice alt moment al anului, un atac asupra teritoriului Americii ar fi întâmpinat anumite dificultăţi. Nivelul de securitate era întotdeauna ridicat, iar forţele de ordine americane erau din ce în ce mai bine pregătite pentru a preîntâmpina astfel de situaţii. Chiar dacă oamenii şi materialele erau introduse ilegal în ţară şi rămâneau ascunse, un singur ofiţer de poliţie american putea descoperi totul. De fapt, odată ajunşi pe teritoriul Statelor Unite, existau mai multe şanse ca teroriştii să fie descoperiţi de un poliţist din patrulă sau de un şerif decât de un agent FBI sau CIA.

Shi studiase istoria membrilor Al Qaeda pe care Osama bin Laden îi trimisese să ducă la bun sfârşit atacurile din 11 septembrie 2001 şi fusese fascinat de modul în care reuşiseră să evite legea şi să lase atâtea indicii în urma lor până în acea zi dramatică. Examinând toate detaliile ulterioare atacului, el fusese uimit că State Unite nu reuşiseră să demaşte atacul. Osama bin Laden fusese extrem de norocos. Şi Shi avea nevoie de mult noroc ca să-şi pună în funcţiune planul. El hotărî să lanseze atacul la două zile după Anul Nou Chinezesc.

Odată data fixată, el stabili o întrevedere cu colegii lui care conduceau una dintre cele mai bune unităţi de hackeri ale AEP Unitatea 61398. Se afla într-o clădire cu douăzeci de etaje, într-o mahala din Shanghai. Treaba lor era să umple paginile web-cheie ale adepţilor *Jihadului* cu discuţii referitoare la un atac. Oricine ar fi investigat ulterior, ar fi crezut că toate indiciile se aflaseră acolo. Indiciile erau întotdeauna considerate a fi extrem de importante.

În timp ce punea la cale restul detaliilor, Shi îşi făcea griji în legătură cu atacul care urma să aibă loc la începutul lunii februarie. Era neliniştit din cauza vremii. „Dragonul de zăpadă” era conceput ca un lanţ de atacuri care trebuiau lansate simultan. Dacă o celulă lansa atacul înaintea celorlalte sau dacă oricare dintre celule, pur şi simplu, nu reuşea să lanseze atacul, întreaga operaţiune putea fi compromisă. Îşi dorea în continuare ca membrii Comitetului Permanent al Politburo să se răzgândească şi să accepte data pe care o propusese el iniţial. Apoi se întâmplase ceva.

CAPITOLUL 8

NASHVILLE, TENNESSEE

Wazir Ibrahim nu era prost. Numai o persoană vinovată ar cere un avocat. Dacă ar fi avut dovezi solida împotriva lui, l-ar fi arestat deja.

— Ştii ce-i ăsta, Wazir? întrebă tânărul detectiv, ţinând în mână ceea ce părea a fi un document oficial. Este un raport al poliţiei. Soţia ta susţine că ai agresat-o. Ce ai de spus în legătură cu asta?

Somalezul inspiră adânc şi răspunse:

— Nu este adevărat.

— Susţii că soţia ta minte?

— Nu spune adevărul.

— Nu ai bătut-o?

— Nu am bătut-o, răspunse Wazir.

Detectivul zâmbi.

— Eu cred că minţi. Ştii asta?

Somalezul mai avusese de-a face cu genul acesta de om. Detectivul era furios şi încordat în interior ca un şarpe. Se făcuse ofiţer de poliţie ca să-şi poată răsfrânge autoritatea asupra celorlalţi. Era extrem de plin de sine. Susţinea că era protectorul celor fără apărare când, în realitate, alesese această meserie pentru a-i vâna pe cei mulţi cu imunitate. Oamenii nesiguri pe ei şi lipsiţi de autoritate puteau deveni enervanţi. Dacă aceiaşi oameni erau învestiţi cu autoritate, aceştia puteau deveni extrem de periculoşi. Wazir văzuse acest lucru de nenumărate ori în Somalia. America pretindea că era mai bună. Wazir era însă de altă părere. Oamenii erau la fel indiferent de ţara în care trăiau.

Acest bărbat, pe care îl chema Hoffman, avea o alură diferită de cea a unui simplu ofiţer de poliţie, una pe care nu reuşea să o definească.

— Te crezi mai dur dacă îţi baţi soţia, Wazir? îl întrebă detectivul Hoffman.

— Nu mi-am bătut soţia, domnule.

Hoffman introduse foaia de hârtie pe care o ţinea în mână înapoi în dosar şi scoase o alta.

— Islamul îi iartă pe cei care îşi bat soţiile, Wazir?

Era o întrebare retorică. Somalezul înţelegea suficient de bine ca să ştie că detectivul nu aştepta un răspuns.

— Pentru un păgân, am crezut că am înţeles destul de limpede cum stă treaba cu Islamul şi cu soţii care-şi bat nevestele.

Păgân. Interesant mod de exprimare. Detectivul nu se referea la el însuşi ca fiind evreu sau creştin. Se exprimase aşa cum s-ar fi exprimat un musulman referitor la el. Wazir reuşi astfel să definească ostilitatea şi atitudinea poliţistului. Servise în armată şi luase, probabil, parte la luptele dintre naţiunile musulmane. Poate fusese împuşcat. Poate îşi văzuse camarazii murind. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era mult mai periculos decât un poliţist nesigur pe el, care se ascundea în spatele insignei.

— Socrii profetului Mohamed îi pălmuiau nevestele, Aisha şi Hafsa, pentru că îl enervau, nu-i aşa? întrebă el.

Somalezul ezită un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Când a aflat Mohamed despre asta, ce-a făcut? A râs. I s-a părut amuzant.

Wazir Ibrahim nu se obosi să răspundă. Vorbele bărbatului erau desprinse din Hadith.

— Într-o noapte, când Aisha a ieşit din casă fără să i se dea voie, Mohamed i-a tras un pumn în piept, nu-i aşa? Era soţia lui *preferată.* A lovit-o atât de tare, încât ea a acuzat dureri foarte mari. Corect?

Somalezul nu răspunse.

— Coranul le dă voie soţilor să-şi bată soţiile, nu-i aşa? întrebă Hoffman. Prin urmare, dacă îţi baţi soţia, nu faci decât ceea ce îţi îngăduie Coranul, iar Hadith îţi susţine fapta, corect?

— Nu mi-am bătut soţia, domnule.

— Te plictiseşte subiectul ăsta? întrebă tânărul, aşezând hârtia pe masă. Ce-ar fi să vorbim despre altceva. Haide să vorbim despre ce părere avea Profetul Mohamed despre fetele de nouă ani.

Expresia calmă de pe chipul lui Wazir Ibrahim împreună cu încrederea lui că poliţia nu îl avea cu nimic la mână dispărură busc.

Detectivul observă această schimbare imediat.

— Ce s-a întâmplat, Wazir?

Somalezul începu să fie cuprins de panică.

— Nu mai vorbim despre Profetul Mohamed, nu-i aşa?

— Aşa e, confirmă detectivul. Vorbim despre un grup de bărbaţi somalezi din Minneapolis şi despre minorele pe care

membrii acesteia le-au adus din Nashville pentru sex. Ce ştii despre asta?

Wazir îşi mută privirea, apoi răspunse:

— Nu mai răspund la întrebări.

CAPITOLUL 9

USS FLORIDA

Aşezându-i din nou gluga pe cap, Harvath şi soldaţii SEAL îl transportară pe Ahmad Yaqub din adăpostul detaşabil în submarinul *USS Florida.*

În timp ce acesta era mutat, membrii echipajului eliberară pasarelele. Astfel, dacă erau întrebaţi, puteau confirma că nu văzuseră nimic.

Yaqub fu îmbrăcat cu un alt rând de haine, legat de un pat într-o cabină particulară şi acoperit cu pături. Un infirmier SEAL îl monitoriza. Când începu să-şi revină, îi oferiră supă caldă şi ceai fierbinte, ca să-i aducă trupul la temperatura normală. Odată ce infirmierul îi dădu undă verde, Harvath începu să-l interogheze din nou.

Insistă asupra lui Ismail Kashgari, musulmanul chinez care apelase la Yaqub ca să-i facă rost de oamenii de care avea nevoie pentru atacul asupra Statelor Unite. Căuta nepotriviri în povestea lui Yaqub. Îl chestionă despre fiecare detaliu care îi trecea prin minte: mijloacele prin care comunicau; unde, când şi cât de des se întâlneau; cum schimbau banii; cât de mulţi bani fuseseră schimbaţi – totul. Harvath îşi umplu jumătate din carneţel cu notiţe.

O oră mai târziu, el schimbă subiectul şi îl întrebă despre Khuram Hanjour, recrutorul. Voia să afle totul despre el unde locuia, cum putea să ia legătura cu el, cu cine era asociat, ce moschee frecventa, orice l-ar fi ajutat să-şi facă o imagine mai bună.

După ce reuşi să afle detaliile importante despre Hanjour, recrutorul, Harvath îl lăsă pe un alt membru SEAL, Scobell, să continue interogatoriul, iar el ieşi afară, pe pasarelă.

Îşi simţea gura uscată, iar tâmplele îi zvâcneau. Avea nevoie de un pumn de aspirină, de o sticlă cu apă şi de o ceaşcă de cafea.

Harvath îşi vârî capul în cabina de alături şi îi întrebă pe soldaţii SEAL dacă nu aveau vitamina M, jargonul folosit de SEAL pentru Motrin. Unul dintre bărbaţi îi aruncă o cutie.

Harvath îşi vărsă în palmă două pastile şi-i aruncă înapoi cutia.

Mulţumindu-i soldatului SEAL, el o luă înspre popota submarinului.

Intră şi ceru o sticlă cu apă. Pe perete se afla o placă ce amintea faptul că *Florida* era primul submarin din clasa *Ohio* care lansase o rachetă de croazieră Tomahawk. La capătul celălalt al încăperii, un grup de marinari urmărea westernul preferat al lui Harvath *Cei şapte magnifici*, cu Steve McQueen. Îşi aminti că cineva îi spusese că era cel de-al doilea cel mai difuzat film din istoria televiziunii din Statele Unite, al doilea după *Vrăjitorul din Oz.*

În marină, ajungeai să urmăreşti toate filmele realizate vreodată. Nu prea aveai cum să-ţi petreci timpul dacă te aflai sub apă şi nu erai de gardă. Deşi Harvath vizionase de nenumărate ori *Cei şapte magnifici* cât timp fusese în marină, prima oară îl văzuse împreună cu tatăl lui.

Rula într-un cinematograf mic din San Diego, care, ocazional, reînvia westernurile de succes. Într-o sâmbătă după-amiază, el şi cu tatăl lui traversaseră golful cu maşina din Coronado, unde locuiau, ca să-l vadă. Harvath trebuie să fi avut vreo nouă ani pe vremea aceea.

În film este vorba despre câţiva pistolari angajaţi ca să apere un sătuc mexican de o bandă de tâlhari. Sătenii sunt fermieri şi nu ştiu să lupte. Îi învaţă pistolarii.

Tatăl lui Harvath făcea parte din trupele SEAL, iar filmul era o metaforă minunată a ceea ce făceau ei. Îl ajută să-şi înţeleagă mai bine tatăl. Dialogul era extraordinar, presărat cu replici subtile.

Stând în întuneric, Harvath îl privea pe tatăl lui rostind în tăcere fiecare replică, pe dinafară. Această imagine avu un impact puternic asupra lui.

În următoarele trei sâmbete reveniră la acelaşi cinematograf. Acele momente petrecute alături de tatăl lui în întuneric fuseseră cele mai fericite din viaţa lui. Nu erau fani ai sportului şi nu puteau vorbi prea multe despre ocupaţia tatălui său, însă aveau filmele, în special acest film.

Când Harvath ajunse la vârsta de şaptesprezece ani, văzuse deja *Cei şapte magnifici* de douăzeci şi şase de ori. Ajunsese să ştie şi el toate replicile pe dinafară. Când crescuse, unele dintre aceste replici avuseseră o mare semnificaţie pentru el. Exista una cu care se identificase după ce tatăl lui murise accidental în timpul instrucţiei, iar Harvath devenise el însuşi soldat SEAL.

Multe sate prin care trecuse străbătând lumea întreagă îi

aduceau aminte de cel din film. Întâlnea întotdeauna copii neînfricaţi. Priveau cu gura căscată armele pe care el şi cu camarazii lui le aveau asupra lor şi voiau să le atingă echipamentul. „Asta ce face? Dar aia?” întrebările erau mereu aceleaşi, iar zâmbetele copiilor păreau prea inocente pentru condiţiile mizere în care trăiau.

Deoarece soldaţii SEAL erau o noutate în majoritatea locurilor unde erau detaşaţi, copiii erau atraşi în mod deosebit de ei, deseori ignorându-şi propriile familii. Deşi acest lucru reprezenta o problemă din punct de vedere operaţional, trebuia să existe totuşi un echilibru. Dacă nu erau cu băgare de seamă, s-ar fi putut crede că soldaţii SEAL doreau să submineze autoritatea bărbaţilor din sat. Nu aceasta era intenţia lor, iar consecinţele ar fi putut fi dezastroase. Soldaţii SEAL aveau nevoie de cooperarea lor, nu de ranchiuna lor.

Pe când se afla într-unul dintre aceste sate, un băiat îi spusese lui Harvath că dorea să devină un luptător curajos ca el într-o bună zi, nu un laş ca tatăl lui, care nu era decât un *simplu* fermier. Cu ajutorul translatorului, Harvath îl mustră pe băiat de faţă cu toţi ceilalţi. Întocmai cum făcuse şi Charles Bronson în film, el îi zise băiatului că a avea o armă nu însemna că era bărbat; asumarea responsabilităţilor însemna să fii bărbat.

El îi explică faptul că bărbaţii din satul lor erau cu adevărat curajoşi. Aveau grijă de familiile lor, ieşeau la câmp şi munceau din greu în fiecare zi, neştiind dacă le vor putea asigura suficiente provizii, însă, cu toate astea, nu renunţau cu atât mai mult cu cât familiile lor se bazau pe ei. *Acela* era curajul.

Băieţilor li se făcu ruşine, cum era şi normal şi plecară îmbufnaţi, lăsându-l pe Harvath să cugete asupra propriului curaj, mai ales când venea vorba de relaţii.

Îşi dorea o familie, dar ştia că era greu să obţină acest lucru, din cauza meseriei. Ar fi fost prea mult să le ceară celor pe care îi iubea să înţeleagă motivele pentru care trebuia să plece în toiul nopţii, fără să ştie când sau dacă se va mai întoarce acasă.

Văzuse nenumărate căsnicii SEAL destrămându-se. Acei membri SEAL însă îşi aleseseră femei cu care nu erau compatibili. Existau şi membri SEAL care aveau căsnicii solide şi erau mereu invidiaţi de ceilalţi bărbaţi. Harvath îşi dorise mereu să facă parte din acea categorie de bărbaţi, însă, din cauza rigorilor meseriei lui, îi era destul de greu să stabilească o relaţie personală, darămite să o mai şi menţină.

Ca locuitorii Statelor Unite să poată trăi visul american, cineva

trebuia să îl apere. Harvath se considera a fi unul dintre apărători. Din punctul lui de vedere, în lume existau lupi, oi şi câini ciobăneşti. El era un câine ciobănesc – aşa fusese mereu, încă din copilărie, când îi luase apărarea puştiului din vecini care suferea de handicap psihic şi era altfel batjocorit de ceilalţi copii. Harvath nu îi suferise niciodată pe cei care profitau de cei nevinovaţi sau de cei slabi. Nu-i stătea în fire. Indiferent de situaţie, procedase întotdeauna corect chiar dacă ştia că îl va costa şi chiar îl costase uneori.

Cea mai mare frică a lui era să nu dezamăgească. Să nu-şi dezamăgească echipa, să nu-şi dezamăgească ţara, să nu se dezamăgească pe el însuşi. Iată motivul pentru care încerca să-şi depăşească limitele. Iată motivul pentru care devenise atât de bun în ceea ce făcea.

Totuşi, ştia că, la un moment dat, va trebui să o lase mai moale. Nu azi, nu mâine, însă, la un moment dat, va trebui să predea ştafeta cuiva mai tânăr, mai rapid şi capabil să riposteze cât ai clipi. Nu mai avea douăzeci şi doi de ani. Mai mult, cunoscuse pe cineva. Era o femeie minunată care avea un băieţel minunat, iar el începuse să-şi imagineze viaţa alături de ei.

Desfăcând capacul sticlei cu apă, el îşi aruncă în gură pastilele de Motrin şi se apropie de televizor. Yul Brynner era pe cale să rostească o replică extraordinară. Când fu întrebat de către unul dintre conducătorii satului cum era posibil ca unui pistolar să nu îi pese de bani, Brynner îi explică faptul că nu toţi cei care îşi câştigau traiul folosindu-se de armă erau la fel. Unora nu le păsa deloc de bani. Din motive ştiute doar de ei, unora le plăcea, pur şi simplu, pericolul.

Harvath îngână cuvintele aşa cum făcuse şi tatăl lui când şezuse lângă el în întuneric, în cinematograful din San Diego pe vremea când era doar un băiat. După ce luă un pahar din plastic şi îl umplu cu cafea, se întoarse să îl verifice pe Yaqub.

Scobell ieşi afară din cabină ca să îi raporteze lui Harvath ceea ce aflase. Erau detalii referitoare la structura organizatorică a lui Yaqub şi la mijloacele prin care oamenii şi materialele erau introduse şi scoase din Waziristan. Era o ţintă uşoară.

Harvath îi mulţumi, îi spuse să îşi continue treaba şi, cu cafeaua în mână, se duse să întocmească raportul.

După ce submarinul ajunse la adâncimea periscopului, iar mesajul său codificat fusese transmis, Harvath făcu repede un duş şi se bărbieri, apoi căută un pat unde să se odihnească.

Spaţiul era îngust, însă era plăcut şi uscat. Acest loc era hotel de lux în comparaţie cu locurile unde fusese nevoit să doarmă de-a lungul anilor.

Deoarece îi spusese lui Scobell să îl trezească dacă Yaqub dezvăluia ceva ce ar putea fi de folos operaţiunii lor, el închise ochii şi, dorind să se relaxeze, încercă să-şi calmeze respiraţia, astfel încât să poată adormi.

În tot acest timp, gândul îl purtă la echipa de recunoaştere formată din patru bărbaţi pe care preşedintele o trimisese în Coreea de Nord. Încercă să-şi imagineze unde se aflau în acea etapă a operaţiunii.

El condusese o singură operaţiune în Coreea de Nord şi fusese una chinuitoare. Se rugă pentru aceştia ca să reuşească. Aveau nevoie de tot ajutorul de care puteau dispune.

CAPITOLUL 10

COREEA DE NORD

În Republica Populară Democrată Coreeană, orice fel de libertate era restricţionată, în special libertatea mişcării. De-a lungul anilor în care se infiltrase în ţara comunistă, agentul CIA, Billy Tang, pusese la punct o cale ferată subterană cu ajutorul căreia să se poată deplasa de colo-colo. El află repede că singurii nord-coreeni care credeau în viziunea comunistă a guvernului erau birocraţii din vârful ierarhiei – şi chiar şi atunci, cei mai mulţi dintre ei lăudau această viziune doar pentru a evita să nu fie executaţi.

Fiinţele omeneşti sunt programate să acţioneze în interesul lor propriu, iar nord-coreenii nu făceau excepţie. Aproape toţi încercau să nu rateze nici o ocazie de a câştiga bani în plus. Chiar şi cea mai mică sumă de bani putea aduce o mare diferenţă în vieţile lor şi în cele ale familiilor lor. Toată lumea făcea asta. Ideea era să nu atragi atenţia oficialilor guvernamentali.

Cetăţenii din acel stat comunist însă erau conştienţi şi de capcane, iar Tang nu îşi construise reţeaua peste noapte. Favoare după favoare, plic cu bani după plic cu bani, el îşi extinse şi întreţinuse relaţiile ca pe o grădină. Unele dintre ele ajunseseră să fie la fel de puternice ca legăturile de familie. De fapt, atât de multe familii se bizuiau pe el, încât Tang nu odată îşi introdusese ilegal în ţară banii proprii atunci când CIA-ul, faimos pentru birocraţia lui, întârziase să-i vireze capitalul de exploatare.

Născut în Statele Unite din părinţi sud-coreeni, Billy Tang nu numai că era de origine coreeană, ci şi vorbea limba fluent. Nord-coreenii pe care îi finanţa habar nu aveau că el era american, cu atât mai puţin un agent CIA. Aceştia credeau că era un jurnalist sud-coreean ataşat pe lângă o organizaţie din Seul, care apăra drepturile omului. Se furişase în RPDC, cel puţin asta credeau ei, ca să semnaleze abuzurile statului şi să dezvăluie acest lucru lumii întregi. Era o treabă periculoasă, însă intermediarii nord-coreeni erau răsplătiţi generos pentru riscurile pe care şi le asumau.

De fiecare dată când venea în vizită, el aducea nu numai bani, ci şi medicamente – pentru scăderea colesterolului, pentru tensiune arterială, insulină, seringi speciale, chiar şi Viagra era un înger păzitor şi, în unele cazuri, chiar un salvator de vieţi. Cu cât Tang făcea mai multe pentru cei din reţeaua lui şi pentru membrii familiilor lor, cu atât aceştia îi erau mai loiali. Şi cu cât îi erau mai loiali, cu atât mai mari riscuri erau dispuşi să-şi asume în numele lui. Unele riscuri însă erau prea mari chiar şi pentru oamenii lui de bază, prin urmare, el începuse să-şi extindă afacerile.

Spre deosebire de restul lumii, unde crima organizată încerca să se infiltreze în guvern, în Coreea de Nord guvernul se străduia din răsputeri să se infiltreze în crima organizată. Chiar şi în vârful lanţului trofic totalitar, traiul în „utopia" Republicii Populare Democrate Coreene era atât de sărac, încât mulţi demnitari căutau metode ca să-şi mărească veniturile derizorii şi să îmbunătăţească nivelul de trai pentru ei şi familiile lor. Ca să poată face acest lucru, ei apelaseră la crima organizată.

Făceau trafic internaţional cu metamfetamină, opiu, heroină, valută falsă şi bunuri de lux contrafăcute. Comerţul ilegal aducea în vistieria Coreei de Nord aproximativ de un miliard de dolari anual. Deşi crima organizată îşi îndrepta mai mult atenţia către distribuţia produselor pe pieţele străine, ea îşi desfăşura o parte din activitate chiar pe teritoriul Republicii Populare Democrate Coreene. Provocarea lui Tang nu fusese aceea de a se infiltra într-unul dintre aceste grupuri, ci, mai degrabă, să găsească unul care nu era împânzit de oficiali guvernamentali. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să facă afaceri direct cu membrii forţelor armate, ai corpurilor diplomatice şi ai serviciilor secrete aparţinând statului. Dacă ar putea să îl influenţeze pe unul dintre aceşti oameni, cel mai potrivit ar fi să recurgă la un intermediar.

Atunci când Tang identifică un contrabandist mărunt pe care intenţiona să-l recruteze, se dădu drept delegat al Jopok, mafia sud-coreeană şi îi făcu tânărului o ofertă tentantă. În schimbul drogurilor, Tang îi oferea ceva foarte greu de obţinut în Coreea de Nord – produse americane autentice, nu contrafăcute. Tânărul profitase de ocazia oferită.

CIA-ul achiziţiona IPad-uri, Macbooks, Xboxes, sticle de Jack Daniel's, ţigări americane şi Smartphone-uri, printre alte produse râvnite. Tang punea la dispoziţia contrabandistului doar cantităţi limitate. Nu voia ca tânărul contrabandist să ajungă un personaj important şi să atragă atenţia marilor sindicate doar atât cât să

depindă de Tang şi să râvnească la mai mult.

Puştiul nu era nici prost, dar nici vreun geniu. Nu încă. Putea deveni însă la un moment dat în viitor. Pentru moment, reprezenta combinaţia perfectă între curaj şi isteţime, o îmbinare de însuşiri care îl putea face atât folositor, cât şi periculos. Tang hotărâse să profite de ambele calităţi.

Existau doar două tipuri de oameni care îşi permiteau preţurile produselor americane pe care Tang le introducea pe piaţa din Coreea de Nord – membrii crimei organizate şi oficialii Republicii Populare Democrate Coreene. Tânărul contrabandist, pe care îl chema Hyun Su, nu avea astfel de legături. El îşi vindea marfa persoanei care se afla pe treapta următoare a „scării" infracţionale. De acolo, marfa mai trecea prin două mâini, iar preţul i se dubla sau tripla, până când poposea în mâinile clientului final.

Ştiind că aparatele electronice ajungeau în posesia persoanelor cu influenţă, CIA-ul şi Agenţia de Securitate Naţională făcuseră în aşa fel, încât toate să conţină cel mai avansat program spion existent. Mulţumită lui Tang şi tânărului său contrabandist, serviciile secrete ale Statelor Unite pătrunseseră în casele unora dintre cele mai puternice familii din RPDC, fără ca vreuna să bănuiască lucrul ăsta.

Era o operaţiune genială pe care Agenţia începu să o desfăşoare şi în alte părţi ale lumii. Mai exista un avantaj pe care Tang nu îl descoperise decât la doi ani după ce îl cunoscuse pe tânăr. În vreme ce toţi nord-coreenii urau guvernul RPDC, ura lui Hyun Su era *foarte* personală.

Suspicios din fire, contrabandistul îl ţinuse la distanţă pe Tang. În timp însă, lăsă să-i scape anumite remarci. În cele din urmă, după ce Tang se chinuise aproape toată seara ca să-l îmbete, Hyun Su lăsă garda jos şi începu să spună tot adevărul.

Cu şase ani în urmă, satul în care trăia familia lui se afla lângă o cazarmă militară – un loc cu totul nesigur pentru cetăţenii nord-coreeni. Într-o seară, auziră bătăi în uşa lor. Erau nişte soldaţi înfometaţi care căutau ceva de mâncare. Când tatăl lui le spuse că familia nu avea suficientă mâncare, soldaţii îl bătură cu paturile puştilor. Mama şi sora lui îi implorară să se oprească. Soldaţii se opriră, însă doar ca să le violeze cu brutalitate pe amândouă înainte să treacă la următoarea casă.

În urma bătăii, tatăl lui rămăsese paralizat pentru o familie care îşi ducea traiul de pe azi pe mâine muncind fizic, aceasta era o condamnare la moarte. După un şir de alte umilinţe

îndurate, sora lui se sinucisese. La scurt timp după aceea, mama lui refuzase să mai mănânce. Apoi refuzase să se ridice din pat. În scurt timp începuse să facă febră. Când murise, diagnosticul fusese pneumonie. Hyun Su cunoştea cauza. O inimă frântă nu mai putea pompa sânge în corp.

La vârsta de treisprezece ani, universul lui se destrămase. Ultima lovitură fu atunci când tatăl lui îl implorase să îl omoare. Era o rugăminte pe care nici un părinte nu ar trebui să o adreseze vreodată copilului său. Hyun Su nu putu s-o facă. Oricât îi fusese de greu să găsească de-ale gurii şi să aibă grijă de tatăl lui, nu putuse să îl omoare. Îl iubea. Doar el îi mai rămăsese pe lume.

Apoi, într-o bună zi, murise şi el. Cineva, Hyun Su nu află niciodată cine, făcuse ceea ce nu fusese el în stare să facă. Ceea ce *refuzase* să facă. Cineva din sat aşteptase până când băiatul plecase de-acasă, după aceea îl asfixiase pe tatăl lui, curmându-i suferinţa.

Ceilalţi săteni îl sfătuiră pe Hyun Su să accepte acest lucru ca pe o binecuvântare. Tatăl lui ceruse să moară. Fusese eliberat, la fel şi Hyun Su. Nu mai trebuia să „poarte” povara de a-l mai îngriji pe tatăl lui. Era liber.

Ideea că viaţa era percepută ca fiind ceva fără valoarea îl tulbură îngrozitor. Nu mai putea trăi în acel sat, cu atât mai mult cu cât nu ştia cine fusese criminalul.

Hyun Su îşi adună puţinele lucruri valoroase pe care le avea şi se făcu nevăzut. Lăsă în urmă inocenţa, copilăria şi orice urmă de respect pe care îl mai avea faţă de autoritate. Armata şi ţara, în general, deveniseră duşmanii lui.

Billy Tang avea doi copii care îl aşteptau în Statele Unite. Nici nu îşi putea imagina durerea pe care trebuie să o fi simţit Hyun Su. Spunea multe însă despre personalitatea lui. Mai însemna şi că îl putea implica şi mai mult în operaţiunile lui şi folosi în alte scopuri decât acela de a introduce aparatele electronice măsluite ale Agenţiei de Securitate Naţională în sistemul local. Dacă cineva i-ar fi zis că tânărul contrabandist va ajunge, în cele din urmă, cel mai valoros intermediar al lui, Tang nu l-ar fi crezut. Dar, în acel moment, exact asta era. Hyun Su era puntea lor de legătură.

Echipa urcase cinci kilometri de la coastă şi săpase o ascunzătoare înainte de ivitul zorilor. Făcură pe rând de strajă. Liderul echipei, Jimi Fordyce, fu primul. Nici unul nu vorbea, încercând să se mişte cât mai puţin. Hyun Su ajunse la timp la

locul de întâlnire. Soldaţii SEAL camuflaţi ieşiră din ascunzătoare abia după ce Tang verificase totul şi le dăduse undă verde.

După ce aceştia se ascunseră în spatele camionului, Tang şi Hyun Su urcară în cabină. Amândoi purtau straiele ţărăneşti care puteau fi întâlnite în toată ţara – o şapcă neagră model Mao, pantaloni bufanţi din bumbac şi o tunică largă.

Tang ţinea ascuns sub tunică un cuţit militar CRKT, cu lama tăioasă şi lungă de 11,5 cm, numit *Otanashi noh Ken*, care în japoneză înseamnă „Sabia tăcută”. Era un briceag care fusese creat pentru comunitatea Operaţiunilor Speciale de către faimosul producător de cuţite şi expert în luptele corp la corp, James Williams. Proiectat pentru a străpunge hainele, era suficient de mic ca să poată fi ascuns, dar suficient de lung ca să atingă organele vitale şi să termine treaba. *Otanashi noh Ken* avea un singur scop să ucidă cât mai discret cu putinţă.

Deşi armele de foc erau instrumentele perfecte pentru a doborî rapid una sau mai multe ţinte, acestea nu erau niciodată suficient de silenţioase. Chiar şi atunci când trăgeai cu un revolver cu amortizor, acesta scotea un *poc* înfundat. Iată motivul pentru care Billy Tang prefera cuţitele. Nu făceau nici un zgomot. Doar victima putea să scoată un sunet, care putea fi diminuat dacă ştiai cum s-o faci.

Asta nu însemna că armele de foc nu făceau parte din arsenalului lui Tang. Vârât în buzunarul portierei de lângă el, se afla un revolver pentru operaţiuni tactice, un SIG Sauer P226 de 9 mm cu un amortizor SWR Trident 9. Drumul lung de cinci ore cu maşina îi ducea în părţi ale ţării unde nu mai fuseseră niciodată până atunci. Habar nu aveau pe cine vor întâlni sau ce îi aştepta.

Pe lângă arme, Tang mai adusese cu el un teanc de valută, o sticlă de Jack Daniel’s, un cartuş de ţigări şi trei reviste *Playboy.* În RPDC, aceste produse erau echivalentul unei mici averi. Dacă ajungeau la strâmtoare, Tang intenţiona să le folosească pe post de mită. Se aflau pe teritoriul inamicului. Trebuiau să evite cu orice preţ să deschidă focul. În clipa în care un poliţist sau un soldat ar fi dispărut, s-ar fi declanşat toate alarmele.

Scopul lor era acela de a intra şi de a ieşi fără ca nord-coreenii să afle vreodată că fuseseră acolo.

Când Hyun Su porni motorul, Tang îl privi din nou cu atenţie. Transporta soldaţi străini – delict care se pedepsea cu moartea – şi cu toate astea, părea extrem de calm. „Nu, se gândi Tang. Nu calm. Mulţumit.” Era şansa lui de a se răzbuna.

Tânărul contrabandist habar nu avea cine erau acei bărbaţi sau de ce se aflau acolo, însă, judecând după înfăţişarea lor, bănuise, probabil, că nu erau prieteni ai regimului de la Phenian. Era tot ce conta pentru el.

Treaba lui Hyun Su era să îi lase undeva şi să-i recupereze. „Până aici, toate bune”, chibzui Tang. Dacă totul avea să meargă la fel de uşor, se vor putea întoarce în Statele Unite în câteva zile.

Chiar şi planurile cel mai bine puse la punct dădeau deseori greş, iar Tang ştia prea bine acest lucru. Stând în întunericul cabinei, el îşi duse mâna la SIG şi se întrebă: aceea va fi, oare, călătoria în care norocul îl va părăsi?

CAPITOLUL 11

USS FLORIDA

Harvath dormea de patru ore când fu chemat în camera de control. Simţea cum submarinul se ridica la suprafaţă.

— Luăm pe cineva la bord? îl întrebă el pe un tânăr marinar care făcea manevre prin bocaportul îngust din faţa lui.

— Nu, domnule, răspunse marinarul. Lăsăm pe cineva.

Ceva îi sugera lui Harvath că nu mai era nevoie să întrebe cine era „lăsat”.

Răspunsul îl primi câteva clipe mai târziu, printr-o conexiune securizată la satelit.

— Am auzit că îl cauţi pe Khuram Hanjour, se auzi o voce de la sediul central al CIA din Virginia de Nord.

Era directorul adjunct al agenţiei, Lydia Ryan. Fiind de părere că Agenţia avea nevoie de ajutor din exterior, preşedintele Porter o investise iniţial pe Ryan în funcţia de co-director, împreună cu mentorul ei CIA, Bob McGee. Propunerea întâmpinase unele ostilităţi în timpul audierii pentru confirmare. Cei de la CIA îşi apărau extrem de bine teritoriul, precum şi metodele vechi pe care le foloseau în munca lor. Nu le plăcea schimbarea şi dispunea de câţiva aliaţi-cheie la Casa Albă. Ideea fără precedent de a avea doi directori CIA, cu atât mai mult cu cât unul dintre ei era în vârstă de doar treizeci de ani, reprezenta mai mult decât putea tolera birocraţia de la Langley.

În scurt timp deveni foarte limpede că nu era o chestiune trecătoare. Ca să îl ajute pe preşedinte să salveze aparenţele şi ca să menţină candidatura lui McGee pentru funcţia de director, Ryan se dăduse discret la o parte, acceptând funcţia de director adjunct.

Din punctul ei de vedere, ea fusese cea mai câştigată. În cea mai mare parte a timpului nu era nevoită să aibă de-a face cu politicienii de pe Capitoliu şi se putea concentra asupra operaţiunilor de spionaj informatic desfăşurate în fiecare zi, ajutând, de asemenea, la îndepărtarea „uscăturilor” de la Langley care împiedicau Agenţia să funcţioneze la capacitate maximă. Avea vreme suficientă să devină directorul Agenţiei Centrale de Informaţii – dacă asta îşi dorea cu adevărat. În

momentul de faţă, era mulţumită de locul unde se afla. Credea în CIA şi în capacitatea Agenţiei de a excela. De asemenea, îi plăcea să fie în serviciul unui preşedinte hotărât să le ofere celor din prima linie tot ceea ce aveau nevoie pentru a reuşi.

Harvath mai lucrase cu Ryan şi o simpatiza. Era o femeie remarcabilă, înaltă, cu păr negru şi ochi verzi, pe jumătate de origine irlandeză, pe jumătate de origine greacă. Fusese un agent secret experimentat care ştia, de asemenea, cum să abordeze persoanele importante şi mecanismele interne ale Agenţiei.

— Ce-ai aflat? întrebă el.

— Khuram Pervez Hanjour, cincizeci şi şapte de ani, bază de operaţiuni curentă, Dubai. Suspectat de recrutare pentru Al Qaeda şi alte organizaţii teroriste islamice. A mai recrutat şi pentru diverse organizaţii criminale din Rusia, America de Sud şi Asia.

— Unde în Asia? China? întrebă Harvath, sperând să descopere o legătură.

— Nu, mai mult în Thailanda. Ceea ce nu înseamnă că nu a lucrat şi pentru chinezi, doar că, la prima vedere, nu există nici o conexiune directă.

— Şi legătura lui cu Yaqub?

— Am descoperit nişte apeluri către Dubai în telefonul pe care i l-ai confiscat lui Yaqub în Karachi, dar nu ştim încă dacă vreunul dintre aceste numere de telefon este al lui Hanjour, răspunse Ryan. Cei de la Agenţia de Securitate Naţională se ocupă de asta.

— Dar financiar? Există vreun indiciu că au făcut transferuri de bani între ei?

— Aş vrea să avem ceva concret, dar cunoşti şi tu cât de obscure sunt, de obicei, tranzacţiile când vine vorba despre astfel de indivizi.

Harvath ştia prea bine. Odinioară, a lua urma banilor însemna o cale sigură de a alcătui „arborele genealogic” al relaţiilor pentru a vedea cine cu cine colabora. În prezent, problema era aceea că se renunţase la transferurile bancare tradiţionale în favoarea a ceea ce în lumea musulmană era cunoscut ca *Hawala.*

Hawala reprezenta mai multe reţele de bancheri musulmani. Banii erau lăsaţi la unul dintre aceşti operatori *Hawala* dintr-un colţ al lumii şi puteau fi recuperaţi de la un altul din celălalt colţ al lumii. Sistemul se baza pe încredere şi era perceput ca fiind un

transfer de bani, fără ca ei să fie mutaţi dintr-un loc într-altul. Nu existau bilete de ordin. Totul se desfăşura prin relaţii personale şi astfel era, practic, imposibil să iei urma banilor. Erau păstrate doar registre neoficiale, iar operatorii *Hawala* încheiau înţelegeri, uneori schimbând între ei şi alte lucruri în afară de bani, cum ar fi: pietre preţioase, bunuri, chiar angajaţi. Sistemul deruta atât forţele de ordine, cât şi agenţiile an ti terorism.

— Deci nu există nimic concludent care să facă legătura între Hanjour şi Yaqub? zise Harvath.

— Încă nimic, însă, în urmă cu o săptămână, serviciile secrete din Emirate l-au săltat pe un operator *Hawala* în Dubai, sub acuzaţia de posesie de narcotice. Aranjase să i se trimită din străinătate canabis sintetic, cunoscut ca „Spice", împreună cu metamfetamine sub formă de cristale. Emiratele Arabe Unite sunt necruţătoare când vine vorba de droguri, iar el va sta după gratii între patru şi cincisprezece ani. Autorităţile nu s-au grăbit să-i facă rost de un avocat, dar el este nerăbdător să încheie o înţelegere. Le spune tot ceea ce vor să afle. Le-a dat deja o listă cu toţi clienţii lui, legitimi sau nu, inclusiv un oarecare Khuram Hanjour.

— A precizat că Hanjour este un client care cumpără droguri? Nu, răspunse Ryan. Din câte am înţeles, l-a identificat pe Hanjour ca fiind strict un client *Hawala.*

— Ştim sigur că este vorba despre *acelaşi* Hanjour?

— Vorbim chiar acum cu cei din Emirate.

— Unde se află acest operator *Hawala?* întrebă Harvath. În Dubai?

— Aşa credem. Vom primi în scurt timp mai multe informaţii.

— În cazul în care clientul lui este cel pe care-l căutăm şi se află în Dubai, cât de repede putem ajunge la el?

— Oamenii noştri de acolo se ocupă de asta.

— Cum stăm cu influenţa? Putem folosi ceva împotriva lui? Ryan răsfoi nişte notiţe înainte să răspundă.

— Atât francezii, cât şi britanicii au dosare despre Hanjour. Le parcurgem chiar acum. Există două lucruri interesante care ne-ar putea fi utile.

Odată ce ea i le explică lui Harvath, el îi spuse de ce avea nevoie, apoi o întrebă:

— Cât de repede poţi aranja să ajung în Dubai?

CAPITOLUL 12

EMIRATELE ARABE UNITE

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Harvath se afla pe puntea superioară a submarinului *Florida,* împreună cu o echipă SEAL şi cu Ahmad Yaqub, care avea trasă pe cap o glugă şi era legat.

Trecură cincisprezece minute până când toată lumea urcă în elicopterul Seahawk al Forţelor Navale ale Statelor Unite, care plana deasupra submarinului. Odată toată lumea la bord, elicopterul decolă, îndreptându-se către portavionul *USS Abraham Lincoln.*

Portavionul aparţinând clasei *Nimitz* era nava amiral din cadrul flotei americane Grupului de Portavioane de Atac Nouă (GPA-9) şi găzduia Escadrila de Avioane Doi a Marinei Militare Americane. Pe lângă aeronavele militare cu aripi fixe, Growler, Hawkeye şi Greyhound, Air Wing Two se mai lăuda cu patru escadrile. Escadrila 2, sau Vânătorii de recompense, pilota avioanele de vânătoare şi atac la sol, F/A-18F Super Hornet.

Aeronava, care costa aproape 70 de milioane de dolari, avea o viteză de croazieră de 1 250 km/h, o viteză maximă de 1915 km/h şi – ceea ce îl interesa cel mai mult pe Harvath un al doilea loc de pasager.

Până când elicopterul Seahawk ateriză pe portavionul *Abraham Lincoln,* iar soldaţii SEAL îl dădură jos pe prizonier, taxiul zburător al lui Harvath fusese deja alimentat, aşteptând să decoleze.

De când activa în Forţele Navale, Harvath nu mai zburase niciodată într-un Super Hornet. Primi un scurt instructaj, în timpul căruia i se explică modul de funcţionare al scaunului ejectabil şi i se spuse să nu atingă nimic. După ce îmbrăcă un costum anti-G şi îşi puse casca, el urcă în aeronavă şi îşi ataşă centura de siguranţă.

Pilotul făcu o glumă cum că la bord nu se servea băutură, deoarece zborul urma să fie foarte scurt, apoi, după ce comunică prin radio cu controlorul de zbor, ofiţerul de catapultare în cămaşă galbenă dădu o serie de semnale şi pilotul îşi porni motoarele la maximum. Douăzeci de secunde mai târziu,

reactorul se aprinse, iar avionul ţâşni de-a lungul pistei de pe portavionul *Abraham Lincoln* şi zbură deasupra Golfului Persic.

Cu toate că s-ar fi putut înainta o cerere specială ca avionul Super Hornet să aterizeze pe Aeroportul Internaţional din Dubai, Harvath dorea ca sosirea lui în Emiratele Arabe Unite să treacă neobservată. Detaşamentul 380 AEW al Statelor Unite fusese deja amplasat în baza aeriană Al-Dhafra, lângă Abu Dhabi, iar el se îndrepta într-acolo.

Când pilotul ateriză la Al-Dhafra şi apăsă butonul pentru ridicarea carlingii avionului de vânătoare, ea fu învăluită pe loc de dogoarea deşertului. Pe pistă îl aştepta unul dintre oamenii lui Ryan din Dubai, Anne Reilly-Uevy, un ofiţer de caz extrem de inteligent. Era o blondă atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, cu un puternic accent texan.

— Bun venit în Emiratele Arabe Unite! spuse ea, întinzându-şi mâna.

Harvath îi strânse mâna şi o urmă la SUV-ul care îi aştepta. Levy lăsase motorul pornit, cu aerul condiţionat dat la maximum.

— E al naibii de cald, zise ea când urcară în maşină. Am văzut trei copaci certându-se pentru un câine.

Comentariul ei îl făcu să zâmbească.

— Din ce parte a Texasului eşti?

— Din Dallas.

— Înseamnă că eşti obişnuită cu căldura.

Ea clătină din cap.

— Nu te obişnuieşti niciodată cu căldura asta.

Harvath fu de acord.

— Cel puţin compensează prin cultură, nu?

Levy chicoti.

— Mda, prin extravaganţă, preciză ea când introduse maneta în marşarier, îi arătă punga mare de cumpărături aflată pe bancheta din spate. Ai acolo pantofi şi câteva rânduri de haine. Dacă nu îţi sunt bune sau ai nevoie de altceva, să-mi spui.

Harvath aruncă o privire către pungă şi îi mulţumi.

— De când eşti aici? o întrebă el.

— În Emirate? De aproape un an. Înainte de asta am fost în Irak. Iar înainte de Irak, în Arabia Saudită şi în Yemen.

— Cineva din Langley trebuie să te urască din tot sufletul.

Ea zâmbi.

— Tatăl meu a lucrat în domeniul petrolului. Mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie în Orientul Mijlociu. Vorbesc limbi străine. Araba, în special.

— Ai noroc că lucrezi pentru CIA şi nu pentru Forţele Navale. Cu aşa competenţe lingvistice, te-ar fi trimis în America de Sud.

— Chiar aşa greşeli să facă?

— Am văzut eu câteva.

Levy viră pe un drum paralel şi acceleră.

— Dacă nu eşti un fan al culturii, atunci ce cauţi aici? întrebă Harvath.

— Aici se desfăşoară lupta. Yemen, Arabia Saudită, Iordania, Siria, Irak, toate ţările musulmane sunt împânzite de jihadişti. Nu sunt în vacanţă, ci la muncă şi merg acolo unde sunt trimisă. Din fericire, îmi place ceea ce fac.

Avea dreptate. Orientul Mijlociu era, într-adevăr, un câmp de bătălie. Se bucură când auzi că îi plăcea cu adevărat ceea ce făcea. Războiul împotriva terorismului făcuse ravagii. Pe lângă cei ucişi sau răniţi, acesta destrămase căsniciile şi decimase familiile atât ale cadrelor militare, cât şi ale celor din serviciile secrete. Nu mai avea sfârşit. Nu mulţi oameni îi puteau face faţă.

Harvath nu ajunsese încă la momentul critic. Şi lui îi plăcea ceea ce făcea, iar comentariul lui Levy îl făcu să se gândească la tăbliţa din lemn care atârna lângă uşa de la intrare a casei lui. Proprietatea aparţinuse cândva Bisericii Anglicane. Descoperise în pod o tăbliţă veche din lemn pe care era gravat mottoul misionarilor săi *TRANSIEJVS ADIUVAJVOS. Mă duc peste mări să ofer ajutor.* Se potrivea ciudat de bine cu cariera pe care şi-o alesese.

Levy conduse până la o clădire pătrată, de culoarea nisipului, aflată în baza pe care CIA-ul o folosea pentru plănuire şi operaţiuni. Ferestrele înguste erau acoperite cu folie din aluminiu pentru a bloca razele soarelui şi, de asemenea, în scopul de a reduce pagubele exploziei unei potenţiale bombe, dacă dispozitivul în speţă ar fi ajuns dincolo de gardul electric.

— O verificăm în fiecare zi, spuse ea, oprind pe un loc de parcare marcat de două linii decolorate de soare. Echipa mea a intrat în urmă cu patruzeci şi cinci de minute. Totul este în regulă.

Harvath luă punga de pe bancheta din spate şi o însoţi pe Levy înăuntru.

Ea îl conduse într-o sală de şedinţe de mărime medie, pe ai cărei pereţi se aflau hărţi ale Emiratelor Arabe Unite şi ale celorlalte ţări din regiune. Un ecran mare şi plat atârna pe peretele din faţă al sălii. Erau aşteptaţi de alţi trei agenţi CIA.

Harvath nu era încântat de acest comitet de întâmpinare. O

rugase pe Ryan să păstreze secretă sosirea lui. Nu voia decât lucrurile pe care le ceruse şi informaţiile suplimentare pe care le aveau la dispoziţie. Ulterior, prefera să fie pe cont propriu.

După ce fură făcute prezentările, unul dintre agenţi, un bărbat pe care-l chema Cowles, arătă înspre masa din spate.

— Avem cafea, apă şi sendvişuri. Ce doriţi.

Harvath încuviinţă din cap şi se servi cu o sticlă cu apă şi ceea ce părea a fi un sendviş cu carne de curcan înainte să se aşeze la masa ciobită.

În timp ce Cowles îşi conecta laptopul la ecranul plat, Levy scoase un telefon mobil mic şi un paşaport american, negru, diplomatic şi i le întinse peste masă.

— Agenda telefonului conţine o serie de numere de la ambasada noastră din Abu Dhabi sau de la biroul consulului general din Dubai. Dacă vei forma vreunul dintre ele, va răspunde un angajat al Agenţiei. Dacă vei apela numărul pentru biroul consilierului economic, mă vei suna pe mine. Şi-acum, paşaportul pe care l-am făcut pentru tine te va ajuta să scapi de poliţişti, însă, cu cât vei ajunge mai sus, cu atât mai puţine şanse există să ţină şmecheria. Să sperăm că nu vei avea nevoie de el. Oricum, dacă va fi cazul, ai grijă cum îl foloseşti.

Harvath îl deschise. Cei de la Carlton Group le furnizaseră celor de la Agenţie o poză recentă cu el. Se familiariză cu numele, cu data naşterii şi cu vizele, apoi verifică agenda telefonului şi dădu din cap. Levy făcu semn să se stingă lumina.

După ce porni prezentarea în PowerPoint, Cowles îi întinse telecomanda, iar ea începu să povestească.

— Ştiu că directorul adjunct Ryan te-a informat parţial, însă, de atunci, am reuşit să aflăm şi alte detalii. Nu avem decât câteva fotografii cu recrutorul Khuram Pervez Hanjour şi, după cum se poate observa, nici una nu este prea reuşită.

Ea le derulă încet, oprindu-se când ajunse la fotografia unui alt bărbat.

— Acesta este Najam Fahad, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, continuă Levy. Fahad este operatorul *Hawala* reţinut de către cei din Emirate. A recunoscut că Hanjour este unul dintre clienţii lui. Cei de la Agenţia de Securitate Naţională tocmai au confirmat apelurile telefonice dintre Fahad şi operatorul *Hawala* al lui Ahmad Yaqub din Karachi. În acest moment, suntem 80 siguri că îl avem pe Khuram Hanjour cel pe care îl căutăm, aşadar avem undă verde.

„Bine”, gândi Harvath.

— Altceva? întrebă el.

Levy trecu la următorul diapozitiv din prezentarea sa. Era o fotografie din satelit.

— Se ştie că lui Hanjour îi place să frecventeze cartierul istoric Bur Dubai, la vest de golful Dubai. Acolo există mai multe moschei, continuă ea, derulând diapozitivele. Inclusiv moscheea mare şi cea iraniană. Are multe străzi cu magazine, pieţe în aer liber, cafenele şi restaurante, ceea ce atrage turiştii. Fahad a spus că habar nu are unde locuieşte Hanjour. De fiecare dată s-au întâlnit la restaurantul Silk Route.

Ea aduse în prim plan o fotografie făcută de camera de supraveghere a unui restaurant în aer liber, iar Harvath o privi cu atenţie.

— Este un hotel? întrebă el.

— Da. Se numeşte Arabian Courtyard. Vreau să-ţi arăt altceva mai întâi.

Harvath dădu aprobator din cap.

— Cei din Emirate ne-au lăsat să verificăm telefonul mobil al lui Najam Fahad.

— Aţi aflat ceva?

— Am aflat *totul* spuse Levy. I-am donat telefonul. Aşa au reuşit cei de la Agenţia de Securitate Naţională să facă legătura între el şi operatorul *Hawala* al lui Yaqub din Karachi.

Harvath zâmbi.

— Bravo. Ce ştim?

— Fahad folosea un paravan.

— Un *paravan?*

— Nişte aplicaţii perfect legale, cum ar fi Google, Twitter şi Yelp care ascund alte aplicaţii pe care nu vrei să le vadă altcineva.

— Ce aplicaţii ascundea?

— Vrei toată lista?

Harvath clătină din cap.

— Doar chestiile importante.

Levy trecu la diapozitivul următor. Era o imagine cu ecranul telefonului lui Fahad.

— Ştii ce este Snapchat?

— Este o aplicaţie prin care se trimit fotografii nud pe care le vizualizau mai demult perverşii.

— Înseamnă că ai copii adolescenţi, zise ea.

— N-am copii.

Văzând că el nu era dispus să dea detalii, Levy continuă.

— Prin Snapchat, se pot trimite fotografii statice, nud sau altfel, precum şi filme video. Expeditorul hotărăşte cât timp pot fi vizualizate fotografiile sau filmele video înainte să le şteargă din serverul Snapchat şi să le ascundă de dispozitivul destinatarului.

— Înseamnă că fişierele rămân în dispozitivul expeditorului.

— Da. Iar prietenului nostru, Fahad, îi plăcea foarte mult să facă *selfie*-uri.

— Cu hainele pe el, sunt convins, glumi Harvath.

— Măcar de-ar fi aşa. Nu le-am introdus în prezentare, dar avem telefonul lui dacă vrei să arunci o privire.

— Nu, mulţumesc, răspunse sec Harvath. Mă lipsesc.

— Inteligentă alegere, spuse Levy. În regulă. Suntem pe aceeaşi lungime de undă în ceea ce priveşte Snapchat. Ce zici de Grindr? Ştii ce este?

— Nu, dar abia aştept să aflu.

— Tu ai cerut-o, zise ea, trecând la diapozitivul următor, o altă fotografie din telefonul lui Fahad. Este o aplicaţie de localizare geografică. Le permite bărbaţilor homosexuali şi bisexuali să-şi găsească în zona lor parteneri de sex care vor să se combine discret.

În multe locuri din Orientul Mijlociu, homosexualitatea era pedepsită cu moartea, prin urmare, homosexualii musulmani trebuiau să fie extrem de discreţi. Măsurile pe care şi le luau ca să îşi ascundă activităţile concurau în unele cazuri fiind inevitabil – cu tehnicile pe care le aplicau forţele de ordine din ţările lor.

Datorită iscusinţei lor în aranja întâlniri secrete şi în a comunica şi transmite produse ilegale, mulţi homosexuali musulmani excelaseră în industria *Hawala.* Harvath nu era deloc surprins că afla aceste lucruri despre Fahad.

— Ce-aţi mai descoperit? întrebă el.

— Ştii ce înseamnă acronimul PnP?

El clătină din cap.

— Înseamnă „party and play”[6], cunoscut şi sub de denumirea „sesiune chimică” sau „chem” mai pe scurt. Doi sau mai mulţi oameni se întâlnesc şi se droghează înainte să se angajeze în activităţi sexuale.

— Iar lui Fahad operatorul nostru *Hawala* şi importator de droguri cu jumătate de normă – îi place să petreacă şi să se joace, remarcă Harvath.

— Aşa este şi cred că ai fi interesat să afli cu cine, răspunse

[6] Petrecere şi joacă (engl.) (n. tr.).

Levy, apoi trecu la următorul diapozitiv care arăta aceeaşi fotografie surprinsă de camera de supraveghere a hotelului Arabian Courtyard. Ţine minte, acesta este restaurantul Silk Route unde, după spusele lui Fahad, se întâlnea cu Hanjour. Şi-acum, zise ea, trecând la diapozitivul următor, priveşte.

Diapozitivul înfăţişa trupul unui bărbat, gol de la gât în jos. Capul îi fusese scos din fotografie.

— Acesta este avatarul de pe Grindr al unui bărbat cu care comunica Fahad. Vezi numele ăsta de utilizator?

Harvath îl observă.

— 1234KPH. Khuram Pervez Hanjour? zise el. Cam lipsit de imaginaţie.

— Este, probabil, o alegere comodă şi inteligentă în acelaşi timp. Viteza sunetului este de 1 234 kilometri pe oră.

Cu toate că Harvath ştia prea bine că nu trebuia să îi subestimeze pe cei pe care îi vâna, puse totul pe seama comodităţii.

— Avem un trup fără cap cu iniţialele omului nostru. Doar atât?

Levy clătină din cap.

— Stă lângă o fereastră.

— Cu draperiile trase.

— Haide să vorbim mai întâi despre fereastră. Uită-te la forma ei, cum se îngustează în partea superioară.

Harvath privi cu atenţie, iar apoi Levy reveni la diapozitivul anterior cu faţada hotelului cu restaurant.

— Observi că toate ferestrele hotelului sunt realizate în stil arăbesc, ascuţite în partea superioară?

— Dacă nu sunt singurele ferestre ascuţite din Dubai, atunci vom avea nevoie de mai multe informaţii.

Levy reveni la fotografia care îl înfăţişa pe bărbatul din cameră.

— Ai menţionat că draperiile sunt trase, însă nu de tot. Uită-te peste umărul stâng al personajului, există o despărţitură.

Harvath se aplecă în faţă ca să vadă mai bine.

Levy folosi un indicator cu laser.

— Aici. În zona asta.

— Eşti cam generoasă când spui „despărţitură”.

— Nu pare cine ştie ce până când nu măreşti fotografia. Aşa, spuse ea, trecând la următorul diapozitiv. Aşa ne-am dat seama că fotografia a fost făcută în interiorul camerei hotelului Arabian Courtyard.

— La ce mă uit?

— Peste stradă de hotel se află muzeul Dubai. În curte se află un *dhow*[7] tradiţional. Ceea ce vezi tu de la fereastra hotelului este vârful catargului.

Ea trecu la următorul şi ultimul diapozitiv. Era un ecran împărţit care înfăţişa fotografia mărită şi pe cea în care se vedea corabia de peste drum. Nu exista nici o îndoială. Se potriveau.

— Se pare că, de fapt, KPH frecventează hotelul nu numai pentru restaurantul Silk Route.

— Conform mesajelor extrase din telefonul lui Fahad, se întâlneau în mod regulat ca să petreacă şi să se joace.

— Înseamnă că informaţiile din dosarele francezilor şi ale britanicilor au fost corecte în ceea ce priveşte activităţile extracurriculare ale lui Hanjour, zise Harvath. Ştim dacă apelează la protecţie atunci când călătoreşte?

— Nu cred. Acest lucru nu este specificat în nici un dosar. Prin urmare, cred că nu.

Harvath fu de acord cu această afirmaţie. Chiar dacă Hanjour apela la un bodyguard, nu îl vedea târându-l după el atunci când se ocupa de droguri sau când participa la petrecerile între homosexuali. Mai mult, bodyguarzii costau mult. Hanjour i se părea a fi un jucător suficient de important ca să justifice această alegere. Însă cu totul altceva era dacă avea asupra lui un mijloc de autoapărare.

— Ştim dacă este înarmat?

Levy clătină din cap.

— Nu suntem siguri, însă Emiratele Arabe Unite au legi stricte împotriva armelor de foc. Un an de închisoare pentru fiecare glonţ cu care eşti prins asupra ta.

— Emiratele Arabe Unite au legi stricte şi împotriva drogurilor, prin urmare, vom presupune că este înarmat, spuse Harvath. Dar experienţă militară anterioară? A fost arestat sau a primit vreun mandat?

— Din câte cunoaştem noi, nu. În momentul de faţă, ştii tot ce ştim şi noi despre Khuram Hanjour.

— Mai rămâne o singură problemă. Cum vom reuşi să îl facem să cedeze?

— Când sunteţi pregătit, avem ceea ce ne-aţi cerut, interveni agentul Cowles.

Harvath se uită la Levy.

---

[7] Ambarcaţiune arabă cu velatură latină (n. red.).

— Mai trebuie să văd ceva? Sau am terminat?

— Am terminat, răspunse ea şi făcu semn să se aprindă lumina.

Harvath muşcă din sendviş şi îi urmă pe Cowles şi pe Levy în spatele clădirii, într-o baracă modelul Quonset, adiacentă. Era prevăzută cu o uşă de garaj basculantă. Cowles o deschise, înăuntru se afla un BMW negru, Seria 7. Scoţând cheia cu telecomandă, el apăsă pe butonul care deschidea portbagajul.

Harvath se uită înăuntru şi analiză conţinutul. Tot ceea ce ceruse se afla înăuntru.

— Minunat, zise el, închizând portbagajul şi vârând cheia cu telecomandă în buzunar. Casa e sigură?

Levy scoase o hartă şi îi arătă locaţia acesteia, apoi îi indică adresa.

— Am introdus câteva adrese-momeală în sistemul GPS al maşinii. Una este cea a unei agenţii de recrutare din Dubai, care se află la capătul celălalt al străzii.

— Dar serviciile secrete arabe? întrebă Harvath. Ce ştiu că punem la cale?

— Ştiu că cercetăm un suspect din Emirate pe care îl cheamă Khuram Hanjour, însă le-am precizat că are legătură cu un grup rusesc de crimă organizată.

— Şi-au crezut?

— Pentru moment, da. Le-am trimis o mulţime de cereri ca să ne lase să cercetăm mai multe piste. Am cedat două ucrainence, prostituate de lux, din Dubai, care ştim că lucrează pentru FSB[8] şi care au fost trimise aici ca să îi seducă pe arabii cu influenţă. Ar trebui să fie suficient ca să îi ţină ocupaţi şi să ne dea nouă un răgaz în următoarele 24-48 de ore. Dacă va fi nevoie să îi mai ţinem ocupaţi, avem cu ce.

— Se pare că suntem acoperiţi.

— Ar mai fi ceva, zise Levy. Directorul adjunct vrea o echipă care să te supravegheze. Pentru orice eventualitate.

— În nici un caz. Nu vrem să-l speriem pe Hanjour. Dacă va mirosi ceva, se va face nevăzut.

— Înţeleg asta, dar există prea multe necunoscute. Nu ştim dacă nu are o bandă de vagabonzi care îl urmează. Nu ştim dacă nu cumva le-am stârnit curiozitatea arabilor în ceea ce-l priveşte, chiar dacă am încercat să nu atragem atenţia. Nu ştim dacă

[8] Federal Security Service – Serviciul Rus de Informaţii (abr.) (n. red.).

membrii Al Qaeda nu îl urmăresc ca să se asigure că nu o face altcineva. Nu ştim prea multe, cu excepţia faptului că el este singura noastră pistă şi dacă dispare, *intrăm* cu toţii în bucluc.

— Şi dacă vom împânzi zona, răspunse Harvath, îşi va da seama. Asta contează.

— N-o să împânzim zona. Vom fi foarte discreţi, zise ea şi ezită o clipă, încercând să aleagă cuvintele potrivite pentru a susţine părerea Agenţiei. Nu te pot obliga. Mi s-a spus că asta este misiunea ta. Vrem doar să ne asigurăm că în timp ce îl urmăreşti pe Hanjour nu eşti la rândul tău urmărit. Are vreo logică?

Avea logică, însă îi era greu să accepte. Prefera să acţioneze singur sau, cel puţin, cu profesionişti pe care îi cunoştea. Ceea ce nu era cazul cu aceşti agenţi CIA.

Ştia că putea să îl prindă pe Hanjour şi singur, însă dacă ceva nu mergea bine, vina cădea asupra lui. Multe puteau merge prost. Karachi era un exemplu grăitor. Fusese o reuşită, dar asta doar pentru că fuseseră implicate şi alte persoane. Regula numărul unu dacă intrai într-un schimb de focuri era să ai o armă, de preferat două şi toţi prietenii tăi să fie înarmaţi. Harvath nu ştia în ce se băga, însă ştia că nu voia să fie luat prin surprindere din nou.

Nu era o decizie uşoară. Spera totuşi să fie una corectă.

— În regulă, fu el de acord. Haide să discutăm cum vom proceda, inclusiv varianta în care ceva merge prost.

CAPITOLUL 13

AL DOILEA DEPARTAMENT, BEIJING

Colonelul Shi intui cine se afla la uşa lui înainte să audă bătaia. De obicei, fumul de ţigară al generalului Yi Ming Wu se simţea primul.

— Intraţi, îl invită Shi.

Wu deschise uşa şi păşi înăuntru. Era un bărbat masiv, de vreo şaizeci de ani, cu faţa rotundă, degetele îngălbenite de nicotină şi un „colac" în jurul taliei care continua să se umfle. Aşezându-se pe scaunul îngust din faţa biroului lui Shi, el îşi scoase pachetul de ţigări şi îi oferi şi lui una. Colonelul clătină din cap.

Generalul şi-o aşeză între buze şi o aprinse cu mucul celeilalte ţigări. După ce trase un fum lung, el strivi cealaltă ţigară în scrumieră. Shi rămase lângă colţul biroului.

— Ar trebui să te reapuci de fumat, zise el. Te va ajuta să gândeşti mai bine.

Shi alerga de cinci ori pe săptămână şi era mai sănătos ca niciodată. Oricât de mult îl respecta pe general şi modul lui de a conduce cel de-al Doilea Departament, era ultima persoană în măsură să dea sfaturi despre sănătate.

Shi aşteptase câteva ore ca şeful lui să se întoarcă de la întâlnire şi era nerăbdător ca el să treacă la subiect.

— Cum a mers?

Generalul dădu afară pe nas fumul care se ridică în spirală către plăcile îngălbenite ale tavanului de deasupra biroului.

— Nu prea bine.

Colonelul se aşteptase la asta.

— *Nu prea bine,* în ce sens?

— Secretarul general este în continuare supărat că ţi-ai pierdut unul dintre intermediari.

Shi clătină din cap.

— Dumneavoastră i-aţi explicat, desigur, că nu *eu* l-am pierdut pe somalez.

Wu ridică din umeri. *Semantică.*

— Este misiunea ta. Tu răspunzi.

— Fie. Eu *răspund.* Eu răspund pentru studenţii arabi de la inginerie şi pentru complicii somalezi cu care formează o echipă.

Care a fost decizia Comitetului Permanent?

— Au discutat multe aspecte. Anticipând căderea Americii şi crizele economice mondiale, China a început să îşi asigure în secret depozite de alimente, combustibil şi medicamente.

— Însă nu atât de „în secret” şi depozitul de aur, adăugă Shi.

Generalul înlătură această grijă cu un gest al mâinii.

— Preţul aurului creşte şi scade. Toată lumea îl cumpără. Peste tot lumea este îndatorată şi nimeni nu mai are încredere în bancnote. Unele ţări au început să îşi repatrieze aurul păstrat în seifurile unor terţe ţări din străinătate, deoarece vor să îl aibă cât mai aproape de casă. Faptul că noi cumpărăm aur nu este un lucru chiar atât de neobişnuit.

China cumpăra prea mult, prea repede, era de părere Shi. Îşi exprimase această îngrijorare, însă nu fusese ascultat. În acel moment, nu mai avea nici o importanţă.

— Şi ce au hotărât?

— Ştii, sunt câţiva care cred că tu ai instrumentat toată această afacere.

— *Eu?!* exclamă colonelul, indignat. E ridicol.

— Sincronizarea este perfectă, nu crezi?

— Sugeraţi că am vrut să-mi dispară un om şi să pun în pericol operaţiunea şi securitatea naţiunii noastre?

— Nu, răspunse Wu, dar te cunosc. Eu îţi spun doar ce cred *ei.* Ei au vrut ca atacul să aibă loc de Anul Nou Chinezesc. Tu ai propus să fie în septembrie. Brusc, s-au văzut obligaţi să îţi accepte propunerea. Tu nu ai fi suspicios?

— Sunt plătit ca să fiu suspicios, zise Shi. Ei sunt plătiţi ca să fie politicieni.

— Dar ei deţin autoritatea şi au hotărât.

— Aşadar, lansăm atacul acum?

— Nu, răspunse generalul.

— *Nu?* Nu înţeleg care este miza? Am pierdut legătura cu un membru al celulei. Trebuie să presupunem că a fost deconspirat şi că americanii storc şi ultima informaţie de la el.

— Nici una nu va duce la noi.

Shi îşi aruncă mâinile în aer, neîncrezător.

— Toate cele şase celule se antrenează împreună. Ştiu cum să lanseze un atac.

Wu dădu aprobator din cap.

— Cunosc metodele, dar nu şi mijloacele.

— Cu informaţiile obţinute de la un singur membru al celulei, un anchetator priceput ştie cum să creeze o imagine generală.

— În linii mari, clarifică Wu, oricine poate crea o imagine generală. Însă fără detalii, americanii nu au nimic.

— Vor avea suficient. De aceea trebuie să atacăm. Dacă n-o facem acum, vom rata ocazia. Şi dacă americanii îşi vor da seama ce se întâmplă, vor avea un motiv să ne atace. Trebuie să facem *noi* prima mutare.

Wu trase cu poftă din ţigară şi, după ce eliberă rotocoale de fum, adăugă:

— Comitetul Permanent este de acord.

Shi făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Era uluit.

— Nu înţeleg. Sunt de acord, dar *nu* vor să lanseze atacul? N-are nici o logică.

— Am sugerat o altă variantă?

— *O altă variantă?* Care variantă? Nu există o altă variantă. Ori atacăm, ori suntem atacaţi.

— Vor să fie absolut siguri că membrul celulei care a dispărut a fost compromis, înainte să fie de acord cu lansarea atacului.

Shi clătină din cap. *Politicienii.*

— A ratat patru ferestre de comunicare. Nu şi-a accesat căsuţa de e-mail şi nu răspunde la telefon. N-avem de unde să ştim ce s-a întâmplat cu el. Trebuie să presupunem că…

— Membrii Comitetului Permanent vrea să-l trimitem pe Cheng, îl întrerupse generalul.

Shi făcu din nou ochii mari.

— De unde ştie Comitetul Permanent al Politburo despre Cheng?

— De la secretarul general. Îi place să spună în secret despre Cheng că este James Bond al Chinei.

— Nu-i nici un James Bond, replică Shi furios, iar secretarul general *nici* n-ar trebui să vorbească despre el în secret sau altfel.

— Sunt de acord cu tine, dar acum fapta-i consumată. Secretarul general şi CPP vor să-l folosim pe Cheng.

— Chiar şi după tot ce s-a întâmplat?

— Nu mai fi atât de melodramatic, insistă Wu. Habar n-au ce s-a întâmplat. În ceea ce-i priveşte, a fost doar un accident.

— Însă noi doi ştim cum stau lucrurile. Ştim că un oficial al Partidului Comunist a şantajat-o pe soţia lui Cheng ca să se culce cu el, iar Cheng l-a omorât când a aflat. A făcut să pară un accident.

— Ţi-a mărturisit vreodată asta?

— Nu, răspunse Shi. Însă, când i-am spus-o direct, nu a negat.

— Nu ar trebui să punem întrebări al căror răspuns nu vrem să-l aflăm.

— Oricum, nu este pregătit să intre în joc.

— Avem un alt agent care să fie atât de familiarizat cu America şi care să aibă o acoperire atât de bine susţinută? întrebă Wu.

Era o întrebare retorică. Shi dădu totuşi un răspuns:

— Avem mai mulţi.

Generalul îl privi şi zâmbi.

— Nici unul nu este la fel de bun întocmai lui Cheng. El va obţine informaţiile de care avem nevoie şi va face ceea ce trebuie făcut. Că veni vorba: zise el scoţând o bucată de hârtie din buzunar şi întinzându-i-o subordonatului său peste birou.

De îndată ce Shi începu să o citească, el clătină din cap.

— Imposibil. În nici un caz.

Wu anticipase această reacţie. Ordinele erau ordine. Continuă:

— Dintre cei nouă membri ai Comitetului Permanent al Politburo, cinci au un copil sau un nepot care urmează în prezent o şcoală din Statele Unite. Toţi s-ar întoarce acasă de Anul Nou Chinezesc.

— Prinţişorii, zise Shi cu dispreţ, referindu-se la termenul peiorativ folosit pentru progeniturile conducătorilor influenţi ai Partidului Comunist.

Wu îi ignoră sarcasmul.

— Sunt dispuşi să îi sacrifice pe alţi diplomaţi chinezi şi alte VIP-uri care se află pe teritoriul Statelor Unite. Când vine vorba de copiii lor însă, e cu totul altceva. Dacă agentul Cheng va confirma că „Dragonul de zăpadă” a fost compromis, poţi lansa atacul, dar numai după ce numele de pe listă vor fi în siguranţă.

— Definiţi *siguranţă.*

Generalul ezită o clipă înainte să răspundă.

— Rudele lor vor ca odraslele să se întoarcă de îndată acasă. Evident că nu putem face asta.

— *Evident,* confirmă Shi. Americanii îşi vor da seama că se pregăteşte ceva. Cum ar trebui să-i adunăm pe toţi cinci când…

Wu avea răspunsul pregătit.

— Americanii îi supraveghează cu intermitenţe. FBI-ul nu dispune de suficient personal ca să îi supravegheze 24/7. Credem că în cercul lor social există informatori şi că aparatura lor electronică este monitorizată. Nici unul dintre aceste aspecte însă nu îl vor împiedica pe Cheng să ajungă la ei.

— Staţi puţin. Vor ca şi Cheng să fie implicat în această

operaţiune?

— Nimic nu este mai important pentru ei decât siguranţa copiilor lor, răspunse Wu. Îl vor pe cel mai bun, adică pe Cheng.

Shi şi soţia lui nu puteau avea copii. Ţinându-se cont de faptul că muncea foarte mult, el considerase acest aspect ca pe o binecuvântare. Chiar şi aşa, înţelegea impulsul omenesc de a-şi proteja copiii. Era una dintre trăsăturile omeneşti pe care el le aprecia la politicienii Chinei, cu toate că mult prea mulţi îşi răsfăţau progeniturile, în timp ce, în public, preamăreau revoluţia lui Mao şi gloriile comunismului.

— Presupunând că Cheng îi va putea localiza pe toţi… începu Shi.

— *Odată* ce Cheng îi va localiza pe toţi, îl corectă Wu.

— Fie, *odată* ce Cheng îi va localiza pe toţi şi pe urmă? Programul sosiilor nu mai există.

Generalul trase încet din ţigară. Era bine ştiut că americanii urmăreau vizele tuturor cetăţenilor chinezi care intrau în Statele Unite, în special ale celor care aveau legătură cu demnitarii Partidului Comunist Chinez. Deoarece Statele Unite urmăreau aceste vize, China iniţiase programul sosiilor.

MSS (Ministerul Securităţii de Stat) înscrisese la fiecare universitate la care studia un „prinţişor”, un cetăţean chinez care îi semăna destul de bine. Atunci când „prinţişorii” erau chemaţi pentru acţiuni disciplinare sau pentru orice alt motiv despre care China nu voia ca Statele Unite să afle, „prinţişorul” împrumuta actele de călătorie ale sosiei sale, în timp ce aceasta îi ţinea locul la şcoală până când se întorcea „prinţişorul”. Adoptarea de către Serviciul American pentru Controlul Imigraţiei şi al Normelor Vamale a dispozitivelor biometrice sofisticate făcuse ca programul sosiilor să devină inutil.

Dacă cei cinci „prinţişorii” încercau să părăsească ţara în acelaşi avion sau, chiar în cinci avioane diferite, Statele Unite nu numai că aveau să afle, dar vor începe să facă legăturile şi să pună întrebări. China nu putea risca. Experţii celui de-al Doilea Departament trebuiau să găsească o altă soluţie.

După câteva clipe de gândire, Wu spuse:

— Dar Medusa?

Medusa era numele de cod al unui intermediar pe care APE îl ţinea în sud-estul Statelor Unite.

Shi se gândi la asta.

— Ne vom folosi de el ca să îi scoatem din ţară şi să îi ducem la plantaţie?

Plantaţia era departamentul de spionaj al Chinei amplasat în Havana.

Wu încuviinţă din cap.

— Am putea aranja să îi aştepte un avion acolo.

Era un plan interesant, cu excepţia unui singur lucru.

— Medusa ne-a dezamăgit în trecut. Dacă se întâmplă ceva, membrii CPP şi secretarul general vor da vina pe noi.

— Tocmai de aceea avem nevoie de Cheng. El nu ne va dezamăgi. Va face în aşa fel, încât nimic să nu meargă greşit.

Shi nu era la fel de încrezător. Nu se punea doar problema dacă agentul Cheng îşi va putea îndeplini sarcina; dacă americanii puseseră, într-adevăr, mâna pe somalezul dispărut şi dacă reuşiseră să scoată informaţii de la el, atunci aveau un avans de două zile faţă de ei.

Însărcinarea lui Cheng cu ambele operaţiuni era o exagerare, deoarece, în cele din urmă, Shi avea să fie tras la răspundere în cazul în care Cheng eşua. El se uită la şeful lui şi spuse:

— Aveţi mare încredere într-un singur om.

— Nu, răspunse generalul. Am încredere în doi oameni – în tine *şi* în Cheng.

— Dacă misiunea asta va eşua, iar CPP va afla ce ştim noi despre Cheng, dumneavoastră şi cu mine vom fi terminaţi.

— Atunci, ar fi mai bine să te asiguri că nu va fi un eşec şi că îţi vei îndeplini misiunea înainte ca americanii să îşi dea seama ce se întâmplă.

CAPITOLUL 14

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Era trecut de ora cinci, iar cartierul prăfuit Bur Dubai era încă înţesat de turişti. Oamenii de afaceri plecaseră acasă sau ieşiseră la un pahar. Şoferii de taxi, imuni la arşiţă, conduceau cu geamurile lăsate, luându-şi şi lăsându-şi clienţii în faţa magazinelor împodobite cu inscripţii arabice viu colorate. Haine, bijuterii şi aparate electronice erau expuse alături de covoraşe de rugăciune, narghilele şi piese antice de mobilier, pentru a atrage atenţia cumpărătorilor. Mirosul golfului se combina cu aromele care ieşeau din restaurante şi erau purtate de adierea vântului pe străzile cartierului.

Unul dintre primele lucruri pe care Harvath le observase la Bur Dubai era acela că nu exista o conştiinţă a securităţii ca în alte părţi ale oraşului. Nu fuseseră instalate camere de supraveghere pe fiecare clădire şi la fiecare colţ de stradă. Se bucura. I-ar fi îngreunat munca.

Îşi făcuse tot felul de scenarii despre cum să pună mâna pe Khuram Hanjour. Cum ar fi o invitaţie de la Fahad? Oare i-ar da curs? Ar fi de acord într-un timp atât de scurt? Din câte observase Harvath de-a lungul carierei lui, în special de-a lungul timpului petrecut în serviciile secrete, oamenii care adoptau un comportament riscant erau extrem de impulsivi. Riscând, aveau parte de adrenalină şi, astfel, încercau mereu să facă mai bine decât data trecută. Era uşor să ghiceşti că dacă se afla în oraş, Hanjour va lăsa totul deoparte ca să petreacă şi să se joace cu Fahad.

Luând în considerare contul pe care Fahad îl avea pe Grindr, precum şi întrebările pe care i le adresaseră colegii lui Levy în închisoare, Fahad şi Hanjour nu mai vorbiseră de mai bine de o săptămână. Harvath nu trebuia decât să întindă capcana.

El şi cu Levy analizaseră cu atenţie mesajele pe care cei doi bărbaţi şi le trimiseseră. După o scurtă discuţie, Levy compuse o invitaţie scurtă, dar ispititoare. Nu mai trebuiau decât să aştepte. Orele începură să se scurgă.

Hotărâseră să aştepte să ajungă în Dubai, să verifice casa sigură şi să se cazeze la Arabian Courtyard, înainte să încerce să

ia legătura cu Hanjour. Dacă el era nerăbdător să se întâlnească, iar ei se aflau pe drum înspre Abu Dhabi, riscau să rateze ocazia. Existau şanse mari ca dacă Hanjour voia să se joace, iar Fahad se afla la câteva ore depărtare, acesta să caute pe Grindr şi să găsească pe altcineva.

În ciuda acestei posibilităţi, exista ceva în legătură cu modul în care comunicau şi asta sugera că Hanjour, în vârstă de cincizeci şi şapte de ani, avea o afinitate pentru Fahad, în vârstă de douăzeci şi şase de ani. Harvath presupuse că era o situaţie asemănătoare cu cea în care bărbaţii heterosexuali mai în vârstă îi satisfăceau pofta inimii întâlnindu-se cu femei care aveau pe jumătate vârsta lor. Nu putea fi sigur, însă spera că, dacă exista ceva, puteau folosi acel ceva în avantajul lor.

Când telefonul donat scoase un sunet, Harvath şi cu Levy se opriră din ceea ce făceau şi citiră mesajul. Hanjour voia să se întâlnească. „SR1800”, tastase el.

— Silk Route la 18.00? întrebă Levy.

Harvath dădu aprobator din cap.

— Ora 6 p.m. La Silk Route.

Începea distracţia. Hanjour muşcase momeala. Abia în acele momente începea adevăratul joc. Cea mai mare problemă în Bur Dubai, pe lângă trafic, era şi faptul că găseai cu greu loc de parcare. Hotelul Arabian Courtyard oferea serviciu cu valet, însă Harvath nici nu avea de gând să se bazeze în această operaţiune pe rapiditatea valeţilor de a-i aduce maşina.

Faptul că puteau sacrifica pe cineva din echipa lor să aştepte într-un vehicul era un mare avantaj. Harvath îşi dădu încă o dată seama câte avantaje existau atunci când nu acţionai de unul singur. Levy şi resursele ei erau extrem de valoroase.

Pe lângă aspectul că lăsase un om să aştepte în BMW, ea mai plasase doi agenţi în afara hotelului, pe strada Al Fahidi, care să îl supravegheze pe Hanjour. Odată ce îl vedeau, sarcina lor era să-şi dea seama dacă era sau nu singur. Levy mai plasă un cuplu în restaurant, care să ia o cină liniştită la o masă de unde putea vedea pe oricine intra şi ieşea.

Nu era scenariul discret pe care şi-l imaginase Harvath, însă era cel mai potrivit, iar Levy îşi cunoştea foarte bine meseria.

Cea mai mare provocare a lor era unde şi cum să îl înşface pe Hanjour. Bur Dubai semăna mult cu Cartierul Francez din New Orleans, dar cu o populaţie de trei ori mai numeroasă. Era greu să oprească maşina, să-l vâre în portbagaj şi să plece fără să nu observe cineva. Chiar dacă i-ar fi furişat un drog ca Rohypnol, ar

fi fost destul de greu să-l scoată din restaurant şi să-l târască prin hotel fără să nu atragă atenţia.

Trebuia ca Hanjour să facă treaba în locul lor. Trebuia ca el să vină la ei. Lui Harvath îi veni o idee.

Când i-o spuse şi lui Levy, primul lucru pe care îl zise aceasta fu:

— Care-i planul B?

Nu era tocmai încrezătoare.

Însă, când Harvath îi explică metoda prin care ar putea funcţiona, Levy ajunse să fie de aceeaşi părere cu el. Asta nu însemna că nu aveau nevoie de un plan B. Harvath şi cu Levy întocmiseră un astfel de plan, precum şi un plan C, D şi E. Dacă toate vor eşua, vor trece la planul F termenul generic pentru „La naiba, acţionăm acum”. Uneori, indiferent cât de mult încercai să anticipezi şi să plănuieşti acţiunile, lucrurile o luau razna. Şi când se întâmpla una ca asta, de obicei, lucrurile se precipitau foarte repede. În acel moment, te bazai pe pregătirea pe care o aveai şi făceai tot posibilul să securizezi obiectivul. De multe ori lucrurile degenerau. Foarte mult. Harvath spera că nu va fi cazul şi de această dată.

La ora şase fără şapte minute, primi un telefon prin care fu anunţat că un bărbat care corespundea descrierii lui Khuram Hanjour tocmai oprise maşina în faţa hotelului. Dăduse cheile unui valet ca să îi parcheze Mercedesul alb şi intrase înăuntru. Nu era însoţit de nimeni.

În timp ce agentul îi descria îmbrăcămintea, Anne Levy le spuse celorlalţi membri ai echipei, în special cuplului care se afla în restaurant, că ţinta sosise.

Apoi ea se întoarse către Harvath şi îl întrebă:

— Şi-acum?

— Acum aşteptăm, răspunse el.

Hotelul Arabian Courtyard era construit în jurul unui atriu splendid, prevăzut cu lifturi din sticlă pe care le puteai urmări urcând. Acest lucru îi permise lui Cowles, care stătea în holul de la parter, să îl urmărească pe Hanjour cum traversează foaierul din marmură, pătrunde într-unul dintre lifturi şi urcă la etajul unde se afla Silk Route. După ce comunică mişcările ţintei, el se relaxa, prefăcându-se că savurează o cafea în timp ce continua să supravegheze foaierul şi uşa principală în caz că nişte musafiri nepoftiţi şi-ar fi făcut apariţia.

— L-am reperat, zise femeia-agent CIA în casca ei Bluetooth

când Hanjour intră în restaurant.

Ea îl văzu vorbind cu amfitrioana, după care fu condus la o masă lângă fereastră. Hanjour era un bărbat cu început de chelie, de statură medie şi o construcţie zveltă. Barba lui îngrijită era vopsită în negru, iar la ochi purta o pereche de ochelari moderni, fără rame. Îşi asortase pantalonii kaki cu o cămaşă elegantă din mătase albă, fără mâneci şi cu o pereche de mocasini din piele moale. Pe mâna dreaptă purta un Rolex mare din aur, iar pe degetul mic de la mâna stângă, un inel din aur cu sigiliu. Nu mai purta alte bijuterii, iar în mâini nu avea nimic la vedere.

Comandă un gin tonic, apoi îşi plimbă privirea prin încăpere în timp ce îl aştepta pe partenerul lui să sosească. Cei doi agenţi CIA, care formau tânărul cuplu, îl urmăreau cu coada ochiului, prefăcându-se în acelaşi timp a fi absorbiţi unul de celălalt. Ultimul lucru pe care şi-l doreau era ca el să-şi dea seama că era urmărit.

Când ceasul telefonului său indică ora şase şi două minute, Harvath îi trimise lui Hanjour un mesaj care conţinea o imagine. Aceasta înfăţişa o pernă pe un pat răvăşit. De pernă erau rezemate două pungi mici din plastic. Una era plină cu ceea ce părea a fi metamfetamine, iar cealaltă, cu ceea ce părea a fi marijuana sintetică. În imagine se mai puteau observa o cutie cu prezervative şi un trandafir roşu. Singurul text care însoţea imaginea era numărul camerei, 501.

Hanjour îşi extrase încet telefonul din buzunar şi citi mesajul. Scoţându-şi portmoneul, lăsă câţiva bani chelneriţei şi se îndreptă către amfitrioană. Îi spuse ceva, iar ea zâmbi în timp ce el îi dădu un bacşiş. Apoi el ieşi din restaurant.

Femeia-agent CIA o sună pe Levy.

— Tocmai a plecat.

Levy îl atenţionă pe Cowles, care se afla în foaier şi îi zise să supravegheze lifturile. Ducându-şi ceaşca de cafea la gură, Cowles îşi îndreptă atenţia către lifturi şi începu să dea un raport detaliat despre ceea ce vedea, încheind cu:

— Liftul se opreşte la etajul cinci. Coboară. Se îndreaptă în direcţia voastră.

Levy îl privi pe Harvath şi spuse:

— Vine.

Uşa fusese descuiată cu ajutorul unui briceag. Când va intra, Hanjour va traversa micul hol şi va trece pe lângă baia întunecată care se afla în partea dreaptă. Veiozele de pe

noptiere erau deja aprinse, însă fuseseră acoperite cu o bucată de material roşu, pentru a diminua lumina şi a crea atmosferă. Fusese arsă o cantitate mică de tămâie, astfel încât să pară că, poate, Fahad încerca să ascundă faptul că începuse deja petrecerea, iar el era pregătit să treacă direct la joacă. Cearşaful fusese tras şi aruncat pe jos, la picioarele patului. Radioul se auzea în surdină.

Lumină difuză, puţină tămâie, cearşafurile aruncate lângă pat şi muzică. Totul fusese aranjat pentru a-l induce în eroare pe Hanjour; pentru a-i inocula ceea ce voia el să vadă.

Nu mai trebuia decât să intre pe uşă, lucru pe care îl şi făcu.

CAPITOLUL 15

Khuram Hanjour împinse uşor uşa şi se furişă în camera 501. Zări în faţa lui cearşaful căzut pe jos. Se întoarse şi încuie uşa în urma lui.

În timp ce se descălţa şi îşi desfăcea nasturii de la cămaşă, el rostea în şoaptă cuvinte în arabă. Lăsă să-i cadă cămaşa pe jos şi începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni, când intră în dormitor şi o văzu pe Anne Levy acolo. Avea în mână un Elite Dark SIG Sauer P226, aceeaşi armă cu amortizor pe care o purta asupra ei poliţia călare din Texas şi membrii trupelor SEAL. O ţinea îndreptată înspre el.

Hanjour se învârti pe loc, ca şi când ar fi vrut să fugă, însă dădu cu ochii de Harvath, care ieşise din baia întunecată şi ţinea o armă îndreptată către el. Aceasta însă părea diferită, ca şi când ar fi fost dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Ţeava era dreptunghiulară, prevăzută cu o lumină albă, puternică şi două lasere integrate.

Înainte ca Hanjour să apuce să-şi dea seama că se uita la un pistol cu electroşocuri Taser de ultimă generaţie, Harvath apăsă pe trăgaci. Arma emise un şoc electric care îi imobiliză muşchii lui Hanjour. Corpul îi înţepeni complet, iar când căzu, acesta scoase un ţipăt. De îndată ce nimeri podeaua, Harvath se aruncă asupra lui.

— Plecăm de-aici în nouăzeci de secunde, spuse el, imobilizându-i încheieturile şi gleznele cu cătuşe din plastic.

După ce îi acoperi gura prizonierului cu o fâşie de bandă adezivă, Levy se ridică în picioare şi le ordonă celorlalţi membri ai echipei să treacă la etapa următoare.

Imediat ce Harvath îl imobiliză pe Hanjour, Levy scoase din dulap o valiză mare, cu o latură tare. Aceasta era prevăzută cu găuri pentru aer, făcute în locuri strategice şi acoperite cu o plasă subţire, vopsită în aceeaşi culoare ca şi valiza. Roţile solide puteau susţine o încărcătură de 136 de kilograme, cu mult peste greutatea lui Hanjour. Întorcând-o cu piciorul pe o parte, Levy desfăcu încuietorile şi o deschise.

Efectele unui pistol cu electroşocuri erau de scurtă durată. Odată subiectul doborât, trebuia să acţionezi repede, iar Harvath se conformă întocmai. De îndată ce Levy deschise valiza,

Hanjour ştiu ce îl aştepta şi începu să se zvârcolească asemenea unui peşte pe uscat.

Se estima că undeva între cinci şi şapte procente din populaţia globului suferea de o formă severă de claustrofobie. În dosarele lor, atât francezii, cât şi britanicii notaseră nu numai înclinaţiile sexuale ale lui Hanjour, ci şi faptul că era posibil să sufere de claustrofobie. Reacţia lui la vederea valizei fusese confirmarea de care avea nevoie Harvath.

Cu mâinile-i puternice, îl apucă pe Hanjour de ceafă şi îl strânse până când bărbatul încetă să se mai zbată.

Îi făcu un semn cu capul lui Levy, se ridică în picioare, apoi se aplecară şi îl apucară pe Hanjour cu intenţia de a-l vârî în valiză. Acesta începu pe loc să se împotrivească încercă să se elibereze, se zvârcoli şi scoase ţipete care erau înăbuşite de banda adezivă. Harvath îi făcu semn lui Levy să îl pună jos.

El se apropie la câţiva centimetri de faţa lui Hanjour şi îi spuse:

— Dacă te împotriveşti, dacă mai scoţi un sunet, voi umple valiza asta cu pietre, voi face o gaură într-un colţ şi o să te arunc în golful Dubai. M-ai înţeles?

Hanjour îşi mută privirea de la Harvath la valiză, apoi înapoi la Harvath. Începu să scuture violent din cap.

— Khuram, şuieră Harvath. Nu negociem. Vei intra în valiză şi, crede-mă, în momentul ăsta, există lucruri mai importante de care să îţi faci griji. Şi-acum, ori de bunăvoie, ori cu forţa. Tu alegi.

Hanjour continuă să scuture violent din cap.

Harvath îi întinse lui Levy pistolul cu electroşocuri şi apucă banda adezivă. Când începu să desfacă o bucată de pe rolă, el îi făcu semn din cap acesteia să îi mai aplice o şarjă.

Ea se conformă, trupul lui Hanjour înţepeni din nou, iar el lăsă să-i scape un ţipăt înăbuşit. După ce trupul acestuia îşi mai pierdu din rigiditate, Harvath îi aduse genunchii la piept, îl ridică în fund şi se apucă să îl înfăşoare cu banda adezivă.

Aproape imediat, Hanjour începu să se împotrivească. Harvath fu nevoit să se mişte repede. Nu ştia dacă cineva din hotel auzise ţipătul lui când primise electroşocul şi dacă chemase oamenii de pază. Trebuiau să părăsească hotelul cât mai repede cu putinţă.

Cu ajutorul lui Levy, reuşiră să îi aşeze mâinile pe piept şi să îl lege ca pe o mumie în poziţie fetală. Cu toate că de astă dată acesta fu mai greu de ridicat de jos, ei reuşiră să îl aşeze pe o parte în valiză. Hanjour se izbea cu violenţă de marginile acesteia, însă situaţia avea să se schimbe odată ce capacul era

lăsat, imobilizându-i astfel umărul.

Înainte să lase capacul, Harvath îi aduse încă o dată aminte ce se va întâmpla cu el dacă nu coopera.

— Dacă faci o mişcare sau scoţi un sunet, o să te trezeşti pe fundul golfului Dubai. M-ai înţeles?

Hanjour nu răspunse. Nici nu trebuia. Faptul că nu se mai zvârcolea era un răspuns suficient de bun.

În timp ce Harvath lăsă capacul şi îl încuie, Levy şterse repede amprentele din cameră. Vârî pantofii şi cămaşa lui Hanjour în geantă şi îi anunţă pe ceilalţi membri ai echipei că se puneau în mişcare. Odată ce agentul de pe casa scării le confirmă că holul era pustiu, aceştia ieşiră din cameră.

Harvath trăgea valiza pe covorul viu colorat de pe hol. Se îndreptară către coridorul de serviciu, unde, lângă liftul pentru mărfuri, îi aştepta unul dintre oamenii lui Levy. După ce se asigurară că nu era nimeni jos şi că BMW-ul îi aştepta la platforma de încărcare, ei urcară în lift şi apăsară butonul pentru parter.

Odată ajunşi jos, fură întâmpinaţi de Cowles. El îl ajută pe Harvath să scoată valiza pe uşa de serviciu, să o coboare pe rampă şi să o încarce în portbagajul BMW-ului care îi aştepta. Harvath se aşeză pe scaunul din dreapta, Levy, în spatele lui, iar Cowles, în spatele şoferului.

Se îndepărtară repede de platforma de încărcare, o luară pe o străduţă şi se pierdură în noaptea întunecoasă care învăluia Bur Dubai.

CAPITOLUL 16

COREEA DE NORD

În timpul celor cinci ore de mers cu maşina, membrii echipei care luau parte la Operaţiunea „Gold Dust” încercară să doarmă, însă nu reuşiră decât pe reprize. Infrastructura din Coreea de Nord era îngrozitoare. De îndată ce aţipeau, roata camionului lovea o rădăcină sau nimerea vreo groapă gigantică, trezindu-i de-a binelea.

Când ajunseră la destinaţie, care nu era decât o bornă kilometrică şi un indicator pentru următorul sat care se afla la mai bine de 100 de kilometri depărtare, aceştia coborâră din camion. În timp ce Billy Tang discuta cu Hyun Su detaliile legate de recuperarea echipei SEAL, membrii acesteia se împrăştiară şi se aşezară în poziţii de tragere.

Odată conversaţia încheiată, Billy îşi luă rămas-bun de la Hyun Su şi se alătură echipei SEAL. Fordyce analiză poziţia lor pe hartă şi o compară cu coordonatele GPS-ului. Deoarece trebuiau să acopere o suprafaţă mare şi se lăsase întunericul, el era nerăbdător să se pună în mişcare.

Membrii SEAL aşteptară până când camionul în care se afla Hyun Su se îndepărtă, iar huruitul motorului nu se mai auzi. Apoi mai aşteptară o vreme.

Lăsară bezna nopţii din Coreea de Nord să îi învăluie în timp ce ei încercau să se familiarizeze cu fiecare sunet pe care îl auzeau. Într-un final, Fordyce le făcu semn oamenilor lui să se pună în mişcare.

Traseul lor trecea pe la poalele unor dealuri abrupte şi împădurite şi prin spatele unui şir de munţi adăpostind obiectivul lor – o vale îngustă care putea fi observată doar parţial din satelit. Până la răsărit trebuiau să-şi găsească o ascunzătoare şi să rămână acolo toată ziua, ca să adune cât mai multe informaţii cu putinţă înainte să se întoarcă la locul de întâlnire de unde trebuia să îi recupereze Hyun Sun şi să îi transporte înapoi pe coastă. Ajunşi acolo, urmau să fie preluaţi de minisubmarin şi duşi înapoi pe *USS Texas,* unde să întocmească un raport complet pe care să îl transmită în siguranţă în Statele Unite.

Solul pădurii era acoperit cu un covor de ace subţiri de pin

care îi aducea puţin aminte lui Fordyce de Pennsylvania. Dacă ar fi fost însoţit de labradorul lui, Baley şi-ar fi putut imagina că ieşise noaptea la vânătoare. Asta până când unghiul pantei începu să se modifice.

Cu toate că membrii echipei aveau o condiţie fizică excelentă, panta abruptă şi echipamentul de patruzeci de kilograme pe care îl căra fiecare în spate îngreunau urcuşul.

Beau apă din raniţe prin furtunuri trase prin curelele acestora şi îşi ţineau armele cu amortizoare pregătite. Fordyce, Johnson şi Tucker erau înarmaţi cu carabine HK 417, în timp ce Tang avea la el o carabină M4 cu FN, pe care o ascunsese cu ei în spatele camionetei.

Focul de pătrundere fusese ales nu pentru că le-ar fi oferit cea mai bună privelişte, ci pentru că era cel mai dificil şi, sperau ei, cel mai puţin supravegheat loc de pătrundere în vale.

În timp ce verifică încă o dată poziţia lor cu ajutorul GPS-ului, Fordyce derulă pentru a mia oară în minte misiunea lor.

Conform informaţiilor care intraseră în posesia CIA-ului, China pregătea trupe terestre de partea cealaltă a muntelui, în regiunea rurală din Coreea de Nord. Nu erau descrise ca fiind trupe de invazie, ci mai degrabă nişte trupe de urmărire care ar fi trebuit să intervină după ce ar fi avut loc atacul important asupra Statelor Unite. Nimeni însă nu părea să cunoască de ce natură urma să fie atacul. Fordyce şi echipa lui nu ştiau decât că scopul acestuia era să radă de pe suprafaţa pământului 90 din populaţia Statelor Unite.

Folosirea termenului „rural” în instructajul pentru desfăşurarea misiunii îi făcuse pe membrii SEAL să clatine din cap. Cea mai mare suprafaţă a Coreei de Nord era *rurală.* Cu excepţia câtorva oraşele, întreaga ţară ducea lipsă de utilităţi moderne. Republica Populară Democrată Coreeană era o altă dovadă a eşecului comunismului. Întreaga naţiune era o groapă oribilă de sărăcie şi suferinţă omenească.

În RPDC, foametea şi malnutriţia erau la ele acasă. Cadavrele care erau pescuite din apele râurilor după inundaţii şi băieţii care fuseseră suficient de norocoşi să scape cu viaţă arătau faptul că adolescenţii erau în medie cu 13 centimetri mai scunzi şi cântăreau mai puţin cu 11 kilograme decât adolescenţii din Coreea de Sud. Se estimase că retardul mintal cauzat de lipsa de alimentaţie în timpul copilăriei făcuse ca un sfert din populaţia masculină din RPDC să fie inaptă pentru serviciul militar. Chiar şi în oraşe mari ca Phenian, Kaesong şi Chongjin, nord-coreenii

mureau de foame.

Dacă oamenii „liberi” mureau de foame, „duşmanii statului” aveau parte de un tratament şi mai aspru. Poveştile despre cruzimea pe care Coreea de Nord o arăta faţă de prizonieri erau pline de violenţă.

Sute de mii de prizonieri lâncezeau în lagăre ascunse peste tot în ţară – mulţi ajungeau acolo fără a fi acuzaţi sau judecaţi.

Ca parte dintr-un sistem de pedeapsă colectivă, cunoscută sub denumirea „vină prin asociere”, rudele, copiii, precum şi familiile erau şi ele întemniţate. Ca să „cureţe arborele genealogic” de rele, conducerea RPDC urmărea trei generaţii ale familiei nelegiuitului.

Prizonierele erau forţate în mod obişnuit să îşi sape propriile morminte înainte să fie violate cu brutalitate de paznici şi chiar şi de oficialii care veneau în vizită. Femeile erau omorâte în bătaie cu ciocane sau cu bâte, apoi trupurile lor erau aruncate în gropi şi acoperite cu pământ pentru a ascunde crima.

Pe lângă viol şi omor, prizonierii erau supuşi în mod repetat bătăilor, înfometării şi altor acte inimaginabile de tortură. Lui Fordyce i se întoarse stomacul pe dos şi ştia că şi ceilalţi membri ai echipei lui avură aceeaşi reacţie. Fiecare misiune necesita moderaţie şi stăpânire de sine, în special aceasta. Era de la sine înţeles ce ar fi păţit patru americani înarmaţi până în dinţi dacă ar fi fost prinşi de către nord-coreeni.

Propaganda împotriva Statelor Unite ar fi explodat, iar Fordyce ştia prea bine că el şi cu oamenii lui ar fi fost supuşi unei torturi la care nici un prizonier de război nu mai fusese supus până atunci. Membrii echipei încheiară un pact secret. Dacă lucrurile nu vor merge conform planului, vor face tot ceea ce le va sta în putinţă să nu fie prinşi în viaţă. Sarcina lui Fordyce însă era aceea de a se asigura că lucrurile nu vor scăpa de sub control.

Dacă Statele Unite aveau vreo speranţă să descifreze planul atacului, trebuiau să afle cât mai multe informaţii despre trupele terestre ale Armatei de Eliberare a Poporului. În ce scop se antrenau? Ce făceau în Coreea de Nord şi de ce nu erau în China? Oare instructajul sugera ceva despre natura atacului? Foloseau echipamente sau tehnici pe care le vor aplica în urma unui atac biologic, chimic sau nuclear? Lista întrebărilor era nesfârşită.

Însă timpul pe care Fordyce şi echipa lui îl aveau la dispoziţie ca să ducă misiunea la bun sfârşit nu era nelimitat. Primiseră ordin să intre, să adune toate informaţiile posibile şi să plece.

Exista o foarte mică marjă de eroare şi fiecare secundă avea să conteze.

Valea îngustă, care reprezenta ţinta echipei, se afla la mai puţin de trei sute de kilometri de coastă. Din câte îşi dădură seama experţii de la Biroul Naţional de Recunoaştere, nord-coreenii înveliseră o porţiune din ea cu plasă suprapusă agăţată de stâlpi înalţi. Pentru a ascunde ceea ce echipa fusese trimisă să descopere.

Fordyce le făcu oamenilor lui semn să se oprească la marginea pădurii, acolo unde covorul de ace de pin era înlocuit cu grohotiş. Voia să le dea un moment de răgaz ca să mănânce şi să se odihnească înainte să traverseze culmea.

El mâncă nişte brânză şi cârnaţi, gustarea pe care îi plăcea să o ia cu el în misiuni, în timp ce studia fotografiile cu regiunea. Căuta locul pe unde voia ca ei să urce până pe culme şi să coboare.

O parte din vale era acoperită de culturi, iar un pârâu lat de şase metri traversa partea vestică. Întrebarea la care nimeni din Statele Unite nu reuşise să găsească răspuns era cât de mult vor fi nevoiţi să coboare în vale pentru a putea vedea suficient de bine ce se afla sub acele plase. La un moment dat, nu se vor mai putea ascunde după stânci şi după copaci şi vor rămâne doar cu iarba înaltă. Şi, spre deosebire de stânci şi de copaci, iarba se mişcă atunci când treci pe lângă ea.

Fordyce nu era împotriva asumării riscurilor. Ar fi făcut aproape orice dacă ar fi fost nevoie, însă nu voia să îşi pună pe oamenii în pericol dacă nu era nevoit. Şi aşa îşi asumaseră deja prea multe riscuri. Dacă ceea ce le spuseseră cei de la CIA despre acel loc era adevărat, atunci vor începe în curând să dea peste patrule nord-coreene. Cea mai mare teamă a lui era aceea că patrulele puteau fi însoţite de câini. Dacă era aşa, atunci vor întâmpina probleme serioase.

Însă până atunci, Fordyce nu avea de gând să îşi facă griji în legătură cu asta. Avea destule pe cap. După ce mai verifică o dată harta, el le făcu semn oamenilor săi să-şi ia raniţele în spate. Când aceştia fură pregătiţi, el o luă înaintea lor, ieşi din pădure şi se îndreptă către culme.

Avansau încet printre stânci şi şisturi desprinse. Era ca şi când s-ar fi căţărat pe un munte format din pene de chitară. Alunecau mereu, trimiţând în urma lor o ploaie de pietre.

Fordyce schimbă traseul, încercând să găsească prin lentilele verzi-cenuşii ale ochelarilor lui cu vedere nocturnă un altul care

să le permită să atingă culmea printr-o zonă unde se afla suficientă protecţie naturală. Nu i-ar fi ajutat cu nimic să ajungă în vârf doar ca să rămână descoperiţi şi să fie zăriţi de chinezii sau nord-coreenii care se aflau la poalele muntelui.

În timp ce urcau, Fordyce îşi arunca ochii pe ceas. Trebuiau să treacă culmea şi să coboare suficient de departe pe partea cealaltă a muntelui înainte ca soarele să răsară. Identificaseră prin satelit trei posibile locaţii pentru a sta la pândă, însă nu puteai şti niciodată cât de bun era locul până când nu îl vedeai cu ochii tăi. Îngrijorat că erau în întârziere, Fordyce grăbi pasul.

Chiar înainte să ajungă la culme, el se opri. Arătând către Les Johnson, a cărui faţă era acoperită cu vopsea de camuflaj la fel ca a celorlalţi, el îi făcu semn să se târască pe burtă şi să arunce o privire.

Johnson se întoarse după cincisprezece minute.

— Eşti sigur că ne aflăm unde trebuie? întrebă el în şoaptă.

— Bineînţeles că sunt sigur, răspunse Fordyce. De ce?

— E beznă în vale.

— Trebuie să fi stins lumina din motive militare.

Johnson rânji.

— Sau nu ne aflăm noi unde trebuie.

Fordyce îi arătă degetul mijlociu lui Johnson. Se aflau unde trebuia, însă aşa era Johnson – făcea întotdeauna pe deşteptul. Tatăl lui fusese directorul unei companii de îmbrăcăminte pentru export din Mâine. Dacă ar fi călcat pe urmele tatălui său, ar fi ajuns la conducerea aceleiaşi companii, însă Johnson nu era croit pentru costumele din lumea corporatistă. Fusese un neastâmpărat încă din adolescenţă, pus numai pe năzbâtii. Privind în urmă, poate că tatăl lui ar fi trebuit să îi aplice o corecţie. Abia după ce fusese exmatriculat din cea de-a treia facultate particulară şi avusese o altercaţie serioasă cu poliţia din Freeport, Johnson îşi dăduse seama că trebuia să-şi schimbe comportamentul.

Şeful poliţiei fusese antrenorul lui Johnson în Little League. Asta se întâmplase înainte ca părinţii lui Johnson să divorţeze, iar el să o ia pe calea nelegiuirilor. Şeful poliţiei îi zugrăvise un scenariu nu tocmai plăcut a ceea ce putea să devină Johnson dacă nu încerca să îşi schimbe comportamentul. Încheiase prin a-i face cunoştinţă cu un recrutor al Marinei Militare din Portland, care era şi membru al trupelor SEAL. Fie că avusese o copilărie asemănătoare, fie că era o persoană directă, membrul SEAL şi ceea ce devenise el în viaţă fură pe placul lui Johnson. În

patruzeci şi opt de ore, el se înrolase şi se îmbarcase. Restul e istorie.

După ce îi arătă pe hartă locul unde se afla primul loc de pândă, Fordyce îi făcu semn lui Johnson să treacă în fruntea echipei. Simţurile îţi puteau amorţi şi puteai omite ceva important cu lejeritate dacă nu preluai conducerea prin rotaţie. Sosise timpul să folosească alţi ochi şi alte urechi odihnite. Nu aveau de unde şti ce fel de obstacole sau capcane fuseseră puse pe pantă în jos tocmai pentru a împiedica exact ceea ce făceau ei.

În acele momente se deplasau mult mai încet şi mai atent decât la urcare. Se străduiau din toate răsputerile să nu scoată un sunet sau să nu facă să se desprindă vreo piatră care să se rostogolească pe pantă în jos, în faţa lor. Trebuiau să fie ca nişte fantome – şi tocmai asta erau.

Când ajunseră la primul loc de pândă, îşi dădură seama imediat că nu avea să funcţioneze. Din satelit păruse potrivit, însă o parte era expusă. Nici nu intra în discuţie. Fordyce îi arătă lui Johnson unde se afla următoarea locaţie şi o luară într-acolo.

Al doilea loc era mai bun, dar nu cu mult. Dacă cineva şi-ar fi făcut apariţia pe culme în spatele lor, echipa risca să fie expusă. Nu merita riscul. Fordyce se uită la ceas. Dacă şi cel de-al treilea loc era la fel, vor fi nevoiţi să se târască de-a buşilea. După ce îi arătă lui Johnson ultima locaţie de pe hartă, ei o luară într-acolo. Fordyce îşi spunea mereu să nu se grăbească şi să aibă grijă cum păşeşte.

Al treilea loc era mult mai bun faţă de celelalte două, însă, pe la mijlocul pantei, mai la stânga lor se afla ceva ce părea ideal.

Atrăgându-i atenţia, Fordyce i-l arătă lui Johnson. Le-ar oferi o privelişte mult mai bună asupra văii şi, înconjurat de copaci, i-ar adăposti şi mai mult. Johnson dădu afirmativ din cap şi îi conduse într-acolo.

Cu toate că nu exista ascunzătoarea perfectă, aceasta era cea mai bună din câte văzuse vreodată Fordyce. După cum îi era obiceiul, odată instalaţi, el făcu primul de strajă. Fusese un urcuş anevoios şi toţi erau obosiţi.

În timp ce ceilalţi membri ai echipei îşi scoteau mâncarea din raniţe şi mâncau sau încercau să adoarmă, Jim Fordyce privea jos, în vale, prin luneta Aimpoint Comp M4. Nu se zărea nici o mişcare şi era beznă.

Aşezându-şi arma peste piept, el verifică aparatul de fotografiat. Cei de la Pentagon voiau cât mai multe poze. Avea la

el mai multe carduri de memorie, lentile telefoto antireflex, baterii încărcate şi bucăţi de pânză de culoare pământie pentru a camufla aparatul de fotografiat. Existau puţine obiecte care provocau reflexii în natură. Dacă vreunul dintre echipamentele lor ar fi reflectat chiar şi cea mai mică rază de soare, jocul ar fi fost gata.

În vreme ce punea la loc aparatul de fotografiat şi trăgea fermoarul husei, Fordyce auzi un sunet în josul pantei. Îşi puse numaidecât mâinile pe armă. Ridicând-o, el potrivi ţeava armei pe umărul drept şi încercă să identifice sursa.

Mişcă încet arma înainte şi înapoi. Preţ de o secundă se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Apoi auzi din nou acel sunet. Cineva era acolo şi urca dealul, în direcţia lor. El îi alertă în tăcere pe camarazii lui.

Fiecare dintre ei îşi ridică încet arma, se aşeză în poziţie de tragere şi îşi porni dispozitivul de vedere nocturnă. În timp ce soldaţii SEAL îşi pregăteau armele, Billy Tang îşi scoase pistolul SIG cu amortizor. Pentru o luptă apropiată, prefera pistolul, iar datorită gloanţelor 147 Special K pe care le încărcase, arma era mult mai silenţioasă.

Sunetul se apropia. Îl auzeau cu toţii. Se mişca, apoi se oprea, apoi iar se mişca şi iar se oprea. Era schimbător, deoarece, pentru o clipă se îndrepta într-o altă direcţie, doar ca să revină şi să se apropie şi mai mult de ei. Nu era un animal. Părea a fi un om şi, indiferent cine era, căuta ceva. *Oare îi căuta pe ei?*

Timpul se opri în loc pe când persoana din întuneric se apropia din ce în ce mai mult. Membrii echipei încercau să-şi controleze bătăile inimii şi respiraţia. Armele erau pregătite, îşi ţineau degetele pe trăgaci.

În mintea lor, toţi îşi spuneau acelaşi lucru: „Nu te opri. Continuă să mergi. Treci pe lângă noi”.

Când, în cele din urmă, silueta îşi făcu apariţia, acest sentiment se intensifică dramatic.

Fordyce le făcu semn oamenilor lui să nu tragă. Lui Johnson nu-i vedea să creadă ce vedea. Puştiul părea să aibă vreo opt ani. Ce naiba făcea un puştan în valea aceea, mai ales în toiul nopţii? Tang se rugă în tăcere ca băiatul să treacă pe lângă ei. Eric Tucker, infirmierul echipei, era pregătit să facă tot ceea ce trebuia făcut.

Acesta nu era un câmp de bătălie ca Irak sau Afganistan. Regulile privind combatanţii şi civilii nu se aplicau aici. Şi chiar dacă s-ar fi aplicat, aproape toţi membrii SEAL, inclusiv Tucker,

hotărâseră deja cum vor proceda într-o astfel de situaţie. Subiectul fusese discutat *ad nauseam*[9] de către soldaţi.

În 2005, o echipă de recunoaştere SEAL, formată din patru oameni, care funcţiona sub numele de cod „Operaţiunea Red Wings”[10] fusese infiltrată în provincia Kunar din Afganistan pentru a supraveghea şi a obţine informaţii referitoare la o ţintă talibană extrem de valoroasă. În timp ce îşi desfăşura activitatea de supraveghere, echipa SEAL fusese descoperită de trei păstori un bătrân, un adolescent şi un băiat.

Soldaţii SEAL puseseră mâna pe ei, însă, odată ce îşi dăduseră seama că păstorii erau civili şi nu combatanţi, conform regulilor de angajament, aceştia îi eliberaseră. Soldaţii SEAL le dăduseră drumul şi plătiseră preţul suprem pentru asta. Adolescentul fugise într-o suflare către satul lui şi, în două ore, soldaţii SEAL căzuseră victime unei ambuscade teribile de dărâmături, pistoale-mitraliere AK-47, mitraliere PK şi lansatoare de rachete. O echipă a forţelor de reacţie rapidă SEAL, alcătuită din opt oameni şi opt piloţi ai Forţelor Aeriene, fuseseră doborâtă. În cele din urmă, un singur soldat din echipa SEAL iniţială supravieţuise pentru a povesti acea întâmplare sfâşietoare.

Eric Tucker sperase să nu fie pus niciodată într-o astfel de situaţie. Puteai spune ce voiai dintr-o sală de şedinţe care se afla la celălalt capăt al lumii, dar uciderea unui civil, în special a unui copil, era o decizie extrem de greu de luat. Această misiune însă era critică pentru supravieţuirea Statelor Unite şi a cetăţenilor săi, inclusiv a propriilor copii. Regulile de angajament ale echipei le permitea să împuşte pe oricine, inclusiv un băieţel, dacă asta ar fi împiedicat compromiterea misiunii. Potrivindu-şi arma, Tucker îşi blocă, efectiv, conştiinţa, ţinti către capul copilului şi trase încet piedica.

Pe măsură ce băiatul se apropia, crenguţele păreau să trosnească la fel de tare ca şi pocnitorile. Venea drept în direcţia lor. *Ce naiba făcea?*

Băiatul se opri la o jumătate de metru de ei. Era atât de aproape, încât dacă Fordyce şi-ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge. Ceilalţi membri ai echipei nici nu îndrăzneau să respire.

Băieţelul avea un soi de traistă de pânză pe umăr. Ceva de pe jos îi atrase atenţia, iar el se aplecă să vadă ce era.

---

[9] Expresie în latină care descrie situaţia în care ceva a „ajuns la a provoca greaţă” (n. red.)

[10] Operaţiunea Aripile Roşii (n. red.).

„Urme de ghete” erau cuvintele care îi veniră în minte fiecărui membru al echipei. Însă băieţelul nu cercetase din priviri urme de ghete. Când se ridică, ţinea în mână un ghem mic de sârmă – *o cursă. Ieşise ca să verifice capcanele pentru animale. Dar de ce atunci? De ce în toiul nopţii?*

Era o întrebare la care ar fi preferat bucuroşi să nu fie nevoiţi să afle răspunsul. Atât timp cât puştanul şi-ar fi instalat din nou capcanele şi s-ar fi întors de unde venise. Nu voiau să afle cine era şi de ce se afla acolo. Însă, odată ce domnul Murphy aducea două corpuri pe aceeaşi orbită, de obicei, se asigura că va exista o coliziune. Exact acest lucru se întâmplă.

Pregătindu-se să îşi reinstaleze cursa, băieţelul trebuie să se fi hotărât să se dea câţiva paşi în spate. Nu avea de unde să ştie că luase o hotărâre greşită. Nu avea de unde să ştie că Jimi Fordyce se afla acolo şi că îl va călca.

De îndată ce atinse cu sandaua lui micuţă trupul lui Fordyce, în mintea băiatului se declanşă alarma de *pericol* şi făcu un salt în aer.

Îşi concentră de îndată privirea ca să îşi dea seama pe ce călcase. Era un om – cel puţin după ochi – însă nu era sigur în legătură cu celelalte detalii fizice. I se spusese că pădurea era plină de demoni şi tot soiul de monştri. N-avea de gând să rămână şi să încerce să înţeleagă ce se întâmpla. Îşi „porni motoarele” şi o rupse la fugă.

În ceea ce îl privea pe Fordyce, acesta nici măcar nu avusese ocazia să îl înşface pe copilandru. Sperase până în ultima clipă, înainte ca băiatul să îl calce, că se va deplasa câţiva centimetri în lateral şi va trece pe lângă el.

Băiatul reacţionase atât de repede, încât se îndepărtase deja când Fordyce dădu să-l prindă. Puştiul se rotise pe călcâie şi o luase la fugă.

Când sări în picioare ca să îl urmărească, Fordyce se gândi să le reamintească oamenilor lui să nu deschidă focul. Apoi, brusc, se auzi un *poc,* iar Fordyce îl văzu pe băiat căzând la pământ.

CAPITOLUL 17

DUBAI

Dacă garajul casei sigure ar fi fost izolat fonic, Harvath şi-ar fi putut desfăşura interogatoriul acolo. În mijlocul pardoselii era un sistem de scurgere şi o chiuvetă de serviciu, prevăzută cu un furtun lung, la capătul căruia era montată o duză din plastic.

Harvath se gândise dacă să-l spele sau nu pe Hanjour. Se murdărise în interiorul valizei. Lăsarea subiectului în propria mizerie era o tactică puternică pe care o foloseau unii anchetatori. Transmitea un mesaj clar despre cine deţinea controlul şi la cât de multă compătimire să se aştepte subiectul. Harvath însă nu agrease niciodată această tactică.

Cu toate că, dacă situaţia o cerea, putea fi extrem de brutal, exista un citat din Nietzsche care era mereu prezent în conştiinţa lui: „Nu te lupta cu monştri, permite-ţi să devii un monstru, iar dacă priveşti în abis, abisul va privi la rândul său în tine”.

Harvath nu avea de ales decât să se lupte cu monştrii. Asta era meseria lui. Putea însă alege cât de mult putea să permită abisului să privească în el. Nu avea nici cea mai mică intenţie să devină asemenea monştrilor pe care îi vâna. Şi-apoi, o simplă dovadă de condescendenţă putea fi o metodă de interogare la fel de puternică, mai ales dacă subiectul era deja demoralizat.

„Hrăneşte-le visele şi înfrânează-le temerile” era o mantră pe care îl învăţase Bătrânul. Judecând după înfăţişarea lui Khuram Hanjour, tot ceea ce-şi dorea recrutorul în acel moment era să îşi recâştige libertatea. Cea mai mare temere a lui era închisă între „graniţele” psihologice şi sufocante ale valizei.

După ce o împinseră în baia de la parter, Harvath şi Cowles îşi puseră măştile, şorţurile de măcelar şi mănuşile din cauciuc. Îl scoaseră pe Hanjour din valiză, îl băgară în cadă şi porniră duşul.

Îl spălară cât au putut de bine, apoi îi tăiară banda adezivă cu un bisturiu. Unele fâşii rămaseră lipite. Harvath ştia că ele îi vor smulge pielea, prin urmare, nu încercă să le dezlipească. Le putea folosi mai târziu ca să îi provoace durere, cu toate că nu credea că va fi nevoie.

Pe urmă îl dezbrăcară de pantalonii murdari şi de lenjeria de corp, îi aşezară pe cap o glugă şi îl traseră afară din baie,

târându-l până la subsol. Pivniţa se afla la capătul unui hol mic din bolţari. Cowles scoase un rând de chei şi descuie uşa. Înăuntru se aflau proiectoare portabile, o cameră video şi un scaun. Pe peretele din spatele scaunului fusese agăţat un cearşaf, astfel încât nimeni să nu îşi poată da seama unde fusese făcută înregistrarea.

Harvath îl aşeză pe Hanjour pe scaun şi îl legă de el. Apoi îi făcu un semn din cap lui Cowles, care părăsi încăperea, încuind uşa pivniţei în urma lui. Harvath rămase preţ de câteva momente în colţul îndepărtat al încăperii şi îl privi pe Hanjour. Când îi trăsese gluga pe cap, acesta fusese cuprins de un puternic atac de panică. Harvath se apropie şi i-o scoase de pe cap.

— Inspiră adânc, îi spuse el. Respiră.

Harvath se întoarse lângă perete şi privi. Mintea era un lucru incredibil. Îl putea purta pe om pe cele mai înalte culmi sau îl putea face să cadă în abis. Gama variată a trăsăturilor de personalitate, a tulburărilor psihice şi a capacităţii oamenilor de a face bine sau rău era uluitoare. Harvath văzuse cum anumiţi anchetatori reuşiseră să îi facă să vorbească pe unii dintre cei mai rezistenţi subiecţi pe care îi cunoscuse el vreodată în mai puţin timp decât îi luase lui să îi facă să vorbească pe cei mai slabi subiecţi. Interogatoriul este o formă de artă a cărei esenţă constă în a înţelege cum funcţionează mintea omenească şi toate componentele sale complicate.

Aşteptă până când Hanjour respiră normal, apoi porni camera video pentru a începe interogatoriul.

— Khuram, ai ceva ce-mi trebuie mie. Dacă obţin ceea ce vreau de la tine, te voi lăsa să trăieşti. De fapt, s-ar putea şi să-ţi dau drumul. Însă totul depinde de cât de cooperant vei fi.

Hanjour clătină din cap. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi găsi cuvintele.

— Nu-mi vei da drumul niciodată.

— De ce crezi asta, Khuram?

— Ţara ta nu eliberează oameni ca mine.

Avea dreptate, însă Harvath nu prea se gândea să recunoască asta.

— Ai fi surprins să afli ce înţelegere am putea face, zise el. Vei lucra pentru noi, desigur, dar cred c-ar trebui să o luăm pas cu pas. Haide să-ţi enumăr regulile. Îmi voi da seama dacă mă vei minţi şi te voi închide din nou în valiză. Dacă îmi vei da un răspuns nesatisfăcător, te voi închide în valiză. Ştiu totul, Khuram. Nu vreau decât să-mi confirmi. M-ai înţeles?

Hanjour dădu afirmativ din cap.

— Aşadar, nu vrei să ajungi din nou în valiză?

Hanjour încuviinţă din nou.

— Spune-o. Spune: *„Nu vreau să fiu din nou închis în valiză”.*

Bărbatul observă expresia de pe faţa aspră a americanului şi ştiu că el vorbea serios.

— Nu vreau să fiu din nou închis în valiză.

— Repetă! îi ordonă Harvath.

— Nu vreau să fiu din nou închis în valiză.

— Unde vei ajunge dacă nu vei fi cooperant?

— Înapoi în valiză, murmură Hanjour cu o voce tremurândă.

— Şi cine te va vârî înăuntru?

— Tu.

Harvath privi chipul recrutorului. Încerca să stabilească o linie de referinţă, astfel încât să poată să îi citească mimica şi să îşi dea seama dacă, la un moment dat, acesta minţea.

Când se simţi pregătit, Harvath întrebă:

— Cine este Ahmad Yaqub?

— *Ahmad Yaqub?*

Harvath răbufni.

— Nu este un răspuns satisfăcător. Încerci să tragi de timp. Pentru asta, te vei întoarce înapoi în valiză.

Harvath se îndreptă către uşă, bătu cu pumnul în ea şi strigă:

— Adu-mi valiza!

Hanjour începu să tremure.

— Te rog, îl imploră el. Nu valiza.

— Tu ţi-o faci cu mâna ta, Khuram. Ţi-am spus ce se va întâmpla dacă nu vei coopera.

— *Voi* coopera. Te rog.

— Cine este Ahmad Yaqub? vru să ştie Harvath.

— Nu-l cunosc pe bărbatul acesta, răspunse Hanjour.

Se observă un tic aproape imperceptibil în colţul ochiului său stâng.

— Cum te cheamă? întrebă Harvath.

— Cum mă cheamă?

— Da. Cum te cheamă?

— Khuram Hanjour.

Nu se observă nici un tic.

— Cine este Ahmad Yaqub?

— Ţi-am spus că nu-l cunosc.

Apăru din nou *indiciul.* Hanjour minţea.

Cowles intră cu valiza, o aşează pe jos, iar apoi ieşi din pivniţă.

Cât ai clipi din ochi respiraţia lui Hanjour se acceleră. Simpla vedere a valizei era suficientă pentru a declanşa un nou atac de panică.

Harvath se apropie de scaun şi arătă către valiză.

— Sunt convins că ţi s-a părut că ai stat o veşnicie înăuntru. N-a fost chiar aşa. N-ai stat prea mult. De data asta însă vei sta. Eu am tot timpul din lume. Te pot încuia în valiză şi să mă întorc mai târziu, sau mâine, sau te pot lăsa acolo mai multe zile. Vei avea impresia că vei muri, că nu mai poţi respira, dar eu nu te voi lăsa să mori, Khuram. Te voi lăsa în viaţă ca frica să îţi macine fiecare nerv şi fiecare ţesut din corp. Vei înnebuni, însă, înainte de asta, îmi vei spune tot ce voi vrea să aflu, îţi promit.

Harvath trase valiza lângă prizonier şi îi ridică încet capacul. Putoarea era îngrozitoare. Nu se simţea doar miros de urină şi de fecale, ci şi de transpiraţie şi de frică, sută la sută.

El se duse în spatele scaunului ca să îl dezlege pe Hanjour, dar bărbatul îl imploră:

— Te rog, nu. *Te rog.*

Harvath îl ignoră şi dădu să desfacă prima legătură.

— Ahmad Yaqub este un mujahedin din Arabia Saudită, divulgă Hanjour. Este membru Al Qaeda.

Harvath se opri şi veni încet în faţa recrutorului.

— De când îl cunoşti?

Hanjour ezită, încercând să găsească răspunsul potrivit, cu toate că părea o tentativă justificată de a-şi aminti datele corecte.

— De cinci ani.

Nici un tic.

— Unde se află Ahmad Yaqub? întrebă Harvath. Unde locuieşte?

— În Waziristan.

Nici un tic. Hanjour îi spunea adevărul.

— Când aţi vorbit ultima oară?

Hanjour căzu pe gânduri, apoi răspunse:

— Cândva în ultimele şase luni.

— Te-a plătit ca să recrutezi oameni?

Hanjour încuviinţă din cap.

— Nu da din cap, îi ordonă Harvath. Răspunde-mi.

— Da. M-a angajat ca să recrutez oameni.

— Cu ce scop?

— Nu ştiu.

Harvath lovi tare cu piciorul scaunul pe care stătea bărbatul.

— Cu *ce scop?*

— *Nu ştiu,* repetă Hanjour şi Harvath observă că izbucnirea asta îl făcu să tresară, însă nu părea să mintă.

— A cerut ingineri. Şase studenţi.

Aceasta era o informaţie nouă.

— *Studenţi?*

— Da, Ahmad Yaqub a vrut studenţi la inginerie, preciză Hanjour.

— De ce?

— Fiindcă este mai uşor să le obţii viză pentru Statele Unite. Harvath ştia că Levy urmărea interogatoriul într-o cameră de la etaj. Nu fu nevoit să privească înspre camera video ca să îi spună ce să facă; ea vorbea deja pe o linie securizată cu cei din Langley.

— Tu ai obţinut vizele?

— Da. Eu le-am obţinut, răspunse Hanjour.

— Cum îi cheamă?

— Nu-mi amintesc.

Iar apăru ticul.

— Minţi, spuse Harvath, apoi scoase gluga din buzunarul de la spate şi se pregăti să i-o tragă pe cap lui Hanjour, când bărbatul începu din nou să se bâlbâie.

Recrutorul înşiră o listă cu şase nume. Harvath ascultă, pe urmă îl puse să o repete.

Se părea că Hanjour spunea adevărul. Harvath, pe de altă parte, ştia că exista o singură metodă prin care se putea convinge de asta.

CAPITOLUL 18

Hanjour ducea un trai peste posibilităţile lui financiare în Palm Jumeirah un arhipelag artificial construit în Golful Persic. Acesta avea forma unui palmier, cu trunchi, o corolă alcătuită din şaptesprezece ramuri şi o semilună exterioară lungă de unsprezece kilometri care funcţiona ca un dig. Fusese denumit „cea de-a opta minune a lumii”, însă chiar şi pentru standardele din Dubai era extrem de ostentativ.

Pe acest arhipelag existau centre comerciale, hoteluri luxoase de 5 stele, restaurante, complexe sportive, moschei, un monorai, chiar şi două avioane de luptă americane F-100 Super Sabre din 1970, care fuseseră dezmembrate şi scufundate dincolo de dig pentru a forma un recif artificial în jurul căruia să poată face scufundări rezidenţii.

Apartamentul generos al lui Hanjour se afla în Oceana, o comunitate păzită, situată pe trunchiul palmierului. Pentru a-şi facilita intrarea, Harvath revenise la Arabian Courtyard cu tichetul de parcare al lui Hanjour. Valeţii erau ocupaţi – aduceau şi duceau maşinile musafirilor care se cazau, sau soseau la cină, sau plecau. Nimeni nu bănui că occidentalul acela cu aspect îngrijit se afla acolo ca să ridice o maşină care nu îi aparţinea. Când valetul aduse Mercedesul lui Hanjour, Harvath îi dădu un bacşiş, apoi se întoarse la volanul maşinii sale la casa sigură.

Până când sosi el, Hanjour fusese deja spălat şi îmbrăcat cu haine curate. Aşezară valiza în portbagaj, pentru orice eventualitate. Atâta vreme cât Hanjour era cooperant, nu avea parte de tratamentul anterior. Şedea pe bancheta din spate, cu mâinile încătuşate acoperite cu o haină sport cenuşie. Cowles stătea lângă el. În poală, o servietă din piele moale. Îşi ţinea mâna stângă pe patul pistolului Springfield XD de 9 mm. Cowles primise ordin clar de la Harvath că dacă Hanjour încerca să facă ceva, să îl împuşte fie în organele genitale, fie în stomac. Nici una dintre variante nu reprezenta un mod prea plăcut de a muri.

Anne Levy şedea în faţă, pe locul din dreapta, iar în geanta pe care o avea în poală se afla pistolul SIG cu amortizor. Harvath îşi ţinea arma sub coapsa stângă în timp ce conducea.

Traficul din Dubai era întotdeauna îngrozitor, mai ales seara. Dacă geamurile Mercedesului nu ar fi fost fumurii, Harvath nu ar

fi avut niciodată încredere să îl lase pe Hanjour să călătorească pe bancheta din spate. Acesta nu ar fi trebuit decât să rostească încet „Ajutor” către cineva dintr-o maşină care mergea alături, ca persoana respectivă să-şi scoată telefonul mobil, să sune la poliţie şi să se dezlănţuie iadul. Le-ar fi fost foarte greu să scape.

Chiar în spatele lor venea BMW-ul negru în care se aflau cei patru agenţi CIA. Dacă se întâmpla ceva, ei trebuiau să contraatace. Sarcina lui Harvath era să-l ducă pe Hanjour de acolo în siguranţă. Bărbaţii din BMW trebuiau să rămână şi să lupte.

După ce scanerul citi abţibildul lipit pe Mercedesul lui Hanjour, porţile ansamblului de locuinţe Oceana se deschiseră automat. Acelaşi lucru se întâmplă şi la intrarea în parcarea subterană a clădirii în care locuia acesta. Hanjour le indică un loc de parcare, după care coborâră din vehicul.

Harvath observase unde erau localizate camerele de supraveghere încă de când intraseră pe proprietate. Mai zărise două de când pătrunsese în garaj. Cu siguranţă, mai exista una instalată în holul liftului şi, poate, una chiar în lift.

La sugestia lui Harvath, Cowles îi aşezase la ochi lui Hanjour o pereche de ochelari de soare, pentru ca faţa lui să fie mai greu de citit. Faptul că recrutorul purta ochelari de soare noaptea nu făcea decât să inducă în eroare.

După ce coborâră din vehicul, Levy se duse în partea dreaptă a lui Hanjour şi îşi strecură braţul într-al lui. Cowles rămase în partea stângă a recrutorului, ţinându-l de braţ ca şi când ar fi încercat să îl susţină drept. Harvath mergea în faţă, făcându-le un semn discret cu mâna, suficient cât să lase impresia că erau un grup de prieteni care se întorceau acasă după o seară de beţie. Orice paznic care ar fi urmărit monitoarele CCTV nu le-ar fi acordat importanţă. Dubai era cunoscut ca fiind singurul loc din lumea musulmană unde Allah „nu te putea vedea.” Toată lumea îşi făcea de cap aici – în special musulmanii.

Folosiră cartela lui Hanjour ca să intre în lift şi să urce până la etajul unde locuia acesta. Apartamentul lui se afla pe colţ şi avea ferestre din podea până în tavan. Priveliştea către orizontul Dubaiului îţi tăia respiraţia, însă ei nu se aflau acolo ca să o admire. Veniseră pentru ceea ce avea Hanjour în biroul lui.

După ce verificară apartamentul, ca să se asigure că totul era în regulă, ei îl duseră pe Hanjour în dormitorul principal care îi servea şi de birou, iar Harvath îi enumeră o listă a lucrurilor de care avea nevoie. Fără nici o tragere de inimă, Hanjour îl

conduse pe Harvath la platforma patului uriaş. Sub saltea se afla un seif a cărui uşă se deschise cu ajutorul a două pistoane. Hanjour îi spuse cifrul lui Harvath.

De îndată ce îl deschise, Harvath începu să scoată tot conţinutul şi să i-l dea lui Levy, care îl aranjă pe biroul lui Hanjour.

Bărbatul fusese un arhivar meticulos, chiar compulsiv. Date, ore, sume de bani, clienţi pentru care lucrase, oamenii pe care îi recrutase şi locurile, totul era acolo. Informaţiile acestea urmau să-i ţină ocupaţi pe agenţii CIA, mai ales în ceea ce privea numele celor şase persoane pe care le recrutase Hanjour şi pe care le trimisese în Statele Unite. Acestea erau dosarele care îl interesau cel mai mult.

Informaţiile pe care le strânsese Hanjour se aflau în două laptopuri, mai multe unităţi de hard drive externe, mape, plicuri cu burduf şi registre. Harvath ştia prea bine că nu trebuia să se atingă de informaţiile electronice. Era foarte posibil ca Hanjour să fi programat computerul pentru autodistrugere dacă parola nu era introdusă corect la scurt timp după ce acesta era pornit. Lăsând deoparte informaţiile electronice, el şi cu Levy îşi concentrară atenţia asupra documentelor listate şi a notiţelor lui Hanjour, în timp ce Cowles îl păzea pe prizonier.

Într-unul dintre registre, Levy descoperi ceea ce păreau a fi plăţi făcute către cei şase studenţi la inginerie. După fiecare plată apăreau iniţialele AA. Ea era îngrijorată că ele ar fi putut reprezenta prescurtarea pentru American Airlines.

— Ce înseamnă AA? întrebă Levy.

— Al Ain. De acolo au fost recrutaţi studenţii la inginerie.

Harvath ştia despre ce era vorba. Era un oraş care se afla la aproximativ 120 de kilometri, la sud de Dubai, la graniţa cu Oman. Găzduia mai multe universităţi şi centre medicale, precum şi un spital pentru şoimi, pe care îl vizase Harvath într-o misiune anterioară când fusese ultima oară în Emiratele Arabe Unite.

— Şi celelalte notiţe făcute sub numele studenţilor pe care i-ai recrutat pentru Ahmad Yaqub?

— Sunt membrii familiilor studenţilor, răspunse Hanjour. Înţelegerea a fost ca familiile lor să primească sprijin.

Harvath îl interogase deja pe Hanjour despre atac când se aflau în casa sigură. Acesta susţinuse, iar Harvath îl crezuse, că nu cunoştea nici un detaliu. El fusese angajat să recruteze şase studenţi la inginerie şi să le faciliteze intrarea pe teritoriul

Statelor Unite.

— Mi-ai spus că te-ai ocupat de obţinerea vizelor de studenţi pentru aceştia, afirmă Harvath.

Hanjour încuviinţă din cap.

— Ca lucrul acesta să fie posibil, ei trebuie să fi fost acceptaţi de către universităţile americane. Unde este lista?

— Nu există nici o listă.

Harvath se uită la el, apoi, scoţând cheile Mercedesului, i le aruncă lui Cowles.

— Coboară şi adu valiza din portbagaj.

Hanjour îşi ridică mâinile în aer.

— Nu există nici o listă pentru că nu au fost acceptaţi de către nici o universitate americană.

Harvath îi făcu semn lui Cowles să aştepte.

— Dacă nu au primit scrisori de acceptare, cum ai reuşit să le faci rost de vize de studenţi?

— Exista un stagiu pentru care aveau o calificare specială.

Harvath nu observă nici un tic la Hanjour, însă afirmaţia lui era ciudată.

— Din câte mi-ai spus până acum, nu exista nimic deosebit în legătură cu aceste şase persoane. Nu erau jihadişti înrăiţi, ci mai degrabă nişte studenţi mediocri. Pentru ce ar fi putut avea o *calificare specială?*

— Tot ceea ce conta era faptul că ei erau musulmani.

Harvath se uită la Levy. Nici ea nu înţelegea nimic din toate astea. Un stagiu american care recruta studenţi străini şi ale cărui condiţii de acceptare ţineau cont de faptul că tinerii erau sau nu musulmani? Era mai mult decât ridicol.

Privindu-l din nou pe prizonier, Harvath îl întrebă:

— Cine era sponsorul stagiului musulman?

Hanjour zâmbi.

— NASA.

CAPITOLUL 19

Lui Harvath nu îi venea să creadă. *NASA?* Agenţia Spaţială Americană sponsorizase vizele a şase posibili terorişti musulmani? Programul pentru vize al Americii era complet dat peste cap, dar *chiar* atât de dat peste cap să fie? Cum naiba putea o agenţie aparţinând guvernului Statelor Unite nu numai să importe şase terorişti, dar şi să îi caute în mod deliberat? Era o nebunie.

Îl privi drept în ochi pe Hanjour. Tot nu credea.

— De ce ar crea NASA un stagiu pentru studenţii musulmani străini?

Hanjour ridică din umeri.

Harvath era pe punctul să insiste, când Levy interveni.

— Ştiu de ce.

— Ştii?

— În urmă cu câţiva ani, televiziunea Al Jazeera a prezentat un interviu. Acesta a provocat multe controverse în Statele Unite. Directorul NASA era cel intervievat. Asta se întâmpla în timpul administraţiei anterioare. A spus că atunci când a preluat conducerea NASA, preşedintele îi ceruse să facă trei lucruri. Am crezut că era o glumă când am auzit. Preşedintele a spus că voia ca directorul NASA să le insufle copiilor dorinţa de a învăţa matematica şi ştiinţele, să extindă relaţiile internaţionale şi, în primul rând, dorea ca directorul să găsească o modalitate prin care să ia legătura cu lumea musulmană şi să îi ajute pe adepţii acesteia să aibă o părere mai bună despre aportul istoric pe care l-au adus în ştiinţă, matematică şi inginerie.

— Ce nai…? începu Harvath cu o voce tărăgănată. Glumeşti?

Levy clătină din cap.

— Nu-i de mirare că NASA a fost obligată să renunţe la programul navetelor spaţiale. Insuflarea stimei de sine islamicilor trebuie să fie o operaţiune continuă.

Harvath clătină din cap dezgustat. Corectitudinea politică era cel mai mare defect al securităţii naţionale din America. TSA[11] era o glumă, America refuza să înveţe de la israeliţi, iar şi mai surprinzător, NASA trecuse de la explorarea Universului la alinarea celor mai profunde sentimente ale lumii musulmane.

[11] Administraţia Securităţii în Transporturi din SUA (n. red.)

Slăbiciunea de care dăduseră dovadă Statele Unite era uluitoare. Era o minune că nu fuseseră invadate încă. Vor trece ani buni până când vor fi îndreptate stricăciunile.

Cel puţin până în acel moment, Harvath îşi ajutase ţara să facă un pas în direcţia bună.

— Trebuie să luăm legătura cu FBI-ul, zise el. Să împânzească NASA şi să-i încercuiască pe indivizii ăştia.

— N-o să-i găsiţi, răspunse Hanjour.

Harvath îl privi.

— De ce?

— Deoarece a fost un stagiu pe perioada de vară. Au plecat deja.

— Unde au plecat? S-au întors în Al Ain?

— S-au dus unde a avut nevoie de ei intermediarul. Stagiul a reprezentat doar un mijloc de a le obţine vizele, de a-i introduce în ţară şi de a-i instala. Odată ce stagiul a luat sfârşit, NASA a presupus că ei s-au întors acasă.

— Dar nu s-au întors, afirmă Harvath.

Hanjour încuviinţă din cap.

Fedex şi UPS reuşeau să urmărească milioane de pachete într-o zi, însă guvernul Statelor Unite nu avea cum să dea de urma străinilor care rămâneau peste viză. Era o ruşine. Luând în considerare şi directiva primită de NASA de a îmbunătăţi stima de sine a islamicilor, Harvath nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva intenţia politicienilor şi a birocraţilor de a grăbi colapsul ţării îl adusese pe el în China.

Indiferent care erau problemele cu care se confrunta America, nici una nu ar mai fi avut importanţă odată ce America înceta să mai existe. Indiferent ce însemna atacul „Dragonul de zăpadă”, acesta trebuia oprit prin orice mijloace.

El şi cu Levy petrecură alte patruzeci şi cinci de minute răsfoind toate documentele şi cerându-i în mod repetat lui Hanjour să le dea clarificări asupra notiţelor lui. Harvath îl întrebă despre pozele celor şase studenţi pe care îi trimisese în Statele Unite. Hanjour îi răspunse că ele se aflau într-unul dintre laptopuri. Când Harvath îi pomeni de „fişierele control” dosarele pe care el le întocmise pentru fiecare student Hanjour susţinu că se aflau tot în computere. Până când Agenţia Naţională de Securitate nu se ocupa de ele, Harvath nu putea să se atingă de datele respective.

Harvath continuă să îi adreseze întrebări despre Ahmad Yaqub şi despre studenţi. Hanjour declară că ţinuse legătura doar cu

Ahmad Yaqub. Odată ce îi găsise şi îi recrutase pe studenţii la inginerie, el le trimise formularele de aplicare pentru stagiul oferit de NASA. Odată acceptaţi, NASA se ocupase de vize.

Harvath află de la Hanjour că el primise şase telefoane mobile printr-un mesager, presupusese că erau de la Yaqub, pe care le împărţise studenţilor. Aceştia trebuiau să le pornească odată ce ajungeau în Statele Unite, să le ţină încărcate şi să aştepte instrucţiuni suplimentare.

Hanjour pretinse că nu ştia numerele de telefon, care era operatorul de telefonie pe care îl foloseau, sau dacă fuseseră deja salvate în telefoane imagini sau instrucţiuni. După spusele lui, acest lucru nu căzuse în sarcina lui, prin urmare, nu fusese interesat.

Odată ce telefoanele fuseseră înmânate şi indivizii plecaseră către Statele Unite, singura responsabilitate a lui Hanjour rămase aceea de a plăti sumele convenite familiilor acestora. Studenţilor li se pusese în vedere faptul că, dacă o dădeau în bară, nu numai că plăţile încetau, dar familiile lor urmau să devină ţinte. Cei care se aflau în spatele complotului luau în serios abordarea de genul „recompensă şi pedeapsă”.

După ce storseseră tot ce putuseră de la Hanjour, Harvath fu nevoit să ia o decizie. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l elibereze pe recrutor. Poate, la un moment dat în viitor, ar putea să fie folosit ca informator, însă, pentru moment – la fel ca şi pe Ahmad Yaqub îl aştepta o celulă şi o tiradă de întrebări.

Între timp, Harvath trebuia să trimită în siguranţă tot conţinutului seifului lui Hanjour în Statele Unite. Voia să plece de urgenţă din Emiratele Arabe Unite la bordul unui avion, împreună cu conţinutul seifului. Acest lucru necesita câteva „jonglerii” cu autorităţile, puţină imunitate diplomatică şi un VIP suficient de cunoscut ca să îndepărteze atenţia de la el şi de la paşaportul lui negru.

Îi ceru lui Cowles să îl scoată din încăpere pe Hanjour. După ce ieşiră cei doi, Harvath se întoarse către Levy şi o întrebă:

— Îţi este cineva dator cu o favoare la ambasada din Abu Dhabi?

— Câteva persoane, răspunse ea. De ce?

— Vreau să o suni pe cea mai influentă de acolo.

CAPITOLUL 20

COREEA DE NORD

Eric Tucker îşi ridică privirea către Fordyce şi clătină din cap. Les Johnson stătea la pândă în timp ce Tang îi vorbea băiatului în coreeană, încercând să-l liniştească. Era un adevărat fiasco. Soarele urma să răsară peste o oră. Erau nevoiţi să ia nişte decizii importante.

În timp ce fugea, băiatul călcase într-o groapă şi îşi rupsese piciorul drept. Acel *poc* îl auzise Fordyce.

— S-a rupt între genunchi şi gleznă, vezi? întrebă Tucker.

Fordyce privi în jos. Tuck tăie cracul drept al pantalonilor băiatului cu foarfeca. Băieţelul era speriat de moarte şi extrem de suferind.

— Cât e de grav? întrebă Fordyce.

Tucker clătină din nou din cap şi desigilă una dintre acadelele Fentanyl de 200 micrograme pe care le avea în posesie echipa.

— E grav. Pare a fi o fractură dublă, răspunse el, îi întinse acadeaua băiatului, apoi i se adresă lui Tang: Spune-i să o bage în gură şi să o sugă încet. Ai grijă să nu muşte din ea. Mai spune-i că îi va alina durerea.

Tang încuviinţă din cap şi îi traduse indicaţiile, în timp ce Fordyce continuă să cerceteze cu atenţie piciorul băiatului. Jucase rugby când fusese la Academia Navală şi văzuse destule fracturi serioase. Cu toate că nu era infirmier, ştia că o fractură dublă era destul de gravă. Puştiul nu va putea călca pe picior.

Johnson îşi mută privirea de la luneta armei la băiat.

— Care-i planul? întrebă el. Ce vom face cu el?

— Mai întâi îi vom pune piciorul în atelă, răspunse Tuck.

— Şi apoi?

— Şi apoi vom încerca să aflăm de unde este şi ce ştie, spuse Fordyce.

Johnson clătină din cap.

— Nu-i o idee bună. În curând va răsări soarele. Lumea va începe să-l caute.

Ţinându-l pe băiat de mână, Tang se uită la Johnson.

— Şi-atunci, ce-ar trebui să facem, să fugim? Am fi norocoşi dacă am ajunge pe culme până la răsăritul soarelui.

— Aşteptaţi! interveni Fordyce.

— Vom fi expuşi în plină zi, continuă Tang. Ca să nu mai vorbim că maşina nu va veni după noi decât mâine-seară.

Johnson nu îl plăcuse de la început pe tipul de la CIA. Privind din nou prin luneta armei, el repetă:

— Lumea va începe să-l caute pe băiat.

Avea dreptate. Fordyce ştia şi el acest lucru. Cu toţii ştiau, inclusiv Billy. Dar şi Tang avea dreptate. Erau blocaţi. Soarele avea să răsară în curând. Chiar dacă ar fi vrut să se retragă, nu ar fi putut. Nu aveau unde merge, nu în plină zi.

Ca să înrăutăţească situaţia, puştiul lăsase, probabil, indicii în urma lui pe care chiar şi Helen Keller[12] le-ar fi putut descoperi. Dacă, într-adevăr, l-ar fi căutat cineva şi ar fi ştiut ce făceau ei, fiecare rămurică ruptă şi fiecare fir de iarbă aplecat i-ar fi condus direct în acel loc.

Singura soluţie de a nu fi descoperiţi era aceea ca echipa să îşi înceteze cercetările cât mai curând cu putinţă. Pentru a putea face acest lucru, trebuiau să renunţe la băiat. Dezavantajul acestui plan era acela că de îndată ce băiatul îşi va deschide gura, nord-coreenii îi vor vâna pe soldaţii SEAL şi va fi o repetiţie a evenimentelor din 2005 din Afganistan şi a Operaţiunii „Red Wings”.

— Les are dreptate, spuse Fordyce. Lumea va veni în căutarea băiatului.

Ceva din spusele lui nu fu pe placul lui Tang.

— Ce sugerezi?

— Are deja piciorul rupt. Vom face să pară că s-a lovit şi la cap.

— Vreţi să-l omorâţi?! exclamă Tang. Frate, am şi eu un băiat de vârsta lui.

— Exact la el ar trebui să te gândeşti, îi comandă Fordyce. Dacă misiunea asta eşuează, băiatul tău şi alte milioane de copii de acasă vor dispărea de pe suprafaţa pământului.

Tang îşi îndreptă din nou atenţia către băieţelul cu piciorul rupt şi începu să-i pună întrebări.

— Tang, insistă Fordyce, însă agentul CIA îl ignoră. *Tang,* repetă el. Nu mai vorbi cu băiatul. E un ordin. Trebuie să terminăm odată treaba asta şi să ne ştergem urmele înainte să răsară soarele. La naiba, nu auzi?

---

[12] Helen Adams Keller a fost o scriitoare fără auz şi nevăzătoare nord-americană (1880 1968) (n. red.).

Johnson, care se afla mai aproape de Tang, îşi întinse piciorul şi îl lovi în coaste.

Tang căzu pe o parte, dar se ridică repede cu pistolul în mână. Poziţionându-se la acelaşi nivel cu Johnson, agentul CIA îi şuieră:

— Dacă mă mai atingi o dată, te omor.

Johnson era pe punctul să riposteze, însă interveni Fordyce.

— Tang, ai două secunde să-ţi revii. Lasă arma jos.

Tang continuă să îl fixeze cu privirea pe Johnson şi să îl ignore pe Fordyce.

Johnson zâmbi. Vedea ceva ce Tang nu putea să vadă.

— Eşti cu ochii pe el, Tuck?

— Da, răspunse Tucker, care îşi scosese arma şi o ţinea îndreptată către capul lui Tang.

— Îţi mai dau o şansă, Billy, zise Fordyce. Lasă naibii arma jos, *acum.*

— N-o să-l omorâţi pe băiat, spuse Tang.

— Nu tu hotărăşti asta. Lasă arma jos. Acum.

— Băiatul are o soră, adăugă Tang în timp ce continua să-i vorbească băieţelului.

— Ţi-am ordonat să nu mai vorbeşti cu el, repetă Fordyce. Nu va face decât să îngreuneze situaţia. Este ultima oară când îţi spun să laşi arma jos, Billy. Îi *voi* ordona lui Tucker să te împuşte. M-ai înţeles?

— Am crezut că soldaţii SEAL sunt de onoare.

— Împuşcă-l, îi spuse Johnson lui Tucker.

— Taci din gură, Les! îi ordonă Fordyce. Eu comand. Eu dau ordine, zise el, apoi întorcându-se către Tang, îi spuse acestuia: Billy, voi număra până la trei. Dacă nu vei lăsa arma jos, nu voi avea de ales. Unu…

Băieţelul, care părea să înţeleagă ce se întâmpla, începu să turuie o mulţime de propoziţii, pe care doar el şi cu Tang le înţelegeau. Tonul băiatului era atât de emfatic, încât Fordyce încetă să mai numere.

De îndată ce băiatul tăcu, Tang lăsă pistolul jos. Johnson dădu să-l lovească pe agentul CIA cu patul puştii, însă Fordyce îşi ridică mâna, făcându-i semn să înceteze.

Privirea de pe chipul lui Tang îi făcură pe toţi să se întrebe ce îi spusese băiatul.

— Ce naiba a zis? întrebă Fordyce.

— A spus că ştie de ce ne aflăm aici.

— Prostii, pufni Johnson.

Fordyce îi făcu semn să tacă. Uitându-se la Tang, îl întrebă:

— De unde naiba ştie el de ce ne aflăm noi aici?

— E destul de deştept, răspunse agentul CIA. Crede că aţi venit aici pentru chinezi.

— Şi?

— Spune că dacă o vom ajuta pe sora lui care se află în lagăr, ne va dezvălui tot ce vrem să aflăm.

— N-o face, domnule locotenent, interveni Johnson. Am venit aici doar ca să facem poze.

Fordyce îl privi pe Tucker, care răspunse:

— Sunt de acord cu Les. O să murim cu toţii din cauza puştiului ăstuia.

— Ai împuşcat vreodată un copil?

Tucker clătină din cap.

Fordyce îl privi pe Johnson.

— Dar tu?

Johnson se uită în altă parte.

— O voi face eu, spuse Tang.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui.

— Dacă băiatul nu are nici o valoare, o voi face eu, afirmă din nou agentul CIA.

— Billy, nu avem timp, replică Fordyce.

— Ştergeţi-vă urmele.

— Şi-apoi?

— Apoi, spuse Tang, vă voi aduce fie informaţii, fie trupul neînsufleţit al băieţelului.

CAPITOLUL 21

WASHINGTON, D.C.

În timp ce mai toţi funcţionarii guvernamentali erau blocaţi în traficul de pe şoseaua de centură în drum spre casele lor, sau ca să scape de oraş în weekend, preşedintele Porter îşi reconvocase echipa de securitate naţională în camera pentru situaţii de urgenţă.

— Să începem cu CIA, spuse el.

Existau persoane în încăpere care nu trebuiau să ştie cine era Harvath, prin urmare, directorul CIA, Bob McGee, îi folosi numele de cod.

— După cum am mai discutat şi înainte, Norvegianul a reuşit să îl localizeze pe Khuram Pervez Hanjour. În timpul interogatoriului, Hanjour a dezvăluit numele a şase studenţi la inginerie pe care acesta îi recrutase pentru Ahmad Yaqub.

— Ştim unde se află acum cei şase studenţi?

— Cei de la FBI încearcă să afle.

Preşedintele se uită la directorul FBI, Edward Erickson şi ridică din sprâncene.

— Avem confirmarea că au intrat în ţară, răspunse Erickson. Au zburat din Dubai către Houston cu compania aeriană Emirates.

— Ce ştim despre stagiul de la NASA la care s-au calificat?

Directorul FBI ştia că preşedintelui nu îi va plăcea răspunsul, dar nu avea cum să se eschiveze.

— A fost iniţiat în timpul administraţiei anterioare şi a constituit mai mult un act de caritate decât un stagiu.

— Adică?

— Studenţii musulmani au parte de o serie de exerciţii care le dă o stare de bine şi care le conferă sentimentul că fără contribuţiile aduse de către islam ştiinţei, nu ar exista un program spaţial al Statelor Unite.

— Cu alte cuvinte, spuse preşedintele Porter, a fost o pierdere de timp şi de bani.

Directorul FBI ridică din umeri.

— Din câte am înţeles, islamul a adus o contribuţie însemnată ştiinţei. De asemenea, acesta a fost un stagiu de vară pentru

studenţii şi absolvenţii de facultate. Nu trebuia să fie o chestiune dificilă.

— Bineînţeles că nu. Şi-apoi, cred că toată lumea a primit o diplomă sau un trofeu, nu?

— Aşa este, domnule preşedinte.

Porter clătină din cap.

— Aş vrea, oare, să ştiu cât i-a costat programul acesta pe contribuabilii americani?

— Nu, domnule. N-aţi vrea să ştiţi.

— Şi cei şase studenţi? Se află în continuare la NASA?

— Nu, domnule preşedinte, răspunse directorul FBI.

— Au fost *măcar* acolo?

— Da, domnule. După ce au intrat în ţară anul trecut, în mai, au stat pe durata programului, apoi au plecat.

— Unde *au plecat?* întrebă preşedintele.

— Nu ştie nimeni. Ofiţerul nostru superior din Houston a trimis o echipă la Centrul Spaţial Johnson care să îi interogheze pe toţi cei care au intrat în legătură cu Al Ain şase.

— *Al Ain şase?*

— Toţi cei şase studenţi la inginerie urmează cursurile universităţilor arabe din oraşul Al Ain. Este o prescurtare pe care o folosim noi.

— Să avem grijă ca presa să nu afle despre asta. Nu vreau să ajungă virală.

— Nu asta a fost intenţia, dar am înţeles, domnule preşedinte, răspunse directorul FBI. Voi avea grijă să nu mai fie folosită.

Preşedintele medită asupra celor auzite.

— Aşadar, programul ia sfârşit şi toată lumea se întoarce acasă, mai puţin cei şase studenţi ai noştri din Emiratele Arabe Unite. Corect?

— Da, domnule preşedinte.

— Şi habar nu avem unde se află acum.

— Corect.

— Avem poze? O cere procedura pentru vize, nu? Li se iau amprentele şi li se scanează retina când intră în Statele Unite, nu?

— Da, domnule preşedinte, răspunse directorul FBI. Le avem pe toate.

El îi făcu un semn din cap tehnicianului camerei pentru situaţii de urgenţă, care afişă pozele pe monitoare. Sub fiecare poză apărea un nume.

— Am trimis pozele acestea şi forţelor de ordine statale şi

locale?

— Încă nu.

— De ce? întrebă preşedintele.

— Deoarece în momentul în care aceste poze vor ajunge la nivel statal şi local, există posibilitatea ca să apară şi în presă. Acest lucru i-ar putea determina să lanseze un atac.

— Mai avem şi alte piste?

— Faptul că ştim cum îi cheamă şi cum arată reprezintă un mare pas faţă de ceea ce cunoşteam în urmă cu douăzeci şi patru de ore, răspunse directorul Erickson. Pe lângă interogatoriul pe care îl desfăşoară ofiţerul superior din Houston, încercăm să luăm o hotărâre în legătură cu persoana care a condus stagiul oferit de NASA pentru islamici.

— Este considerată suspectă?

— Încă nu suntem convinşi. Când a fost recrutată de NASA, activa în cadrul unei organizaţii cu un trecut pătat. Mai mulţi directori ai consiliului de administraţie au fost acuzaţi că finanţaseră terorismul.

— Şi-atunci, de ce a mai apelat NASA la ei?

— Este cel mai cunoscut grup din Statele Unite care îi sprijină pe musulmani, însă nu şi cel mai curat, asta este sigur. Directorul NASA mi-a spus că soţia cuiva din fosta administraţie cunoştea pe altcineva din organizaţie şi aşa a început totul.

Preşedintele clătină din cap. N-aveai cum să inventezi aşa ceva.

Procurorul general interveni înainte ca directorul FBI să apuce să continue.

— Biroul meu a discutat cu FBI-ul dacă să îl interogăm pe directorul stagiului sau să apelăm mai întâi la FISA[13], să obţinem un mandat şi să facem cercetări.

— Şi care este pretextul pentru care cereţi mandat? întrebă secretarul de Stat.

— Că directorul stagiului trebuia să îi aprobe personal pe candidaţii la stagiu, că el comunicase pe plan internaţional în timpul procesului şi că cei şase stagiari – care fuseseră identificaţi ca făcând parte dintr-un complot terorist au rămas peste vizele lor şi nu mai pot fi localizaţi.

— Folosiţi ambele pretexte, ordonă preşedintele. Nu mai pierdeţi timpul. Obţineţi mandatul, adunaţi cât mai multe

[13] Foreign Intelligence Surveillance Court – Curtea de Supraveghere a Informaţiilor Externe (n. red.).

informaţii şi supuneţi-l interogatoriului. Dacă cererea vă este respinsă de Tribunalul FISA, vreau să fiu înştiinţat imediat. S-a înţeles?

— Da, domnule preşedinte, răspunse procurorul general.

Văzând că bărbaţii rămaseră la locurile lor ca şi când ar fi vrut să stea acolo până la sfârşitul şedinţei, preşedintele arătă înspre uşă şi spuse:

— Plecaţi. Acum.

Preşedintele devenea tranşant atunci când vedea că lucrurile nu se mişcau suficient de repede. Ura apatia şi credea că oamenii trebuiau să mai primească şi câte un şut zdravăn ca să pună lucrurile în mişcare.

Procurorul general îşi adună hârtiile şi ieşi din camera pentru situaţii de urgenţă.

Privind celelalte feţe aşezate în jurul mesei, preşedintele spuse:

— Ce altceva mai ştim?

Directorul CIA începu să vorbească şi toate privirile se îndreptară către el.

— Înainte să plece din EAU, fiecare student la inginerie a primit un telefon, i s-a precizat să îl ţină încărcat şi să îl deschidă odată ajuns pe teritoriul Statelor Unite.

— Am reuşit să le identificăm?

— Ştim când au trecut de vamă şi de biroul de imigrări, prin urmare, aveam o pistă care restrânge căutările. Cei de la Agenţia de Securitate Naţională întocmesc acum o listă cu toate telefoanele care au fost pornite în atunci aeroport şi în împrejurimi.

— Prea bine, răspunse preşedintele. Altceva? Există probleme cu pakistanezii?

Secretarul de Stat clătină din cap.

— Nu, din fericire, răspunse el. Este ca un viespar, însă nici un ac nu este îndreptat înspre noi. Încă.

— Până când nu se va întâmpla asta, n-are rost să ne facem griji. Şi, dacă se va întâmpla, vreau să vorbeşti mai întâi cu mine înainte să ripostezi. Ai înţeles?

— Da, domnule preşedinte.

— Care-i treaba cu ambasadorul nostru din Abu Dhabi?

— Este supărat că nu a fost informat despre ceea ce se întâmplă.

— *Este supărat?* Ce i-ai spus? întrebă preşedintele.

— I-am zis că nu era nevoie ca el să afle şi că veţi denumi

bucuros un alt ambasador dacă nu cooperează.

— Şi a funcţionat?

Secretarul de Stat încuviinţă din cap.

— În regulă. Atât timp cât Norvegianul vine din EAU cu toate informaţiile, nu ne mai interesează nimic altceva. Când trebuie să se întoarcă?

— Zborul durează paisprezece ore, prin urmare, ar trebui să sosească aici în jur de ora 7.00.

Preşedintele îl privi pe directorul CIA, McGee.

— Avem o echipă medicală care va aştepta avionul?

— Da, domnule preşedinte. Criptografi, economişti, NSA[14], tot tacâmul. Vom prelua tot materialul de îndată ce va ateriza avionul.

— În regulă, repetă preşedintele, apoi, privindu-l pe directorul FBI, spuse: înainte să aflaţi despre descoperirea – bombă făcută de Trezorerie, cum stă Biroul în legătură cu „prinţişorii” chinezi?

Directorul FBI se uită la colegii lui.

— Comitetul Permanent al Politburo este cel mai puternic organ de autoritate din China. Este format din nouă membri. Dintre cei nouă, patru au copii care sunt studenţi sau masteranzi în Statele Unite, iar unul are o nepoată. Datorită funcţiei pe care o deţin taţii lor, iar într-un caz, bunicul, aceştia au parte de o monitorizare specială. Comunicare, supraveghere fizică, chestii de genul acesta. Luând în calcul cele aflate despre „Dragonul de zăpadă”, FBI-ul a intensificat monitorizarea „prinţişorilor”. Acum îi supraveghem zi şi noapte. Le monitorizăm în timp real şi convorbirile. Dacă va fi atât de serios precum se prevede, credem că „prinţişorii” vor fi mutaţi sau vor fi înştiinţaţi înainte ca atacul să aibă loc. Ar putea fi singurul nostru indiciu.

— Eu n-aş miza doar pe un singur lucru, avertiză secretarul de Stat.

— Monitorizăm atât personalul ambasadei chineze, cât şi pe ceilalţi oficiali chinezi care se află în prezent pe teritoriul ţării noastre, răspunse directorul FBI.

— Altceva? întrebă preşedintele, plimbându-şi privirea în jurul mesei, dar nu obţinu nici un răspuns. După cum bine ştim, „Gold Dust” este o operaţiune fără comunicare. Nu vom primi veşti de la echipă decât atunci când va fi părăsit teritoriul Coreei de Nord. Între timp, avem altceva. Luând în calcul informaţiile pe care le-a primit CIA-ul, i-am cerut secretarului Trezoreriei să caute o altă

[14] Agenţia Naţională de Securitate din SUA (n. red.).

motivaţie posibilă pentru un atac din partea chinezilor. Secretarul a obţinut nişte informaţii extrem de îngrijorătoare. Domnule secretar?

CAPITOLUL 22

Secretarul Trezoreriei, Dennis Fleming, semăna cu un preşedinte de bancă îmbătrânit. Părul cărunt îi era tuns scurt şi pieptănat cu grijă, purta costume cenuşii, pantofi Brogue şi cravate asortate. Lua notiţe cu creionul într-un carnet mare şi alb. Se încăpăţâna să creadă în America şi în şansele sale de a-şi reveni din punct de vedere economic. Stilul direct al preşedintelui îl zăpăcea, fără a exagera.

Dacă preşedintele asemăna economia cu un tanc Abrams care trebuia lovit cu o cheie uriaşă ca să o ia în direcţia bună, Fleming o percepea ca pe un ceas elveţian care necesita un reglaj fin. Deşi retorica hotărâtă şi abordarea îndrăzneaţă a preşedintelui în ceea ce privea problemele erau agreate de un public copleşit de griji economice, care se confrunta cu o criză de identitate naţională, de fiecare dată când Porter păşea în faţa microfonului, lui Fleming i se oprea inima. Era convins că într-una dintre aceste daţi, Porter va deraia complet de la discurs şi va face ca pieţele să se prăbuşească.

Dar preşedintele Porter nu avea un discurs, ci viziunea de a reda măreţia Americii, prin urmare, fie urcai la bord, fie erai aruncat peste bord. Nu ascundea faptul că voia să aibă în jurul lui o anumită categorie de persoane.

Asta nu însemna însă că preşedintele dorea în jurul lui doar persoane care erau de acord cu el. Accepta şi dezbaterile constructive şi diferenţele de opinie. Însă trebuia să fii pregătit să aduci argumente. În afară de orice, ideile politice trebuiau să coincidă cu acelaşi simţământ legat de potenţialul continuu al Americii, care îl caracteriza pe Porter.

În istoria lumii, lui Porter îi plăcea să afirme asta, nu existase niciodată un militant mai înverşunat pentru pace, stabilitate, libertate şi independenţă decât Statele Unite. Înainte de America, istoria omenirii fusese una supusă tiraniei, unde masele erau stăpânite şi controlate de cei puţini. Statele Unite hotărâseră să apere drepturile celei mai mici dintre minorităţile care existaseră vreodată individul. Nu puteai lucra pentru preşedintele Porter fără să fii pe deplin dedicat acestor idealuri.

Luând în considerare aceste aspecte, secretarul Fleming acceptase sarcina pe care preşedintele i-o dăduse în secret în

urmă cu câteva zile. Sincer vorbind, era de părere că preşedintele îl trimitea după potcoave de cai morţi. Ideea că ar putea exista ceea ce sugerase el era de neînchipuit având în vedere ameninţarea care venea din partea chinezilor. Cu toate că Porter nu avea o diplomă de doctorand în economie, făcuse totuşi masteratul şi era un bărbat extrem de inteligent. Totuşi, Fleming nu reuşea să înţeleagă cum ajunsese preşedintele să suspecteze ceea ce se confirmase ca fiind adevărat.

Fleming fusese avertizat să expună lucrurile într-o manieră cât se poate de clară. Deşi Porter îi încuraja pe oamenii lui să pună întrebări atunci când nu înţelegeau ceva, ştia că atunci când venea vorba despre economie, aproape toţi oamenii bâjbâiau şi nu voiau să-şi arate pe faţă ignoranţa. „Gândeşte-te că ei ştiu mult mai puţine decât tine”, îl sfătuise Porter.

Ţinând seama de acest sfat, Fleming luă telecomanda de la tehnicianul camerei pentru situaţii de urgenţă, îşi drese glasul şi îşi începu prezentarea.

— După ce am aflat de atacul „Dragonul de zăpadă”, domnul preşedinte mi-a cerut să verific ceva. Voia să i se confirme faptul că chinezii intenţionează să îşi amplaseze forţele permanente pe teritoriul Statelor Unite în urma unui atac. Ce înseamnă asta? Informaţiile sugerează faptul că chinezii antrenează trupe ale unei forţe speciale în Coreea de Nord, însă cu ce scop? Ce îi face să creadă că ar putea să-şi amplaseze trupele pe teritoriul american fără să se teamă de represaliile internaţionale? Chinezii nu deţin nici un document special care ar putea fi folosit în urma unei catastrofe. Nici unul. Prin urmare, am rămas doar cu două variante. Prima, că atacul este de natură biologică, iar ei sunt imuni la agentul cauzal. Este evident că scenariul ăsta nu ţine de domeniul de activitate al Trezoreriei, prin urmare, este analizat de către cei în măsură să o facă, adică reprezentanţii securităţii naţionale, aici de faţă. Ceea ce ne face să ne gândim la cea de-a doua variantă. Ar putea China să emită o pretenţie legitimă şi legală faţă de Statele Unite după un atac terorist distrugător?

— Bineînţeles că nu poate, afirmă ministrul Apărării.

Fleming avertiză cu arătătorul.

— Până săptămâna aceasta şi eu fi zis acelaşi lucru, preciză el şi trecu la primul diapozitiv. Datoria naţională a urcat la cote alarmante sub administraţia anterioară. Cred că termenul mai potrivit ar fi că „a explodat”. Cu cât guvernul nostru se extinde, cu atât are nevoie de mai mulţi bani pentru a funcţiona. Există două variante pentru a obţine aceşti bani. Fie măresc continuu

impozitele pe care trebuie să le plătească cetăţenii noştri, riscând astfel o revoluţie, fie îi împrumută în secret, fără ca americanul obişnuit să afle despre acest lucru. Guvernul federal a ales să combine aceste două variante. Din cauza impozitelor ridicate pe persoană fizică, americanii au mai puţini bani ca să investească şi să cheltuiască pe piaţă şi, din cauza impozitelor pe profit ridicate, companiile nu îşi mai permit să facă angajări, lucru care determină fabricile şi centrele de relaţii cu clienţii să îşi mute activitatea în străinătate, pentru ca produsele lor să fie competitive. Am văzut cum fosta administraţie a sporit rata marginală de impozitare cu 5. Această mărire a scos din vistieria americanilor miliarde de dolari, care au ajuns însă guvernului federal doar pentru şase zile. Apoi am văzut aceeaşi administraţie, disperată să crească din nou în sondaje, continuând să genereze conflictul de clasă. Nu există o declaraţie antiamericană şi antidemocratică mai evidentă decât aceasta. A semăna duşmănie între vecini din cauza grosimii portofelului este ca şi cum ai ara pământul şi l-ai semăna cu seminţele socialismului. În America, este garantată doar oportunitatea, nu şi consecinţele. Oricine promite altfel acţionează contrar valorilor pe care a fost întemeiată republica noastră. Ideea de bază este aceea că nu s-a dorit niciodată ca guvernul federal să ia o asemenea amploare. Intenţia fondatorilor săi a fost ca el să fie cât mai restrâns, iar aproape toate problemele să fie rezolvate la nivel statal, deoarece cetăţenii se puteau implica mai uşor, iar vocea lor putea fi auzită.

Însă, pe măsură ce guvernul federal s-a extins, a devenit un organism în adevăratul sens al cuvântului. L-aţi auzit cu toţii pe domnul preşedinte comparându-l cu extraterestrul Jabba din filmul *Războiul stelelor,* care stătea toată ziua pe tronul lui, se îndopa şi îşi trimitea acoliţii ori de câte ori îşi simţea viaţa ameninţată. Exact asta a devenit şi guvernul federal. S-a transformat într-o caracatiţă uriaşă cu tentacule tăioase, care loveşte cu ele ori de câte ori se simte ameninţată. Am văzut cum Fiscul, Agenţia de Securitate Naţională şi biroul procurorului general, precum şi alte departamente federale şi birocratice au fost înarmate şi întoarse împotriva poporului american. Oricine are curajul să sugereze că numărul guvernanţilor ar trebui redus devine un inamic al statului şi este urmărit nu numai de tentaculele mai sus-menţionate, ci şi de presă, complicele unui guvern numeros. Este mai grav decât afirmaţia regelui Ludovic al

XIV-lea: „L’etat, c’est moi”[15]. Nu mai este vorba doar de o singură persoană, ci de un guvern întreg care declară că statul are prioritate în faţa individului. S-a transformat în: „L’etat, c’est l’etat soi-meme”[16].

Imaginaţi-vă o familie săracă ce aplică mereu pentru obţinerea mai multor cărţi de credit. Acest lucru nu îi îngreunează stilul de viaţă, ci îl duce, de fapt, la următorul nivel, oferindu-i posibilitatea de a achiziţiona maşini scumpe, case de vacanţă şi concedii de lux în străinătate. Este reţeta pentru un dezastru total, necruţător. Cu toate astea, uitând de riscuri, guvernul se aruncă astfel cu capul înainte. Şi, în tot acest proces, în timp ce guvernul continuă să impoziteze, să se extindă, să se împrumute şi să cheltuiască, momentul adevărului se apropie din ce în ce mai mult. Poliţa este deja scadentă şi, la un moment dat, nu vom mai putea împrumuta banii pe care i-am folosi ca să amânăm inevitabilul. Cu alte cuvinte, datoria noastră naţională se acumulează mai repede decât o putem noi plăti. Legile fizicii şi cele economice sunt imposibil de evitat. Nici o naţiune nu poate continua să cheltuiască la nesfârşit sume de bani pe care nu le are. Cu toate astea, noi cheltuim.

Administraţia anterioară a triplat deficitul şi a crescut datoria naţională cu peste 75. În următorii zece ani, fiecare cent din impozite va fi distribuit pentru a acoperi dobânda datoriei noastre. Vom fi nevoiţi să împrumutăm bani pentru *tot.* Pentru cheltuielile militare, pentru securitatea naţională, ce vreţi voi. Ştiind toate astea, cine va fi atât de prost, încât să ne împrumute bani? întrebă Fleming, trecând la diapozitivul următor. Aici au intervenit gândurile preşedintelui Porter.

Patruzeci la sută din datoria naţională se datorează guvernului federal şi Rezervei Federale. Practic, noi tipărim bani pe care îi mutăm din buzunarul stâng în cel drept. Cel mai important creditor al Americii este însă China.

— În pofida celor afirmate de dumneavoastră, interveni secretarul Apărării, asta nu înseamnă că pot veni aici ca să se declare stăpânii Statelor Unite.

— Mă repet, în urmă cu o săptămână, aş fi fost de aceeaşi părere cu dumneavoastră, dar fiţi atenţi, răspunse Fleming, trecând la diapozitivul următor. În 1990, Mexicul a trecut printr-o criză valutară, iar Statele Unite au intervenit pentru a o remedia.

[15] Statul sunt eu (în fr., în orig.) (n. red.).

[16] Statul este statul însuşi (în fr., în orig.) (n. red.).

Am ridicat valoarea peso-ului cu un aflux de 20 de miliarde de dolari. A fost cel mai mare împrumut internaţional, fără conotaţie militară, pe care l-a făcut Statele Unite de la Planul Marshall încoace.

Pe vremea aceea, a circulat zvonul cum că împrumutul era cât pe ce să nu aibă loc. Unii erau îngrijoraţi că mexicanii nu vor putea plăti datoria. Alţii erau mai puţin preocupaţi de faptul că împrumutul va putea fi recuperat sau nu şi mai îngrijoraţi de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă economia mexicană s-ar prăbuşi complet. Va fi graniţa de sud inundată de refugiaţi economici? Congresul s-a opus vehement.

O comisie mică de experţi din D.C. afiliată administraţiei din acea vreme a făcut o sugestie radicală: ca Mexicul să gireze pentru împrumut peninsula Baja. Dacă Mexicul nu îşi îndeplinea obligaţiunile, Baja devenea cel de-al 51-lea stat al Statelor Unite. Ideea a fost îndelung dezbătută şi respinsă ca fiind „prea nebunească”. Atunci, comisia de experţi a propus ca Mexicul să garanteze pentru împrumut cu petrol sau cu contracte pentru extragerea gazelor naturale. Şi această propunere a fost însă respinsă. Administraţiei îi era teamă să nu pară că încerca să profite de „săracul Mexic”.

În cele din urmă, secretarul Trezoreriei de pe vremea aceea a ignorat decizia Congresului, dând o dispoziţie pentru un fond de rezervă în caz de urgenţă al Departamentului de Trezorerie. Astfel, a făcut rost de bani pentru Mexic. Fusese inoculată şi ideea ca naţiunile să îşi asigure împrumuturile făcute prin ceva tangibil.

Fleming făcu clic pe telecomandă şi un nou diapozitiv îşi făcu apariţia.

— Ştiu că domnului preşedinte nu îi place să dea vina pe vechea administraţie. Tuturor ni s-a spus că trebuie să ne jucăm cât mai bine cărţile pentru poporul american. Este important de ştiut că Biroul pentru Buget al Congresului a avertizat vechea administraţie că datoria naţiunii era lipsită de susţinere şi că politica bugetară punea legislatorii şi publicul în faţa unor decizii dificile. Li s-a spus că dacă nu se vor lua măsuri în această privinţă, cheltuielile se vor dubla, guvernul nu va putea răspunde prompt în situaţii neaşteptate cum ar fi un declin economic sau un război economic şi că riscul unei alte crize financiare devenea din ce în ce mai mare. Ei au fost avertizaţi că toate acestea îi va determina pe creditorii Americii să ceară dobânzi exorbitante pentru a continua să finanţeze cererea exagerată a guvernului

pentru împrumuturi.

Avertismentul Biroului pentru Buget al Congresului nu era un secret. Era cât se poate de public. Nu doar pieţele erau atente, ci şi chinezii. Aceştia ştiau că nu avea prea mare importanţă cine ocupa Biroul Oval. Guvernul Statelor Unite era o entitate care se gândea doar la ea. Va continua să facă împrumuturi, să cheltuiască şi să se extindă. Va muri din cauza obezităţii înainte să se învoiască să slăbească până va ajunge la o greutate normală.

Vechea administraţie a folosit Rezerva Federală ca să menţină o dobândă nefiresc de scăzută, astfel încât să poată continua să facă împrumuturi, dar chinezii nu numai că au gestionat situaţia într-un mod inteligent: au început să se sature de acest joc. Aparent, au ajuns în acel punct în care nu au mai vrut să joace.

Secretarul de Stat se uită la Fleming şi întrebă:

— Cum adică, *aparent?*

— Predecesorul dumneavoastră a explicat cel mai bine: „Datoriile şi deficitele noastre nu au o bază de susţinere, ceea ce va face să ne pierdem influenţa şi ne va împiedica să luăm deciziile corecte.” A avut dreptate, deoarece exact asta s-a întâmplat. China nu a mai ascultat observările noastre referitoare la încălcarea drepturilor omului, partenerii internaţionali nu au mai dorit să se alieze cu noi pentru a lupta împotriva ameninţărilor care veneau din Siria, Iran sau Coreea de Nord şi, ţară după ţară, inclusiv China, aceste state au hotărât să nu mai folosească dolarul ca rezervă valutară internaţională. Mai pe scurt, majoritatea ţărilor lumii nu ne mai respectă, în special China. Pentru a continua să ne acorde împrumuturi, China a cerut o nouă recompensă, una care să reflecte mai mult riscul pe care şi-l asumă.

— Ce fel de recompensă?

— Au vrut ca împrumuturile lor să fie asigurate nu numai de deplina încredere şi consideraţie a guvernului Statelor Unite. Au vrut ca împrumuturile să fie garantate.

— Cu ce?

Fleming trecu repede printr-o serie de diapozitive.

— Cu tot. Petrol şi gaze naturale din Alaska şi din golful Mexic. Drepturi de minerit în Munţii Stâncoşi şi în Mountain West. Lemne. Terenuri agricole. Drepturi la rezervele de apă. Accesul la porturile maritime. Parcuri naţionale. Pentru fiecare cerere de împrumut, chinezii au solicitat o concesiune.

— Şi vechea administraţie a fost de acord?

Fleming dădu afirmativ din cap.

— Fără acordul Congresului? întrebă sceptic secretarul de Stat, fost senator.

— Cu cât e mai mare guvernul, cu atât mai puţin se respectă legile.

Secretarul Apărării interveni ca să îl admonesteze pe secretarul de Stat şi fost senator.

— Vechea administraţie nu a făcut nimic altceva decât să inducă în eroare Congresul. Au existat semnale de avertizare şi mulţi oameni încercau să vă atragă atenţia, dumneavoastră şi colegilor dumneavoastră, să faceţi ceva în această privinţă. Dumneavoastră şi amicii dumneavoastră n-aţi vrut însă să îi „îndepărtaţi pe alegători”. Aţi spus: „Vom rezolva problema mai târziu”; că ar trebui să înceapă la urnele de vot. Ei bine, iată-ne. Vă mulţumim.

În mod normal, preşedintele ar fi întrerupt acest „duel”, însă anumite lucruri trebuiau spuse. Secretarul de Stat era un bun mediator, dar medierea avea locul şi preţul ei. Faptul că închisese ochii la abuzurile biroului atunci când fusese senator nu însemnase mediere, ci capitulare.

— Cum se face că aud asta pentru prima oară? întrebă secretarul de Stat.

Fleming se uită la directorul FBI, care îl ajutase în ultima săptămână. Scoţând un dosar din mapă, directorul FBI spuse:

— A existat o denunţătoare la Trezorerie. Din câte se pare, era pregătită să divulge nume, prin urmare, s-a dus să-i vorbească unei membre a Congresului, crezând că va fi solidară. Membra congresului a fost, într-adevăr, solidară, însă cu vechea administraţie. A sfârşit prin a o „turna” în schimbul unor articole speciale pe care dorea ca preşedintele să le aprobe printr-un ordin executiv. Oamenii preşedintelui au urmărit să se răzbune pe denunţătoare. Nu este o exagerare să spunem că i-au făcut viaţa un iad. Deoarece nu era deloc femeia perfectă, aceştia au atacat-o în toate modurile posibile. Are un fiu cu dizabilităţi, iar ei au profitat de acest lucru. Au ameninţat-o că îi vor retrage pensia şi beneficiile medicale. Ea a renunţat pe loc.

Secretarul de Stat se înfurie:

— Vreau să ştiu cine a fost această membră a Congresului şi cine din personalul preşedintelui a fost implicat. Aşa ceva este inadmisibil.

Sosise momentul să intervină şi preşedintele. Ridicând o mână, el spuse:

— Ne vom ocupa şi de această problemă, însă acum nu avem timp.

Secretarul de Stat se calmă, iar secretarul Fleming îşi reluă expunerea.

— În timpul realegerii respectivei membre a Congresului, denunţătoarea l-a abordat pe opozantul acesteia şi i-a relatat întreaga poveste. Era o afirmaţie extrem de serioasă pentru care campania nu avea dovezi. În plus de asta, ea le-a spus că nu îi puteau divulga numele, prin urmare, nu o puteau face publică. Însă aceştia au anunţat FBI-ul. Dar când au abordat-o agenţii, ea a negat că ar fi făcut astfel de afirmaţii.

— De ce? E cumva lunatică? întrebă secretarul de Stat.

— Nu, toate astea s-au întâmplat în timpul vechii administraţii, iar ei i-a fost teamă că o vor ameninţa din nou. Însă odată cu noua preşedinţie, ea s-a răzgândit. Eu împreună cu directorul FBI ne-am întâlnit personal cu ea. În schimbul cooperării ei şi a eventualei mărturii, i-am oferit un post în cadrul Departamentului Trezoreriei, plus o promovare. Nu s-a hotărât încă, dar a început să lucreze cu noi. Am aflat că mai mulţi membri-cheie ai comisiei de experţi care a consiliat administraţia în timpul crizei peso-ului din Mexic din 1990 au fost aduşi în administraţia precedentă pentru a-l consilia pe predecesorul preşedintelui Porter. Avem motive să credem că a existat un al doilea set de registre care a fost păstrat referitor la China. Încercăm să-i dăm de urmă.

Secretarul de Stat clătină din cap.

— Nelegiuirile pe care le sugeraţi dumneavoastră sunt incomprehensibile.

— Nici una nu va mai avea importanţă dacă atacul chinezilor va reuşi. Ceea ce mă face să trag o concluzie. Dacă ceea ce am aflat noi este adevărat şi chinezii au reuşit să convingă Statele Unite să îşi asume obligaţiile privind datoria, iar aceste obligaţii nu pot fi anulate – indiferent ce se întâmplă cu Statele Unite – atunci ştim de ce chinezii au impresia că pot veni în paşi de dans după un atac distrugător şi să se simtă aici ca la ei acasă. Cu o rată a mortalităţii de 90, America, aşa cum o ştim noi, nici nu va mai exista, iar China va arunca totul în cârca Statelor Unite. Şi, după cum ziceam la început, cine îi va contrazice? Ne vor trimite, probabil, până şi ajutoare şi asistenţă umanitară. Însă, la sfârşit, când America nu îşi va putea plăti datoriile din cauza colapsului, aceştia îşi vor revendica astfel ceea ce cred că le aparţine. Dacă nu îi vom opri, acesta va fi, cu siguranţă, sfârşitul Statelor Unite.

CAPITOLUL 23

MARYLAND

Harvath mai zburase în viaţa lui alături de nemernici, însă ambasadorul Statelor Unite în EAU, Leslie Gonrad, era cel mai rău.

Ambasadorii Statelor Unite sunt la cheremul preşedintelui. După alegeri sau realegeri, toţi ambasadorii îşi prezintă scrisoarea de demisie. Unii îşi părăsesc postul imediat, în vreme ce alţii sunt rugaţi să rămână în funcţie până când se alege un nou ambasador. Conrad se număra printre cei care fuseseră rugaţi să-şi exercite funcţia până când preşedintele îi găsea un înlocuitor.

Conrad obţinuse funcţia de ambasador deoarece strânsese mulţi bani pentru preşedintele anterior. Îi aducea aminte lui Harvath de Peter O'Toole din filmul *Lawrence al Arabiei.* Pe lângă faptul că era un arabist desăvârşit, care credea că ştia regiunea mai bine decât oricine – întocmai cum trebuia să fie politica externă a Americii părul lui era prea blond, dinţii, prea albi, iar pielea, prea bronzată pentru un bărbat de vârsta şi statura lui. Lui Harvath îi era greu să înţeleagă ce anume îi făcuse pe părinţii lui să îşi boteze băiatul Leslie.

Din câte se părea, ambasadorul Conrad nu îl votase pe actualul preşedinte şi nu punea mare preţ pe politica lui externă. Conrad nu părea să pună mare preţ nici pe datoria lui faţă de ţară. Ambasadorul ura să fie trezit în toiul nopţii ca să fie tras în „cercul clandestin al ticăloşilor", după cum afirma el.

La început, Conrad refuzase să coopereze. Apoi secretarul de Stat îl sunase şi îl luase la rost. Deşi Conrad nu făcuse nimic notabil cât timp îşi exercitase funcţia, era pasionat de Serviciile Străine, unde îşi dorea să activeze în continuare. Secretarul de Stat se folosise de asta pentru a-l face să-şi dea jos din pat fundul nerecunoscător, să iasă din vilă şi să se urce în convoiul de maşini care îl aştepta în afara oraşului Abu Dhabi.

Harvath şi Levy „periaseră" apartamentul pe care Khuram Hanjour îl deţinea în Palm Jumeirah şi aranjaseră tot ceea ce ar fi avut o potenţială valoare informaţională într-o grămadă, în faţa uşii de la intrare. Cowles aranjase toate documentele, împreună

cu conţinutul din seiful ascuns în pat, în mai multe bagaje de firmă pe care Hanjour le ţinea în camera oaspeţilor.

După ce ieşiră la volanul Mercedesului lui Hanjour din complexul Oceana, Harvath şi cu Levy se întâlniseră cu echipa de asalt a CIA-ului care aştepta în maşina parcată în apropiere. Imediat ce transferară bagajele şi făcură schimb de maşini, Levy le dădu cartela lui Hanjour şi lămuri cum să intre în clădire ca să îi recupereze pe Cowles şi pe prizonier. Harvath şi Levy se pregătiră pentru un drum lung de 144 de kilometri de-a lungul coastei către reşedinţa din Abu Dhabi a ambasadorului Statelor Unite.

Un drum care, în mod normal, ar fi durat o oră şi jumătate, Harvath îl parcurse în patruzeci şi cinci de minute. Levy îşi butonase telefonul în tot acest timp. Departamentul de Stat, precum şi CIA-ul, aveau înţelegeri cu companii de zbor private din întreaga lume şi, ţinând cont de acest lucru, Harvath făcuse două solicitări. Avea nevoie de cel mai rapid avion de care puteau face rost, plus acordul ambasadorului Conrad de a se urca la bord.

Însoţiţi de ambasadorul Statelor Unite, nici unul dintre paşapoarte, în special cel al lui Harvath, nu va fi cercetat îndeaproape. Acelaşi lucru ar fi fost valabil şi pentru bagaje.

Harvath sugerase să inventeze o problemă urgentă de familie în Statele Unite care îl obliga pe Conrad să părăsească imediat EAU. Însă, neştiind prea multe despre situaţia familială a lui Conrad, Harvath nu putu să facă decât câteva sugestii generale referitoare la gestionarea situaţie. Levy urma să se ocupe în continuare de problemă.

Ea îi relată totul şefului ei, Chuck Godwin – un veteran CIA călit, care luă legătura cu Cartierul General al CIA din Statele Unite. Cei din Langley citiră dosarul lui Conrad şi hotărâră ca situaţia de urgenţă să fie legată de mama ambasadorului, care era în vârstă şi locuia în Carmel, California.

Odată ce puse la cale un plan, directorul CIA, Bob McGee, îl contactă pe secretarul de Stat şi îi ceru aprobarea. După ce acesta dădu undă verde, Godwin primi ordin să îl trezească pe ambasador.

Lui Conrad i se spuse că „urgenţa de familie” nu era decât un paravan pentru ca un agent secret american să poată ieşi din ţară şi să ducă în Statele Unite nişte documente extrem de importante, precum şi alte materiale. Ambasadorul întrebase de ce natură erau documentele şi celelalte materiale, însă i se

răspunse pe un ton politicos că informaţia asta ţinea de securitatea naţională şi nu de competenţa lui. Conrad îl întrebase pe Godwin cine era agentul secret şi ce făcea în EAU fără înştiinţarea lui, dar i se răspunse că aspectul în cauză nu ţinea de competenţa lui. În acel moment, Conrad îşi pierdu cumpătul.

Cel mai potrivit termen pe care îl găsi Chuck Godwin ca să îi descrie reacţia fu acela că îl „apucaseră pandaliile". Ambasadorul se înfuriase că în „curtea" lui se desfăşurase o operaţiune secretă fără aprobarea lui. Nu îi plăcea să i se ascundă lucruri. Şi nu numai că i se ascunseseră lucruri, dar CIA-ul îl folosea pe post de paravan ca să poată scoate din ţară informaţiile obţinute. El declară că era o „insultă personală şi profesională" şi că nu avea nici cea mai mică intenţie să coopereze.

Chuck Godwin îl ura din tot sufletul pe ambasador. Era un diletant incapabil care îşi cumpărase funcţia de ambasador pe care o exercita doar pentru că iubea petrecerile, nu din dragoste pentru ţară. Din punctul lui de vedere, ambasadorul era o nulitate.

Prin urmare, atunci când Conrad refuză să îl acopere pe Harvath şi să transporte bagajele pe numele lui, Godwin îi mulţumi, pur şi simplu, ieşi din încăpere şi sună la etajul al şaptelea din Langley. Trei minute mai târziu, secretarul de Stat îl sună personal pe ambasador acasă şi îi ţinu o predică. În mai puţin de o jumătate de oră, Conrad se afla în Suburbanul său blindat, îndreptându-se către aeroport. Şi Harvath se afla acolo, cu arma în mână şi pozând ca făcând parte din garda personală a ambasadorului. Unde erau duse bagajele, acolo mergea şi Harvath. Primise ordin să nu le piardă din ochi.

Personalul lui Conrad îi înştiinţase pe arabi despre urgenţa de familie a ambasadorului, iar convoiul fu întâmpinat la aeroport de către un oficial al Emiratelor, care îi conduse în viteză direct pe pista unde îi aştepta un Gulfstream G650. Paşapoartele fură controlate lângă avion, iar ambasadorul şi suita lui schimbară amabilităţi cu oficialul.

Când membrii echipajului se oferiră să aşeze bagajele în cală, Harvath le explică faptul că ambasadorul preferă să aibă acces la ele în timpul zborului. Membrii echipajului îi indicară unde le putea aşeza în cabină şi îl ajutară să le urce în avion.

Avionul subsonic G650 era etalonul de aur al aparatelor jet din clasa business. Fotoliile mari, model clasa I, precum şi pereţii erau înveliţi în piele albă. Mesele, dulapurile, marginile şi uşile

erau din furnir de arţar. Covorul gros, de culoarea cafelei cu lapte, era prevăzut cu un motiv care aducea cu nişte linii desenate cu un băţ pe nisipul ud. Cabina era prevăzută cu un divan care se transforma într-un pat. Ambasadorul se îndreptă direct într-acolo. Harvath împreună cu ceilalţi trei pasageri se aşezară în fotoliile rămase.

Cu toate că Harvath securizase fermoarele bagajelor cu sigiliile Tampertell pe care i le dăduse Chuck Godwin, ştia că puteai să străpungi fermoarul cu vârful unui pix, să ai acces în bagaj, să scotoceşti înăuntru, iar apoi să tragi din nou fermoarul fără să-şi dea seama cineva. Nu credea că ambasadorul ar putea fi atât de răzbunător, sau de prost, însă nu avea de unde şti.

Din cauza grijii, avu un somn neliniştit, trezindu-se de fiecare dată când auzea ceva neobişnuit sau simţea că cineva se apropia de bagaje. Avea să fie un zbor lung.

Ca lucrurile să fie şi mai îngrijorătoare, patul desfăcut al ambasadorului Conrad se afla chiar lângă grupul sanitar principal. De fiecare dată când asistentul lui sau una dintre gărzile sale de corp mergea la toaletă, Conrad se trezea şi le arunca o privire furioasă.

Harvath habar nu avea dacă bărbatul credea că se cuvenea să folosească doar el acea toaletă, iar ceilalţi să întrebuinţeze toaleta echipajului care se afla în faţă, sau dacă, pur şi simplu, îi dispreţuia pe cei care îi invadau „spaţiul”. Probabil, era câte puţin din ambele variante, prin urmare, simţea o plăcere perversă văzând că ambasadorul era trezit de fiecare dată când natura îşi cerea drepturile.

Auzind cum acesta le vorbea oamenilor lui, Harvath îşi dădu seama că bărbatul era un nemernic. Îi urâse întotdeauna pe nemernici. Se bucură că nu trebuia să lucreze pentru ambasador.

Conrad, pe de altă parte, nu părea să conştientizeze sau să-i pese că Harvath nu se afla în serviciul lui. Când Harvath se ridică pentru a merge la toaletă, ambasadorul îl opri şi îl admonestă:

— Eşti cam îngâmfat, nu crezi?

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă Harvath.

— M-ai auzit! se răsti ambasadorul. Eşti un ticălos îngâmfat. Cine te crezi?

Harvath nu luă în seamă tonul bărbatului, încercând să-şi păstreze calmul.

— Domnule ambasador, zise el politicos, dacă preferaţi să folosesc toaleta echipajului, nu cred că vor avea nimic împotrivă.

— „Dacă preferaţi să folosesc toaleta echipajului”, îl îngână

ambasadorul pe un ton batjocoritor. Nu mă refer la nenorocita aia de toaletă. Este vorba despre faptul că ai venit în ţara mea şi ţi-ai desfăşurat misiunea fără nici o aprobare.

— Nu ştiam că EAU este ţara *dumneavoastră* şi că sunteţi singurul care poate să autorizeze misiuni acolo.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Ştii la ce mă refer. Ai încălcat protocolul.

Protocolul. Harvath clătină din cap.

— Nu fac decât să mă întorc înapoi în Statele Unite, domnule ambasador. Atâta tot.

— Prostii! pufni Conrad. Vreau să ştiu ce-ai făcut.

— Am făcut cumpărături, domnule.

— *Cumpărături,* vezi să nu. Crezi că nu cunosc oameni? Crezi că nu aş putea să-ţi fac viaţa un calvar?

— Sunt convins că aţi putea, domnule.

— Cine eşti tu de îţi permiţi să mă ridici din pat în toiul nopţii? vru el să ştie.

Dându-se uşor într-o parte, Harvath observă minibarul de lângă patul lui. Cineva se atinsese de Bourbon.

— Sunt un nimeni, domnule ambasador, răspunse Harvath, îndreptându-se către toaletă.

Când dădu să pună mâna pe clanţă, ambasadorul îl apucă de încheietură. *Proastă mişcare.*

— Vreau nişte răspunsuri clare, ordonă Conrad. M-ai înţeles?

Harvath îşi îndreptă repede ochii către cel mai apropiat membru al gărzii de corp a ambasadorului. Deşi se prefăcea că dormea, bărbatul urmărea întreaga scenă. Harvath clătină din cap ca şi când ar fi spus: „Nu te băga”. Bărbatul îi răspunse schimbându-şi poziţia în fotoliu şi întorcându-se către geam.

Într-o clipită, Harvath se desprinse din încleştarea ambasadorului şi îi imobiliză încheietura mâinii. Strângând din ce în ce mai tare, Harvath se aşeză pe pat şi îl privi drept în ochi.

Ambasadorul se crispă de durere.

— Dă-mi voie să lămuresc un lucru, spuse Harvath. Nu lucrez pentru tine. Dacă am venit în ţara ta neanunţat, este pentru că cineva mult mai important decât tine îşi face griji în legătură cu ceva. Are sens?

Conrad vru să rânjească, însă Harvath îi strânse şi mai tare încheietura. Ambasadorul rămase cu privirea fixă, încuviinţând ca şi cum capul i-ar fi atârnat de o sfoară.

— Are. Are, repetă el.

Harvath slăbi strânsoarea.

— Ştiu că ţi s-a spus, dar îţi voi repeta. Nu te priveşte ce am făcut eu în EAU. Ai înţeles?

Ambasadorul îl privi cu ură, iar Harvath se pregăti să îl strângă din nou de încheietură.

— Am înţeles, icni Conrad. Am înţeles perfect.

— Bine, adăugă Harvath. Încă ceva. Eşti o insultă pentru oamenii pe care ar trebui să îi conduci. De fapt, eşti o insultă pentru oricine a ales să fie în slujba Statelor Unite. Există oameni care îşi asumă mult mai multe riscuri decât tine ca să păstreze siguranţa ţării noastre. Atunci când îi insulţi pe cei care se află în serviciul tău, ne insulţi pe toţi ceilalţi. Facem ceea ce facem, deoarece ne gândim şi la altceva în afară de propria persoană; la altceva mai important. Dacă vei avea norocul să rămâi în Serviciile Străine şi ţi se va cere să ajuţi un alt compatriot american, singurul tău răspuns trebuie să fie „da”. M-ai înţeles? Pentru că asta este *treaba* ta. Nu să organizezi petreceri, nu să călăreşti cămile, nu să intri în cârdăşie cu şeicii îmbibaţi în petrol doar ca să ai nişte fotografii cool cu care să te lauzi. Treaba ta este să slujeşti naţiunea, naţiunea *noastră.* Ai priceput?

Harvath îi strânse tare încheietura ca oficialul să înţeleagă mesajul, iar ambasadorul încuviinţă repede din cap cu lacrimi de durere în colţul ochilor.

Ridicându-se de pe pat, Harvath se pregăti să-i elibereze încheietura, însă se opri.

— Apropo, zise el. Dacă voi auzi vreodată că te comporţi ca un nemernic cu oamenii tăi, Leslie, voi veni după tine şi îţi voi smulge ambele braţe. Ne-am înţeles?

Bărbatul continuă să încuviinţeze din cap până când Harvath îi eliberă încheietura.

După ce folosi toaleta, Harvath se întoarse la locul lui. Când trecu pe lângă ambasador, acesta se prefăcu că doarme. Nu se mai uită la Harvath tot restul zborului.

Odată ce avionul G650 ateriză, în sfârşit, la Baza Aeriană Andrews, Harvath rămase pe scaun până când ambasadorul şi oamenii lui coborâră pe pistă. La urmă venea garda de corp care se prefăcuse că doarme cât timp Harvath îl pusese la punct pe ambasador. Se opri lângă scaunul lui Harvath şi se priviră. Harvath se întrebă dacă agentul Serviciului de Securitate Diplomatică avea să îl admonesteze pentru comportamentul lui mai puţin profesionist.

În loc să facă asta, agentul zâmbi şi îi întinse pumnul. Harvath îl salută la fel, iar bărbatul coborî din avion. Nu mai era nevoie de

alte cuvinte. Probabil că toţi cei de la ambasada din Abu Dhabi voiau să facă exact ceea ce făcuse Harvath în timpul zborului. Puţine lucruri îţi aduc aceeaşi satisfacţie pe care o ai atunci când vezi că un nemernic este pus la punct.

Lydia Ryan urcă la bord de îndată ce oamenii ambasadorului coborâră din avion.

— Frumos avion, spuse ea. Cum a fost zborul?

— Rândul din mijloc. Un copil plângăcios, răspunse Harvath ridicându-se şi începând să ridice bagajele. Dă-mi o veste bună. Care este situaţia?

Ryan se dădu la o parte când membrii echipei ei medicale urcară la bord ca să ia bagajele.

— Până acum, ne-am ocupat de cei şase studenţi la inginerie. Nu există dovezi că ar fi părăsit ţara, prin urmare, presupunem că se află încă aici. Agenţii FBI îi interoghează pe toţi cei care au intrat în legătură cu ei în timpul stagiului.

— Şi telefoanele? Fiecare a primit câte unul şi li s-a spus să îl pornească atunci când vor ajunge aici.

— Mulţi oameni îşi pornesc telefoanele după ce aterizează, mai ales într-un aeroport internaţional aglomerat cum este cel din Houston. Agenţia de Securitate Naţională a întocmit o listă cu toate telefoanele care au fost pornite în ziua respectivă în aeroport şi în împrejurimile acestuia. Încearcă să o restrângă.

— Aşadar, în afară de asta nu avem nimic, răspunse Harvath. Absolut nimic.

Până de curând, Ryan îl cunoscuse pe Harvath doar după renume. Apoi lucrase cu el. Birocraţii şi politicienii se temeau de el tocmai datorită trăsăturilor care îl făcuseră renumit. Nu putea fi pus în lesă şi nici nu i se putea spune ce să facă. Harvath acţiona în afara legii şi nu se oprea până când nu îşi ducea la bun sfârşit misiunea încredinţată. Ea îi sesizase aproape imediat teama de eşec. Era unul dintre cei mai hotărâţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

Ryan dădu să spună ceva când unul dintre membrii echipei ei îşi vârî capul înăuntru şi spuse:

— Suntem gata de plecare.

Ryan îi mulţumi şi se întoarse către Harvath.

— Ai făcut o treabă bună. O treabă *foarte* bună.

De obicei, laudele îl făceau să se simtă inconfortabil, deci el încercă să le ignore.

— Cine este coordonatorul? De unde este coordonată ancheta?

— Şoferul îţi va da toate detaliile.

— Şoferul?

Ryan arătă prin geam către un Chevrolet Suburban negru.

— Reed a venit să te ia. Eu mă întorc înapoi la Langley. Vreau să îi pun imediat la treabă pe tocilarii noştri, să se ocupe de laptopuri şi de hard drivere.

— Mă vei ţine la curent?

Ryan zâmbi.

— Categoric. Între timp, odihneşte-te. Arăţi ca naiba.

Harvath zâmbi la rândul lui şi coborî din avion în urma ei.

Rămase în capul scărilor şi o privi cum coboară. Echipa ei încărcase bagajele la bordul unui elicopter Sikorsky S-76, iar rotoarele acestuia „frământau” aerul umed de vară târzie. De îndată ce ea urcă la bord şi îşi puse casca şi centura de siguranţă, elicopterul se ridică, îşi retractă trenul de aterizare şi pasărea se îndreptă înspre nord-vest pentru o oprire scurtă la sediul Langley.

În timp ce cobora scările avionului, el se gândea la informaţiile pe care Ryan le ducea cu ea. Chiar dacă reuşise să dea de urma lui Hanjour, el se întrebă dacă izbânda asta va fi pista care va dezvălui întregul complot. Lucrurile nu erau niciodată uşoare în această meserie şi nimeni nu ştia asta mai bine decât Reed Carlton.

Traversă pista către SUV-ul negru cu speranţa că Bătrânul avea veşti bune pentru el.

CAPITOLUL 24

VIRGINIA

Ştiind foarte bine că protejatul lui va fi rupt de oboseală în urma acelui zbor lung, Carlton se oprise şi cumpărase cafea neagră cu două duşte de espresso. Îl văzuse de nenumărate ori pe Harvath comandând cafea ca să ştie că aşa o servea pentru a-şi reveni. După ce părăsiră baza, el îi întinse paharul.

— Am auzit că ambasadorul Conrad este un mitocan, spuse el.

Harvath scoase capacul şi suflă în cafea.

— Mitocan e puţin spus.

Bătrânul chicoti.

— Ei bine, te anunţ că nu ajunge direct la Four Seasons.

— Nu?

— Nu. Este dorit la Foggy Bottom[17]. Secretarul de Stat vrea să îi spună în faţă ceea ce i-a spus la telefon în Abu Dhabi.

Harvath sorbi din cafea înainte să răspundă.

— Cred că secretarul de Stat va constata că atitudinea domnului ambasador s-a îmbunătăţit între timp.

Carlton îşi luă ochii de la drum o clipă pentru a se uita la el.

— Cum aşa? Ce-ai făcut?

— Nimic. Nu-ţi face griji.

Bătrânul se îndoia, însă nu mai insistă. Erau lucruri mai importante care trebuiau discutate. Trebuia să îl chestioneze pe Harvath şi să afle despre misiunile din Karachi şi Dubai.

În ceea ce îl privea pe Harvath, acesta voia să afle care era pasul următor. Era extenuat. Nu voia să vorbească despre Karachi şi Dubai, nu în acel moment.

Cu toate astea, Harvath ştia că aşa funcţionau lucrurile. Dacă nu discutau cât timp lucrurile erau proaspete în memorie, exista riscul să omită ceva. Prin urmare, în timp ce conduceau, Harvath îi povesti tot ceea ce se întâmplase.

Discutară despre ceea ce mersese bine şi despre ceea ce mersese prost. Din când în când, Carlton făcea unele observări referitoare la cum ar fi putut proceda Harvath. Scopul era să îl facă să devină un agent mai bun, iar Harvath înţelegea acest

[17] Figură de stil pentru Departamentul de Stat al SUA (n. tr.).

lucru, însă asta nu însemna că era de acord cu tot ceea ce spunea Bătrânul. Trecuse mult timp de când Carlton nu mai făcuse muncă de teren.

În cele din urmă, Harvath îşi făcuse treaba în Karachi şi în Dubai. Asta era tot ce conta. Nu avea chef să primească sfaturi despre cum să aducă îmbunătăţiri. În acel moment, dorea să găsească o cale prin care să meargă mai departe.

Din fericire, tocmai intraseră pe drumul care ducea înspre casa lui. Asta nu însemna că Bătrânul avea să schimbe subiectul doar pentru că ajunseseră la destinaţie. El şi cu Harvath aveau multe lucruri în comun nici unul dintre ei nu se dădea bătut până când nu obţinea ceea ce voia.

Harvath zări aleea de lângă casa lui. De obicei, se bucura când se întorcea acasă. Ceea ce însemna că indiferent de misiune, aceasta fusese îndeplinită şi se putea relaxa. Atunci când nu putea să se relaxeze, mai ales că văzuse nişte grozăvii pe care nu şi le putea scoate din minte, apela la ceea ce el numea „terapia Potomac”.

După ce lua un bax cu şase cutii de bere sau, uneori, o sticlă de tărie, el se ducea pe ponton. În timp ce urmărea cu privirea ambarcaţiunile care treceau pe acolo, nu se oprea din băut până când uita de lucrurile care îl frământau. Odată ce acestea erau bine ascunse într-un colţ îndepărtat al minţii, el lua din nou contact cu civilizaţia, gata să înfrunte următoarea provocare pe care i-o pregătiseră locuitorii ei necivilizaţi.

În ziua respectivă însă, sentimentul era diferit. Misiunea fusese o reuşită, numai că sarcina lui era departe de a se fi încheiat. Şi mai rău încă, habar nu avea ce rol avea să joace în continuare. Teoretic, călătoria lui fusese una reuşită, însă exista acel sentiment al eşecului. Cu siguranţă, mai putea fi de folos.

În timp ce se apropiau de poartă, Carlton scotoci în buzunar după chei, le scoase şi i le întinse lui Harvath. Bătrânul era una dintre puţinele persoane în care Harvath avea încredere ca să-i lase cheile casei sale.

Când sări din Suburbanul răcoros, Harvath fu întâmpinat de toate priveliştile, sunetele şi mirosurile care îi spuneau că sosise acasă.

Reşedinţa era o bisericuţă din piatră din secolul al XVIII-lea, renovată şi cunoscută sub denumirea Bishop’s Gate. Aceasta se afla pe un domeniu care se întindea pe câteva hectare cu privelişte înspre râul Potomac, la sud de proprietatea din Mount Vernon a lui George Washington şi, teoretic, aparţinea Marinei

Militare a Statelor Unite.

Această clădire istorică îi fusese închiriată lui Harvath pentru nouăzeci şi nouă de ani, cu o chirie de un dolar pe an. Fusese modul fostului preşedinte de a-i mulţumi pentru serviciul lui în numele naţiunii. Comandantul marinei militare fusese de acord, găsind potrivit faptul că reşedinţa în speţă urma să fie ocupată de un membru SEAL al Marinei Militare a Statelor Unite.

În stilul caracteristic al lui Harvath, acesta ezitase să accepte un cadou atât de generos. Nu avusese importanţă că preşedintele insistase asupra faptului că el era cel care făcea marinei militare o favoare ocupând şi întreţinând domeniul. Când Harvath refuzase politicos, preşedintele îi spusese: „Du-te să o vezi, apoi iei o hotărâre”.

Harvath condusese până la Bishop’s Gate cu acelaşi refuz în gând. Nu se putea imagina acceptând o asemenea generozitate. Nu i se părea firesc. Apoi, când o luă pe alee, începu să-şi schimbe punctul de vedere. Era un domeniu extraordinar.

În ciuda faptului că trebuia renovat, el reuşi chiar să se imagineze locuind acolo. Când găsi plăcuţa cu deviza misionarilor anglicani *Mă duc peste mări să ofer ajutor* avu convingerea că era acasă.

Cu toate că de astă dată se întorcea purtând pe umeri greutăţile lumii, tot se bucura că ajunsese acasă. După ce descuie poarta, el o deschise larg şi urcă din nou în SUV.

Carlton parcă la capătul aleii, iar cei doi bărbaţi intrară în casă. După ce dezactivă alarma, Harvath porni aerul condiţionat şi îl conduse pe Carlton în bucătărie.

Deschise ferestrele pentru a lăsa briza să pătrundă înăuntru, apoi se uită în frigider.

— Ţi-e foame?

— Am mâncat înainte să vin după tine.

— Ceva de băut, atunci?

Carlton se uită la ceas. Ştia că nu i se oferea un suc.

— Cam devreme, nu crezi?

— Eu funcţionez încă după fusul orar din Karachi, plus că am tânjit toată săptămâna după o bere.

— Doar atât ai? Bere?

— Bere şi drogul începătorului, răspunse Harvath, scoţând din frigider un bax cu şase cutii de bere şi o sticlă cu vin alb.

Carlton îi aruncă o privire şi îl întrebă:

— De când bei vin alb?

— Nu-i al meu. Lara şi Marco m-au vizitat înainte să plec. Am

şi suc dacă vrei.

Bătrânul zâmbi. Cu toate că Harvath ieşise cu câteva femei extraordinare, chiar îi plăcea pe Lara şi pe băieţelul ei. Păcat că ei locuiau tocmai în Boston.

— E bere Lone Star? întrebă el.

Harvath încuviinţă din cap, luă câte una pentru fiecare şi le puse pe celelalte înapoi în frigider. Deschise sticlele, aruncă apoi capacele în chiuvetă şi se aşeză lângă Carlton la masa din bucătărie.

— Noroc!

Bătrânul îşi luă berea, ciocni cu Harvath şi făcu aceeaşi urare.

Harvath trase o duşcă sănătoasă. Nu se compara nimic cu o bere rece într-o zi toridă. *Rectific.* Nu se compara nimic cu o bere rece într-o zi toridă atunci când te afli în străinătate şi te gândeşti numai la asta.

Carlton se lăsă pe spătarul scaunului.

— Bănuiesc că în cincisprezece, poate maxim douăzeci de minute vei adormi. Ce vrei să ştii?

„În sfârşit, se gândi Harvath, răspunsuri.”

— Totul. Haide să începem cu cine se ocupă de treaba asta.

— Treaba noastră a căzut sub incidenţa CIA-ului cu ajutorul Departamentului Apărării. Operaţiunea „Gold Dust” aparţine Departamentului Apărării, cu ajutorul CIA-ului. Activitatea din Statele Unite a fost preluată de FBI, sub atenta supraveghere a directorului Agenţiei Naţionale de Informaţii, fiind coordonată de Centrul Naţional de Acţiune Antiteroristă.

— Unde au ajuns cu urmărirea celor şase studenţi la inginerie?

— Din câte am înţeles, nu au apelat la forţele de ordine statale şi locale, deoarece nu vor să afle presa. Le e teamă ca lucrul ăsta să nu grăbească atacul.

— A localizat cineva moscheea la care ar fi putut merge aceşti indivizi în timpul şederii lor în Houston?

— Cei de la FBI se ocupă de asta, răspunse Carlton, dar n-au aflat încă nimic.

— Ştim măcar cât de pioşi sunt? Frecventau cluburile de striptease? Consumau alcool? Au băut alcool în vreun club de striptease şi au spus ceva vreuneia dintre dansatoare care ne-ar putea fi util?

— Mă repet, de asta se ocupă FBI-ul. Este prioritatea numărul unu pentru ei. Au chemat agenţi din întreaga ţară şi i-au trimis în Houston ca să conducă interogatorii.

— Amândoi ştim că s-ar putea să nu fie suficiente doar

interogatoriile, zise Harvath.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Şi preşedintele ştie asta.

— Ce este dispus să facă?

— Oficial? Orice este nevoie ca să împiedice declanşarea acestui atac.

— Şi neoficial? întrebă Harvath.

— Neoficial, chiar este dispus să facă *orice.* Ceea ce înseamnă că este pregătit să ne folosească.

— Dar Sloane şi cu Chase unde sunt?

— Se întorc din Karachi, răspunse Carlton. Vor ajunge în seara asta.

— Şi pe urmă ce vom face?

— Ne vom ruga.

— Pentru ce? întrebă Harvath.

Bătrânul trase o duşcă sănătoasă de bere.

— Ne vom ruga să avem noroc. Unul mare.

Îşi terminară berile în tăcere, apoi Harvath îl conduse pe Bătrân până la maşină.

— Nu ştiu de ce, dar am sentimentul că am omis ceva, zise Carlton.

Harvath zâmbi.

— Întotdeauna ai sentimentul ăsta.

— Şi tu, replică el.

— Asta numai pentru că paranoia e extrem de contagioasă.

De astă dată fu rândul Bătrânului să zâmbească.

— Dacă asta ar fi fost misiunea ta, dacă ar fi trebuit să depistezi telefoanele mobile a şase studenţi la inginerie veniţi din EAU, care ar fi fost îngrijorarea ta cea mai mare? Ce te-ar fi ţinut treaz noaptea?

Harvath căzu o clipă pe gânduri înainte să răspundă.

— De obicei, lucrurile mărunte strică totul. Celor mai mulţi oameni le lipseşte disciplina şi, din cauza asta, îşi pierd concentrarea.

— Nu crezi că studenţii la inginerie sunt disciplinaţi?

Harvath clătină din cap.

— Îmi imaginez că sunt, însă ceea ce mă îngrijorează pe mine este motivaţia lor. De ce fac asta? Vom afla, sigur, din fişierele de control pe care le vom obţine din computerul lui Hanjour, dar sunt dispus să pun pariu că ei o fac pentru bani. Nu este vorba despre ideologia islamică.

— Indivizii care au deturnat avioanele în 11 septembrie au fost

destul de ageri şi de bine educaţi, zise Carlton.

— Dar acela a fost un atac sinucigaş. Au fost recrutaţi datorită ideologiei în care credeau. Studenţii noştri la inginerie au fost recrutaţi datorită formării lor.

— În regulă, dacă ai fi coordonatorul lor, care este acel lucru care te-ar îngrijora că îl vor face şi care ar putea duce la eşecul misiunii?

Harvath căzu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— S-ar putea să am o idee.

— Care?

— Haide să intrăm şi îţi voi arăta.

CAPITOLUL 25

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL DIN LOS ANGELES

Ori de câte ori pleca în Statele Unite, Tai Cheng prefera să zboare cu American Airlines. Echipajul de zbor nu se comporta cu acelaşi profesionalism ca şi cel asiatic sau cel european; era prea neprotocolar, prea sociabil, însă el reuşea întotdeauna să stabilească unele conexiuni americane excelente zburând la clasa I. Erau persoane înstărite care aveau multe cunoştinţe. Pentru un agent secret chinez care căuta mereu să îşi extindă relaţiile, acest lucru reprezenta un avantaj. Faptul că era expus englezei americane de-a lungul acelui zbor interminabil îl ajută să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

Intra în ţară aşa cum o făcea întotdeauna, ca un antreprenor chinez pe care îl chema Bao Deng şi care călătorea cu o carte verde americană adevărată eliberată de guvernul Statelor Unite. Era biletul lui de aur. Nu fusese niciodată reţinut, hărţuit sau cercetat.

Cartea verde americană îl costase sau, mai corect spus, costase cel de-al Doilea Departament numai cinci sute de mii de dolari. Trecând drept un om de afaceri chinez bogat, el investise într-o fabrică de procesare a cărnii de pasăre, află într-o zonă rurală din Nebraska. Doar de atât avusese nevoie. În schimbul investiţiei făcute şi după ce plătise onorariul avocaţilor care se ocupaseră de acte, Bao Deng primise cartea verde şi statutul de rezidenţă permanentă.

Singurul lucru care îi interesa pe americani erau banii. Ar fi fost în stare să îi vândă celui mai mare duşman al lor cheile castelului dacă ar fi convenit asupra preţului. Nu contenea să se minuneze cât de uşor putea fi ocolit sistemul apărării naţionale.

După ce trecu fără nici o problemă de vamă şi de serviciul Imigrări, el părăsi terminalul internaţional „Tom Bradley” şi se îndreptă către Terminalul 4, unde compania de zbor American Airlines efectua zboruri interne. Trecuse de atâtea ori prin aeroportul LAX[18], încât îl cunoştea ca în palmă.

[18] Codul Aeroportului Internaţional Los Angeles (n. red.).

Imediat ce trecu de zona de securitate a Terminalului 4, el străbătu holul care ducea la Admirai Club, trăgând după el trolerul. Deoarece persoana cu care trebuia să se întâlnească urma să sosească abia peste o oră, Cheng profită de ocazie ca să facă un duş, să se bărbierească şi să mănânce ceva. Oricât de mult dispreţuia America şi cultura ei decadentă, existau totuşi câteva lucruri pe care americanii le făceau bine. Fireşte că toate aceste lucruri aveau un preţ care nu se afla la îndemâna omului de rând.

Barmanul îl întrebă dacă dorea să servească un cocktail sau un pahar cu vin la masă. Agentul secret refuză. Nu bea niciodată când se afla într-o misiune şi rareori când se găsea acasă. Îţi amorţea simţurile şi te făcea vulnerabil în faţa capcanelor şi a atacurilor. Făcuse însă recent o excepţie atunci când aflase de infidelitatea soţiei lui.

Ar fi trebuit să anticipeze acest lucru. Mi era o femeie frumoasă, dar slabă. Fusese o actriţă chineză în plină ascendenţă. Cariera de manechin îi adusese roluri secundare în filme cu buget redus. Din acel moment, bugetele au început să crească şi rolurile să se înmulţească. Trecuse de la rolul iubitei atrăgătoare a mafioţilor şi a bătăuşilor la roluri sensibile, profunde şi inteligente. Însă odată cu faima venise şi tentaţia. În cazul ei fuseseră drogurile care îi aduseseră şi decăderea.

Atunci când o cunoscuse Cheng, ea ajunsese de două ori într-o stare critică şi încerca pentru a treia oară să se pună pe picioare. Cheng era un bărbat chipeş, cu zece ani mai în vârstă decât ea. Văzuse toate filmele în care jucase ea. Pentru el, fusese dragoste la prima vedere.

Ea se întorsese la familia ei în Nanjing. El ajunsese acolo într-o călătorie de afaceri. Ea intrase în restaurantul tatălui ei ca să discute ceva cu el. Cheng o urmărise până acasă şi făcuse în aşa fel, încât, în ziua următoare, să se întâlnească „întâmplător”.

Se întâlneau de un an, iar el venea la ea în Nanjing ori de câte ori putea. Cunoştea persoane importante din oraş şi se asigura ca familia ei să aibă parte de tot felul de favoruri. Tatăl ei era hărţuit de o organizaţie criminală mică. Atunci când el află despre asta, puse capăt hărţuirilor. Familia îl iubea. Habar nu aveau cu ce se ocupa el, ştiau doar că era un om de afaceri care călătorea mult şi le aducea cadouri minunate. Chiar dacă avusese vreo bănuială, Mi nu spusese nimic.

Inima îi fusese frântă în mod repetat în timpul ascendenţei sale dureroase către vedetism şi apoi în timpul decăderii. Îi

fusese făcută bucăţele în repetate rânduri. În cele din urmă, ea învăţase că se simţea mai în siguranţă dacă simula dragostea decât dacă se lăsa pradă ei.

Îşi dorea să îl iubească pe Cheng, dar nu putea. Se simţea incapabilă să mai iubească. Îşi iubea însă familia. Acea dragoste nu fusese distrusă şi nici nu dispăruse. Iar familia ei îl iubea pe Cheng sau, cel puţin, ceea ce făcea el pentru ea. În felul său şi ei îi plăcea ce făcea el pentru familia ei. Însă a iubi faptele şi a iubi bărbatul erau două lucruri diferite.

Era ceva în legătură cu el, ceva ce ea nu reuşea să distingă. Nu voia să îi spună „malefic”, dar nu ştia ce alt cuvânt să folosească. Era ceva rece şi întunecat. Uneori, ea observa crâmpeie care o înspăimântau.

Alteori se dojenea pentru că avea aceste sentimente. Nu fusese niciodată martoră la vreo manifestare vizibilă care ar fi putut fi caracterizată ca fiind malefică, însă exista ceva dincolo de aparenţe, iar ea era convinsă că nu era ceva bun.

Cu o inimă împietrită şi moartă care nu făcea nimic altceva decât să pompeze sângele prin corp, ea simula dragostea faţă de Cheng. O făcea pentru familia ei. O făcea pentru ea însăşi. Era încă atrăgătoare, iar Cheng o dorea. Era un amant bun. Era dispus să o întreţină şi să îi protejeze şi să îi întreţină familia. Ieşiseră împreună, apoi ea acceptase cererea lui în căsătorie cu ţipete de bucurie şi cea mai pasională scenă de dragoste pe care o jucase vreodată.

Se culcase cu atât de mulţi producători, regizori şi impresari de mâna a doua în ascensiunea sa către succes, încât nici nu şi-i mai amintea pe toţi. Îşi amintea însă vizitele ulterioare la doctori. Cei cu cabinete reci şi nedefinite, care îi scoteau din pântec urmările setei ei pentru faimă. Şi-i amintea pe toţi, mai ales pe ultimul care venise mirosind a gin şi care o lăsase stearpă. Nu avea să-l uite niciodată.

Ajunsese să considere acest lucru ca pe o binecuvântare. Cheng nu îşi dorea copii, iar ea vedea asta ca pe un semn că erau făcuţi unul pentru celălalt, lucru care o întrista. Poate că trebuiau să o ia de la capăt, să se împingă unul pe celălalt înainte.

Cheng trăia în Beijing. Locuia în cartierul Chaoyang, aproape de hotelul St. Regis. Îi plăcea să fie în buricul târgului, spunea el, ca să îi poată întreţine pe clienţii lui atunci când aceştia veneau în oraş.

În weekenduri, când era în oraş, mergeau să viziteze „Templul

cerului” sau piaţa de perle, sau lacul Hou Hai, sau Palatul de vară. Când călătorea, o îndemna să revină acasă şi să stea cu familia ei, sau să îi invite pe aceştia în Beijing. Era extrem de generos, iar ea se lamenta uneori pentru faptul că nu îl putea iubi. Mama ei, care depindea atât de mult de generozitatea lui, o critica pe Mi dacă se îngrăşa fie şi cu câteva grame de la o vizită la alta. Familia ei dorea ca ea să rămână atrăgătoare pentru soţul ei. Nu exista nici un dubiu asupra rolului pe care ea îl juca în familie. Soţul ei era masa, iar ea, tichetul.

Cu toate că nu se simţea confortabil, ea intrase într-un tandem oarecum previzibil cu el. Când el era acasă, nu stătea înăuntru mai mult decât era nevoie ca să facă dragoste, să tragă un pui de somn, să se schimbe şi să iasă în oraş. Cheng era un înfocat al mişcării. Nu o implica niciodată în afacerile lui, însă se aştepta ca ea să alerge şi să ridice greutăţi împreună cu el când era în oraş şi să continue exerciţiile atunci când el era plecat.

Cu sau fără clienţi, ci luau cina la cele mai bune restaurante şi ieşeau în cele mai bune cluburi de noapte. Aceasta era partea ei preferată. Era bucuroasă să vadă că el aprecia relaţia lor. Pentru el, nu era doar un obiect sexual ar fi putut face dragoste cu ea înainte să o ia de soţie – ci un simbol al statutului. Într-un Beijing modern, în continuă mişcare, ea reprezenta o extensie a lui, o reflectare a valorii lui. Numai un bărbat important şi de succes ar fi putut avea alături de el o femeie ca ea.

Brusc, trecutul ei nu mai avea nici o importanţă. Ea începu încetul cu încetul să se gândească la viitor. Cheng începuse să aducă vorba despre achiziţionarea unei case pe malul unui lac, în afara oraşului Nanjing – o casă unde să îşi petreacă verile. Spunea că tatăl ei muncea prea mult şi că ar trebui să îi plaseze unele dintre atribuţiile legate de afacere fratelui ei, astfel încât el şi mama ei să se poată bucura de lunile călduroase alături de ei. Era ca într-un basm, iar în acel basm gheaţa care îi învelea inima începea să se topească.

Bineînţeles că era o proastă că nu vedea ce se întâmpla. Cheng o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Ştia că nu îl iubea, nu cu adevărat, iar el făcuse în aşa fel, încât ea să se îndrăgostească de el. Îi întrebase discret pe părinţii ei, pe fraţii ei şi pe oricine o cunoştea pe Mi persoana, nu actriţa. Vorbise cu două mătuşi şi chiar cu un fost profesor de la şcoală. Ce o impulsiona pe Mi? Care erau temerile şi visurile ei? Încercase să afle de la ea, însă ea îi spunea mereu că era fericită şi că avea tot ceea ce îşi dorise vreodată.

Casa de vacanţă de lângă Nanjing fusese o idee genială a lui Cheng. Numai faptul că vorbise despre ea adusese o schimbare în atitudinea soţiei lui, dar el era convins că era nevoie de mai mult, că trebuia să facă altceva ca să topească şi restul gheţii şi să îi câştige inima pentru totdeauna.

În mod surprinzător, sugestia venise de la cineva din cadrul celui de-al Doilea Departament un alt agent secret. Cheng îl auzise vorbind despre cum relaţia cu soţia lui începuse să se clatine. Se străduise, cum ştiuse el mai bine, să asculte şi să încerce să refacă legătura de ea. Dorise să facă ceva important, ceva care să îl menţină în prima linie multă vreme. Reuşise să o impresioneze pe soţia lui.

Bărbaţii se adunaseră nerăbdători în jurul lui ca să afle cum reuşise.

Simplu, spuse acesta. Am încetat să o mai tratez ca pe o soţie şi am început să o tratez ca pe o ţintă.

Era o idee pe cât de tulburătoare, pe atât de genială. Cheng se admonestă pentru că nu se gândise la asta mai devreme. Era mai atent şi ştia mai multe despre informatorii lui decât ştia despre propria soţie. Şi asta nu din cauză că nu încercase. Dintr-un anume motiv, nu reuşise să găsească drumul secret către inima ei. Hotărî să schimbe tactica şi să o trateze ca şi cum aceasta ar îi fost o ţintă care îi fusese desemnată. Voia să afle totul despre ea unde mergea, ce făcea, cu cine se întâlnea, până şi ce gândea. Dacă îi reuşea această manevră, putea să obţină informaţiile de care avea nevoie, ca să îi câştige inima pentru totdeauna.

În graba lui ca să-şi cunoască soţia, Tai Cheng ignorase unul dintre cele mai cunoscute proverbe chinezeşti unul pe care îl cunoştea chiar şi un copil – „Ai grijă ce-ţi doreşti”. Şi, din cauza acestei ignorări, el fusese doborât.

În China, industria divertismentului era presărată cu greşelile actorilor şi ale actriţelor. Unii erau atât de disperaţi să obţină faimă şi ascensiune, încât erau dispuşi să facă aproape orice. Dacă mai adăugai droguri şi o carieră întreruptă sau eşuată, „aproape orice” devenea „orice”.

Când Mi ajunsese în faza „orice”, se culcase cu nenumăraţi bărbaţi pentru a-şi întreţine obiceiul. Fuseseră făcute poze şi, fără ştirea ei şi un filmuleţ. Acesta ajunsese în mâinile unui oficial din Partidul Comunist, care intrase în viaţa ei într-un moment cât se poate de nepotrivit.

Mi îşi refăcuse viaţa, încerca să înveţe să-şi iubească soţul şi

îşi dorea cu disperare ca mariajul să funcţioneze. Lucrurile mergeau aşa cum îşi dorea ea. Era mai aproape de fericire ca niciodată. Apoi un fragment din filmare îi fusese trimis prin e-mail. Soţul ei „nu trebuia să afle niciodată”. „O ultimă partidă împreună” şi oficialul va distruge filmarea. Nu vedea altă soluţie. Nu voia să-şi piardă soţul. Oricât de prostesc, de greşit sau de înşelător era, ea fu de acord să-l întâlnească pe oficial.

S-au văzut la un hotel când Cheng era plecat din oraş. Trebuia să fie o singură întrevedere. Ultima şi gata. Însă nu fu decât începutul. Şantajistul o sună pentru o altă întâlnire peste o săptămână.

Din dorinţa lui de a-şi cunoaşte soţia mai bine, Cheng violase încrederea care ar trebui să rămână sfântă între soţ şi soţie. O spionase. Şi nu era doar spionaj. O urmărea, îi asculta telefonul şi îi spărsese contul de e-mail. Aşa descoperise aventura. Atunci îşi pierduse minţile.

O trimise pe Mi la părinţii ei în Nanjing. Nu îi spuse motivul. Ea era îngrozită. *Oare ştia? Oare mariajul lor luase sfârşit? Ce se va întâmpla cu ea? Ce se va întâmpla cu familia ei?* I se oferise a doua şansă, iar ea îi dăduse cu piciorul. Nici un soţ nu îşi trimitea soţia de acasă fără să o avertizeze sau fără să îi dea explicaţii decât dacă era vorba despre ceva foarte grav. Ea cunoştea motivul. Ştia de ce fusese exilată.

De îndată ce o izgoni pe Mi din casa lor din Beijing, Cheng se puse pe băut. Indiferent cu câtă iscusinţă făceau faţă violenţei şi morţii, agenţii secreţi erau fiinţe sociale din naştere. Meseria lor implica arme şi cuţite şi tot felul de magii negre, însă, în esenţă, era vorba despre oameni. Nu îi puteai recruta şi controla pe oameni dacă nu îi înţelegeai. În felul lui, Cheng o înţelegea pe soţia lui.

Datorită faptului că o spionase, ajunsese să îi aprecieze mai bine durerea. Singurul lui regret era acela că nu o făcuse mai devreme. Se învinuia. O scosese din ruşinea din Nanjing, o şlefuise, o făcuse să strălucească şi o afişase în Beijing. Într-un fel, era vina lui pentru ceea ce se întâmplase. Fusese îngâmfat, mândru, se dăduse în spectacol. Se folosise de înfăţişarea soţiei lui pentru a se simţi mai bărbat. Cum crezuse că bărbaţii nu o vor observa? Asta îşi dorise şi asta se întâmplase.

O fi avut partea lui de vină, însă nu în totalitate. Cel mai mare vinovat era oficialul care o şantaja pe soţia lui. Din punctul de vedere al lui Cheng, nu exista un caracter mai josnic decât cel al unui bărbat care vâna femeile, în special femeia altcuiva.

Nu avea nici o importanţă că bărbatul în cauză era un membru cu rang înalt în partid. Putea face parte din Comitetul Permanent al Politburo, din partea lui Cheng. Păcatul lui era de neiertat. Nu exista decât o singură cale prin care şi-l putea ispăşi plătind cu viaţa.

Dar, înainte să moară, Cheng voia ca bărbatul să se căiască pentru ceea ce făcuse. Deşi l-ar fi putut omorî în bătaie, Cheng alese ca totul să pară un accident. Cu cât erau mai puţini suspecţi, cu atât ancheta avea să fie mai sumară. Bărbatul era supraponderal, băutor şi fuma ca un turc. Un atac de cord nu ar fi surprins pe nimeni, dar ar fi putut stârni milă. Voia ca lumea să clatine din cap în timp ce reflecta asupra morţii lui stupide.

Cheng aşteptă până când familia oficialului plecă să-şi petreacă weekendul în Shanghai, iar el rămase singur. Când se întoarse acasă de la cină şi de la băut, Cheng îl aştepta cu pistolul în mână. La început, bărbatul vociferă. Habar nu avea ce se întâmpla. Credea că era vorba despre un jaf. Apoi Cheng îi explică cine era şi de ce se afla acolo. Oficialul se albi la faţă. Se temea şi pe bună dreptate.

Cheng îl obligă pe oficial să îi dea filmarea cu soţia lui. Pe urmă îl obligă să acceseze contul de e-mail cu care o abordase pe ea. După ce termină, Cheng îl direcţionă pe bărbat înspre camera de toaletă de lângă bucătărie.

Acolo, pe chiuvetă, se afla o sticlă cu scotch şi un pahar. Cheng îi ordonă să umple paharul şi să îl bea până la fund. Bărbatul se chinui. Era deja beat şi se înecă de câteva ori. În cele din urmă, reuşi. Cheng îi spuse să umple din nou paharul şi să îl bea.

În timp ce bărbatul încerca să înghită băutura tulbure care afecta esofagul iritat şi stomacul inflamat, Cheng îi detalia preţul pe care trebuia să-l plătească moştenitorul lui.

Cultura chineză punea preţ pe moştenitorii de sex masculin. Oficialul fusese binecuvântat cu un fiu. Cheng îi explică faptul că băiatul va plăti toată viaţa pentru păcatele tatălui său. Droguri, precum şi o armă a crimei fuseseră deja plasate în apartamentul lui pentru ca poliţia să le găsească deci acolo. Făcuse în aşa fel, încât băiatul să nu aibă alibi. Viaţa lui va fi distrusă şi, odată cu ea şi reputaţia familiei. Tot ceea ce oficialul construise cu atâta efort avea să se năruiască.

Înfuriat, bărbatul ripostă, însă Cheng era pregătit. Pară cu dexteritate atacul şovăielnic şi îl împinse din nou în baie, unde acesta se împiedică şi căzu cu capul în WC. Rămase nemişcat pe

podea. Cheng îi verifică pulsul. Trăia, dar era inconştient.

Cheng apucă paharul şi sticla cu scotch cu mâinile protejate de mănuşi şi le aşează pe insula din mijlocul bucătăriei. Apoi scoase răcitorul din polistiren ascuns în debara, precum şi un prosop de baie şi o rolă de bandă de hârtie.

Se urcă pe un scăunel şi sigilă sistemul de ventilaţie din baie cu banda de hârtie, pe urmă goli cuburile de gheaţă din răcitor în chiuvetă şi dădu drumul la robinet. Îi făcu bărbatului o poză cu telefonul, ca să-i memoreze poziţia, după aceea îi aranja picioarele, astfel încât acestea să nu blocheze uşa.

Scoase scăunelul din baie şi închise uşa în urma lui, lăsându-l pe oficial să zacă inconştient pe jos. Astupă crăpătura de sub uşă cu prosopul de baie, apoi sigilă restul marginilor cu bandă de hârtie. După aceea, tot ce mai trebuia să facă era să lase gheaţa carbonică să-şi facă treaba.

În timp ce aştepta, Cheng şterse din computerul oficialului orice urmă de comunicare între soţia lui şi acesta. După ce trecuse suficient timp, el înlătură banda de hârtie care sigila uşa micuţei băi şi aruncă o privire înăuntru. Dioxidul de carbon din gheaţa carbonică îşi făcuse treaba. Bărbatul era mort.

Uitându-se la poza din telefon, Cheng aşează trupul cum fusese înainte. Apoi dezlipi banda de hârtie care acoperea sistemul de ventilaţie şi o vârî, împreună cu prosopul de baie înapoi în răcitorul pe care îl aşează lângă uşa de la intrare.

Pentru ca intoxicarea cu monoxid de carbon să fie credibilă, trebuia să existe o sursă. Cheng se duse în bucătărie şi, scotocind prin frigider, dulapuri şi congelator, el scoase o mulţime de alimente grase şi nesănătoase – genul de alimente pe care ar vrea să le gătească cineva după o noapte de beţie – şi le aşează pe blatul mobilei, lângă aragaz. Apoi aprinse cuptorul şi două ochiuri de aragaz, stinse flacăra şi lăsă uşa cuptorului deschisă.

Aşteptă până când se asigură că se acumulase suficient gaz în încăpere. Odată mulţumit, el părăsi casa oficialului şi îşi văzu de viaţă, urmărind cu atenţie ştirile despre moartea bărbatului.

Când, în sfârşit, vestea ajunse şi la urechile celor din cel de-al Doilea Departament, lucrurile se desfășurară întocmai cum plănuise Cheng. Incidentul fusese un accident – moarte stupidă, după cum se pronunţaseră mulţi. Fusese atât de beat, încât nu conştientizase că gazul rămăsese pornit. Din cauză că se intoxicase cu monoxid de carbon, acesta căzuse, se lovise la cap şi murise.

Având în vedere reputaţia bărbatului, nu era de mirare. Povestea lui devenise un avertisment referitor la ce te aştepta dacă făceai excese. Când vorbeau despre el, oamenii clătinau din cap. Nimeni nu îşi mai amintea de realizările lui, dacă existau cu adevărat, ci doar de moartea lui ruşinoasă.

Era o moarte potrivită. Cheng hotărî să îl lase în pace pe fiu. Nu merita să fie pedepsit pentru monstrul care fusese tatăl lui. Lupta agentului Cheng împotriva oficialului luase sfârşit, însă cea cu el însuşi abia începuse.

Intrase într-o stare de amorţeală. Evită încercările soţiei lui de a lua legătura cu el. Îşi ignora prietenii şi, mai grav, nu răspundea la telefoanele celor de la cel de-al Doilea Departament. Atunci, colonelul Shi îl vizită personal. Cheng era într-o stare deplorabilă. Văzând că nu voia să răspundă întrebărilor lui, Shi demară cercetările, începând cu soţia bărbatului.

În cele din urmă, Shi reuşi să adune toate informaţiile, însă lui Cheng nu îi păsa. Când colonelul îl întrebă dacă avea vreo legătură cu moartea oficialului, Cheng îl ignoră. Era singura confirmare de care avu nevoie Shi, care îi ordonă să-şi revină.

Fusese ultima oară când auzise ceva de la colonel sau de la altcineva, asta până când Shi îl informă că îl trimitea în America pentru a îndeplini cel puţin o misiune, dacă nu două. Nu era o cerere. Era un alt ordin. Când i se explică ce trebuia să facă, Cheng se gândi să îşi depună demisia pe loc. O astfel de exagerare ar fi fost însă inutilă. I s-ar fi dat două variante: fie accepta, fie era judecat repede şi executat cu un glonţ în cap.

Ceea ce i se ceruse lui Cheng să facă era atât de greşit, încât nici nu ştia de unde să înceapă. Era periculos în cazul în care acţiona repede. Dacă făcea lucrurile corect, avea nevoie de timp. Din nefericire, China nu avea timp. Secretarul general, Comitetul Permanent al Politburo, colonelul Shi şi generalul Wu doreau ca el să acţioneze cât mai repede. Făcuseră totuşi o concesie. Având în vedere că agentul Cheng cunoştea Statele Unite foarte bine, avea voie să se ocupe de detalii după cum credea de cuviinţă. Nu intenţionau să-l supravegheze cu atenţie din Beijing. Tot ceea ce conta erau rezultate pe care le obţinea.

Aşadar, se afla în Admiral Club şi, ridicându-şi privirea de pe *Wall Street Journal,* observă un tânăr de origine chineză apropiindu-se de el. Arătă cu degetul către scaunul poziţionat de partea cealaltă a încărcătorului de lângă scaunul lui Cheng.

— Bateria iPhone-ul meu e pe terminate. Locul acesta e

ocupat?

Cheng clătină din cap şi îl invită pe tânăr să ia loc. Avea o farfurie mică pe care se aflau morcovi şi ţelină.

— De unde ai luat legumele? îl întrebă Cheng.

Bărbatul arătă cu capul către zona barului. Tocmai fuseseră aşezate acolo, lângă aparatul de cafea.

Cheng îşi împături ziarul, îl aşează pe braţul fotoliului său şi se ridică în picioare.

— Te superi dacă ai grijă de lucrurile mele o clipă? Mă duc să mă servesc şi eu.

— Deloc.

Cheng se duse la bar, îşi umplu pe jumătate farfuria cu nişte legume, apoi se întoarse. Tânărul îşi pusese iPhone-ul la încărcat, îşi vârâse căştile în urechi şi asculta muzică. Cheng îşi strecură ziarul în servietă şi începu să-şi mănânce legumele.

Douăzeci de minute mai târziu, tânărul îşi scoase telefonul de la încărcat şi părăsi foaierul.

Cheng aşteptă cincisprezece minute, apoi îl urmă. Rămase la capătul celălalt al holului şi îl privi pe tânăr urcând la bordul avionului care zbura la Omaha. După ce se închise uşa şi avionul părăsi terminalul, Cheng scoase biletul de avion pe care tânărul i-l vârâse în ziar.

Verifică numele şi ora plecării, pe urmă căută poarta şi noul lui zbor către Nashville.

CAPITOLUL 26

COREEA DE NORD

— Vezi? întrebă Les Johnson urmărind furnicarul prin binoclu.

Aproximativ 7 km² din vale fuseseră împrejmuiţi cu un gard ca o tablă mare de şah, unde activitatea era în plină desfăşurare, într-unul, bărbaţii învăţau cum să manevreze tractoare vechi, într-altul, bărbaţi călare deprindeau arta de a mâna cirezile de vite. Existau cocini cu porci, păşuni unde păşteau oi, lame, capre şi alte vaci, precum şi câmpuri unde creşteau tot felul de culturi.

Construită de-a lungul pârâului, o roată hidraulică punea în funcţiune un fel de moară. Mori de vânt cu pânze colorate în roşu şi albastru pompau apa în jgheaburi pentru animale. Maşini şi camionete americane de la sfârşitul anilor ’70 şi începutul anilor ’80 traversau drumurile prăfuite, transportând sute de oameni şi materiale. Dacă toate acestea nu s-ar fi petrecut în Republica Populară Democrată Coreeană, ar fi putut trece uşor ca fiind o scenă dintr-o zonă rurală a Americii. Până şi îmbrăcămintea părea de provenienţă americană.

— Văd, răspunse Jimi Fordyce în timp ce făcea poze.

— Oare ce naiba fac?

— Agricultură, răspunse băieţaşul impulsionat de Billy Tang. Îl chema Jin-Sang, însă, după ce toţi cei trei soldaţi SEAL îl botezară pe puşti *Ginseng* pentru a patra oară, Tang renunţase să îi mai corecteze.

Jin-Sang avea unsprezece ani, dar arăta de opt ani doar pentru că era malnutrit. Tang îi oferise băiatului nişte unt de arahide pe care acesta îl înfulecase de îndată, iar apoi îi privise pe ceilalţi membri ai grupului ca să vadă ce i-ar mai putea oferi şi aceştia. Avea nişte ochi bulbucaţi şi trupul îi era incredibil de firav. Nici unul dintre ei nu era surprins că îşi rupsese piciorul cu atâta uşurinţă.

Deşi îngrozitor de slab, băiatul avea o minte sclipitoare. Îi adresa o mulţime de întrebări lui Billy Tang, dar acesta era dispus să îi dea băieţelului numai calmante şi hrană, nu şi răspunsuri. Americanul avea şi el câteva întrebări.

Băiatul intuia că ceva rău se abătuse asupra lui. Nu prea era sigur ce intenţionaseră să-i facă cei trei soldaţi, însă ştia că era

vorba despre ceva serios. Mai ştia că Tang intervenise pentru el, mergând până într-acolo, încât îşi întorsese arma împotriva unuia dintre camarazii lui. Cu toate că băiatul nu înţelegea tot ceea ce se petrecea, avea convingerea că trebuia să rămână în graţiile lui Tang.

— Unde locuieşti? îl întrebă Tang.

— În tabără, răspunse băiatul.

— În tabăra soldaţilor?

— Nu, în cea a prizonierilor.

— Eşti infractor? întrebă Tang.

Jin-Sang clătină din cap.

— Tatăl meu a fost. Ne-au adus pe toţi în lagăr.

— Tatăl tău este acolo?

— Nu, spuse băiatul. A murit.

— Dar mama ta?

Ochii băiatului se umplură de lacrimi.

— Şi ea a murit. Amândoi au murit acolo.

— Ai spus că ai o soră.

Jin-Sang îşi şterse lacrimile.

— Aşa este, dar e bolnavă. Are nevoie de hrană, de carne. Îi fac ceai din ace de pin. Conţin vitamine.

Tang ştia despre ceaiul pe care nord-coreenii îl făceau din ace de pin. Conţineau multă vitamina C.

— Dacă eşti prizonier, cum ai ieşit din lagăr?

— M-am născut acolo.

— *Te-ai născut acolo?*

— Da. Sora mea avea cinci ani când tatăl meu a fost arestat şi am fost aduşi aici.

— Şi cum ai reuşit să ieşi? îl întrebă Tang.

— Cunosc lagărul şi îi ştiu pe paznici. Lagărul nu este bine păzit. Atâta vreme cât le aduc iepuri, paznicii se prefac că nu observă că eu mă furişez afară, iar eu mă prefac că nu ştiu că există găuri în gard.

— Jin-Sang, uită-te la mine, zise Tang. Cât timp le va lua până îşi vor da seama că nu te-ai întors aseară?

Băiatul ridică din umeri.

— Ai ieşit vreodată fără să te întorci în lagăr în aceeaşi seară?

Băiatul clătină din cap.

— Vor veni paznicii în căutarea ta?

Băiatul ridică din nou din umeri. Tang începea să se simtă frustrat. Ştia cât de îngrozitoare erau lagărele. Toţi prizonierii, inclusiv copiii, erau învăţaţi să se „sape” unul pe celălalt. Până şi

membrii familiei erau încurajaţi să se toarne unul pe celălalt. Informatorii primeau drept recompensă porţii de mâncare în plus.

— Dar colegii tăi de clasă, învăţătoarea ta? Vor observa că lipseşti.

— Mâine nu avem şcoală, răspunse băiatul.

Asta era o veste bună dacă Jin-Sang spunea adevărul. Însă nu aveau cum să verifice dacă minţea sau nu. Puştiul era un mic pungaş, un supravieţuitor. Ar spune şi ar face orice ca să obţină ceea ce vrea – ceea ce avea *nevoie* pentru a supravieţui în ziua următoare. Acest lucru făcea ca toate afirmaţiile lui să dea de bănuit.

Chiar şi aşa, trebuiau să afle ce ştia.

— De ce se află chinezii aici? îl întrebă Tang.

— Ca să facă agricultură.

— Ce-i cu agricultura?

— Sora mea este bolnavă, zise băiatul. Are nevoie de hrană şi de medicamente.

— Concentrează-te la întrebarea mea, Jin-Sang. De ce se află chinezii aici?

Ochii băiatului se umplură din nou de lacrimi.

— Vă rog, spuse el. Sora mea. Are nevoie de hrană, de medicamente.

Cu toate că Fordyce nu înţelegea ceea ce spunea băiatul, emoţiile alcătuiau un limbaj universal.

— De ce este supărat? întrebă el din spatele aparatului de fotografiat.

— Există un lagăr de muncă în vale. El şi cu sora lui sunt prizonieri. Spune că ea este bolnavă şi că are nevoie de hrană şi de medicamente.

— Dacă este prizonier în lagărul de muncă, atunci ce caută aici?

— Din câte se pare, se pricepe destul de bine să instaleze capcane. S-a pus bine pe lângă nişte paznici aducându-le iepuri. Ei se prefac că nu-l văd atunci când se furişează afară.

— Ce probleme are sora lui? întrebă Tucker. Ce simptome are?

Tang îl întrebă pe Jin-Sang, apoi traduse în timp ce băiatul vorbea.

— Tuse. Febră şi transpiraţii. A slăbit foarte mult.

— Elimină ceva odată cu tuşea?

Tang îl întrebă pe băiat, apoi se uită la Tucker şi încuviinţă din cap.

— Spune că uneori tuşeşte cu sânge.

Tucker începuse să scotocească prin trusa lui medicală înainte să primească răspunsul băiatului. Scoase o mască chirurgicală şi i-o întinse lui Tang.

— Explică-i lui Ginseng că trebuie să-şi pună masca asta şi să nu o mai dea jos.

— De ce?

— Fiindcă se pare că sora lui are TBC.

— Tuberculoză? întrebă Tang în timp ce îi explica lui Jin-Sang ce făcea şi îl ajuta pe acesta să-şi pună masca.

Tucker încuviinţă din cap.

— Tuberculoza rezistentă la mai multe medicamente este schimbătoare şi răspândită în Coreea de Nord. Nu vrem să riscăm.

Jin-Sang spuse ceva, iar Tang traduse.

— Vrea să ştie dacă avem medicamente care ar putea-o ajuta pe sora lui.

Tucker dădu să răspundă, însă fu întrerupt de Fordyce.

— Spune-i că înainte să vorbim despre sora lui trebuie să aflăm ce se întâmplă acolo, jos.

Tang îi traduse spusele lui Fordyce şi aşteptă răspunsul băieţelului. Când acesta răspunse, Tang zise:

— Chinezii au venit să facă agricultură.

Fordyce lăsă jos aparatul de fotografiat.

— Am înţeles asta. Dar, mai întâi de toate, de unde ştie de China? Copiii ăştia învaţă să citească doar cât să înţeleagă cum să manevreze un utilaj din fabrică. Nu învaţă nimic altceva decât adunarea şi scăderea simplă.

— Spune că tatăl lui a lucrat pentru guvernul Coreei de Nord. Fusese comerciant. Vorbea atât coreeana, cât şi engleza şi chineza. Căzuse în dizgraţie şi fusese acuzat de luare de mită. Acesta a fost motivul pentru care familia a ajuns în închisoare. Tatăl lui i-a spus unde se află China şi că, dacă vor putea evada, acolo ar trebui să meargă el şi cu sora lui.

— Şi de ce n-a făcut-o? Dacă poate ieşi din lagăr, de ce n-a fugit?

Tang aşteptă ca băiatul să termine de explicat, apoi zise:

— Deoarece părinţii îi făcuseră pe copii să promită că vor avea grijă unul de celălalt. A vrut să fugă, însă surorii lui i-a fost prea frică. Decât să trăiască fără ea, a preferat să rămână şi să o protejeze.

Bărbaţii îl respectau pe băiat pentru simţul datoriei pe care îl

avea.

— Aşadar, tatăl lui i-a spus despre China, clarifică Fordyce. Ce a aflat despre chinezi de când aceştia se află aici?

— Spune că au adus valuri de fermieri, sunt cu miile. Acestora li se face instrucţie militară şi au gloanţe care dor foarte rău.

— Ce fel de gloanţe?

Tang îl rugă pe băiat să explice. După ce acesta termină, Tang răspunse:

— Par a fi din cauciuc.

— Şi le folosesc pe prizonieri? Pentru ce naiba?

— Chinezii au pus la punct mai multe ferme în toată valea. Din două în două zile, paznicii aleg mai mulţi prizonieri cărora le spun că, dacă vor reuşi să atace cu succes una dintre ele, vor primi mai multă hrană. Chinezii sunt instruiţi cum să-şi apere fermele. De aceea folosesc gloanţe din cauciuc.

Tang ezită o clipă înainte să continue:

— Chinezilor li se spune să şi-i imagineze pe prizonieri ca fiind nişte americani înfometaţi care vin să fure de la ei.

Fordyce era indignat de cele auzite.

— Mai spune, adăugă Tang, că fermierii chinezi chiar au omorât câţiva prizonieri. Înainte de fiecare exerciţiu, li se reaminteşte să nu ţintească înspre cap, în special în cazul copiilor. Unul dintre colegii de şcoală ai lui Jin-Sang a fost *omorât* de un astfel de glonţ.

Fordyce clătină din cap.

— Haide să revenim. De ce se află chinezii aici, *mai exact?* Ştie cumva?

Băiatul încuviinţă din cap şi ceru din nou medicamente şi hrană pentru sora lui.

— Nu vom face nimic pentru el şi sora lui până când nu ne va spune tot ceea ce ştie, răspunse Fordyce. De fapt, luaţi-i acadeaua Fentanyl. Poate dacă va începe să-l doară din nou piciorul, va fi mai cooperant.

Tang se uită la Fordyce.

— Vorbeşti serios?

— La fel de serios ca un infarct. Timpul trece şi nu am aflat nimic.

— Dar nu e decât un copil.

— Ascultă-mă bine, Billy. Poate te-ai învăţat să acţionezi de unul singur în ţările indiene, însă, atât timp cât faci parte din echipa asta, vei asculta ordinul meu. Ordinele noastre sunt să obţinem cât mai multe informaţii şi să plecăm de-aici. Nu am

venit în RPDC ca să înființăm un spital pentru copii, să săpăm o fântână sau să construim o școală nouă. Suntem cu mult în urma inamicilor noștri, iar siguranța țării noastre depinde de ce facem noi aici. Nu voi permite ca misiunea noastră să eșueze pentru că tu nu poți să faci ceea ce trebuie să faci. Ne-am înțeles?

Lui Tang nu îi plăcea să i se vorbească astfel. Avea prea puțină importanță că Fordyce era perfect îndreptățit și că Tang și-o făcuse cu mâna lui.

— Ne-am înțeles perfect, spuse Tang, smulgându-i acadeaua din gură lui Jin-Sang.

În timp ce băiatul îl privea speriat, Tang începu să îi adreseze în coreeană o tiradă de întrebări. Când băiatul dădea să răspundă, Tang fie îl întrerupea brusc, fie repeta întrebarea, sau îl dojenea și îl intimida pe copil. Tang, polițistul cel bun, dispăruse. Dacă locotenentul Fordyce voia ca el să facă pe durul cu un copil de unsprezece ani, atunci așa avea să fie.

Soldații SEAL urmăriră preț de cincisprezece minute schimbul de replici, uneori agitate, alteori liniștite, dintre Tang și Jin-Sang. De câteva ori, băiatul izbucnise în plâns.

După ce dialogul luă sfârșit, Tang îi întinse acadeaua și îl ciupi de podul nasului.

Fordyce așteptă ca agentul CIA, care tăcea, să-și deschidă ochii, apoi întrebă:

— Ei bine?

— Habar n-ai ce-a văzut bietul copil.

— Sunt sigur că a fost ceva groaznic. Pentru moment însă, mă interesează doar detaliile relevante pentru misiunea noastră. M-ai înțeles?

Billy Tang încuviință din cap.

— Chinezii se află aici atât pentru instrucție militară, cât și pentru agricultură.

— Două domenii în care îi întrec cu mult pe nord-coreeni. Nu cred așa ceva, replică Fordyce.

— Din câte îmi dau seama eu, nu sunt aici pentru a învăța neapărat despre cum să devină agricultori buni, ci cum să facă agricultură în condiții extrem de vitrege. Când Uniunea Sovietică a fost dezbinată în 1990, iar Coreea de Nord nu a mai primit subvenții legate de agricultură, nord-coreenii au fost nevoiți să deprindă foarte repede noi metode.

— Mda, rosti Tucker. *Au învățat* cum să moară de foame. Un milion de nord-coreeni au murit în timpul perioadei de foamete. Este ca și cum ai pierde douăsprezece milioane de americani. Ce

i-ar putea învăţa nord-coreenii pe alţii?

— *Cum să supravieţuiască.* Sau cum să supravieţuiască fără pesticide. Cum să supravieţuiască fără îngrăşământ artificial. Cum să supravieţuiască fără electricitate. Cum să supravieţuiască fără apă curentă. Cum să supravieţuiască fără combustibil pentru generatoare şi vehicule. Cum să înmulţească şi să crească vitele cum se făcea în Evul Mediu. Cum să raţionalizeze alimentele de bază când sunt aduse din străinătate. Şi cum să protejeze toate acestea de hoardele de cetăţeni americani furioşi şi înfometaţi. Asta-i învaţă nord-coreenii pe chinezi.

— Îl crezi? întrebă Fordyce.

— Dacă am convingerea că spune adevărul? întrebă la rândul lui Tang. Cred că mi-ar spune orice dacă ar crede că asta îl va ajuta. Dar, da, sunt convins că spune adevărul.

— Dar plasele? Chestiile alea au mărimea unui teren de fotbal. Vedem mulţi oameni intrând şi ieşind, dar pentru ce anume sunt clădirile de sub ele?

— Lui Jin-Sang nu i s-a dat voie să intre în acel sector, însă surorii lui, da. Din spusele ei, aceştia au construit un orăşel american, cu magazine, restaurante şi altele.

— De ce?

— Dintr-un motiv sau altul, ei cred că americanii de la ţară au mai mari şanse să supravieţuiască unui atac. Şi că se vor aduna în orăşele similare cu cel pe care l-au creat ei aici. Jin-Sang spune că fermierii s-ar putea să fie nevoiţi să facă negoţ cu ei şi să îi recruteze ca muncitori. Orăşelul există ca să-i înveţe de ce s-ar putea să se lovească.

— Ce făcea sora lui acolo? Juca un rol?

Tang încuviinţă din cap.

— Un rol în care personajul vorbeşte chineză *şi* engleză.

— Tatăl ei a învăţat-o?

Tang dădu din nou din cap.

— A considerat că va fi o aptitudine care ar face-o utilă pentru Republica Populară Democrată Coreeană. Apoi au fost arestaţi. El a continuat s-o înveţe în lagăr. Probabil că asta le-a permis să comunice în secret sau, poate, era ceva ce le aducea aminte de viaţa lor anterioară. Din câte se pare, tatăl nu s-a străduit la fel de mult ca să-l înveţe şi pe Jin-Sang. Numai câteva cuvinte şi fraze pe care el le-a considerat folositoare dacă evada şi ajungea în China.

— Dar despre atac? întrebă Fordyce. Ştie ceva despre atac?

— Nu, însă spune că sora lui ştie… şi încă multe.

CAPITOLUL 27

CENTRUL SPAŢIAL JOHNSON, HOUSTON, TEXAS

Agentul Special FBI, Heidi Roe, se uită la textul pe care tocmai îl primise pe BlackBerry. *Incredibil.*

Partenerul ei o văzu clătinând din cap.

— Care-i treaba?

— Ofiţerul nostru din unitatea de comandă din Nashville spune că Tommy Wong n-a mai coborât din avion.

— Glumeşti?

— Aş vrea eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Habar n-am, spuse Roe, dar intenţionez să aflu. Te descurci aici dacă dispar un minut?

Partenerul ei dădu afirmativ din cap, iar agentul special Roe ieşi din sala de şedinţe care le fuseseră desemnată. Îi prindea bine să se ridice şi să-şi dezmorţească picioarele. Făcuseră acelaşi lucru fără întrerupere de când se întorseseră de la Los Angeles. FBI-ul îi adusese pe cei mai buni oameni ai săi din toate colţurile ţării. Se aflau în Houston pentru a conduce interviuri şi a cerceta fiecare pistă care avea legătură cu cei şase studenţi musulmani la inginerie, între timp dispăruţi şi bănuiţi că ar pune la cale un atac dezastruos în Statele Unite.

Doar pentru că FBI-ul îşi chemase tot efectivul, asta nu însemna că celelalte cazuri erau neglijate. Roe şi cu partenerul ei încercaseră deja să rezolve un caz în L.A., care avea legătură cu o organizaţie criminală transnaţională implicată în narcotice şi trafic de copii în scop sexual. După ce îi identificaseră pe jucătorii cei mai importanţi, aceştia se concentraseră mai departe asupra celorlalte verigi ale lanţului trofic. Sperau să găsească un motiv pentru care să-l aresteze pe unul dintre ei, iar apoi să îi ofere imunitate dacă membrul respectiv era de acord să devină „cârtiţă” FBI în interiorul organizaţiei. Tommy Wong era persoana pe care o doreau.

Îl puseră pe Wong sub observare şi îl supravegheaseră câteva luni. Ştiau că punea ceva la cale. Nu reuşiseră să-şi dea seama însă *ce anume.* Ca să afle, aveau nevoie de mai mulţi oameni ca

să-l supravegheze. Roe informase biroul local din L.A., despre asta doar ca să i se răspundă că, fără ceva mult mai substanţial, nu puteau desemna mai mult efectiv în acel moment.

Era o situaţie paradoxală. Ea ştia că individul era mânjit, la fel şi şefii ei. Cu toate astea, era prea neimportant ca să justifice investirea mai multor dolari în el. Dar dacă nu investeau, nu puteau obţine ceea ce aveau nevoie ca să îl momească şi, astfel, să se infiltreze în lanţul trofic. În mintea ei, înţelegea limitele birocratice între care trebuia să se încadreze, însă în adâncul sufletului era înfuriată. Era una dintre cele mai mari nemulţumiri ale ei când venea vorba despre forţele de ordine. Poliţiştii şi agenţii FBI trebuiau să respecte regulile. Infractorii erau liberi să facă ce voiau. Cu toate metodele de ascultare, urmărire şi monitorizare de care dispunea guvernul, infractorii reuşeau întotdeauna să se afle cu un pas înaintea acestuia.

Roe, care fusese avocată înainte să intre în FBI, înţelegea importanţa legii. Fără ea, libertatea ar fi imposibilă. Se minuna cât de mulţi americani, atunci când erau întrebaţi ce fel de sistem guvernamental aveau Statele Unite, răspundeau: „Democratic”. America nu era o democraţie. Era republică, iar asta se datora unui singur lucru legea.

Când cei trei copii ai ei începură să studieze guvernul în şcoala primară, ea îi puse să urmărească un videoclip pe Youtube intitulat: „Forma de guvernământ a Americii”. Voia ca ei să înţeleagă de ce America era diferită şi de ce mama lor intrase în FBI şi muncea până seara târziu şi în timpul weekendurilor.

Videoclipul începea cu Ben Franklin[19] care ieşea de la Convenţia Constituţională şi era întrebat de o femeie: „Domnule, ce ne-aţi dat?” Franklin răspunsese: „O republică, doamnă. Dacă o veţi putea păstra”.

Apoi continua cu descrierea diferenţei dintre democraţie şi republică. În democraţie, majoritatea era cea care decidea. Dacă potera fugărea un hoţ de cai pe care îl prindea şi cincisprezece persoane votau ca el să fie spânzurat, aceasta însemna democraţie. Era lăsat să atârne în ştreang până când hoţul murea.

În cazul republicii însă, şeriful venea şi spunea poterii că nu îl puteau spânzura pe presupusul hoţ de cai. Acesta trebuia dus în oraş şi judecat de către semenii lui, deoarece asta dicta legea.

[19] Benjamin Franklin, una dintre cele mai cunoscute personalităţi din istoria SUA (1706 1790) (n. red.).

De fapt, cuvântul „republică” provenea din latinescul *respublica,* sau „lucru public”, adică lege.

Cu ajutorul videoclipului, copiii înţeleseseră pe deplin că, fără lege, se instala haosul şi dacă se făcea abuz de lege, se instala tirania. Pentru a se stabili un echilibru, legile trebuiau aplicate, în vreme ce cetăţenii trebuiau să fie custozi vigilenţi ai republicii şi să se străduiască să îi aleagă pe liderii cei mai responsabili.

În videoclip nu se vorbea însă despre răul absolut care exista în lume, iar ea încercase să îşi protejeze copiii de el. Ca agent FBI, ea văzuse multe grozăvii şi spera ca odraslele ei să nu afle niciodată despre ele, darămite să le şi trăiască personal. Capacitatea oamenilor de a face rău nu avea limite.

Roe provenea dintr-o familie de clasă mijlocie, formată din mamă, tată, doi fraţi şi o pisică, în suburbia oraşului Detroit. Părinţii ei o învăţaseră ce e bine şi ce e rău şi o încurajaseră să dea ce avea mai bun din ea. Viziunea lor asupra visului american era să îşi vadă copiii ajungând în viaţă mai departe decât o făcuseră ei. Iar părinţii ei reuşiseră. Fiica lor avea o căsnicie şi o familie fericită şi îşi iubea meseria. Fa se enerva însă atunci când oamenii o dădeau în bară.

Faptul că Wong cumpărase în ultima clipă un bilet de avion către Nashville îi atrăsese imediat atenţia lui Roe. Din câte ştiau ei, Wong nu sunase şi nu trimisese nici un e-mail nimănui în Nashville şi nici nu avea prieteni sau parteneri de afaceri acolo. Era un lucru care nu îl caracteriza deloc, tocmai de aceea Roe şi cu partenerul ei fuseseră atât de interesaţi să vadă unde mergea şi cu cine se întâlnea. Putea fi pista pe care o căutau.

Alegând numărul de telefon din Nashville, Roe apăsă butonul „Formează” şi îşi duse telefonul la ureche. După câteva clipe, la capătul celălalt al firului răspunse o voce de bărbat.

— Detectivul Hoffman, spuse vocea.

— Domnule detectiv Hoffman, aici agentul special Roe.

— Aţi primit mesajul meu?

— Da, răspunse ea, l-am primit, dar nu înţeleg.

— Ce nu înţelegeţi? Individul pe care îl căutaţi nu a coborât din avion.

— Sunteţi sigur de asta?

— Absolut.

— Aţi fost acolo, nu?

— Eu am fost acolo, însă Tommy Wong, nu. Credeţi-mă.

— Aţi avut fotografia pe care v-am trimis-o şi celelalte date?

Hoffman râse condescendent.

— Doamnă agent Roe, în ciuda a ceea ce ar putea crede lumea, Nashville este un loc destul de cosmopolit. Avem şi noi turiştii noştri asiatici. Dacă ar fi fost vorba despre un avion ocupat doar de ei, omul nostru ar fi fost mai greu de identificat. Însă avionul nu a fost ocupat de ei.

— Au fost câţiva?

— Au fost trei – un bătrân de vreo şaptezeci de ani, o tânără cu o vârstă aproximativă de douăzeci de ani şi un tip de vârstă mijlocie. N-am văzut nici un tip în vârstă de douăzeci şi şase de ani care să semene cu cel din fotografie sau să se potrivească descrierii lui Thomas „Tommy" Wong. Cât de sigură sunteţi că s-a urcat în acel avion?

Oricât de progresive erau lucrurile în cadrul FBI, Roe urcase în ierarhie cu sentimentul că trebuia să lucreze de două ori mai mult ca să se afirme decât orice agent de sex masculin. Avea un aer sfidător, dar nu întotdeauna. Se manifesta doar atunci când ea credea că nu era tratată cu respectul cuvenit.

— Nu ştiu cum procedează departamentul de poliţie din Nashville, domnule detectiv Hoffman, dar eu nu v-aş fi cerut să fiţi acolo dacă nu aş fi ştiut sigur că Tommy Wong se afla la bordul acelui avion.

— L-aţi văzut urcând?

— Nu, dar…

— Aşadar, nu sunteţi *sigură* că Wong a urcat la bord, nu-i aşa?

Teoretic, Hoffman avea dreptate, însă Roe se încredea şi îi respecta pe colegii ei de la LAPD[20]. Acelaşi respect încerca să i-l insufle şi lui Hoffman în calitate de membru al grupului de lucru pentru combaterea crimei organizate din Nashville. Grupurile de lucru de felul „multiagenţie" aveau succes doar dacă toată lumea îşi făcea treaba. Trebuia să îl câştige de partea ei.

— Aveţi dreptate. Se poate ca oamenii mei din L.A. să se fi înşelat, recunoscu ea. Mai sunteţi la aeroport? întrebă ea.

— Mă îndrept înspre parcare, de ce?

— Am nevoie de o favoare. Nu-mi place că v-aţi irosit timpul. Şi nu-mi place că l-am pierdut pe Wong.

— Ce doriţi? întrebă Hoffman.

— Cât de influente sunt relaţiile pe care le aveţi la aeroport?

— Destul de influente.

— Credeţi că mi-aţi putea face rost de o copie a listei pasagerilor şi de înregistrarea camerelor de supraveghere cu

[20] Departamentul de Poliţie din Los Angeles (n. tr.).

pasagerii care au coborât din avion?

— Probabil că da. Ce-aveţi de gând să faceţi cu ele?

— Le voi folosi drept dovezi când îi voi pune la zid pe oamenii mei din L.A.

— Nu puteţi face asta fără înregistrare sau listă?

— Aş putea, zise Roe, însă o imagine valorează mai mult decât o mie de cuvinte. Şi-apoi, am un sentiment bun în legătură cu toată afacerea asta. Nu ştiu ce este, dar aş vrea să văd înregistrarea cu ochii mei. Poate voi recunoaşte un alt chip.

— Daţi-mi 45 de minute şi vă voi trimite prin e-mail tot ce voi obţine. În regulă?

Roe zâmbi.

— Mulţumesc, domnule detectiv. Vă sunt recunoscătoare.

De îndată ce închise, ea o sună pe colega ei de la LAPD.

Nancy Vargas răspunse când telefonul sună a treia oară.

— Vargas, spuse aceasta, accentuând litera *r* şi pronunţându-şi numele cu un accent spaniol, în ciuda faptului că era a patra generaţie de Angelino[21].

— Nancy, aici Heidi.

— Salut. Cum e la Houston?

— Înnorat şi sunt şanse mari de enervare. Ce s-a întâmplat cu Tommy Wong?

— Cum adică? întrebă Vargas.

— Ce s-a întâmplat la LAX?

— Aşteaptă o secundă. Să întreb.

Roe ştia că Vargas îşi luase telefonul de la ureche şi că îl ţinea lipit de piept ca ea să nu audă conversaţia. Cu toate că sunetele erau înăbuşite, Roe reuşea să îşi dea seama că Nances purta o conversaţie aprinsă cu cineva din biroul ei.

Când reveni, Vargas zise:

— Agenţii mei confirmă faptul că l-au urmărit pe Wong până la aeroport, iar unul dintre ei l-a văzut trecând de punctul de control. Ce s-a întâmplat?

— Faptul că oamenii tăi trebuiau să confirme că Wong s-a urcat, într-adevăr, la bordul avionului.

— Ştiu, dar nu avem suficient efectiv, iar ei au fost chemaţi la un alt caz. Ne-am închipuit că, dacă a trecut de punctul de control, totul este în regulă.

— Se pare că nu este în regulă. Echipa noastră din Nashville zice că nu a coborât din avion.

[21] Locuitor al oraşului Los Angeles (n. tr.).

— La naiba! exclamă Vargas. Trebuie să fi ieşit după ce au plecat agenţii mei. Îmi pare foarte rău, Heidi.

Roe simţi că o ia durerea de cap.

— Aţi avut dreptate. Wong pune ceva la cale, spuse Vargas. Trebuie să fii extrem de şiret ca să scapi de sub supraveghere.

— Un şiret extrem de scump, afirmă Roe. De ce n-ar fi cumpărat un bilet ieftin către Oakland?

— Habar n-am. Între timp, voi sunteţi în Houston, noi suntem în L.A., iar omul nostru s-a făcut nevăzut. Ce pot face ca să repar situaţia?

Roe dădu să-i răspundă când cealaltă linie începu să sune. Îşi îndepărtă telefonul de la ureche şi se uită la numărul apelantului, apoi spuse:

— Nancy, te sun eu mai târziu.

Nu aşteptă ca Vargas să zică ceva. Accesând linia cealaltă, ea rosti scurt:

— Agentul special Roe.

O voce de femeie de la capătul celălalt al firului spuse:

— Agent Roe, aici sediul central FBI din Washington. Aşteptaţi să vă fac legătura cu domnul director.

Câteva clipe mai târziu, se auzi vocea directorului FBI, Erickson:

— Agent Roe, aici directorul Erickson.

Roe îl întâlnise pe director o singură dată şi atunci doar cât să îi strângă mâna. Nu vorbise niciodată personal cu el.

— Da, domnule director, răspunse ea. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Tu şi cu partenerul tău vă ocupaţi de cazul lui Tommy Wong în afara biroului local din L.A.?

Roe era şocată. De ce ajunsese în atenţia directorului un caz atât de neimportant? Şi de ce în momentele acelea? Încerca să adune în minte toate piesele şi să le potrivească. Se întoarse repede la sala de şedinţe, bătu în geam ca să-i atragă atenţia partenerul său şi îi făcu semn cu mâna să iasă pe hol.

— Agent Roe? repetă directorul.

— Îmi cer scuze, domnule, răspunse ea. Da, noi ne ocupăm de cazul lui Tommy Wong. Pot să întreb de ce vă interesează, domnule?

— Îţi voi spune personal. Trimitem chiar acum un avion după voi. Între timp, vreau să-mi spui tot ceea ce ştii despre Wong.

— Asta înseamnă că nu îi mai căutăm pe *Alain Six?*

— Nu, răspunse Erickson. De fapt, credem că ne-aţi putea

ajuta să grăbim căutările.

CAPITOLUL 28

NASHVILLE, TENNESSEE

China descoperise că organizaţiile sale criminale, în mod particular triadele, puteau fi folositoare, în special ca mandatare în străinătate. Nimeni nu îşi dorea să le atragă într-o posibilă misiune mai mult ca agentul Cheng. Jucau un rol foarte important în reţeaua lui din Statele Unite, iar el se asigura că erau recompensate pe măsură – atât financiar, cât şi în ceea ce privea favorurile de care se bucurau în China. Nu puteau transporta droguri, arme şi oameni fără ca figuri politice extrem de influente să nu privească în altă parte.

După ce coborî din avion în Nashville, Cheng îşi trase bagajul după el la parter şi cumpără un bilet de transfer la hotelul Opryland. Autobuzele plecau din oră în oră şi îţi lua douăzeci de minute ca să ajungi acolo.

Când autobuzul sosi la destinaţie, ceilalţi pasageri intrară în clădire, însă el se duse la Opry Mills Mall. Construit în fostul parc de distracţii Opryland UŞA, acesta era unul dintre cele mai mari centre comerciale din sud-estul Statelor Unite.

Cheng intra şi ieşea din magazine şi străbătea mulţimile de cumpărători, fiind atent să evite ori de câte ori putea camerele de supraveghere. După ce se convinse că nu era urmărit, intră la toaletă, îşi schimbă hainele, îşi puse o pălărie şi ochelari de soare şi ieşi la capătul îndepărtat al centrului comercial. Găsi vehiculul exact acolo unde i se spusese că îl va găsi. Îşi vârî degetele în spatele numărului de înmatriculare din spate, scoase telecomanda şi descuie portierele.

Vehiculul, un Lincoln Navigator, fusese adus din Chicago. Deschizând uşa portbagajului, găsi înăuntru un sac mic de marinar. Îşi aşeză bagajul de mână şi servieta în portbagaj, luă sacul de marinar şi se duse la portiera şoferului.

Urcă în SUV şi porni motorul. După ce aruncă o privire în jurul lui ca să se asigure că nu îl vedea nimeni, desfăcu fermoarul sacului de marinar pe care îl ţinea în poală. Înăuntru se aflau un amortizor, un pistol Smith Wesson MP9, două reviste şi o cutie cu muniţie. Închise mulţumit fermoarul, aşeză sacul pe podea, în spatele lui şi o luă înspre autostradă.

Când ajunse la hotel şi se cază patruzeci şi cinci minute mai târziu, recepţionera îi înmână o cutie Fedex care îi fusese livrată în dimineaţa respectivă. Cheng îi mulţumi femeii, luă cutia şi cartela, apoi urcă în cameră, încuie uşa şi trase draperiile.

Dacă arma şi maşina proveneau din Chicago, pachetul Fedex venea de la un alt intermediar irelevant din San Francisco, înăuntru se afla un plic plin cu bani şi trei telefoane mobile noi. Ştia că nu era bine să îl deschidă pe nici unul. De îndată ce ar fi făcut asta, semnalul ar fi fost interceptat de cel mai apropiat turn de telecomunicaţii. Nu avea de gând să lase urme. În interiorul coletului mai găsi un încărcător, iar el conectă primul telefon la dispozitiv ca să se asigure că va fi încărcat.

După ce făcu acelaşi lucru şi cu cel de-al doilea telefon, luă plicul cu bani, numără bancnotele şi le aranja în funcţie de valoare. Dintre toate mijloacele de care se puteau folosi agenţii secreţi, banii erau cei mai influenţi.

Scoase pistolul din sacul de marinar, îl demontă şi verifică dacă toate componentele erau curate şi unse aşa cum trebuia, apoi îl asamblă la loc.

După ce conectă şi cel de-al treilea telefon la încărcător, pentru a se asigura că bateria va fi încărcată, intră în dormitor ca să îşi schimbe hainele.

Îşi luă o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă cu mâneci scurte şi îşi puse o cravată, pe urmă se duse în faţa oglinzii şi îşi schimbă pieptănătura. Îşi puse o pereche de ochelari de vedere pe nas şi îşi trecu în revistă înfăţişarea. Nu părea deloc ameninţător, dimpotrivă, semăna cu un funcţionar administrativ de nivel mediu, întocmai cum îşi dorea.

Se duse la birou, porni computerul şi citi detaliile din dosarul lui Wazir Ibrahim, ca să-şi reîmprospăteze memoria. Odată mulţumit cu informaţiile înmagazinate în minte, îşi luă servieta, porni televizorul şi ieşi din camera de hotel, atârnând de clanţă semnul „Nu deranjaţi” înainte să închidă uşa.

Cercetând ieşirile, găsi una care dădea într-o curte interioară destinată fumătorilor şi nemonitorizată de camere de supraveghere cu circuit închis. Ieşind afară, Cheng sări peste un gard jos şi dispăru după colţ, unde îşi lăsase maşina.

Din cauza traficului infernal, îi luă mai mult de o oră să ajungă în cartierul lui Wazir. Era genul de cartier sărăcăcios în care locuiau imigranţii, pe care Cheng îl văzuse peste tot în Statele Unite – blocuri dărăpănate cu patru etaje, lipite de case mici şi ponosite. Curţile erau neîngrijite, iar copiii murdari alergau de

colo-colo nesupravegheaţi. Singurul lucru de care părea să le pese locuitorilor erau maşinile şi camionetele lor, care aproape toate aveau jante strălucitoare, suspensii şi vopsea lucioasă în care te puteai oglindi. Cheng clătină din cap.

Încetini pasul când trecu prin dreptul casei lui Ibrahim. Nu părea locuită. Găsi un loc şi parcă la jumătatea străzii următoare. După ce îşi luă servieta, ieşi din maşină şi făcu cale întoarsă.

Cu toate că nu îi vedea, simţea ochi aţintiţi asupra lui. Bătrâne în spatele draperiilor, vecini precauţi care priveau afară pe furiş ca să vadă cine era străinul.

Faptul că era chinez îl ajuta să îşi desfăşoare mai uşor activitatea în Statele Unite. Nu multă lume îl percepea ca fiind periculos, sau că ar reprezenta un potenţial pericol. Faptul că era asiatic părea să-l descalifice din start ca fiind o ameninţare. Era o idee preconceputăpe care el o folosea drept avantaj.

Când ajunse la adresa lui Wazir, înaintă pe aleea crăpată către un set de scări neregulate care duceau spre verandă. Scoase din buzunar o carte de vizită, sună la sonerie şi aşteptă. Nu îi răspunse nimeni. Se aplecă în faţă şi privi înăuntru prin fereastra din faţă. *Nimic.* Reveni în poziţia iniţială şi sună din nou la sonerie.

Văzând că nu îi deschide nimeni, deschise uşa cu sită uzată şi bătu. Aşteptă din nou, dar tot nu veni nimeni. Se duse din nou la fereastră şi tocmai voia să bată cu cheia maşinii în geam, când o voce îi spuse:

— Ea nu-i acasă.

Cheng se întoarse la dreapta şi văzu un bărbat hispanic de vreo treizeci de ani care ieşise pe veranda casei învecinate.

— Poftim? spuse Cheng într-o engleză perfectă.

— Doamna Ibrahim nu este acasă, repetă bărbatul. S-a dus la sora ei în Shelbyville. Pe ea o căutaţi, nu?

Cheng zâmbi şi se apropie de marginea verandei familiei Ibrahim ca să poată vorbi mai bine cu vecinul.

— De fapt, îl caut pe domnul Ibrahim, preciză el. Pe Wazir.

— Nu sunteţi de la Serviciile Sociale?

— Nu.

Brusc, vecinul păru mai rezervat.

— Sunteţi avocat?

Cheng zâmbi larg.

— Nu. De la asigurări. Domnul Ibrahim a depus o reclamaţie la muncă. Am stabilit o întâlnire ca să discutăm.

— Ce fel de reclamaţie?

— Îmi pare rău, dar este confidenţial.

— Chiar sunteţi agent de asigurări?

Cheng îi întinse o carte de vizită.

— Păi, s-ar putea să fiţi nevoit să faceţi o reprogramare, spuse bărbatul.

— De ce?

— Wazir este la închisoare.

Nu era o veste bună. De fapt, era o veste foarte rea.

— În închisoare? De ce ar fi domnul Ibrahim în închisoare?

Bărbatul îi făcu semn cu capul, dându-i de înţeles lui Cheng că ar trebui să coboare de pe veranda familiei Ibrahim şi să vină lângă el. Când acesta se conformă, el spuse:

— Doamna Ibrahim a chemat poliţia ca să-l aresteze pentru violenţă domestică.

Agentul Cheng se prefăcu şocat.

— Zău?

Vecinul dădu afirmativ din cap.

— A bătut-o destul de rău.

— Când s-a întâmplat asta?

— Chestia asta durează de ceva timp. Cineva de la Centrul Comunitar a convins-o să depună plângere.

— Nu, spuse Cheng. Vreau să spun, când a fost arestat?

— În urmă cu o zi sau două, cred, răspunse vecinul. Eu tocmai m-am întors de la serviciu şi am auzit. Nimeni nu este surprins. Wazir este un *pendejo.* Un nemernic.

Cheng căzu pe gânduri.

— L-a luat poliţia din Nashville?

Tânărul încuviinţă din cap.

— Nu-şi permite cauţiunea, aşa că o să zacă la pârnaie până la proces.

Era îngrijorătoare ideea că Wazir Ibrahim se afla la închisoare şi că ar putea ajunge la concluzia că ar trebui să facă o înţelegere dezvăluind detaliile unui complot mult mai important decât acuzaţia că îşi bătuse soţia. Cheng fusese inspirat că venise. Spera doar să nu fie prea târziu.

După ce îi mulţumi vecinului, el îşi luă rămas-bun şi se întoarse la maşină. Trebuia să găsească o cale să ajungă la Wazir.

Era periculos să intre în închisoare ca vizitator şi să îl avertizeze să îşi ţină gura închisă. La fel de periculos era şi dacă plătea un deţinut ca să îi transmită mesajul. Ar lua prea mult timp ca să pună la cale aşa ceva. Asta însemna că nu avea prea

multe variante.

În trecut, Cheng reuşise să pătrundă în două închisori şi un penitenciar, însă toate trei se aflau în ţări din lumea a treia, nu erau unităţi de maximă securitate dintr-un oraş important al Americii. Nu exista decât o cale prin care putea ajunge la Wazir Ibrahim, adică să îl ajute să iasă de acolo. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Însă va avea nevoie de ajutor.

Conduse până când găsi un hotel de afaceri care oferea Wi-Fi gratuit. Stând afară în vehicul, el activă browserul anonim, inspiră adânc şi derulă toate detaliile în minte. Întocmirea ad-hoc de misiuni era o parte necesară în munca de teren. Gândirea limpede era imperativă. În cazul în care acţionai prea repede, multe lucruri puteau merge prost. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul în care acţionai prea târziu. Ideea era să loveşti la momentul potrivit.

Încrezător că găsise un plan nemaipomenit, el îşi deschise ochii. Avea nevoie de două lucruri. Primul era un angajament de cauţiune.

Cercetă mai multe pagini web. Odată ce găsi ceea ce căuta, deschise unul dintre telefoanele mobile noi şi formă numărul de la Lumpy’s Bail Bonds. Se prezentă ca fiind Mushir Ali Mohammed de la Asociaţia Prietenii Somalezi din Nashville şi explică faptul că făcuseră o chetă la moschee în speranţa de a-l putea scoate din închisoare pe cauţiune pe unul dintre membrii lor. Cheng întrebă dacă garantul îi putea ajuta. Bărbatul îşi notă datele lui Wazir Ibrahim, apoi îi spuse să aştepte până când va verifica în sistemul computerizat al judecătoriei.

Când garantul reveni, el înşiră acuzele care i se aduceau lui Wazir Ibrahim, precum şi suma pentru cauţiune. Cheng răsuflă uşurat în ambele cazuri, faptul că Wazir era eligibil pentru cauţiune însemna că nu încercase încă să facă o înţelegere. Dacă o făcuse, însemna că era implicat şi FBI-ul, care, cu siguranţă, nu l-ar lăsa să plece – dacă nu cumva FBI-ul încerca să întindă o capcană.

Brusc, această variantă îi păru lui Cheng foarte plauzibilă. Era caracteristic pentru FBI să încerce o astfel de tactică. L-ar putea lăsa pe Wazir Ibrahim să iasă pe cauţiune, iar apoi să îl pună sub urmărire ca să vadă ce făcea, unde mergea şi cu cine vorbea. Cheng trebuia să-şi ia măsuri suplimentare de precauţie.

Cauţiunea îi va „mânca” aproape toţi banii, însă nu avea de ales. Dacă nu o plătea în întregime, plus taxa garantului, atunci colaterali şi rezidenţi cu relaţii în comunitate vor fi nevoiţi să

devină cosemnatari. Cu cât erau implicate mai puţine persoane, cu atât mai bine.

După ce garantul termină de explicat procedura, Cheng îl întrebă cât de repede putea fi eliberat Wazir Ibrahim. „De îndată ce traversez strada şi semnez documentele.”

Era o veste bună. Cheng îi mulţumi şi, după ce închise, scoase bateria şi dezasamblă telefonul.

Singurul lucru de care avea nevoie în acel moment era un intermediar, o persoană care să îi muşamalizeze implicarea şi să ofere autenticitate planului său. În cazul în care comunitatea somaleză din Nashville era suficient de mare, atunci nu avea să întâmpine nici o problemă.

Cheng căută din nou pe internet şi, găsind ceea ce căuta, el îşi notă locaţia şi rutele. Se afla în centru, pe Murfreesboro Pike.

Traficul era lejer şi îi luă mai puţin de douăzeci de minute să ajungă acolo. Odată sosit, văzu exact ceea ce sperase să vadă – taxiuri. Şi cum era vorba despre un restaurant somalez, nu se îndoia de etnia şoferilor.

Parcă mai departe şi se apropie de restaurant pe jos. Nu îi luă prea mult să găsească ce căuta. Tânărul somalez se îmbrăca în haine ţipătoare. Purta blugi călcaţi, adidaşi de baschet scumpi şi un tricou de designer. În mână ţinea un iPhone nou-nouţ. Era mai gălăgios decât colegii lui, zâmbea larg şi avea un mers voios. Era plin de sine şi îi plăcea să se dea mare. Era exact genul de persoană de care avea nevoie.

Când somalezul ajunse la taxiul lui, Cheng se apropie de el şi îl întrebă dacă era liber. Bărbatul încuviinţă din cap, iar Cheng se urcă pe bancheta din spate.

— Încotro? întrebă şoferul.

Cheng îi ceru să îl ducă la Music Row. Voia să câştige timp ca să sporovăiască şi să îl descoasă pe bărbat. Şoferul încuviinţă din cap, porni motorul, dădu drumul la aparatul de taxat şi demară.

Pe drum, Cheng află tot ceea ce voia să ştie despre şofer. Se încadra perfect.

Când ajunseră la Music Row, Cheng plăti călătoria şi îi dădu somalezului un bacşiş de o sută de dolari. Bărbatul îi fu extrem de recunoscător.

— Dacă veţi mai avea nevoie de taxi, chemaţi-mă, spuse el, mâzgălindu-şi numărul de telefon şi întinzându-i-l pasagerului. Cheng luă numărul şi zâmbi.

— De fapt, am două comisioane importante pe care trebuie să le îndeplinesc în seara asta. Ce zici dac-ai face o mie de dolari?

CAPITOLUL 29

Şoferul de taxi ezitase din cauza unui singur lucru că trebuia să semneze actele pentru cauţiune. Când Cheng îi oferi încă o mie de dolari, reţinerile tânărului dispărură ca prin minune. Lucru cert, Cheng alesese omul potrivit pentru a face treaba.

Cheng porni cel de-al doilea telefon mobil şi i-l dădu şoferului pentru a putea păstra legătura. Odată ce garantul îşi făcea treaba, şoferul de taxi trebuia să parcheze vizavi de închisoare şi să aştepte. Avea doar două întrebări. Unde trebuia să îl ducă pe Wazir Ibrahim şi cine să spună că îl scosese din închisoare?

Cheng ştia că Wazir Ibrahim va avea şi mai multe întrebări. Şoferului îi răspunse scurt. Îi ceru să îl aducă pe Wazir Ibrahim acasă. Pe numele lui Wazir, exista un ordin de restricţie prin care acesta nu se putea apropia de soţia lui, prin urmare, Cheng se asigură că şoferul îi va spune lui Wazir că soţia lui plecase la sora ei. În ceea ce privea cine îl scosese din închisoare şi cine trimisese taxiul după el, Cheng îi zise simplu tânărului somalez să îl descrie lui Wazir. Va fi de ajuns. Se îndoia că Wazir Ibrahim va pune alte întrebări după asta.

Operaţiunea „Dragonul de zăpadă” era formată din şase celule. Fiecare celulă îl asocia pe unul dintre studenţii la inginerie cu un somalez testat, care acţiona ca forţă fizică. Membrii celulei dădeau raportul unui intermediar care îşi zicea Henry Lee. Numele adevărat al lui Lee era Ren Ho şi era un spion pe care cel de-al Doilea Departament îl poziţionase pe teritoriul Statelor Unite în urmă cu mai bine de treizeci de ani. Lee fusese acela care informase Beijingul atunci când dispăruse Wazir Ibrahim. Când şoferul de taxi îl va descrie pe binefăcătorul lui, Cheng era convins că Wazir Ibrahim va presupune că intermediarul său, Henry Lee, îl scosese din închisoare pe cauţiune.

Conform înţelegerii lor, şoferul de taxi îl strigă pe Wazir Ibrahim când acesta ieşi din închisoare, iar apoi îl duse cu maşina pe un drum lung şi accidentat, în timp ce Cheng se asigura că nu erau urmăriţi de FBI.

Satisfăcut că nu se luase nimeni pe urma lor, el se întoarse în cartierul soţilor Ibrahim, îşi parcă maşina la două străzi mai încolo şi intră în casă de pe alee. Trase toate draperiile, pe urmă îi trimise un mesaj pe telefon şoferului de taxi că totul era în

regulă şi că îl putea aduce pe Wazir acasă.

Când taxiul trase în faţa casei, Cheng îi trimise un ultim mesaj prin care îi explica şoferului unde putea găsi plicul cu restul bacşişului. Apoi Cheng scoase bateria din telefon, se aşeză la masa din sufragerie şi aşteptă.

Totul era acoperit cu un strat subţire de praf, iar el se întrebă dacă jurămintele de nuntă ale lui Ibrahim aveau vreo legătură cu gospodăria.

Îşi ridică privirea când auzi cheia lui Wazir deschizând uşa de la intrare. Când intră, somalezul dădu să aprindă lumina.

— Nu o aprinde! îi ordonă Cheng.

Wazir se supuse. Închizând uşa, el se descălţă şi miji ochii în semiîntuneric.

— Tu eşti? întrebă el.

Cheng îşi întinse mâna şi apăsă uşor comutatorul mic din spatele lui. Un bec de deasupra mesei începu să strălucească, învăluind sufrageria într-o lumină slabă.

Wazir Ibrahim se opri din drum.

— Nu eşti Henry. Cine eşti?

— Sunt şeful lui Henry. Vino aici şi ia loc, spuse Cheng.

Bărbatul îşi plimbă îngrijorat privirea dintr-o parte într-alta.

— De ce n-a venit Henry?

— Ai dispărut, Wazir. Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu tine. Ne-am făcut griji.

— De ce ai venit tu şi nu Henry?

— Fiindcă Henry este manager. Nu face muncă de teren. Eu mă ocup cu asta.

— Tu eşti cel care m-ai scos din închisoare? întrebă Wazir. Cheng încuviinţă din cap.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat şi ce le-ai spus. Vreau să ştiu totul.

— E ora rugăciunii. Pot să mă rog mai întâi?

— Poţi să te rogi imediat. Pentru moment, vreau să-mi explici tot ceea ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu exact ce ştie poliţia.

Wazir inspiră adânc şi începu să povestească.

— Deoarece suntem refugiaţi şi primim ajutor de la guvern, trebuie să ne întâlnim cu un asistent social. Asistentul nostru social a convins-o pe soţia mea să depună plângere împotriva mea.

— Pentru că ai bătut-o.

Somalezul nu părea să aibă nici o remuşcare.

— Da. Dacă soţia mea nu mă ascultă, am dreptul să o bat.

— Ai recunoscut asta în faţa poliţiei?

— Nu.

— Bine. Ce s-a mai întâmplat cât timp ai stat închis?

Wazir îşi plecă fruntea.

Cheng se încordă. Era evident că Wazir făcuse ceva de care îi era ruşine.

— Ce s-a mai întâmplat cât timp ai stat închis?

— Nişte bărbaţi pe care îi cunosc au adus fete în Nashville.

— Ce bărbaţi? întrebă Cheng.

— Somalezi, din Minneapolis.

— Ce fel de fete au adus?

— Tinere şi frumoase.

Cheng începu să se simtă din ce în ce mai neliniştit.

— Ce vârstă aveau fetele astea?

Wazir refuză să îl privească.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Uită-te la mine, Wazir. Şi nu mă minţi. Ce vârstă aveau fetele astea?

Somalezul îşi ridică încet ochii şi întâlni privirea bărbatului.

— Erau foarte tinere.

— *Prea* tinere?

Wazir îşi coborî din nou ochii în pământ.

— Da, răspunse el.

— Şi poliţia ştie acest lucru?

— Mi-au pus o grămadă de întrebări.

Cheng îşi păstră calmul.

— Ce le-ai spus?

— Nimic. M-am gândit că, dacă ar fi avut dovezi, mi le-ar fi arătat.

Era o remarcă bună. Dacă ar fi avut motive să-l pună sub acuzare, ar fi făcut-o. Din câte se părea însă, fusese acuzat doar de violenţă domestică.

— Ai spus ceva poliţiei despre Henry Lee sau despre activitatea ta?

— Nu.

— Nimic ce ar putea ridica suspiciuni?

— Nu, răspunse el.

În ciuda protestelor lui, Cheng îl făcu pe Wazir să îi povestească fiecare detaliu al chinului prin care trecuse de la arestarea lui şi până când se întoarse acasă. Voia să afle fiecare întrebare pe care i-o puseseră poliţiştii, fiecare răspuns pe care îl dăduse el, dacă fusese ţinut într-o celulă comună, cu ce alţi

prizonieri vorbise, totul. Acest interogatoriu dură peste două ore.

Uneori dădea acelaşi răspuns, alteori îşi schimba răspunsurile. Uneori eram trei fete minore cu care întreţinuse relaţii intime, alteori eram „doar” două. La început, spuse că fusese o singură celulă, apoi zise că erau doar patru persoane, iar apoi el relată că în celulă mai erau cel puţin alţi zece bărbaţi. Wazir Ibrahim nu reuşea să păstreze aceeaşi declaraţie. Acest lucru îl îngrijora extrem de mult pe Cheng. Nu se putea baza pe cuvântul somalezului.

Dacă eşti îngrijorat că am spus ceva poliţiştilor despre Henry Lee sau despre ce se pune la cale, ei bine, n-am făcut-o, îl asigură Wazir. Cu toate că aş fi putut.

— Şi ce mai *exact* le-ai fi putut spune? întrebă Cheng.

Wazir Ibrahim ştia prea puţine lucruri despre atac. După ce stagiul de la NASA luase sfârşit, Henry Lee îi adunase pe toţi membrii celulei şi îi dusese să îi antreneze timp de o săptămână lângă ferma lui din Idaho. Repetaseră doar aspectele tehnice a ceea ce se aştepta de la ei. Canistrele pe care le folosiseră ei erau manechine. Nici unul dintre membrii celulei nu ştia ce se afla în interiorul lor.

— Am nevoie de bani pentru un avocat, răspunse Wazir. Unul bun.

Acum vrea bani pentru avocat? Lui Cheng îi veni să-i tragă una, însă se abţinu.

— Mai întâi, Wazir, haide să vorbim despre ceea ce crezi că ştii.

— Ştiu despre canistre, zise somalezul.

Cheng zâmbi.

— Bineînţeles că ştii. Te-ai antrenat alături de ei.

— Dar ştiu ce vor conţine.

— Zău? Ce anume vor conţine?

Wazir scrise un cuvânt cu degetul pe praful care acoperea suprafaţa mesei.

Cheng era uluit. Cum naiba reuşise să îşi dea seama idiotul ăsta de somalez? Păstrându-şi aceeaşi mină, el izbucni în râs şi spuse:

— Dumnezeule! Asta e ceva. Nu este corect. De fapt, este extraordinar. De ce ai crede una ca asta?

Dacă fusese o presupunere, era una bine documentată.

— Pentru că ştiu.

— De unde ştii?

— Studentul la inginerie cu care m-am antrenat a spus ceva.

— Când a spus? insistă Cheng.

— După instructaj, când eram pe punctul de a pleca. Mi-a zis că s-a tot gândit şi crede că asta va fi în canistre.

— Le-a spus şi celorlalţi *ipoteza* lui? insistă asupra cuvântului „ipoteză” ca să simuleze cât de absurdă i se părea ideea.

Wazir Ibrahim ridică din umeri.

— Cum facem cu avocatul?

Cheng şterse cu mâneca lui cuvântul care fusese scris pe praf.

— Totul va fi în regulă, spuse el.

— Aşadar, îmi vei face rost de un avocat?

— S-ar putea să reuşim chiar să se renunţe la caz.

— Pe bune? zise Wazir plin de speranţă. Cum?

— Nu-ţi face griji. Eşti important pentru noi. Avem nevoie de tine. O să rezolvăm noi totul.

— Promiţi?

Cheng încuviinţă din cap.

— Ai cuvântul meu.

Wazir zâmbi. Arăta de parcă toate greutăţile lumii fuseseră luate de pe umerii lui.

— Pot să mă rog acum?

— Desigur, doar să nu aprinzi lumina.

Somalezul îi mulţumi şi se ridică de la masă, scuzându-se. După ce se spălă pe mâini şi pe picioare, el se întoarse în camera de zi, unde desfăşură un covoraş şi îşi începu rugăciunile.

Cheng îl privea. Cunoştea ritualul prea bine. Îl văzuse de nenumărate ori. Ultima oară se aflase în regiunea Uighur din China, unde îl urmărise făcând acelaşi lucru pe Ismail Kashgari.

Când Wazir Ibrahim îngenunche pe covoraş, Cheng se ridică încet de la masa din sufragerie şi se furişă în camera de zi. Numără de câte ori se închinase somalezul către Mecca. Când Wazir se ridică pentru a treia oară, Cheng păşi în spatele lui, îi înfăşură şireangul în jurul gâtului şi strânse tare sârma.

Era ca şi când ai fi tăiat untul cu o coardă de pian. Sângele ţâşni, iar trupul somalezului se zbătu câteva secunde înainte să se prăbuşească. Wazir nu era la fel de puternic precum Kashgari, însă dorinţa lui de a trăi fusese la fel de puternică şi la fel de inutilă.

Îndepărtându-se de cadavru, Cheng verifică încă o dată casa, asigurându-se că nu lăsase nici o amprentă.

*

O oră şi jumătate mai târziu, Cheng îi trimise colonelului Shi

un e-mail codificat prin care îi aducea la cunoştinţă ce se întâmplase, făcând totodată o recomandare. Lui Shi îi luă mai puţin de douăzeci de minute ca să răspundă.

Colonelul îi dădea undă verde lui Cheng pentru următoarea mişcare, însă îi cerea să mai facă o oprire înainte să plece din Tennessee. Lui Cheng nu îi convenea, însă nu avea altă alegere decât să se conformeze.

CAPITOLUL 30

WASHINGTON, D.C.

Harvath încercase să doarmă de îndată ce plecase Carlton, dar era prea agitat. Împărtăşea grija Bătrânului că s-ar putea să le scape ceva şi voia să se gândească. Mişcarea îl ajuta întotdeauna să-şi limpezească gândurile, prin urmare, îşi luă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou şi ieşi să alerge.

Transpiraţia care i se scurgea din toţi porii şi arsura din picioare îi confereau un sentiment plăcut. Zgomotul regulat pe care picioarele lui îl făceau pe acostamentul drumului mărginit de copaci îi relaxa mintea.

Acest joc al informaţiilor semăna mult cu un puzzle pe care încerci să-l asamblezi cu lumina stinsă şi fără modelul de pe capac. Două piese păreau că „s-ar potrivi" perfect, însă, în realitate, nici că puteau fi mai îndepărtate una de cealaltă. Trebuia să ai foarte mare grijă ce fel de supoziţii făceai.

În timp ce alerga, Harvath derula în minte fiecare bucăţică de informaţie pe care reuşiseră să le obţină până în acel moment, încercând să-şi facă o imagine de ansamblu. *Cum se potriveau toate elementele? În ce consta atacul?* Oricât de mult se străduia, nu reuşea să îşi dea seama. Era frustrat, iar asta îl înfuria.

Întorcându-se acasă, făcu repede un duş, se schimbă şi ieşi să cumpere ceva de mâncare. Ştia că trebuia să se odihnească, dar, cu cât reuşea să amâne mai mult momentul, cu atât mai uşor îi va fi să lupte cu decalajul de fus orar. De fapt, cu cât îl vedea mai mult soarele, cu atât mai repede va reuşi să îşi reprogrameze ceasul biologic la ora din D.C.

Îi luă vreo patruzeci şi cinci de minute să îşi ducă la bun sfârşit comisioanele. Întorcându-se acasă, puse deoparte alimentele, apoi luă masa de prânz pe ponton. Cu toate că, în mod normal, „terapia Potomac" implica un oarecare tip de băutură alcoolică, de data asta el luase doar o sticlă cu apă. Voia să-şi păstreze mintea limpede.

Rămase acolo o vreme, mâncând, bând şi urmărind cu privirea ambarcaţiunile care treceau pe-acolo. Se gândi la Lara, femeia mai tânără cu câţiva ani decât el cu care se întâlnea în Boston.

Prietenii care o văzuseră în poze îi spuneau „modelul pentru lenjerie intimă”, deoarece semăna izbitor cu unul dintre modelele de la Victoria’s Secret. Prietenii care o văzuseră în realitate însă spuneau că era perfectă pentru el.

Nu mai ieşise niciodată cu o femeie care avea copil. Era un teritoriu complet nou. Nu construia o relaţie doar cu Lara, ci şi cu băieţelul ei, Marco, iar el ţinea foarte mult la amândoi. Deşi era un sentiment stânjenitor, îi dădea o stare de bine.

Cum şedea acolo, învăluit în căldura soarelui de vară târzie şi cu apa clipocind la baza pontonului, el îşi lăsă mintea să rătăcească în voie. Când se afla într-o misiune, nu îşi putea permite să se gândească la altceva decât la misiunea respectivă. Trebuia să blocheze tot ce îi aducea aminte de casă. Dacă nu făcea asta, nu putea să se concentreze. Şi odată ce agenţii secreţi nu reuşeau să se concentreze, atunci lucrurile începeau să meargă prost.

După ce termină de mâncat şi goli sticla cu apă, se întoarse înspre casă. Îşi aduse laptopul din birou şi îl aşeză pe masa din bucătărie, apoi îşi făcu o cafea. De îndată ce aceasta fu gata, îşi umplu o cană mare, se aşeză la masă şi deschise aplicaţia iTunes.

Căută în listă şi alese albumul trupei Parliament, „Up for the Down Stroke”.

Cu o cană de cafea care să-l ţină treaz şi muzica lui preferată funk care să-i ţină companie, începu să tasteze raportul pe care îl aştepta Bătrânul.

Când termină cu redactarea rapoartelor privind misiunile din Karachi şi din Dubai, nici toată cafeaua din lume nu ar mai fi reuşit să îl ţină treaz. Târându-şi picioarele până sus în dormitor, el se dezbrăcă şi se prăbuşi pe pat.

Când auzi clinchetul înfundat de clopot în depărtare, i se păru că dormise doar zece minute. Era ca şi cum turla unei biserici fusese acoperită cu o pătură groasă. Cu cât încerca să ignore clopotul, cu atât mai aproape şi mai insistent i se părea.

Încercând să îşi revină din somnul adânc şi fără vise, conştientiză că nu auzea clopote de biserică, ci sunetul clasic pe care i-l atribuise lui Reed Carlton atunci când îl suna. Pipăi cu mâna noptiera, apoi îşi dădu seama că îşi lăsase telefonul mobil în buzunarul pantalonilor scurţi, care zăceau pe podea.

Aplecându-se peste pat, găsi telefonul mobil şi răspunse.

— E timpul să te pui în mişcare, zise Bătrânul. Şedinţă la Casa

Albă într-o oră. Ne întâlnim la intrarea în aripa vestică.

Zicând acestea, Carlton închise.

Harvath se uită la ceas. Nu dormise doar zece minute, ci câteva ore. Se dădu jos din pat, se duse în baie şi porni duşul.

Stătu sub jetul fierbinte doar cât să se săpunească, pe urmă dădu drumul la robinetul de apă rece. Se strădui să rămână acolo preţ de un minut.

Auzise că i se spunea „duş scoţian”, însă, indiferent de origine sa, această metodă era echivalentul a trei căni cu cafea. Nimic nu îi trezea şi nu îi ascuţea mintea mai repede.

Se bărbieri, având grijă să nu se taie în graba lui, îmbrăcă un costum negru şi îşi puse o cravată, apoi sări în SUV-ul Tahoe şi o luă înspre D.C.

Când ajunse la Casa Albă, Harvath fu verificat la West Gate şi i se făcu semn să treacă. Îşi parcă SUV-ul la intrarea în aripa vestică şi se întâlni cu Bătrânul care, după cum promisese, îl aştepta înăuntru.

— Preşedintele vrea ca amândoi să tăcem în timpul acestei întâlniri. Să privim. Să evaluăm. Şi să discutăm pe urmă. Ai înţeles?

Harvath dădu afirmativ din cap şi îl urmă pe Carlton în camera pentru situaţii de urgenţă, unde ocupară ultimele două locuri. Directorul FBI, Erickson, tocmai începea să dea raportul. Ecranele plate din încăpere înfăţişau chipul unui tânăr asiatic în vârstă de douăzeci de ani.

— Bărbatul pe care îl vedeţi aici, spuse Erickson, este Thomas Ming Wong, cunoscut sub numele Tommy Wong. Este membru al organizaţiei criminale transnaţionale intitulată „14K”. Localizată în afara Hong Kongului, „14K” este cea de-a treia cea mai mare triadă din lume. Câştigă bani dintr-o serie de acţiuni criminale, inclusiv trafic de arme, heroină şi opiu, spălare de bani, prostituţie, pornografie infantilă, contrabandă şi contrafaceri. Agentul special Heidi Roe, din biroul nostru din Los Angeles, conducea o anchetă despre Wong când a descoperit noi informaţii privind cei şase studenţi musulmani la inginerie care au dispărut. Agent Roe?

Roe, care şedea pe la mijlocul încăperii, se ridică în picioare şi spuse:

— Mulţumesc, domnule. „14K” este una dintre multele organizaţii criminale care a atras atenţia FBI-ului. La începutul acestui an, cei de la biroul local din L.A. L-au vizat pe Tommy

Wong ca un potenţial candidat care ar putea fi întors şi folosit împotriva ierarhiei „14K” din sudul Californiei şi, sperăm noi, împotriva celor din China.

După cum ni s-a adus la cunoştinţă, fiecare dintre cei şase studenţi la inginerie a primit un telefon mobil, i s-a spus să îl pornească atunci când ajungea pe teritoriul Statelor Unite şi să aştepte alte instrucţiuni. Graţie sârguinţei celor de la Agenţia de Securitate Naţională, credem că telefoanele mobile respective au fost identificate cu succes. Fiecare dintre cele şase telefoane mobile a primit un apel, după care au fost închise şi nu au mai fost folosite. În baza metadatelor obţinute de NSA, a fost identificat locul de unde au fost achiziţionate telefoanele.

Toate cele şase telefoane mobile au fost cumpărate în districtul Los Angeles. După ce au primit aceste informaţii, agenţii din birourile locale din L.A. şi din San Diego au vizitat cele şase magazine implicate. Dintre acestea, patru aveau un fel de sistem de securitate. Doar trei însă au înregistrări din data respectivă.

Roe apăsă pe telecomandă, ecranele se împărţiră în trei şi apăru înregistrarea.

— După cum puteţi vedea, două dintre cele trei înregistrări oferă o imagine clară a celui care a achiziţionat telefoanele.

— Tommy Wong, spuse secretarul de Stat.

— Corect.

— Aşadar, noi credem că Wong a cumpărat telefoanele şi le-a trimis recrutorului în Dubai? întrebă directorul CIA, McGee.

— Da, răspunse Roe.

— Ştim cine i-a sunat pe cei şase studenţi?

— Este vorba tot despre un telefon de pe care s-a apelat o singură dată şi care a fost achiziţionat dintr-un magazin din Salt Lake City, Utah. Agenţii Biroului din SLC au făcut o vizită la magazin, dar nu există înregistrări.

— Cu toate astea, spuse secretarul de Stat, am făcut un progres uriaş. Wong unde este acum?

— Până în această dimineaţă, am ştiut exact unde se află. Apoi a dispărut.

— Cum adică?

— Ieri, Wong a cumpărat în ultimul moment un bilet de avion către Nashville, Tennessee. În dimineaţa aceasta, poliţiştii de la LAPD l-au urmărit până la aeroportul LAX şi l-au văzut trecând de punctul de control. Cei de la Biroul din Nashville au aranjat ca un detectiv de la departamentul de poliţie din Nashville, care

cooperează cu mai multe dintre grupurile noastre de sinteză, să fie la aeroport când Wong va ateriza. Această călătorie inopinată ne-a stârnit interesul şi am vrut să vedem ce pune la cale. Singura problemă însă este aceea că Wong nu a mai coborât din avion.

— Ce s-a întâmplat cu el? S-a urcat *în* avion?

— De urcat, s-a urcat, însă nu în acel avion.

— Ce înseamnă asta?

Roe trecu la următorul clip, care arăta înregistrările mai multor camere de supraveghere.

— După ce a trecut de punctul de control din aeroportul LAX, Tommy Wong s-a îndreptat către Admirals Club al American Airlines, unde a cumpărat un abonament de o zi, a stat pe-acolo mai puţin de o oră, iar apoi s-a îmbarcat în zborul către Omaha.

— Omaha? întrebă directorul Comitetului Şefilor de Stat-Major. De ce?

— Pentru ca bărbatul acesta, răspunse Roe, trecând la următorul clip, să poată zbura la Nashville cu biletul lui Wong.

Directorul CIA, McGee, se uită la secretarul pentru Securitatea Naţională.

— De câte ori am vorbit despre asta? Oricine poate face schimb de bilete de avion odată ce au trecut de punctul de control.

Secretarul pentru Securitatea Naţională nu avea chef să discute despre asta. Ştia că era o vulnerabilitate a sistemului. Mai ştia că cei de la companiile de zbor făcuseră scandal de fiecare dată când încercaseră să îi convingă să verifice actele înainte de îmbarcare.

— Adresează-te Congresului, Bob. Eu sunt de partea ta. Personal, puţin îmi pasă că se triplează timpul de îmbarcare.

McGee clătină din cap.

— Aşteaptă până când un fabricant de bombe îşi dă bagajul la cală, iar apoi îşi schimbă biletul de îmbarcare cu o persoană naivă care crede că primeşte câteva sute de parai doar ca să zboare la Miami.

Bomba trebuia să treacă de aparatele de scanare a bagajelor, însă ideea fusese înţeleasă. Sistemul de îmbarcare reprezenta o problemă. Secretarul pentru Securitatea Naţională încuviinţă din cap.

— Aceasta este înregistrarea cu pasagerii care au venit din L.A. Şi au luat zborul către Nashville, unde ar fi trebuit să se afle şi Wong. Bărbatul pe care îl vedeţi aici, spuse Roe, întrerupându-

şi prezentarea şi mărind imaginea, a intrat în Statele Unite azi din Shanghai şi ar fi trebuit să schimbe avionul în LAX pentru Omaha. Numele lui, cel puţin cel pe care îl avem noi, este Bao Deng. Chipurile, este un om de afaceri chinez cu o carte verde americană şi care deţine o parte dintr-o fabrică de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska.

— Există vreo legătură între Wong şi Deng? întrebă secretarul de Stat.

— Nici una, din câte ştim noi până acum.

— CIA-ul ştie ceva?

— Nimic, răspunse McGee. Însă nu este pentru prima oară când un stat-naţiune a apelat la o organizaţie criminală care să îl ajute în activităţile sale.

— Cine-i barosanul aici? Cine ar trebui să ne îngrijoreze mai mult? Un membru al triadei care cumpără telefoane pentru terorişti sau un om de afaceri chinez care schimbă biletul de avion cu el în aeroport?

— FBI-ul îi vrea pe amândoi, afirmă directorul Erickson. Şi ca să vă răspund la întrebare, nu aduci un individ cu avionul din China doar ca să fie pe post de momeală. Tommy Wong este un bătăuş de stradă fără tehnică. Dacă ar fi primit instructajul adecvat, nu ar fi fost surprins de camerele de supraveghere atunci când a cumpărat telefoanele acelea.

— O remarcă inteligentă, spuse secretarul de Stat.

— Avem vreo pistă care să ne indice unde se află cei doi acum? întrebă secretarul pentru Securitatea Internă.

Erickson îi făcu un semn din cap lui Roe, care îşi continuă prezentarea.

— Departamentele noastre, atât cel din Omaha, cât şi cel din Nashville au fost mobilizate, apelându-se la efectiv adiţional. Pentru moment, nu aveam decât înregistrarea surprinsă de sistemul de supraveghere cu circuit închis al aeroportului. Când au ajuns la destinaţie, ambii bărbaţi au luat autobuzul către hotel şi au dispărut.

— Cum adică, *au dispărut?* întrebă secretarul de Stat.

— Tommy Wong a luat autobuzul spre motelul Super 8, care se află la o distanţă de trei kilometri de aeroportul Eppley din Omaha. Motelul nu are camere de supraveghere externe. A coborât din autobuz, dar nu s-a cazat la motel. Agenţii FBI au vorbit cu managerul şi cu personalul motelului, le-a arătat o poză cu Wong, însă nu l-au recunoscut, în afară de şoferul autobuzului.

— Şi despre acest Bao Deng, ce ştim?

— Ştim ceva, dar nu prea mult. Conform înregistrării camerelor de supraveghere din aeroportul din Nashville, după ce a coborât din avion, Bao Deng s-a dus să-şi ia bagajul. Acolo, a cumpărat un bilet şi a luat un autobuz către hotelul Opryland, care se află la o depărtare de douăzeci de minute. La fel cum s-a întâmplat şi în cazul lui Tommy Wong şi Super 8 în Omaha, nici la Opryland nu există dovezi că Bao Deng s-ar fi cazat acolo. Gândindu-se că ar putea folosi o poreclă, agenţii le-au arătat managerului, recepţionerilor şi personalului o poză cu el. Singura persoană care l-a identificat pe Deng a fost şoferul autobuzului. A spus că habar nu are unde s-a dus Deng odată ce toţi pasagerii au coborât din autobuz.

Hotelul Opryland are însă camere de supraveghere cu circuit închis, iar conducerea acestuia i-a lăsat pe agenţii noştri să verifice înregistrările. Se poate vedea clar cum Deng coboară din autobuz şi intră în centrul comercial Opry Mills din apropiere. Este un adevărat coşmar să cauţi printre înregistrările camerelor de supraveghere dintr-un centru comercial. Opry Mills este unul dintre cele mai mari malluri din sud-estul Statelor Unite şi are peste o sută de magazine. A fost foarte aglomerat. Vorbim despre mii şi mii de oameni.

Deng apare în vreo două înregistrări, însă deoarece avea bagajul de mână cu el, credem că este posibil să se fi schimbat. Mallul este un amestec de magazine cu amănuntul şi en gros. Dacă Deng şi-a ascuns bagajul într-una dintre acele pungi de cumpărături supradimensionale, ar fi reuşit să iasă din magazin ca un cumpărător oarecare. Agenţii noştri verifică fiecare înregistrare, cadru cu cadru. Poate vom avea noroc, dar nu ne agăţăm de acest lucru.

— Ce ştim despre fabrica de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska în care a investit Deng? Verificăm şi acolo? întrebă secretarul pentru Securitatea Naţională.

— Da, domnule, răspunse Roe. Nu omitem nici o pistă. Am plasat agenţi în aeroporturile din Nashville şi din Omaha, în gări şi în staţiile de autobuz. Bao Deng şi Tommy Wong apar cu numele şi pozele pe listele negre ale companiilor aeriene cu menţiunea „să fie anunţat FBI-ul înainte de orice demers”. Sperăm să avem mai multe informaţii până la următoarea şedinţă.

Zicând acestea, agentul special Roe se aşează, iar preşedintele trecu pe la fiecare membru al echipei lui de securitate naţională

şi îi ceru raportul. Zece minute mai târziu, preşedintele suspendă şedinţa.

În timp ce ceilalţi participanţi ieşeau pe rând din încăpere, directorul Consiliului Naţional de Informaţii, Johnson, directorul CIA, McGee şi directorul FBI, Erickson, rămaseră la locurile lor alături de preşedinte. Când uşa cu închizătoare pneumatică se închise cu un clic, Harvath şi Bătrânul făcură un pas în faţă şi se aşezară la masă.

Preşedintele se uită la ei şi spuse:

— Mai avem câteva evenimente care nu au fost discutate în timpul şedinţei. Să începem cu ele.

CAPITOLUL 31

Directorul Consiliului Naţional de Informaţii, generalul George Johnson, întinse peste masă două rapoarte informative – unul lui Harvath, iar celălalt, Bătrânului.

— A cui a fost ideea asta cu Facebook? întrebă el.

Carlton arătă cu capul înspre Harvath şi răspunse:

— A lui. El merită toate laudele.

— O idee inteligentă. S-ar putea să fie breşa pe care o căutăm, zise Johnson. Conform informaţiilor pe care le deţine NSA, toţi cei şase studenţi la inginerie au conturi pe Facebook. Nici unul nu a făcut vreo postare în cont. Tăcere totală. Doar că… adăugă el, făcând o pauză şi uitându-se la Harvath.

— Îşi pornesc în continuare radiourile şi ascultă, continuă fraza Harvath, amintindu-şi discuţia pe care o avusese cu Bătrânul când îl rechemase în casă.

— Bingo!

— Vrei să explici? întrebă preşedintele.

Johnson îi dădu cuvântul lui Harvath, care preciză:

— Facebook în Orientul Mijlociu este o chestie extrem de importantă, domnule. Este greu să împiedici şase studenţi să nu mai posteze. Cu metoda corectă de recompensă şi sancţiune însă, i-ai putea convinge să nu mai posteze. Şi eu m-am întrebat dacă vor reuşi să se ţină departe de Facebook. Oare s-ar „furişa” doar ca să arunce o privire cu coada ochiului? Ar accesa contul doar ca să vadă ce mai făceau prietenii şi familiile rămase acasă?

— Şi-au făcut asta?

Directorul Consiliului Naţional de Informaţii dădu afirmativ din cap şi afişă pe ecrane o hartă a Statelor Unite.

— Unul dintre conturi a fost accesat de nenumărate ori din Seattle, un altul din Las Vegas, altul din Des Moines, unul din Dallas, unul din Baltimore şi, surpriză, unul din Nashville.

În timp ce enumera fiecare oraş, el apăsa o tastă de pe tastatură, care confirma localitatea şi făcea să apară poza studentului care corespundea oraşului.

Apoi Johnson mări imaginea cu oraşul Nashville şi indică de unde fusese accesat contul Facebook.

— Iată un exemplu referitor la cum accesează studenţii noştri

internetul din diferite locaţii care oferă Wi-Fi gratuit.

— Dacă ar fi oamenii mei, spuse Harvath, nu i-aş lăsa să conducă nici măcar maşina. Şansele ar fi mult prea mari să aibă astfel de-a face cu forţele de ordine. I-aş pune să se dea la fund într-un cartier sărăcăcios din fiecare oraş. Ca să ajungă în locurile cu Wi-Fi, trebuie fie să meargă pe jos, fie cu bicicleta, fie să ia mijloacele de transport în comun.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să începem să încercuim fiecare loc, să vedem unde se intersectează, iar apoi să restrângem cercul, răspunse directorul FBI, Erickson. Este o chestiune importantă.

Harvath îl privi din nou pe directorul Consiliului Naţional de Informaţii.

— Şi coordonatorul? Cine se ocupă de indivizii ăştia trebuie să ştie că au conturi Facebook. Sigur, le urmăreşte, ca să se asigure că nu sunt accesate şi că nu se fac postări.

— Acesta a fost mai greu de descoperit, însă NSA l-a găsit. Foloseşte şase conturi diferite – câte unul pentru pagina Facebook a fiecărui student.

— Unde este localizat?

— Utilizează diferite locaţii din Idaho care oferă Wi-Fi gratuit, în special la vreo două ore de mers cu maşina de Boise. Parcări pentru tiruri, cafenele, nu merge niciodată de două ori în acelaşi loc. Boise este interesant pentru că, la trei săptămâni după ce stagiul de la NASA a luat sfârşit, toţi cei şase studenţi la inginerie au folosit serviciul Wi-Fi din staţia de autobuz Greyhound din oraşul respectiv ca să-şi verifice conturile Facebook. Toţi şase şi toţi în aceeaşi zi.

— Ştim ce au făcut în Idaho? întrebă Carlton.

— Pun rămăşag salariul meu pe o lună că au făcut instructaj, spuse McGee. E o regiune destul de accidentată şi de rurală, îşi termină instructajul, coordonatorul lor îi lasă într-o staţie de autobuz, iar ei se grăbesc să acceseze internetul, ca să vadă ce s-a mai întâmplat acasă de când s-au conectat ultima oară.

Harvath consimţi.

— Avem nevoie de înregistrarea camerelor de supraveghere din staţia de autobuz, precum şi de cele făcute de camerele de monitorizare ale fiecărui bancomat şi ale traficului din zona respectivă. Plus, ne trebuie toate locaţiile unde credem că a fost coordonatorul lor.

— Ne ocupăm noi de asta, spuse Erickson.

— În afară de un posibil instructaj, mai cunoaştem şi alte

motive pentru care au ales Idaho? întrebă McGee.

— Nu suntem singuri, răspunse generalul Johnson. În urmă cu câţiva ani, o companie chineză voia să construiască un aşa-zis „oraş independent” la vreo optzeci de kilometri sud de Boise, dar nu s-a mai întâmplat nimic de atunci.

— Ce înseamnă „oraş independent”? întrebă preşedintele.

— Au aşa ceva în China. Le numesc „zone de tehnologie”. Totul este independent, inclusiv centralele electrice şi cazarea pentru muncitori. Nu au nevoie de prea multe lucruri din exterior. O companie deţinută de guvernul chinez denumită China Naţional Machinery Industry Corp. A început să facă lobby guvernatorului din Idaho în urmă cu câţiva ani, ca să obţină autorizaţia de a construi o „zonă de tehnologie” pe o suprafaţă de 12 140 de hectare, care să includă case, magazine şi industrie. Proiectul includea o fabrică de îngrăşăminte în valoare de două milioane de dolari, precum şi o uzină care să se ocupe cu producţia în masă de panouri solare, toate urmând să fie construite în partea de sud a aeroportului din Boise, acesta urmând să fie folosit pentru toate transporturile lor aeriene.

— S-a realizat ceva?

— Conform spuselor reprezentantului guvernatorului, totul a fost în fază preliminară. Delegaţia a mai amintit şi alte state, propunând şi acolo zone similare de tehnologie.

— Toate lângă aeroporturi importante? întrebă preşedintele.

Johnson încuviinţă din cap.

— Ştiind ce ştim acum, zise McGee, acestea ar putea funcţiona, de asemenea, ca avamposturi pentru trupele lor.

Preşedintele încuviinţă din cap şi se întoarse către directorul FBI.

— Să discutăm şi despre celălalt aspect care nu a fost inclus în subiectul şedinţei.

— Credem că ştim unde se află Bao Deng în Nashville, spuse Erickson.

— Unde? întrebă Harvath.

Făcând să apară pe ecran o imagine din satelit, el continuă:

— FedEx a livrat un pachet în această dimineaţă la Residence Inn by Marriot, în zona Cool Springs de lângă Nashville. Pe pachet scria: „A se păstra pentru musafirul hotelului, domnul Bao Deng”.

— Cum aţi aflat asta?

— NSA a făcut descoperirea.

Harvath nu se obosi să întrebe de ce scotocea NSA printre

facturile celor de la Fedex.

— De unde provenea pachetul?

— De la o cutie poştală nesupravegheată din San Francisco. Informaţiile pentru facturare provin de pe o carte de credit preplătită, preciză Erickson. Agenţii noştri fac cercetări în această privinţă.

— Ştim ce a conţinut pachetul?

— Nu. Doar că a fost o cutie standard care a cântărit mai puţin de două kilograme.

— Bao este cazat la hotel? întrebă Harvath.

Directorul FBI dădu afirmativ din cap.

— S-a cazat în dimineaţa asta.

— Aveţi oameni care îl supraveghează?

— Da. Nu credem că se află acolo acum, dar îl ţinem sub supraveghere.

— Retrageţi-vă oamenii, zise Harvath.

— Poftim?

— Retrageţi-vă oamenii. Cât mai departe cu putinţă.

— De ce? ripostă Erickson.

— Pentru că, dacă nu o veţi face, individul ăsta îi va *depista,* cu siguranţă.

— De unde ştii asta?

— Cu tot respectul, domnule director, de obicei, nu sunt trimis în partea cealaltă a lumii de guvernul meu ca să ajut pe cineva să taie un tort la o zi de naştere. Individul ăsta ştie după ce să se uite.

Directorul FBI îşi ridică mâna.

— Mai întâi de toate, presupui că este un profesionist.

— Nu presupun nimic, răspunse Harvath. Din ceea ce am văzut până acum, Deng *este* un profesionist. Întrebarea este: de ce se află aici? A căutat cineva să vadă când şi-a cumpărat biletul de avion?

Directorul scotoci printre notiţele lui şi găsi informaţia.

— În urmă cu două zile.

— În ultimul moment. La fel ca şi Tommy Wong, spuse Harvath. E un risc uriaş. Ei ştiu că noi verificăm achiziţiile de ultim moment. Ar fi avut nevoie de o poveste-paravan în cazul în care cei de la Imigrări l-ar fi luat la întrebări la LAX. Ar trebui să le spuneţi oamenilor dumneavoastră să verifice de mai multe ori poveştile pe care le aud la fabrica lui de procesare a cărnii de pasăre.

— Ce fel de poveşti?

— Un accident, o maşinărie stricată, un client care a renunţat la o înţelegere importantă. Chestii dintr-astea.

Directorul FBI îşi notă în carnet.

— De ce crezi că a riscat? întrebă preşedintele.

Harvath căzu o clipă pe gânduri.

— Totul ar trebui să fie pe pilot automat în acest moment. Nu îţi asumi nici un risc care ar putea duce la demascarea operaţiunii decât dacă ceva a mers extrem de prost. Cred că asta s-a întâmplat. Ceva nu a mers bine, iar chinezii au trimis un profesionist ca să repare lucrurile.

— Despre ce crezi că este vorba?

— Cred că celula din Nashville a fost, probabil, compromisă.

— *Compromisă?* Cum? întrebă McGee.

Harvath ridică din umeri.

— Cunoaşteţi jocul ăsta la fel de bine ca şi mine. Ar putea fi orice. Cuiva i s-a făcut frică? Poate membrii celulei sunt şantajaţi? Trebuie să scape de un cadavru? I-a lăsat baltă o piesă importantă a echipamentului? Orice-ar fi, nu este de bine pentru ei. Însă, dacă noi vom proceda cum trebuie, va fi de bine pentru noi.

În încăpere se aşternu tăcerea când directorul Consiliului Naţional de Informaţii, cel al CIA-ului şi cel al FBI-ului îşi întoarseră privirile către preşedinte.

Preşedintele se uită la Harvath.

— După părerea ta, ce ar trebui să facem ca să procedăm cum trebuie? întrebă el.

Harvath studie feţele celor aşezaţi în jurul mesei.

— Neoficial?

Preşedintele Porter încuviinţă din cap.

Uitându-se la Carlton, Harvath întrebă:

— Când aterizează Sloane şi Chase?

Bătrânul se uită la ceasul din camera pentru situaţii de urgenţă şi răspunse:

— Peste douăzeci de minute.

CAPITOLUL 32

Directorului FBI nu îi conveni nimic din ceea ce propusese Harvath. Planul lui era periculos, în afara legii şi al naibii de riscant. Se oferi să îi pună la dispoziţie toate resursele pe care le deţinea FBI-ul, însă Harvath *refuză.*

Din punctul de vedere al lui Harvath, nu numai că ştia duşmanul mai bine decât Erickson, dar cunoştea şi punctul vulnerabil din sistemul de aplicare a legii. Purta cel mai mare respect pentru FBI, în special pentru Echipa de Salvare a Ostaticilor, care era de prim rang, însă ştia ce se putea întâmpla dacă Erickson şi agenţii lui reuşeau să pună mâna pe Deng.

Vor amâna să îi citească drepturile în speranţa că Grupul Special de Interogare a Suspecţilor, sau GSI, va reuşi să scoată de la el informaţiile de care aveau nevoie. GSI fusese înfiinţat de administraţia anterioară pentru a-i interoga pe suspecţii de terorism imediat după arestare cu scopul de a obţine informaţii care i-ar putea ajuta să prevină un atac şi să-i găsească pe complici.

Echipele GSI erau formate din personal al FBI-ului, CIA-ului şi al Departamentului Apărării, precum şi din lingvişti, anchetatori profesionişti şi analişti ai terorismului. Cu toţii erau oameni pricepuţi şi experimentaţi, dar toţi se conformau unui anume set de reguli. Harvath nu se conforma deloc.

Dacă Deng era pe jumătate profesionistul care părea a fi, nici măcar cea mai bună echipă GSI nu va reuşi să scoată ceva de la el. Însă punea carul înaintea boilor. Înainte ca GSI să îl interogheze pe Deng, FBI-ul trebuia să-l prindă mai întâi.

Puteai fi cel mai bun hingher din istorie, asta nu avea nici o valoare în momentul în care trebuia să prinzi o panteră. Când acel moment sosea, voiai pe cineva care nu numai că ştia cum să dea de urma unei feline, dar care ştia şi cum să gândească la fel ca una – cineva care ştia ce să facă în cazul în care rolurile se inversau, iar pantera începea să te vâneze ea pe tine.

Şi mai important, voiai pe cineva care să înţeleagă regula numărul unu atunci când vânai un prădător – aceea că nu există reguli. Asta făcea din panteră o panteră şi de aceea preşedintele voia ca Harvath să meargă la Nashville.

Când ajunse la aeroportul Reagan Naţional, avionul în care se

aflau Sloane şi Chase fusese deja deviat de la Dulles şi aterizase. Se întâlniră la Signature Fligh Support, un centru de servicii, sau FBO după cum era cunoscut, în partea aviaţiei civile a aeroportului. Bob McGee aranjase ca Harvath şi echipa lui să folosească unul dintre avioanele de afaceri Citation Longitude ale Agenţiei.

În timp ce Sloane şi Chase făceau un duş în clădirea Signature, Harvath descărca portbagajul SUV-ului său. Pe lângă rucsacul cu echipamente şi cel cu haine pe care le ţinea tot timpul pregătite în maşină, el mai avea şi un Truck Vault.

Truck Vault era un „cufăr” prins de portbagaj cu piroane şi prevăzut cu două sertare care se puteau trage şi încuia, care transforma vehiculul într-o fabrică de armament pe roţi.

Sloane şi Chase se întorseseră acasă „curaţi”. Armele pe care le folosiseră în Karachi rămăseseră în Karachi. Dacă ar fi fost prinşi încercând să scoată arme din Pakistan, ar fi fost arestaţi, iar celor de la ÎŞI nu le-ar fi luat prea mult timp să facă legătura între ei şi moartea unuia dintre agenţii lor şi răpirea lui Ahmad Yaqub. Deoarece nu operaseră oficial şi cu aprobare, pe Sloane şi pe Chase i-ar fi aşteptat ani grei de închisoare. Îşi lăsaseră echipamentul unui agent CIA de încredere, care îl primi bucuros.

Harvath aşează un geamantan pe roţi Blackhawk deasupra cufărului şi începu să îl umple. Îşi puse înăuntru mitraliera Larue 14.5”, puşca PredatOBR şi arma tactică Remington 870 Express. Mai luă un pistol HK USP, calibru .45, un Glock 21, un Glock 17 şi un kit RONI care transforma pistolul Glock 17 într-o puşcă având o ţeavă scurtă.

Mai aruncă înăuntru un Taser X26P, un set de ochelari cu vedere nocturnă, lanterne, staţii emisie-recepţie, o cască de ureche, un cuţit pliabil Benchmade pentru Sloane şi unul pentru Chase, precum şi cătuşe din plastic, tocuri de armă, muniţie, kitul de curăţare Otis şi câteva reviste.

Cu rucsacul cu echipamentul pe un umăr şi rucsacul cu haine pe celălalt, el extinse mânerul geamantanului şi îl trase în urma sa în clădire.

Signature Flight Support era cunoscut pentru faptul că avea întotdeauna fructe, brioşe proaspete, fursecuri şi popcorn. Harvath luă un măr şi o sticlă cu apă.

Apucă să ia prima îmbucătură când îşi făcu apariţia Sloane Ashby. Purta blugi, adidaşi de alergare şi cămaşă Under Armour.

— Măr, ai? zise ea. Bănuiesc că tipii de vârsta ta trebuie să aibă grijă de siluetă.

— Du-te naibii, răspunse Harvath, zâmbindu-i cu gura plină de măr.

— Te-am prins. Ascultă, în legătură cu plângerea mea referitoare la condiţiile ostile de lucru? Ce-ai zice de marţi pentru o discuţie cu cei de la Resurse Umane?

Harvath îi arătă degetul mijlociu şi mai luă un măr.

— Allahu Snackbar, spuse Sloane, satirizând strigătul de luptă *terorist Allahu Akbar,* în timp ce privea cu interes tejgheaua plină cu delicatese.

Făcu o paradă înainte să aleagă cele mai mari prăjituri şi să îşi umple o pungă de popcorn. Harvath clătină din cap. Ashby făcea pe deşteaptă şi acesta era unul dintre multele lucruri care îi plăceau la ea. În ciuda diferenţei de vârstă, cei doi aveau multe în comun – aceeaşi lipsă de consideraţie sănătoasă pentru autoritate, aceeaşi determinare de a reuşi cu orice preţ şi acelaşi simţ al umorului inteligent. Semănau leit. Într-atât de mult, încât Carlton îl avertizase serios pe Harvath – *fără întâlniri amoroase.* Ultimul lucru pe care şi-l dorea Bătrânul era ca între ei să se înfiripeze o poveste de dragoste. Fusese extrem de explicit când spusese care vor fi repercusiunile în caz că se întâmpla una ca asta.

Chiar dacă Harvath credea că Sloane era „drăguţă” un cuvânt pe care el îl folosea mereu, deoarece ştia că ea îl ura şi că o irita – el menţinu relaţia lor platonică.

El îi admira aptitudinile şi o vedea ca pe un coleg de echipă; ca pe o persoană pe care o putea îndruma. De fapt, el credea că ea va sfârşi, probabil, prin a fi un spion mai bun decât el. Se născuse pentru această meserie şi totul legat de ea o făcea perfectă pentru aşa ceva. Bătrânul fusese întotdeauna un vânător bun de talente.

Chase Palmer era celălalt agent despre care Harvath credea că îl va întrece. Generalul George Johnson, directorul Consiliului Naţional de Informaţii, îl descoperise pe Chase în timp ce conducea Divizia de Informaţii a Armatei, cunoscută şi sub denumirea „Activitatea”.

Johnson avea o carieră bogată în operaţiuni clandestine. Văzuse oameni ridicându-se şi căzând, venind şi plecând, însă nu învăluie niciodată un soldat precum Chase. La Pentagon exista un rând de dulapuri închise pentru fişiere pline cu rapoarte despre activitatea lui în Unitate. Mai exista, de asemenea, o gaşcă de soldaţi de carieră, sau Chairborne Rangers cum i se spunea în mod derogator, care ura nu numai talentul lui Chase şi

ascensiunea lui fulminantă, ci şi inteligenţa lui peste medie.

Steaua lui norocoasă strălucea cu putere chiar în momentul în care intră în conflict cu un general-maior beat şi îl doborâse. Nu avea importanţă că generalul o căutase cu lumânarea, deoarece fusese excesiv de agresiv cu o femeie-soldat şi se comportase sub demnitatea unui ofiţer. Zvonul se răspândi repede. Chase îl făcuse de ruşine pe general-maior, iar acesta era hotărât să-l facă să plătească. Atunci intervenise generalul Johnson.

Johnson vorbi cu cei de la unitate, iar aceştia fuseseră de acord cu „custodia comună” a lui Chase. Acesta avea parte de ce era mai bun din ambele lumi şi îi convenea foarte mult acest aranjament. Însă, când credea că nu se putea mai bine de atât şi se pregătea să se reînroleze, apăruse Reed Carlton. Era greu să îl refuzi.

Înainte să-şi dea seama, Chase îşi vânduse casa din Fort Bragg, îşi cumpărase o maşină nouă şi achiziţionase un apartament în D.C. Carlton îl introducea într-o lume complet diferită de cea pe care o ştia şi îşi dădea deja seama că îl aşteptau multe lucruri nebănuite. Şi, având şi simţul umorului, se potrivi perfect.

Alăturându-i-se lui Harvath, Chase se uită la fursecurile lui Sloane şi spuse:

— O clipă pe buze, o viaţă pe şolduri.

Harvath chicoti când Sloane le arătă amândurora degetul din mijloc. În timpul acesta, copilotul intră în încăpere şi îi anunţă că avionul era pregătit.

CAPITOLUL 33

Zborul până la Nashville dura puţin peste o oră, iar FBI-ul le punea la dispoziţie o maşină care îi aştepta la aeroport. Harvath ceruse un model cu un portbagaj încăpător, precum şi frânghie, folii din plastic şi alte câteva lucruri despre care probabil că era mai bine ca directorul Erickson să nu afle. Harvath îl rugase să aranjeze o casă sigură, de preferat în mijlocul pustietăţii, cu multe hectare şi nici un vecin.

Îl văzuse când îşi notase totul şi era convins că odată ce aceste instrucţiuni vor fi transmise biroului local din Tennessee, Erickson va arde lista. Era un om cu bun-simţ, care juca după reguli. Felul în care Harvath îşi făcea treaba îl făcea, evident, să se simtă inconfortabil. Nu pentru că nu putea suporta violenţa, ci deoarece credea în puterea legii şi în conceptul că americanii ar trebui să se ridice la un nivel mai înalt decât inamicii lor.

Era o noţiune nobilă, una după care voia să trăiască şi Harvath. Problema era că noţiunea asta era una de care nici o naţiune nu îşi putea permite să se agaţe fără să aibă un plan de rezervă. Atunci când inamicii tăi reuşesc pentru că nu sunt constrânşi de reguli, la un moment dat trebuie fie să accepţi înfrângerea, fie să rupi în bucăţi regulamentul. Cât timp fusese în serviciile secrete, Harvath jucase după reguli. Preşedintele de pe vremea aceea glumise spunând că era ca şi când ai lega un pitbull în lesă, în curtea din spate. Oricât de feroce ar fi arătat şi oricât de tare ar fi lătrat, unii oameni nu s-ar fi lăsat intimidaţi.

Însă, dacă pe acelaşi pitbull îl eliberai din lesă, dinamica se schimba automat. Într-o bună zi, pitbullul ar putea muşca persoana greşită, dar dacă era dresat bine, nu mai trebuia să-ţi faci griji că *s-ar putea* întâmpla ceva. De fapt, poate reuşeai să dormi mai bine ştiind că el îşi face datoria. Aşa îl văzuse atunci pe Harvath preşedintele Jack Rutledge şi aşa îl vedea în acele zile preşedintele Paul Porter.

Ajunşi la bordul avionului, Harvath şi echipa lui îşi aranjară echipamentele, îşi aleseră locurile şi îşi legară centurile de siguranţă. Primiseră prioritate pentru decolare.

Odată ce avionul ajunse în aer, Harvath deschise compartimentul de bagaje presurizat din spatele toaletei şi îşi scoase geamantanul. Voia să cureţe şi să verifice armele în timp

ce discutau despre plan.

— Şi dacă nu este acolo? zise Sloane, desfăcând puşca Larue. Ce facem?

— Atunci vom intra, vom arunca o privire şi vom ieşi.

— Punem microfoane în cameră? întrebă Chase.

Harvath clătină din cap.

— Nu am aşa ceva. Biroul îl va trimite pe unul dintre cei mai buni oameni ai săi, dar va ajunge abia în seara asta, târziu.

— Ar fi bine să fie unul dintre cei mai buni! exclamă Sloane. Dacă nu face o treabă excelentă şi Deng află ceva, s-a zis. Ne-am ars.

— Sunt de acord. Tocmai de aceea aş prefera să îl urmărim şi să vedem unde ne duce.

— Înţeles, răspunse Chase în timp ce încerca să cureţe Remingtonul lui Harvath. Cât îl vom lăsa să umble de colo-colo înainte să punem mâna pe el?

Era o întrebare dificilă. Timpul era asemenea unei săbii cu două tăişuri. Cu cât îl urmăreau mai îndelung pe Deng, cu atât mai multe puteau afla despre el. Reversul – cu cât îl urmăreau mai îndelung, cu atât creşteau şansele de a-l pierde. Cel mai important factor însă era acela că fiecare minut care se scurgea şi nu îl interogau pe Deng era un minut pe care teroriştii îl câştigau pentru a porni atacul. De obicei, pe măsură ce timpul se scurgea, voiai să reglezi conturile cât mai repede cu putinţă. Faptul că rosteai „Ave Maria” înainte să acţionezi nu ţinea de profesionalism; era mai degrabă un gest disperat. Dar uneori, nu puteai să spui decât „Ave Maria”.

Harvath nu intenţiona să se ajungă aici.

— Îl vom supraveghea cât vom putea de mult. Vă voi anunţa când a sosit momentul să-l săltaţi.

Acest răspuns păru să-l mulţumească pe Chase, iar membrii echipei continuară să verifice echipamentul înainte să îl aşeze la loc în geamantan.

Deoarece, la întoarcere acasă, Sloane şi cu Chase nu fuseseră nevoiţi să zboare alături de un ambasador enervant, cei doi dormiseră mai bine decât Harvath. Erau uşor afectaţi de decalajul fusului orar, însă, în afara de asta, erau pregătiţi ca, odată ce aterizau, să intre în acţiune.

După ce rulă pe pistă, avionul se opri în zona aviaţiei civile din Aeroportul Internaţional Nashville şi lângă un Signature Flight Support FBO local. O gamă impresionantă de aparate de zbor ultramoderne era înşirată afară. Nashville nu reprezenta doar

casa muzicii country. Oraşul era înfloritor datorită tehnologiei de ultimă oră, a biotehnologiei, a serviciilor medicale, a publicităţii şi a tranzacţiilor financiare. Harvath cunoştea mai mulţi militari Tier 1, precum şi oameni din serviciile secrete care îşi cumpăraseră case şi teren în „Statul de voluntari”.

La recepţia clădirii Signature îi aştepta un plic pe care stătea scris unul dintre pseudonimele lui Harvath. Când îl deschise, el găsi un set de chei pentru un Ford Taurus sedan albastru, care era parcat afară.

Echipa ieşi din clădire, iar Harvath deschise uşa portbagajului. Înăuntru se aflau toate lucrurile pe care le ceruse. Îşi scoase telefonul mobil şi îi trimise un mesaj Bătrânului, spunându-i că aterizaseră şi că totul era în regulă.

Apoi îl sună pe agentul FBI a cărui carte de vizită fusese lăsată în plic. Agentul special Dennis Urda fusese desemnat să fie legătura locală a echipei.

Deşi FBI-ul avea biroul principal din Tennessee în Memphis, acesta dispunea şi de birouri-satelit, numite şi „agenţii-rezident”, în alte oraşe, cum ar fi: Clarksville, Cookeville, Columbia şi Nashville.

Urda era agentul secund al biroului din Nashville şi răspunse la telefon după ce acesta sunase de două ori.

— Agentul special Urda, rosti el cu un uşor accent newyorkez.

— Agent Urda, Scot Harvath la telefon.

— Ai găsit maşina?

— Da. Tocmai am sosit la aeroport. Mulţumesc. Îmi poţi da un raport privind situaţia?

Residence Inn by Marriott din Cool Springs se afla într-un parc de afaceri cu folosinţă mixtă. Pe lângă clădiri de birouri înalte, mai erau şi clădiri cu un etaj care găzduiau magazine, precum şi baruri, restaurante şi studiouri unde se practica yoga.

Atunci când Harvath insistase ca FBI-ul să-şi retragă echipele de supraveghere, el fusese de acord ca ele să se instaleze sub acoperire într-una dintre clădirile de birouri, însă nu voia ca ele să îşi facă apariţia în parcare sau în hotel. Mai insistase ca nici unul dintre agenţi să nu se deplaseze prin zonă pe jos. Operatorii experimentaţi miroseau forţele de ordine de la o poştă. Din nefericire, această retragere limita ceea ce vedea FBI-ul, în special pe timpul nopţii.

— Nimic deosebit în afară de ceea ce considerăm noi a fi o activitate normală într-un hotel, spuse Urda. Omul nostru nu este nicăieri.

— Dar camera lui?

— Televizorul este pornit, semnul „Nu deranjaţi” atârnă încă de clanţă, iar draperiile sunt trase.

— În regulă, zise Harvath. Ai numărul meu de telefon. Sună-mă dacă apare vreo schimbare. Ne îndreptăm înspre tine chiar acum.

Urda fu de acord să îl sune pe Harvath dacă intervenea ceva, apoi închise.

Întorcându-se către Sloane şi către Chase, Harvath îi anunţă:

— Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să-l prindem pe individul ăsta în viaţă. S-a înţeles?

Cei doi operatori încuviinţară din cap, iar Harvath le făcu semn să urce în maşină. În tot acest timp, un sentiment prevestitor puse stăpânire pe el. În sinea lui, spera că făcuseră alegerea corectă de a veni la Nashville.

CAPITOLUL 34

COREEA DE NORD

Jimi Fordyce îl privi drept în ochi pe Billy Tang şi spuse:

— Ai înnebunit? Nu, *în nici un caz,* nu. N-am să permit una ca asta.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu-ţi cer permisiunea?

— O să ne omori pe toţi, afirmă Johnson.

Fordyce îşi ridică mâna ca să îl calmeze pe colegul lui, însă îşi concentră atenţia asupra lui Tang.

— Nu-ţi voi permite să pui în pericol misiunea, Billy. Răspunsul este *nu.*

— Şi dacă sora lui ştie ceva? zise Tang.

— Şi dacă nu ştie?

— Atunci, vom şti sigur. Nu este mai bine decât să ne întrebăm „cum ar fi fost dacă”?

— Cel mai bine este să ne ducem misiunea la bun sfârşit, punct.

Tang se uită la el.

— Misiunea noastră este să obţinem cât mai multe informaţii. Acest lucru *este* posibil.

— Nu, spuse Johnson. E o nebunie.

Fordyce îi făcu din nou semn cu mâna să tacă.

— Dacă vei cobori acolo şi vei fi prins, o să aducem armata pe capul nostru. Nu permit una ca asta.

— Cuvântul-cheie este *dacă* voi fi prins. Nu o să mă prindă. Ştii de câte ori am reuşit să intru şi să ies pe furiş din RPDC?

— Nu ştiu dacă eşti curajos sau doar nebun, dar aici este vorba despre garduri, paznici înarmaţi şi prizonieri cărora li se cere să „ciripească”. Ştii foarte bine că, dacă vor vedea o faţă necunoscută, îl vor găsi pe cel mai apropiat paznic şi vor da semnalul de alarmă în speranţa că vor primi o porţie suplimentară de supă de varză.

Tang clătină din cap.

— Este un lagăr de muncă. Oamenii ăştia sunt spetiţi. Crezi că stau treji toată noaptea şi se joacă Mah-Jongg? Când mă voi furişa eu înăuntru, vor dormi cu toţii.

— Cu excepţia paznicilor, replică Fordyce.

— Ai văzut harta pe care a desenat-o Jin-Sang. Porţiunea din gard prin care se furişează el se află la mai puţin de o sută de metri de infirmerie. Spune că paznicii nu patrulează în zona aceea atât de des.

— Şi „cecul este la poştă” şi „Te voi respecta şi dimineaţa”, pufni Johnson.

Tang îl ignoră.

— Dacă se îngroaşă treaba, mă voi retrage. Crede-mă, nu am nici cea mai mică dorinţă să îmi petrec restul vieţii într-un loc ca ăsta.

— Nu, repetă Fordyce.

— La naiba, Jimi! Fata aia ar putea deţine indiciul care să lămurească toată treaba. Când condiţiile de la faţa locului se schimbă, parametrii operaţiunii trebuie schimbaţi şi ei.

— Venim, obţinem tot ce putem şi plecăm. Ăştia sunt parametrii noştri. Nu s-a schimbat nimic.

— Dacă m-aş ridica în clipa asta în picioare, zise Tang şi aş cobori în vale, ce ai face? M-ai împuşca?

— Eu, nu, răspunse Fordyce, Tuck, da.

Luându-şi privirea de la luneta puştii, Tucker zâmbi.

— Apoi am să te împuşc şi eu, spuse Johnson. Doar că să fiu sigur.

— Prostii! Eu cred că nu mă veţi împuşca nici unul dintre voi doi.

Johnson îşi propti arma de umăr.

— Haide să vedem. Fă paşi.

— Nimeni nu face paşi şi nimeni nu trage, ordonă Fordyce. Conform planului, la 21.00, ne adunăm şi ne retragem dincolo de coama muntelui. Coborâm pe partea cealaltă, ne întâlnim cu şoferul şi ne întoarcem pe coastă.

Tang se uită la Jin-Sang.

— Şi cu el ce facem?

— O să-i mai dăm încă o dată de mâncare înainte să plecăm, plus nişte analgezice, apoi îi punem căluş la gură şi îl legăm. Am o oglindă cu semnalizare în rucsac. O legăm de el cu bandă adezivă. Până când valea va îi inundată de lumina soarelui, noi vom fi plecat de mult.

— O să stoarcă şi ultima informaţie de la el.

— Tocmai de aceea îi vom pune câteva întrebări despre regiunea care se află la nord-vest de aici şi dacă există vreo cale ferată. Ca să îi facem să creadă că ne-am îndreptat într-acolo.

— Nu crezi că vor întări paza de coastă şi vor trimite

elicoptere? întrebă Tang. Vor căuta şi în nord-vest, desigur, dar vor scotoci în toate direcţiile, de asemenea. E ca şi cum ai stârni un cuib de viespi.

— Şi ce ar trebui să facem? întrebă Johnson. Îl ştim pe puştiul ăsta. Îi cunoaştem toată povestea de viaţă. Acum vrei să-l omori?

— Nu, nu vreau să-l omor, răspunse Tang. Îl putem lua cu noi.

— Ai înnebunit de-a binelea.

— De ce? Dacă ajungem la locul de întâlnire şi îl urcăm în camion, Hyun Su îl poate duce în Coreea de Sud. Acolo există nişte organizaţii speciale care îl pot prelua.

Fordyce clătină din cap.

— Acum vrei să te furişezi într-o tabără de muncă din RPDC, acum vrei să treci muntele cu un puşti cu fractură dublă în cârcă.

— Greşit. Vreau ca *voi* să-l treceţi în cârcă muntele, zise Tang. Eu vreau să vorbesc cu sora lui.

— Tuck ar fi trebuit să te împuşte aseară când a avut ocazia, spuse Johnson.

— Ajunge! ordonă Fordyce, apoi, uitându-se la Tang, spuse: Billy, nu luăm copilul cu noi, iar tu nu o să vorbeşti cu sora lui. Ţi-o spun cât se poate de direct. Adună-ţi lucrurile. Este un ordin.

— Nu-l putem lăsa aici, zise Tang.

— S-o crezi tu.

— Jimi, o să-l tortureze şi ar putea chiar să decidă să-l dea ca exemplu pentru că s-a furişat afară din lagăr. L-ar putea executa.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se furişeze afară.

— Uită-te la el, insistă Tang. E doar un nenorocit de copil şi e mort de foame. Tu ce-ai face?

— Nu e lupta mea, răspunse Fordyce.

— Nu e lupta ta? Sunteţi soldaţi SEAL, pentru numele lui Dumnezeu. Eşti un om bun. Toţi trei sunteţi. *Ştiu* asta. Şi mai ştiu că suntem diferiţi de nord-coreeni. Viaţa are valoare pentru noi. Libertatea are valoare pentru noi. Îl putem salva pe băiatul ăsta. *Trebuie* să-l salvăm. În ceea ce o priveşte pe sora lui, dacă ea deţine chiar şi o informaţie care ne-ar putea ajuta să ne apărăm ţara, sunt dispus să fac orice ca să o obţin.

Fordyce vru să-l întrerupă, însă Tang îi făcu semn să-l lase să termine. Fordyce îl lăsă să vorbească.

— Am suficiente variante de diversiune, poveşti-paravan şi planuri de inducere în eroare, încât *dacă* voi fi prins, e un mare *dacă,* i-aş putea face pe nord-coreeni să se învârtă în jurul cozii luni la rând. Până când îşi vor da ei seama că sunt american şi nu

sud-coreean, voi veţi fi plecat de mult, spuse Tang. N-aş compromite această misiune.

— La început, nu, răspunse Fordyce. Dar te vor tortura şi, în cele din urmă, le vei spune tot.

— Fireşte. Nimeni nu rezistă la nesfârşit.

Locotenentul Jimi Fordyce îi privi îndelung şi insistent pe cei doi soldaţi SEAL, dar nu era nevoie să îi întrebe pe Johnson şi pe Tucker ce credeau. Erau fraţii lui. Le putea citi gândurile.

Privindu-l din nou pe Tang, el spuse:

— Ar fi bine să nu mă faci să regret. În regulă, haide să facem un plan cum vom proceda.

CAPITOLUL 35

BEIJING, CHINA

Colonelul Shi citi raportul de pe ecranul lui. Nu era prea încântat de ceea ce descoperise Cheng în Nashville.

Ren Fio îl abordase personal pe fiecare somalez pentru această operaţiune. Ar fi trebuit să poată anticipa că Wazir Ibrahim le va crea probleme. Cheng procedase bine lichidându-l. Ibrahim era un dezastru gata să se producă. Pe de altă parte, Mirsab, studentul la inginerie cu care îl asociase, reprezenta o altă problemă.

Una dintre cele mai mari dificultăţi când aveai de-a face cu persoane educate era aceea că ele făceau supoziţii educate. Bănuiseră că studenţii la inginerie vor pune întrebări, iar Ho, pozând ca şi coordonatorul lor, „Henry Lee”, fusese instruit ce să le răspundă.

Echipamentele pe care urmau să le asambleze fuseseră introduse pe ascuns în Statele Unite pe bucăţi. În timpul instructajului, aceştia primiseră o schemă de conexiuni, câteva componente inofensive şi o baterie. Nu exista nici cea mai mică şansă ca ei să îşi poată da seama ce li se cerea să construiască. Atunci când studenţii întrebaseră despre ce era vorba, Ho avusese răspunsul pregătit.

Deoarece totul era secret, studenţii presupuseră, cum era şi firesc, că erau implicaţi în ceva ilegal. Cu toţii proveneau din familii nevoiaşe, iar banii care erau trimişi acasă erau mai mulţi decât ar fi putut câştiga ei într-o viaţă. Acesta ar fi trebuit să fie un motiv suficient de bun ca să nu mai pună întrebări, însă cel de-al Doilea Departament dorise ca inginerilor să li se spună cum să gândească, decât să-şi dea seama singuri ce se întâmpla.

Ho îi informase că ei vor crea un „Internet temporar” care va funcţiona ca o reţea de turnuri de telecomunicaţie naţională. Cu ajutorul acestuia, urmau să fie efectuate mai multe incursiuni în sistemul computerizat al multinaţionalelor care nu puteau fi depistate. Faptul că ţintele le reprezentau corporaţiile şi că produsul care trebuia furat erau datele, plus faptul că reţeaua nu putea fi detectată îi mulţumise pe studenţi. Pe toţi, cu excepţia unuia singur.

Când sosi timpul să exerseze lansarea atacului, Ho aduse nişte canistre pentru dispozitive şi insistă asupra detaliului că era important ca ei să lanseze atacul în acelaşi timp. Dacă n-o făceau, el îi avertiză că reţeaua nu va funcţiona la capacitatea maximă, iar planul avea să eşueze. Acesta fusese motivaţi pentru care studenţii primiseră câte un partener. Somalezii erau acolo nu numai ca să dea o mână de ajutor la transportarea şi la asamblarea echipamentului, ci şi ca să rezolve problemele care ar fi putut apărea pe parcurs sau în timpul lansării atacului.

Odată sarcina îndeplinită, ei urmau să-l întâlnească pe Ho în Boise, să-şi primească restul de plată, precum şi rutele de întoarcere acasă.

Era o explicaţie bună şi plauzibilă, însă, cumva, studentul lor din Nashville, Mirsab, reuşise să descopere adevăratul scop pentru care era destinat dispozitivul. Ceea ce Shi considerase a fi o supoziţie educată ar fi putut fi exact acest lucru, sau ar fi putut fi doar un noroc chior. Oricare ar fi fost răspunsul, colonelul voia să afle cum ajunsese Mirsab la această concluzie şi, mai important, dacă o împărtăşise cuiva. Era suficient de grav că i-o dezvăluise lui Wazir Ibrahim, dar dacă fusese suficient de prost, încât să o divulge şi celorlalţi studenţi sau, Doamne fereşte, cuiva din afara operaţiunii, trebuiau luate măsuri drastice.

Având în vedere gravitatea raportului lui Cheng, Shi trebuia să ia nişte decizii dificile.

În timp ce accesa o mulţime de hărţi ale Statelor Unite, precum şi prognozele meteorologice cele mai recente, el transmise un mesaj cu instrucţiuni unităţii „hackerilor” din cadrul Armatei de Eliberare a Poporului din Shanghai. Aceştia stăteau mereu pe poziţie, iar el voia să se asigure că primeau ultimele informaţii, precum şi instrucţiunile lui exacte. Era important ca fiecare persoană implicată să fie pe aceeaşi lungime de undă.

Cea mai importantă întrebare care nu îi dădea pace lui Shi era: „Putea fi îndreptată situaţia din Nashville?” Ceea ce puneau ei la cale nu mai fusese realizat până atunci. La fel ca şi miticul „Dragon de Zăpadă”, atacul era menit să afecteze întreg teritoriul Statelor Unite, de la un capăt la celălalt. Eforturile fiecărei celule erau destinate să se suprapună, iar ei îşi făcuseră planuri de urgenţă care să justifice pierderea unei jumătăţi din aceste celule, dar nimeni nu ştia sigur cât de reuşit va fi atacul în cazul în care una dintre celule era scoasă din luptă. Dacă dragonul era incomplet, oare flacăra lui va fi la fel de pârjolitoare?

Nu aveau, desigur, cum să afle cu certitudine. Se găseau pe un tărâm ipotetic. Formulele, diagramele, graficele şi supoziţiile nu mai aveau nici o utilitate în acel moment. Timpul lor expirase. Shi luase o decizie, iar Tai Cheng primise ordine. În acel moment, colonelul Jiang Shi nu mai putea face nimic decât să aştepte. Totul se afla în mâinile lui Cheng.

CAPITOLUL 36

NASHVILLE, TENNESSEE

Cheng stătea afară şi privea. Habar nu avea cu cine fraterniza Mirsab în apartamentul lui. Studentului i se ordonase să stea retras şi să-şi vadă de treaba lui. Din câte se părea însă, ignorase aceste ordine. Fapt ce îl făcu pe Cheng să se întrebe ce alte ordine alesese acesta să nu respecte. Cheng nu avea de ales decât să aştepte până când musafirul lui Mirsab va fi plecat.

Când grupul format din patru bărbaţi ieşi din casă o oră mai târziu, Cheng rămase pe loc până când aceştia se urcară în maşină şi plecară. Apoi el coborî din vehicul şi intră în clădire.

Pe coridor se simţea un miros greu de mucegai, iar covorul era pătat. Se apropie de apartamentul lui Mirsab şi bătu la uşă.

Crezând că unul dintre musafiri îşi uitase ceva, bărbatul deschise uşa cu un zâmbet şi zise ceva în arabă. Abia după aceea îl văzu pe Cheng.

— Vă pot ajuta? întrebă el, schimbând în engleză.

— M-a trimis Henry Lee, răspunse Cheng.

Într-o fracţiune de secundă, expresia veselă de pe faţa lui Mirsab se transformă în îngrijorare. El se dădu încet în spate şi spuse:

— Intraţi.

Odată ajuns înăuntru, Cheng mătură încăperea cu privirea. Era aranjată simplu şi mobila părea să fie acolo de câteva decenii.

Locuinţa lui Mirsab era curată. Nu existau vase murdare în chiuvetă sau pe blatul din bucătăria mică, deschisă. Nu mirosea a gunoi sau a mâncare stricată. De fapt, mirosea mult mai bine decât pe hol.

În ceea ce privea obiectele personale, Cheng nu observă prea multe. Pe măsuţă erau câteva reviste în arabă, împreună cu un laptop şi un Coran. Un covoraş de rugăciune fusese strâns şi aşezat într-un colţ al camerei de zi.

— Cine erau bărbaţii aceia? întrebă Cheng.

— Care bărbaţi?

— Bărbaţii care tocmai au plecat. Cei despre care ai crezut că s-au întors când ai răspuns la uşă în arabă.

Mirsab îşi coborî privirea.

— I-am cunoscut la moschee. Fac parte din grupul lor de rugăciune.

Cheng pocni din degete ca să îl facă pe student să îl privească în ochi.

— Nu eşti plătit ca să mergi la moschee şi nu există decât un singur grup din care ai voie să faci parte. Grupul nostru. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Stai jos, zise Cheng, arătând către măsuţa mică de sufragerie.

După ce Mirsab se aşeză, Deng luă loc pe scaunul din faţa lui şi îşi puse servieta pe masă.

— De ce v-a trimis domnul Lee? A sosit momentul? întrebă studentul.

— În curând, îl asigură Cheng. Între timp, am venit să te verific.

Cheng se pricepea foarte bine să citească oamenii. Era ceea ce îl făcuse să devină un agent secret de succes. Reuşise deja să distingă anumite lucruri la Mirsab. Adoptând o postură relaxată şi un ton calm şi regulat, el întrebă:

— Cum te simţi?

— Mă simt singur, recunoscu imediat studentul.

— *Singur?*

— Da, răspunse Mirsab. Nu am mai stat niciodată atât de mult departe de familia mea.

— Ai încercat să iei legătura cu ei?

El clătină din cap.

— Nu. Este interzis.

La fel şi fraternizarea cu alţii, însă Cheng lăsă deoparte această remarcă.

— Ştiu că este greu, dar îi vei revedea în curând, iar ei vor fi mândri de tine. Banii le sunt deja de mare folos şi îi vor ajuta în continuare atât timp cât îţi vei păstra angajamentul.

— Da, domnule. Am înţeles.

— Prea bine. Şi-acum, să vorbim despre bărbaţii pe care i-am văzut ieşind de la tine. De când îi cunoşti?

— Nu de mult timp. De vreo două săptămâni, răspunse Mirsab.

— De ce te-ai dus la moschee?

— Ca să mă rog.

— Nu te poţi ruga aici? îl chestionă Cheng.

— Mă simt singur. Am vrut să mă rog împreună cu alţi oameni.

— Eşti plătit ca să te rogi împreună cu alţi oameni?

— Nu, domnule, răspunse inginerul.

Cheng schiţă un zâmbet.

— Mirsab, trebuie să te gândeşti la familia ta. Eşti plătit bine. Ai mâncare în bucătărie?

— Da, domnule.

— Toaleta funcţionează? Ai apă ca să te speli?

— Da, domnule.

— Funcţionează aerul condiţionat? Ai acoperiş deasupra capului?

Studentul îşi coborî din nou privirea.

— Da, domnule.

— Uită-te la mine, Mirsab, zise Cheng şi aşteptă până când tânărul se uită la el, apoi continuă: Eşti liber să mergi în parc, să vizionezi un film la cinematograf. Poţi asculta muzică. Să te uiţi la televizor. Să citeşti din *Coran.* Poţi, de asemenea, să îţi foloseşti computerul atâta vreme cât respecţi regulile. Nu te-am împovărat nejustificat, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— De fapt, cred că am fost destul de buni cu tine. Nu-i aşa?

— Da, domnule.

Cheng îl privi cu atenţie.

— Ce ştiu despre tine aceşti bărbaţi de la moschee?

Mirsab ridică din umeri. Era un tânăr scund, de doar 1,65 cm şi durduliu. Când ridica din umeri, pielea i se încreţea ca la un câine Shar-Pei. Obiceiul lui de a-şi coborî privirea nu făcea decât să semene şi mai mult cu un căţel vinovat.

— Nu sunt supărat, precizăCheng. Dar trebuie să ştiu. Ce le-ai zis?

— Le-am spus că sunt student la inginerie.

Cheng se încordă în interiorul lui, însă nu lăsă să i se observe îngrijorarea. Îşi păstră aceeaşi înfăţişare calmă şi aşteptă. O altă calitate a unui agent secret eficient era aceea de a se simţi confortabil în momentele de tăcere.

— Le-am mai spus că aştept să mă transfer la Colegiul Comunitar din Nashville, dar că lucrul ăsta nu se va întâmpla decât în semestrul următor. Le-am spus că momentan urmez cursuri online.

„E o minciună bună, se gândi Cheng. Plauzibilă.” Mirsab nu exagerase pretinzând că urma cursurile unei şcoli precum Vanderbilt şi partea cu urmarea cursurilor online ar putea explica de ce îşi petrecea atât de mult timp în apartament. Deşi era o poveste-paravan credibilă, nu ar fi trebuit să se afle niciodată în

situaţia în care să fie nevoit să o spună.

Sentimentul lui de singurătate era îngrijorător. Era prea neajutorat. Cu toate nebuniile pe care le oferea America, faptul că Mirsab nu putea suporta să fie de unul singur dezvăluia probleme mult mai serioase. Dar Cheng nu avea nici timpul necesar, nici dorinţa de a le discuta.

— Ce altceva le-ai mai zis acestor bărbaţi? întrebă Cheng.

— Nimic, jur.

— Le-ai dezvăluit de unde eşti?

— Nu, răspunse Mirsab, înainte să îşi schimbe răspunsul. Adică, da.

— Care este?

— Ei ştiu că sunt din Emirate, dar am minţit în legătură cu satul.

Nemulţumirea lui Cheng creştea.

— Altceva?

— Nimic, jur.

Era a doua oară când repeta răspunsul, totuşi Cheng nu îl credea. Bărbatul era veriga slabă. Deşi nu credea că Mirsab lăsase să-i scape totul, era suficient cât spusese. Dacă unul dintre bărbaţii din grupul de rugăciune fusese un informator FBI sau şi mai grav, vreun agent FBI, nu avea de unde să ştie cât rău provocase. Era suficient ca Mirsab să nu îşi mai amintească una dintre minciunile spuse sau să se angajeze într-o conversaţie pe care nu o prevăzuse. Cheng nu putea decât să spere că ceilalţi membri ai celulei nu erau la fel de disfuncţionali.

Mirsab, vreau să vorbesc cu tine despre proiect, rupse tăcerea Cheng. Nu folosiseră termenul „operaţiune” în prezenţa membrilor celulei, deoarece suna prea milităresc, prea terorist. Dacă vreunul dintre ei ajungea să fie vreodată interogat de către autorităţi, cel de-al Doilea Departament voia ca întreaga afacere să pară o acţiune criminală. Înţelegi ce încercăm noi să facem?

Încă o dată, Mirsab îşi plecă ochii în pământ.

— Da.

— Uită-te la mine, zise Cheng. Despre ce crezi tu că este proiectul?

— Nu cred nimic. Nu vreau decât să se termine ca să pot pleca mai repede acasă.

— Mirsab, înainte să vin la tine, i-am făcut o vizită lui Wazir Ibrahim. Îţi mai aminteşti ce i-ai spus lui Wazir că s-ar afla în canistre?

Studentul încuviinţă din cap.

— V-am explicat în ce constă proiectul, de ce ai crede altceva? întrebă Cheng.

— Deoarece canistrele cu care ne-am antrenat erau prea grele.

Agentul secret zâmbi.

— Le-ai spus asta şi celorlalţi?

Mirsab clătină din cap.

— Bine, zise Cheng.

Scoţându-şi din servietă pistolul MP cu amortizor, el îl împuşcă pe studentul arab în frunte.

CAPITOLUL 37

De obicei, când venea vorba despre supraveghere, nu aveai altă opţiune decât să încerci să profiţi de şansa care ţi se oferea. În cazul de faţă însă, ei avuseseră norocul să prindă o pistă imediat.

Scopul principal al lui Harvath fusese acela de a izola camera lui Bao Deng. Nu voia nici un oaspete al hotelului deasupra, dedesubt sau de o parte şi de alta. Din fericire, doar camerele de deasupra şi de dedesubt erau ocupate. Făcându-le o ofertă mult mai bună oaspeţilor, directoarea îi mută într-o altă aripă a hotelului. Apoi ea blocă în computer camerele alăturate celei a lui Deng astfel încât acestea să rămână goale.

Camera de vizavi era goală. Pe aceea o voia Harvath. Când el şi cu Sloane intrară în foaier cu bagajele, ea îi întâmpină la recepţie şi îi cază. În ciuda dramei fugitive care se desfăşura în hotelul ei, femeia îşi păstră calmul şi atitudinea profesionistă.

Ea îi dădu cartela de acces în camera lor lui Sloane, iar lui Harvath îi întinse un plic în care se afla o altă cartelă care deschidea uşa camerelor, precum şi orice uşă care funcţiona pe bază de cartelă de pe proprietate.

Harvath îi mulţumi, iar el şi Sloane se îndreptară către lift. În timpul acesta, Chase intră în hotel şi se apropie de recepţie. Directoarea îl întâmpină acolo şi îl conduse în biroul ei, unde el putea urmări înregistrările camerelor de supraveghere cu circuit închis. Având în vedere dimensiunea clădirii, ar fi putut instala mai multe camere, dar şi numărul limitat de camere de supraveghere de care dispuneau era mai bine decât nimic.

Harvath şi cu Sloane coborâră din lift la etajul al treilea şi urmăriră indicatoarele până la camera lor. Părură că nu acordă atenţie uşii lui Deng, cu toate că zăboviră suficient de mult ca Harvath să asculte în timp ce Sloane se prefăcea că îşi căuta cheia de la cameră. Nu auzea decât televizorul. Semnul „Nu deranjaţi” atârna de clanţă. Nu avea de unde să ştie dacă Deng se afla înăuntru. Aceasta era prima problemă de care Harvath plănuia să se ocupe.

Când Sloane scoase, în cele din urmă, cheia şi deschise uşa, Harvath o urmă înăuntru.

O avertiză în tăcere să nu aprindă lumina. Sloane înţelese. Vor

supraveghea uşa lui Deng prin vizor. Dacă aprindeau lumina în cameră şi unul dintre ei se ducea să se uite pe vizor, s-ar fi putut da de gol.

Aşezându-şi bagajul pe jos, Sloane se duse în bucătărie şi aprinse lumina slabă de sub cuptorul cu microunde aflat deasupra aragazului. Apoi intră în dormitoare şi aprinse lumina din fiecare baie. Aveau, astfel, suficientă lumină ca să vadă, dar nu suficientă ca să indice că unul dintre ei stătea la uşă.

Harvath îşi desfăcu bagajul şi îi întinse lui Sloane o staţie radio şi o cască. După ce îşi puse echipamentul în funcţionare, el intră într-una dintre băi şi îl apelă pe Chase, care se afla jos, în biroul directoarei.

— Totul e în regulă aici, răspunse acesta.

Harvath îi spuse să rămână în alertă şi să îşi ascundă staţia radio în buzunar. Întorcându-se în camera de zi, el îşi comută telefonul pe vibraţii, îşi pregăti arma Larue şi o propti lângă uşă. Sloane îşi armă pistolul Glock, apoi intră în dormitor şi încarcă puşca. Era un sunet uşor de recunoscut. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era îşi facă simţită prezenţa cu un *clic-clac* puternic.

Agenţii FBI supravegheau hotelul de doar câteva ore. Înainte ca Harvath să le ceară retragerea, aceştia îi făcuseră o vizită directoarei şi verificaseră toate înregistrările camerelor de supraveghere. Îl văzuseră pe Bao Deng când se cazase şi când urcase în lift către camera lui, însă nu mai fusese surprins de camerele de supraveghere după aceea. Din câte ştiau ei, acesta se afla încă în cameră. Dacă era aşa, atunci „Ce aştepta? Pe cine aştepta?” Iată întrebările pe care şi le puneau cu toţii.

Lista cu răspunsuri posibile era interminabilă – aştepta să ia cineva legătura cu el, avea o întâlnire care urma să aibă loc cu mult după miezul nopţii, se afla aici ca să se asigure că celula din Nashville îşi îndeplinea sarcina. Existau nenumărate motive pe care un agent secret le putea enumera într-o cameră de hotel. Mai exista o posibilitate – şi anume, ca Deng să nu fie în cameră. Ar fi putut folosi hotelul doar ca să primească pachetul Fedex şi, odată ce îl ridicase, să fi plecat pe ascuns. Era primul lucru pe care Harvath dorea să îl confirme.

După ce porni televizorul, o trimise pe Sloane să se uite pe vizor, sună la recepţie şi ceru cu directoarea. Când ea îi răspunse, el îi spuse că erau pregătiţi, apoi îi explică ce trebuia ea să facă.

Personalul angajat pentru curăţenie îşi încheiase deja programul pe seara respectivă. În afară de asta, hotelul avea o

politică strictă de a respecta semnul „Nu deranjaţi”. Dacă Deng mai stătuse şi înainte la acest hotel, cunoştea, probabil, aceste două aspecte. Dacă ar fi fost trimisă o menajeră ca să îi aranjeze camera, l-ar fi făcut să intre la bănuieli, iar ei nu îşi doreau asta.

În timp ce Harvath aştepta, o auzi pe directoare ridicând receptorul unui alt telefon şi sunând în camera lui Deng. Ei percepură distinct în căşti telefonul sunând în partea cealaltă a holului.

Sună de câteva ori, apoi intră mesageria vocală. Directoarea lăsă mesajul pe care i-l spusese Harvath să-l transmită. Era momentul pentru pasul următor.

Directoarea ezitase când venise vorba să îşi pună unul dintre angajaţi în faţa pericolului. Harvath o asigurase că el şi partenera lui se vor afla în camera de vizavi şi vor urmări întreaga scenă. Ar fi putut să îl trimită pe Chase, însă o singură întrebare despre hotel la care inginerul nu ar fi ştiut să răspundă şi Deng s-ar fi năpustit asupra lui. Acesta, după părerea lui Harvath, era un pericol şi mai mare. Tehnicianul hotelului nu va păţi nimic.

Câteva minute mai târziu, Sloane semnaliză că îl vedea pe Chase pe hol. Acesta se duse la uşa lui Deng, bătu cu putere şi zise:

— Tehnicianul.

Văzând că nu răspunde nimeni, îşi scoase cartela de acces, deschise uşa şi îşi anunţă din nou prezenţa.

Scoase din buzunar o piedică din cauciuc, propti uşa şi pătrunse în cameră. Dacă se întâlnea cu Deng, tehnicianul hotelului primise instrucţiuni să îi explice acestuia că picura apă în camera de jos şi că venise să vadă de unde se scurgea apa. El nu rămase în cameră decât câteva clipe, apoi ieşi din nou pe hol şi bătu la uşa lui Harvath.

— Nu e nimeni înăuntru, spuse Chase când Sloane deschise uşa.

— Mulţumesc, răspunse ea. Ne ocupăm noi mai departe.

Întinzându-i tehnicianului piedica din cauciuc, Harvath pătrunse în camera lui Deng în timp ce, la parter, Chase verifica înregistrările camerelor de supraveghere, iar Sloane stătea în prag, cu ochii în patru.

Frigiderul era gol, în chiuvetă nu existau vase murdare, nici în maşina de spălat vase. Patul era făcut. Duşul nu fusese folosit. În dulap existau câteva haine atârnate. Geamantanul de pe suportul pentru bagaje avea capacul ridicat. Din câte îşi dădu seama Harvath, acesta nu avea buzunare ascunse sau

compartimente false.

Cutia Fedex goală stătea lângă coşul cu ziare sub birou. Harvath examină eticheta de transport, însă aceasta nu oferea indicii despre conţinutul pachetului. Pe birou se afla un încărcător de perete pentru telefon mobil. Acestea erau toate obiectele expuse la vedere.

El continuă să cerceteze camera mai metodic, căutând peste tot lucruri care ar fi putut fi ascunse. Se uită sub mese, deschise gurile de aerisire, trase fermoarele pernelor, mută frigiderul de la locul lui şi îndepărtă capacul rezervorului de apă al toaletei. Scoase sertarele, protecţiile pentru prize şi corpurile de iluminat, având grijă să le pună la loc exact cum fuseseră.

Când ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui, el se uită la Sloane şi clătină din cap.

— Un geamantan şi nişte haine, atâta tot.

— Ceea ce înseamnă că se va întoarce la un moment dat.

Harvath intră în camera lor.

— Probabil, zise el. Dar dacă se va întoarce pe furiş, vom fi nevoiţi să supraveghem holul, altfel nu vom şti.

Nu exista o cale mai uşoară ca să stea la pândă. Cineva trebuia să fie postat la uşă, să se uite prin vizor şi să aştepte. Într-un cuvânt, era nasol. Dar aşa era, de obicei, când stăteai la pândă. Hotărâseră să facă de pază cu schimbul din jumătate în jumătate de oră. Harvath se oferi să înceapă el.

După ce vorbi prin staţia radio cu Chase, el îşi scoase telefonul mobil şi trimise un raport scurt Bătrânului şi agentului Urda. Apoi se duse la uşă.

Sloane luă telecomanda şi se aşeză pe canapea. La televizor erau prezentate ştirile, însă, căutând în programul TV, găsi o comedie romantică ce îi plăcea şi schimbă canalul. Harvath îşi dădu ochii peste cap. Sloane îl ignoră.

Harvath nu era un fan al comediilor romantice, dar zgomotul de fundal spărgea monotonia. După o jumătate de oră, el îi lăsă locul lui Sloane.

Cumpăraseră de pe drum mici gustări. Înainte să se aşeze pe canapea, el îşi luă o sticlă cu apă şi un baton cu cereale.

Luând telecomanda, el verifică programul TV ca să vadă ce mai era la televizor. Nu voia decât să se detaşeze puţin, prin urmare, puţin îi păsa de filmul lui Sloane. Avea noroc, deoarece tocmai începea filmul *Black Hawk Down.* De îndată ce schimbă canalul, ea îi arătă degetul mijlociu.

El zâmbi şi îşi puse picioarele pe măsuţă. Rupse ambalajul batonului cu cereale şi începu să mănânce.

Când telefonul mobil începu să vibreze, el se uită la ecran şi văzu că Bătrânul îi trimisese o actualizare. Nici unul dintre anchetatorii FBI de la Centrul Spaţial Johnson nu reuşise să obţină informaţii în baza cărora să se treacă la acţiune, iar întrebările pe care agenţii CIA le puseseră familiilor studenţilor la inginerie din Emirate nu duseseră la nici un rezultat.

Singura veste bună era aceea că unii angajaţi din locaţiile care ofereau Wi-Fi gratuit şi pe care teroriştii le folosiseră în Seattle, Dallas şi Baltimore îşi aminteau de ei. Nu era cine ştie ce, dar era un început.

Toţi sperau ca studenţii la inginerie să fi fost indisciplinaţi, iar atunci când folosiseră aceleaşi locaţii cu Wi-Fi gratuit, fusese pentru că ele erau cele mai apropiate de locuinţele lor.

După ce Harvath citi mesajul Bătrânului, îşi aşeză telefonul mobil pe braţul fotoliului şi închise ochii.

Când şi-i deschise şi se uită la ceas, el văzu că adormise în timpul turei lui.

— De ce nu m-ai trezit? întrebă el.

— Bătrânii au nevoie de un pui de somn, răspunse Sloane.

Harvath zâmbi şi se ridică de pe canapea.

— Ştii ceva? Într-o zi, vei fi o soţie minunată – prima soţie.

Aşezând la loc în frigider sticla cu apă neîncepută, el luă un Red Bull şi îşi reocupă locul în faţa vizorului.

— *Touche*[22]*,* răspunse Sloane, înainte să-i ceară raportul lui Chase prin staţia radio.

La parter nu se întâmpla nimic, prin urmare, ea se aşeză pe canapea şi schimbă canalul ca să urmărească finalul comediei romantice. Harvath nu avea motive să se plângă. Ea îl lăsase să doarmă mai mult.

După câteva replici stupide din comedie însă, el zâmbi când ea schimbă înapoi la *Black Hawk Down.* Chiar aveau multe lucruri în comun.

Ascultând replicile din film în timp ce privea pe vizor, Harvath derula în minte scenele, le văzuse de nenumărate ori. Misiunea nu ar fi trebuit să fie un eşec. Prea multe vieţi pierdute în timpul ei. Fiecare ramură a armatei o studiase. Cea mai mare insultă

[22] Expresie în franceză desemnând o confirmare a unui succes, a unei oportunităţi sau a superiorităţii unui argument sau unei discuţii (n. red.).

care ar fi putut fi adusă celor care muriseră în ziua respectivă ar fi fost să nu se fi învăţat ceva din sacrificiul lor.

Când tura lui luă sfârşit, Sloane îi întinse telecomanda şi îi spuse că urma filmul *Commando,* apoi, mimând una dintre replicile din film ale lui Arnold Schwarzenegger, ea adăugă:

— Servesc soldaţi SEAL la micul dejun.

— Replica este: „Servesc *Berete verzi* la micul dejun”, *nu* soldaţi Navy SEAL, o corectă Harvath.

El vru să îi răsplătească amabilitatea oferindu-se să stea în continuare la pândă, dar ea refuză.

— Eu vin cu forţe proaspete, spuse ea.

Harvath nu voia să rişte să adoarmă din nou şi se îndreptă către frigider ca să-şi mai ia un Red Bull, când telefonul mobil vibră din nou. Era agentul special Urda.

— Harvath.

— Cred că ştim unde este Deng, îl înştiinţă Urda. Sau cel puţin unde a fost până de curând.

— Minunat. Unde?

— La colţul străzii există o berărie. Voi parcă afară. Ne întâlnim acolo în cinci minute.

CAPITOLUL 38

Urda îl trimise pe unul dintre agenţi să facă schimb de tură cu Sloane şi pe un altul să stea cu Chase în biroul directoarei. Ştiind că oamenii lui erau acoperiţi, Harvath părăsi hotelul şi se întâlni cu agentul FBI la berăria Cool Springs din colţ. Acesta era un bărbat înalt şi solid, la vreo patruzeci şi ceva de ani, care, probabil, jucase fotbal american în facultate.

Odată ce ajunseră pe autostradă şi se convinseseră că nu fuseseră urmăriţi, Urda porni luminile şi sirena.

Ieşi de pe autostradă la est de centrul oraşului şi o luă printr-un cartier sărăcăcios cu curţi năpădite de buruieni şi case dărăpănate. Luminile albastre intermitente şi cele albe ale lanternelor care se zăreau la două străzi mai încolo îi indicau lui Harvath că sosiseră la locul potrivit.

Urda îi arătă insigna unui ofiţer al departamentului de poliţie din Nashville, care le făcu semn să treacă. Alese cel mai apropiat loc de parcare pe care îl găsi. Benzi galbene blocau accesul la una dintre case, iar privitorii erau împiedicaţi să treacă strada.

Apropiindu-se de unul dintre detectivi, Urda se identifică şi întrebă de Hoffman.

— Hei, Mike! strigă detectivul. Ai un musafir.

Un tip musculos într-un costum strâmt se desprinse dintr-un grup de criminalişti şi înaintă pe alee. Urda dădu mâna cu el, apoi i-l prezentă pe Harvath.

— Detectiv Mike Hoffman, spuse el, strângându-i mâna lui Harvath.

— Mike lucrează cu biroul FBI din Nashville la multe cazuri, îi explică Urda. El este detectivul care a fost de acord să meargă la aeroport şi să îl urmărească pe Tommy Wong.

— Doar că ne-am ales cu cineva mult mai rău, răspunse el.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Urmaţi-mă, zise Hoffman. Vă voi arăta.

După ce se identificară, Harvath dând un nume fals şi o agenţie fictivă, primiră învelitoare din hârtie pentru pantofi şi li se spuse că puteau să intre. Criminaliştii tocmai terminau de prelevat probe şi totul fusese fotografiat. Trupul nu fusese luat încă.

Când ajunse la uşa de la intrare, Hoffman se dădu la o parte

ca să îi lase pe Harvath şi pe Urda să intre primii. Alte lanterne împânzeau camera de zi, scăldând-o într-o lumină albă, puternică. Scena era oribilă. Era sânge peste tot. Agentul FBI rămase lângă detectivul din Nashville în timp ce Harvath înconjură trupul şi studie încăperea.

— Somalez? întrebă el.

Hoffman încuviinţă din cap.

— Wazir Ibrahim. Treizeci şi unu de ani. Refugiat politic care s-a mutat în Nashville în urmă cu câţiva ani.

— Comunitatea sontaleză este numeroasă aici?

— Nu ca în Minneapolis, dar îi avem şi noi pe ai noştri.

Ibrahim era în genunchi, aplecat în faţă, cu gâtul tăiat.

— Se cunoaşte arma crimei? întrebă Urda.

— Credem că ar putea fi un brici, răspunse Hoffman.

— Sau o sârmă, completă Harvath, aplecându-se şi examinând cu atenţie rana.

— A sângerat până a murit, nu-i aşa? zise agentul FBI, privind balta mare de sânge de pe covor. Pe ce stă îngenuncheat? E un covoraş de rugăciune?

Harvath încuviinţă din cap.

— Din câte se pare. Ucigaşul a venit prin spate şi l-a omorât în timp ce se ruga.

— Ceea ce înseamnă că Wazir Ibrahim l-a cunoscut pe ucigaş. A ştiut că se afla în casă şi s-a simţit suficient de confortabil. Încât să se roage în prezenţa lui, sau, poate, chiar împreună cu el.

— Mare greşeală, replică Urda.

— Nu mai spune.

Harvath se aşeză în spatele cadavrului şi se prefăcu că îl strangulează pe Ibrahim, ca să îşi poată da seama cum se desfăşurase scena.

— Ce legătură aveţi cu treaba asta? îl întrebă el pe Hoffman.

— Unul dintre grupurile de lucru cu care colaborez se ocupă de violuri asupra minorilor. Avem în atenţie şi o reţea de prostituţie cu minori condusă de o organizaţie somaleză. Pe listă se afla şi numele lui Ibrahim, însă nu am avut suficiente dovezi ca să îl punem sub acuzare. În final, în urmă cu câteva zile, a fost închis pentru că şi-a bătut soţia. Am fost chemat şi am încercat să stoarcem de la el informaţii legate de reţeaua de prostituţie. De îndată ce am început să vorbim despre acest subiect, n-a mai scos un cuvânt şi a cerut un avocat. A fost audiat pentru cauţiune, doar că nu şi-a permis-o. Prin urmare, a rămas în

închisoare.

— Soţia unde este? întrebă Harvath.

— Are rude la sud de aici, în Shelbyville. Asistentul social i-a recomandat să locuiască la ele o vreme. Cumnatul lui a venit să-i ia nişte lucruri. El a descoperit trupul. Şi înainte să întrebaţi, atât soţia, cât şi cumnatul au alibiuri confirmate.

— Bine, dar de unde ştim că afacerea asta are legătură cu omul nostru?

— Când poliţiştii au strâns declaraţiile, vecinul de alături, domnul Enrique Vasquez, zise Hoffman, consultându-şi notiţele, a afirmat că un asiatic l-a căutat pe Ibrahim azi, mai devreme. Bărbatul pretindea că era de la depozitul unde lucra Ibrahim. A spus că venise pentru o cerere de asigurare. Am vorbit cu şeful lui Ibrahim. Wazir nu a înaintat nici o cerere de asigurare, iar administratorul companiei nu a trimis pe nimeni. Individul i-a dat vecinului o carte de vizită, care era falsă. Se întâmpla ceva, clar, aşa că am început să mă gândesc. Care sunt şansele ca doi domni asiatici să îşi schimbe între ei tichetele de îmbarcare pentru un zbor către Nashville în aceeaşi zi în care un individ asiatic, cu o poveste-paravan, dă târcoale scenei crimei doar cu câteva ore înainte ca omorul să aibă loc?

— Probabil, nu este o coincidenţă, sugeră Urda.

Hoffman încuviinţă din cap.

— Tocmai de aceea am înşirat mai multe poze printre care am inclus şi o imagine cu tipul nostru, Deng, surprinsă de camerele de supraveghere de la Nashville Internaţional. Ghici pe care a ales-o vecinul?

— Pe cea cu Deng.

— Exact. Zice că este sigur, doar că individul pe care l-a văzut azi bătând la uşă purta ochelari.

— Dar cumnatul? Ştie ceva?

— Nu. El şi cu Wazir nu se înţelegeau prea bine. I-am arătat şi lui fotografiile, însă nu a recunoscut pe nimeni.

— Aţi reuşit să o interogaţi pe soţie? întrebă Harvath.

— Încă nu, răspunse Hoffman, dar o s-o facem. Acum se întoarce la Nashville.

— Cine l-a scos pe Ibrahim din închisoare?

— Cauţiunea a fost plătită de o agenţie locală numită Lampy’s. Agentul care a întocmit documentaţia a spus că a primit un telefon de la un pretins director al unei organizaţii de binefacere somaleză. Apelantul i-a zis că auzise că Wazir fusese închis, dar că nu cunoştea nici un detaliu. A precizat că membrii moscheei

lui au adunat bani ca să-l ajute. Garantul a scos informaţiile din sistem şi i le-a comunicat apelantului. I-a spus care erau acuzele şi cât va costa ca să-l scoată afară. Puţin mai târziu, un somalez şi-a făcut apariţia cu banii, plus taxa percepută de garant şi, uite-aşa, Ibrahim a fost scos de la pârnaie.

— Aţi aflat cine este somalezul care a dus banii?

— Este şofer de taxi, răspunse Hoffman. Detectivii noştri sunt la el chiar acum. Spune că un asiatic i-a plătit trei mii de dolari ca să ducă banii pentru cauţiune, să semneze actele şi să-l aducă pe Ibrahim aici.

— Asta înseamnă că el se numără printre ultimele persoane care l-au văzut în viaţă pe Wazir Ibrahim, afirmă Urda.

— Şi e speriat de moarte, crede-mă. Detectivii au băgat teama de Allah în el. Este cât se poate de cooperant.

— I-au arătat pozele?

— Da, răspunse Hoffman. Ceva rezultate. L-a ales imediat pe Deng, dar şi el a menţionat că purta ochelari.

Urda se uită la Harvath.

— Aşadar, Deng îşi schimbă tichetul de îmbarcare ca să vină la Nashville, plăteşte cauţiunea şi îl scoate din închisoare pe somalez, apoi îl omoară. De ce? Cine-i individul ăsta, Ibrahim?

Harvath se apropie şi mai mult de cei doi, astfel încât să nu le audă nimeni conversaţia.

— Trebuie să aibă cumva legătură cu celula din Nashville. Ce alt motiv ar exista ca să-l trimită pe Deng aici tocmai din China?

Agentul FBI încuviinţă din cap.

— Dar dacă este vorba doar despre a-i face de petrecanie unui tip, de ce n-ai plăti una dintre triadele localizate în Statele Unite să facă treaba? Plus, dacă ai de gând să-l lichidezi în aceeaşi zi în care ai sosit în oraş. Care-i treaba cu camera de hotel? De ce ţi-ai atârna hainele în dulap ca şi când ai plănui să mai stai prin zonă?

Erau întrebări excelente la care Harvath nu găsi răspunsul imediat. Dădu să-l întrebe ceva pe Hoffman, când detectivul de mai devreme îşi vârî capul înăuntru.

— Hei, Mike, zise el. Avem o descriere parţială a maşinii suspectului.

— Vorbeşte, îi ceru Hoffman.

— Un poliţist care patrula prin cartier a discutat cu câţiva locuitori despre incident. Aceştia i-au spus că au văzut un asiatic cu ochelari într-un SUV negru în după-amiaza aceasta. A parcat mai în josul străzii, lângă ei şi a parcurs distanţa până aici pe jos.

— Ştim ce fel de SUV?

— Fie un model nou Mercury Villager, fie un Lincoln Navigator, răspunse bărbatul. Vreau să le arăt fotografiile ca să văd dacă îl identifică pe omul vostru. Le aveţi aici?

— Nu. Sunt în maşina mea, pe scaunul din dreapta. Du-te şi ia-le. Să-mi spui rezultatul, zise Hoffman.

Detectivul îşi ridică degetul mare, apoi ieşi din casă.

Agentul special Urda se întoarse către Harvath.

— Ce ai de gând să faci? Să rămâi la hotel, sperând că el se va întoarce sau vei da semnalul „Cu ochii în patru” şi vei implica departamentul de poliţie din Nashville sau poliţia statală?

— Individul acesta *este* suspectat de crimă, adăugă Hoffman. Dacă unul dintre poliţiştii noştri îl arestează, merită să ştie cu cine are de-a face.

Hoffman avea dreptate, la fel şi Urda, până într-un punct. Poliţiştii şi poliţia statală trebuiau să ştie că un suspect periculos se află în libertate. De asemenea, căutările trebuiau extinse dincolo de hotel.

Harvath consimţi.

— Sunt de acord cu semnalul, însă trebuie să îl limităm. Nu se va comunica prin staţii. Nu vreau ca vreun angajat de la departamentul de ştiri să intercepteze vreo discuţie.

— Putem comunica prin terminalele mobile de colectare a datelor cu care sunt echipate maşinile de patrulare.

— Ocupaţi-vă de asta, atunci, spuse Harvath.

Dacă Bao Deng venise în Statele Unite pentru singurul motiv de a-l ucide pe Wazir Ibrahim, însemna că trebuie să fi părăsit deja statul, posibil chiar şi ţara.

Însă intuiţia îi spunea lui Harvath că mai era ceva… mult mai important.

CAPITOLUL 39

Boxa de depozitare fusese aleasă bine. Era o afacere de familie lângă un drum, fără prea mult trafic. Era exact genul de locaţie pe care l-ar fi ales şi Cheng.

Parcurgând cu maşina aleile dintre rândurile de boxe de depozitare, se uită la numere. Când îl găsi pe cel pe care îl căuta, opri maşina paralel cu uşa şi opri motorul.

Dăduse deja încet o tură. Nu era nimeni acolo. Era singur-singurel. Coborând din Navigator, se duse prin spatele vehiculului la uşa boxei. Verifică din nou numărul cu cel pe care îl avea scris pe o bucată de hârtie – 26. Se afla unde trebuia.

Folosindu-se de o lanternă mică, pipăi cadranul uşii rulante până când găsi ce căuta. Era o încuietoare de siguranţă pe care nimeni nu ar fi observat-o dacă nu ar fi căutat-o în mod special. Era încă intactă, iar acest lucru îi spunea lui Cheng că nimeni nu mai intrase în spaţiul de depozitare de când fuseseră aranjate înăuntru articolele. Îndreptându-şi atenţia către lacătul cu cifru de maximă securitate, învârti cele cinci rotiţe, iar lacătul se deschise.

După ce scoase lacătul, se aplecă şi ridică uşa doar atât cât să se poată strecura pe sub ea. În spatele boxei de depozitare se aflau mai multe cutii, dintre care două late de aproape un metru şi înalte de aproape un metru şi jumătate. Toate erau aşezate pe un suport din lemn decolorat. Se apropie cu grijă de cutii.

Folosindu-se de cheile de la maşină, tăie banda adezivă şi deschise fiecare cutie, ca să verifice conţinutul şi să se asigure că totul era înăuntru.

Începu cu cea mai mare cutie şi continuă cu restul grămezii. Cu excepţia cilindrilor grei din metal, totul se afla în casete. Exista o anume castă pe care Cheng nu îşi dorea să o deschidă. Nu prea se simţea în largul lui, deşi colonelul Shi îl asigurase că era în siguranţă. După ce desfăcu încuietorile, ridică încet capacul şi privi înăuntru. Înainte să plece din China i se arătase o fotografie cu conţinutul, însă el crezuse că va avea un aspect oarecum diferit. În schimb, stătea acolo, părând mai degrabă inofensiv. Era uimitor când te gândeai că ceva de o asemenea dimensiune avea capacitatea de a curma atâtea vieţi.

Lăsă jos toate capacele, apoi încuie casetele şi le aşeză la foc

în cutiile de carton.

Avea în SUV o rolă de bandă adezivă şi se duse să o aducă. Deschise portiera din spate şi se întinse peste scaun ca să ia punga în care se aflau produsele. În acest timp, el auzi o maşină apropiindu-se. Nu era un semn bun, asta dacă nu cumva cineva venise să-şi ia barca pentru a merge la pescuit dimineaţă.

Cheng luă o decizie într-o clipită. Lăsă punga din mână, se strecură pe bancheta din spate şi se ajută de portbagajul maşinii ca să se tragă deasupra acoperişului acesteia. După ce închise uşor de sus portiera Navigatorului, nu mai trebuia să facă decât un pas ca să ajungă pe acoperişul din metal al boxei de depozitare.

Rămase întins pe burtă, se retrase de la margine câţiva metri şi aşteptă.

Când maşina îşi făcu apariţia pe aleea lui, primul lucru pe care îl observă fu acela că nu avea farurile aprinse. *Încă un semn rău.* Scoase amortizorul şi apoi îl fixă pe ţeava pistolului său Smith Wesson.

Nici nu apucă bine să-l ataşeze de pistol, când lumina puternică a unui proiector începu să mătură ambele părţi ale aleii de jos. „Era, oare, vreun serviciu de pază sau era poliţia?” Se îndoia că o patrulă de pază ar fi condus prin zonă cu farurile stinse. Sarcina for era să îşi facă simţită prezenţa pentru a împiedica orice ilegalitate. Sigur, era poliţia.

Vehiculul opri la vreo două maşini distanţă de SUV-ul lui. Cheng rămase complet nemişcat. I se păru că aude cârâitul înfundat al unei staţii radio de poliţie prin geamul deschis.

Era o situaţie nefericită. Cheng nu îi desconsidera pe poliţişti. Îi admira. Aveau o meserie foarte grea, care necesita foarte mult curaj. Oricine se afla acolo, jos, era doar ghinionist, îşi făcuse apariţia în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. „Sau autorităţile erau pe urmele lui?” se întrebă el.

Oare ştiau că îşi schimbase tichetul de îmbarcare şi că omorâse doi oameni de când sosise în Statele Unite? Oare îl căutau pe Bao Deng sau, mai rău, pe Tai Cheng? Era o chestiune întâmplătoare sau era ceva mai mult? Nu avea de unde şti.

Nimic din toate astea nu mai conta. Nu cu tot ceea ce se afla în depozit. Nimeni nu avea voie să vadă conţinutul.

El auzi deschizându-se una dintre portierele maşinii. Aşteptă o clipă. Nu percepu nici un zgomot. Cel care venise acolo era singur. Cheng se pregăti să acţioneze.

Îşi imagină poziţia poliţistului ascultând zgomotul pe care

bocancii acestuia îl făceau pe asfalt. Poliţistul avea, probabil, o lanternă, poate era montată pe armă. Văzuse, probabil, că uşa depozitului era parţial deschisă, însă va verifica mai întâi Navigatorul, ca să se asigure că nu era nimeni înăuntru.

Sprijinindu-se pe coate, Cheng se târî până la marginea acoperişului şi aruncă o privire. Într-adevăr, era poliţia. Îl vedea pe ofiţer, era în spatele SUV-ului. Într-o mână ţinea o lanternă, iar în cealaltă, pistolul. Stătea ghemuit şi privea pe sub uşa parţial ridicată, cu ajutorul lanternei.

Ridicându-se în picioare, acesta se retrase câţiva paşi. Când îşi întinse mâna după staţia radio de pe umăr, Cheng deschise focul.

Apăsă pe trăgaci de două ori, într-o succesiune rapidă. Arma vibră în mâinile lui, apoi se auziră sunete înfundate. Fiecare glonţ de 9 mm îşi găsi ţinta, ucigându-l pe loc pe poliţist.

Sărind jos de pe acoperiş, Cheng verifică să vadă dacă bărbatul murise. Da, murise. Ceafa îi era zdrobită, iar unul dintre gloanţe ieşise prin ochiul lui stâng.

Cheng trebuia să se mişte repede. Când vor vedea că poliţistul nu se va întoarce să dea raportul, vor trimite întăriri, asta dacă nu o făcuseră deja.

Coborî de pe acoperiş şi se duse la maşina de poliţie, pe urmă deschise portbagajul. Într-o secundă găsi ceea ce căuta. Reveni la poliţist, îi luă staţia radio şi o aruncă pe scaunul din dreapta a Navigatorului. Apoi trase trupul din cale şi intră din nou în depozit.

Nu avea timp suficient să încarce totul, prin urmare, se duse ţintă către cel mai important articol, cel care nu putea fi lăsat în urmă.

Ridicând cutia, el o cără până la SUV, deschise hayonul şi o aşeză în portbagaj.

După ce închise hayonul, porni motorul şi trase maşina mai în faţă. Apoi cobori, băgă maşina de poliţie cu spatele în depozit, astfel încât bara din spate să fie lipită de cutiile aşezate pe suportul din lemn.

Ridicând capacul rezervorului de benzină, Cheng deşurubă piuliţa, pe urmă, rupând partea de sus a uneia dintre torţele pe care le luase din portbagaj, o înveli într-o cârpă şi o vârî în deschizătură. Apoi trase trupul neînsufleţit al poliţistului în maşină, aşezându-l în spatele volanului.

Totul fiind pregătit, el aprinse cea de-a doua torţă, o aruncă pe bancheta din spate a maşinii de poliţie şi ieşi din depozit.

În sfârşit, lăsă jos uşa rulantă, înlocui lacătul, se urcă în Navigator şi se îndepărtă de depozit.

CAPITOLUL 40

După ce îl interogară pe vecinul lui Wazir Ibrahim, Vasquez, Harvath şi Urda îl urmară pe Hoffman la biroul lui din centrul oraşului.

Poliţia din Nashville îl adusese pe şoferul somalez la secţie pentru a continua interogatoriul, iar Harvath avea şi el câteva întrebări.

Se aflau pe la jumătatea drumului când, în depărtare, în urma lor, izbucni o explozie şi o văpaie impresionantă se înălţă spre cerul nopţii.

— Ce naiba a fost asta?! exclamă Harvath, întorcându-se să se uite.

Urda privi explozia în oglinda retrovizoare.

— Nu ştiu, dar a fost uriaşă. Scurgeri de gaze?

Harvath habar nu avea, însă nu îi plăcea sincronizarea.

Două minute mai târziu, Hoffman, aflat undeva în faţa lor, îşi porni girofarul şi sirena.

— Ce mai e acum? întrebă Harvath.

Urda ridică din umeri tocmai în momentul în care începu să-i sune telefonul. Era Hoffman. Îl puse pe difuzor.

— Aţi văzut explozia?

— Afirmativ.

— Am auzit prin staţie că este vorba despre o boxă de depozitare, unde un poliţist din Nashville cerceta un Lincoln Navigator negru care părea suspect.

Harvath simţi cum îi creşte pulsul.

— Ce a provocat explozia? Navigatorul a fost folosit drept capcană?

— Habar n-am. Cei de la dispecerat au pierdut legătura cu poliţistul. Ţineţi-vă aproape de mine. Trebuie să ne întoarcem.

Cele două maşini profitară că nu veneau vehicule din direcţia opusă, întoarseră şi, odată ce Urda porni girofarul şi sirena, porniră în viteză înspre incendiu. Când Harvath privi vitezometrul agentului FBI, el văzu că rulau cu mult peste 120 km/h.

Hoffman o luă înspre ieşirea de pe autostradă, dar abia dacă încetini. Folosind acostamentul, el urcă în viteză rampa, atingând uşor frâna şi viră scurt la stânga, apoi pătrunse în intersecţie. Urda era pe urmele lui.

Trecură peste autostradă şi se îndreptară înspre sursa exploziei. În faţă, mai multe maşini de intervenţie îşi croiau drum în aceeaşi direcţie. Aerul era împânzit de claxoane.

Hoffman trecu de două ori pe culoarea roşie, continuându-şi drumul. Brusc, o văpaie mistuitoare putu fi zărită în faţă.

La faţa locului se aflau deja patru maşini de poliţie. Rezemat de unul dintre vehicule era un poliţist rănit care îşi ţinea pe frunte un bandaj plin de sânge. După cum arăta, trebuie să fi fost aproape când izbucnise explozia. Era prima persoană cu care voia să vorbească Harvath.

Urda opri maşina pe marginea drumului, după intrarea principală a parcelei cu boxe de depozitare. Nici nu apucă să vâre maneta în lăcaşul pentru „Parcare”, că Harvath şi deschise portiera şi sări afară din maşină.

Pe ecusonul poliţistului rănit scria Edmondson.

— Ce s-a întâmplat?

Poliţistul se uită la Harvath, apoi la sedanul lui Urda, care avea încă girofarul pornit. Gândindu-se că Harvath făcea parte din forţele de ordine, el răspunse:

— Sergentul Gerads cerceta un vehicul suspect. Când dispeceratul nu a reuşit să dea de el, a apelat echipajele din apropiere. Eu mă aflam la 1,5 km depărtare. Am ajuns chiar în momentul exploziei.

— Ce a explodat?

— Nu ştiu, răspunse poliţistul.

— Unde este Gerads?

— Nu ştiu.

— Şi maşina? Navigatorul negru pe care îl cerceta? întrebă Harvath.

— N-am văzut nimic în afară de explozie.

Capul, faţa şi trunchiul poliţistului arătau de parcă ar fi fost ciuruite de şrapnel. În spatele lor, maşinile de pompieri ieşeau de pe drum şi pătrundeau în viteză în parcelă.

— Unde erai când a avut loc explozia?

Ofiţerul Edmondson îşi înălţă capul şi arătă către maşina lui din interiorul parcelei. Chiar şi de la distanţa aceea, Harvath putea vedea că fusese destul de serios avariată. Arăta de parcă ar fi fost lovită de un dispozitiv exploziv improvizat. Bărbatul avusese noroc că scăpase cu viaţă.

Când Urda se apropie, Harvath se uită la el şi spuse:

— Sună la Quantico. Spune-le să adune o echipă de criminalişti şi să îi trimită aici cât mai repede.

— Se face, zise Urda, scoţându-şi telefonul mobil din buzunar.

Harvath înaintă pe alee către Hoffman, aflat în faţa tastaturii numerice care deschidea poarta. Complexul semăna cu o parcare pentru rulote care fuseseră răscolite, iar ulterior incendiate. Peste tot erau articole de mobilier, obiecte personale şi tot felul de alte rămăşiţe. Vor trece luni bune până vor reuşi să facă ordine.

— Pompierii vor ca toată lumea să stea deoparte, spuse detectivul. Nu ştiu ce alte explozive ar mai putea fi ascunse în aceste depozite.

În ciuda haosului, Harvath auzi zgomot de rotoare. Ridicându-şi privirea, văzu un elicopter al poliţiei. Verifica zona cu proiectorul său puternic, Midnight Sun. Hoffman îşi înălţă puţin staţia radio, ca el şi cu Harvath să poată asculta. În timp ce pilotul ţinea elicopterul în poziţie fixă planare, ofiţerul de zbor manevra proiectorul, verificând, de asemenea, camera FLIR pentru a-i putea direcţiona pe pompieri către cea mai fierbinte zonă a incendiului.

Existau şase rânduri de boxe de depozitare, dintre care patru erau cuprinse de flăcări. Harvath arătă către biroul aflat la marginea celui de-al şaselea rând şi zise:

— Adună cât mai mulţi poliţişti şi veniţi acolo. Dacă vreunul are unelte de spart, ar fi bine să le aducă.

— Ce faci? Pompierul-şef a spus… începu Hoffman.

— Ştiu ce-a spus pompierul-şef, răspunse Harvath. Fă ce ţi-am zis.

Hoffman încuviinţă din cap şi se duse să adune poliţiştii în timp ce Harvath o luă la fugă către birou. Căldura degajată de incendiu părea să crească aproape cu zece grade la fiecare pas pe care îl făcea. Când ajunse la uşile de la intrare din sticlă, simţi că faţa îi ardea şi că părul de pe mâini îi era pârlit.

Încercă uşile, dar acestea erau încuiate, prin urmare, se uită în jurul lui, străduindu-se să găsească o altă cale de a intra. Nu reuşi. Când reveni în faţa biroului, îl văzu pe Hoffman împreună cu patru poliţişti, însă nici unul dintre ei nu avea unelte de spart.

Adresându-se celui mai apropiat poliţist, Harvath spuse:

— Dă-mi bastonul tău.

Poliţistul se conformă şi, dintr-o mişcare bruscă a încheieturii, Harvath desfăcu bastonul extensibil. Întorcându-şi capul într-o parte, el lovi cu putere şi făcu ţăndări geamul uşii din dreapta.

Îşi vârî mâna înăuntru, o descuie şi, deschizând larg ambele uşi, lovi cu piciorul piedicile din cauciuc. Arătă către cărucioarele

înşirate de-a lungul unui perete al holului şi ordonă:

— Vreau ca fiecare dulap pentru fişiere să fie scos de aici cât mai repede.

În timp ce poliţiştii se grăbiră să pună mâna pe cărucioare, Harvath îi spuse lui Hoffman:

— Tu şi cu mine vom lua computerele şi orice dispozitiv folosit pentru a stoca imaginile înregistrate.

Hoffman încuviinţă din cap, iar cei doi pătrunseră repede înăuntru.

Biroul se afla dincolo de hol, unde era şi recepţia şi departamentul de ambalare. Era haos. Hârtii împrăştiate peste tot. Poliţiştii nu ştiau cu ce să înceapă. Harvath le spuse să ia tot. Un Navigator negru suspicios, o explozie uriaşă şi un poliţist dispărut. Deng fusese acolo. Şi fusese acolo cu un motiv anume. Harvath voia să ştie de ce şi spera să găsească ceva în acele documente.

În ciuda căldurii şi a pericolului extinderii incendiului, poliţiştii scoaseră afară grămezi de documente, dulapuri şi cutii pline cu alte dosare. În vreme ce Hoffman scotea computerele şi le ducea într-un loc sigur, Harvath găsi încăperea unde se afla DVR-ul[23].

După ce fusese scos afară tot ceea ce putuse fi scos, Harvath mai aruncă o ultimă privire înăuntru. Scotoci prin sertare şi prin dulapuri, căutând drivere externe sau orice alte lucruri pe care era posibil să le fi omis. Mulţumit că luaseră tot, el îşi umplu mâinile cu cât multe obiecte personale ale proprietarilor, în ciuda eforturilor susţinute ale pompierilor, incendiul continua să se răspândească, iar biroul nu avea să scape nici el.

Hoffman se uită la grămada de lucruri pe care reuşiseră să le salveze.

— Ce vrei să faci cu toate astea?

Ce voia Harvath era să-şi vâre mâna în acea grămadă şi să scoată exact ceea ce căuta, însă ştia că existau şanse mai mari să fie lovit de fulger sau să câştige la loterie.

Nu era punctul lui forte să sorteze cantităţi uriaşe de date sau să caute tipare. Dar cunoştea pe cineva care se pricepea de minune la aşa ceva.

Harvath se uită la ceas.

— Voi aduce un specialist.

[23] Digital Video Recorder – Aparat de înregistrare şi de redare fişiere audio-video (n. red.).

CAPITOLUL 41

Bărbatul care coborî din avionul Gulfstream G450 suferea de o maladie numită „nanism primordial”. Era o boală extrem de rară care afecta mai puţin de o sută de oameni în întreaga lume. Cu toate că bărbatul avea un handicap fizic, cu siguranţă, nu avea unul intelectual.

Era un geniu când venea vorba despre algoritmi şi era un hacker prin excelenţă. Prietenii îi spuneau Nicholas. Duşmanii lui, ceea ce însemna majoritatea comunităţii internaţionale a serviciilor secrete, îl porecliseră „Trolul”.

Vândut unui bordel de către părinţii lui fără suflet, el avusese parte de o creştere monstruoasă. Nici un copil, cu atât mai mult unul despre care se ştia că nu va ajunge la o înălţime mai mare de un metru şi că nu va trăi peste treizeci de ani, nu ar trebui să îndure acea cruzime de care avusese el parte.

Cert e că Nicholas supravieţuise. Ba mai mult, învăţase să prospere. Mintea lui ascuţită era cel mai de preţ avut, iar el o folosea ca pe un bisturiu. Ţinându-şi urechile ciulite şi gura închisă, aflase tot felul de informaţii de la bărbaţii bogaţi şi influenţi care frecventau bordelul. Odată ce înţelesese că nu informaţia însemna putere, ci modul cum o utilizai, viaţa lui se schimbase complet.

Unii numeau „şantaj” ceea ce făcea el. Lui însă îi plăcea să îi spună, pur şi simplu, „influenţă”. Contul lui din bancă sporea odată cu influenţa pe care o deţinea. Deveni un as al cumpărării, al vânzării şi al furtului pe piaţa neagră a informaţiilor secrete. Agenţiile de informaţii îl urau, iar cei puternici se temeau de el. Făcuse progrese mari de când plecase din bordelul din Soci, de pe ţărmul Mării Negre.

Lăsase cu mult în urmă vremurile periculoase în care se ocupase cu furtul de informaţii secrete. Mai practica „magia neagră digitală”, însă, ajuns la vârsta de patruzeci de ani, îşi dorea ceva mai mult. Fiind toată viaţa un proscris, el visase să facă parte din ceva important, mult mai important decât propria persoană. Scot Harvath îi oferise această şansă.

Nicholas coborî scările avionului însoţit de doi câini uriaşi – Argos şi Draco. Cântărind fiecare mai mult de nouăzeci de kilograme, fiarele gemene aveau o înălţime la umeri de un

metru. Erau ciobăneşti caucazieni, cunoscuţi şi sub sintagma „caucazieni Ovcharka”, fiind preferaţi de poliţia de frontieră din Germania de Est, precum şi de armata rusă. Rapizi, extrem de loiali şi de fioroşi când se simţeau ameninţaţi, erau paznicii perfecţi pentru un bărbat care avea ca duşmani unii dintre cei mai influenţi şi periculoşi oameni din lume.

Câinii erau la fel de precauţi ca şi stăpânul lor. Aşa cum ar fi făcut două santinele devotate, ei scanară din priviri tot şi pe toţi cei aflaţi în hangarul privat. Când ochii lor căzură pe Harvath, câinii se îndreptară în goană către el şi îşi aşezară capul sub palmele lui.

Drept semn al încrederii şi al afecţiunii, ei se lipiră de el. Harvath avu impresia că era presat de două camionete. El îi mângâie până când Nicholas plescăi, chemându-i la el. Câinii se supuseră imediat comenzii lui.

Harvath îl priva cu atenţie pe pitic. Părea sănătos. Era bronzat şi, cu toate că îşi lăsase părul să crească în timpul verii, barba lui era frumos aranjată. Era un semn al virilităţii lui şi ceva cu care se mândrea. Era cunoscut faptul că cei care sufereau de nanism primordial nu puteau să-şi lase barbă. Cheltuise o mică avere în încercarea de a combate acest defect, încercând tot felul de remedii şi de tratamente ştiinţifice. Îi plăcea să creadă că faptul că trăise mai mult decât se aşteptase oricine *şi* că reuşise să-şi lase barbă reprezentau semne că era pe cale să câştige bătălia.

Harvath nu îl văzuse niciodată pe Nicholas atât de implicat şi de energic cum era de când venise să lucreze pentru Grupul Carlton. În plus de asta, în viaţa lui Nicholas apăruse o femeie. Ceva de făcut, o persoană pe care să o iubească şi ceva la care să spere. Bărbatul descoperise cele trei chei ale fericirii. Harvath se bucura pentru el.

Hangarul imens în care fusese remorcat avionul privat fusese transformat într-o cameră de război uriaşă. Dulapurile cu fişiere din birou fuseseră toate aliniate, cutiile şi grămezile de hârtie, aşezate pe mese pliabile, iar birourile aduse înăuntru erau prevăzute cu cabluri de alimentare conectate la prelungitoare care se întindeau de-a lungul pardoselii hangarului spre mai multe prize.

Nicholas îşi ţinti privirea asupra tuturor acestor lucruri. Inspiră adânc, apoi oftă şi spuse:

— Hârtie. Minunat.

Harvath înţelese. Nicholas prefera să îşi desfăşoare munca în lumea digitală. La fel şi el. Chiar şi aşa, dacă existau răspunsuri

în acele dosare sau în computere, ei doi le vor găsi.

— Aceştia sunt asistenţii mei? întrebă el, arătând către un cuplu mai în vârstă, aflat în biroul de sticlă al hangarului.

Harvath încuviinţă din cap.

— Domnul şi doamna Logan. Sunt proprietarii parcelei cu boxe de depozitare. Te voi ajuta şi eu.

Piticul clătină din cap.

— Va fi o noapte lungă.

În timp ce Nicholas se afla în aer la bordul avionului, Harvath îl interogase pe şoferul de taxi somalez. Bao Deng fusese, într-adevăr, clientul lui, nu încăpea nici o îndoială. Însă, în afară de ce le spusese deja poliţiştilor, somalezul nu mai ştia nimic. Era o înfundătură, prin urmare, Harvath hotărî să îşi concentreze atenţia asupra depozitelor. De vreme ce sosise şi Nicholas, puteau să se pună pe treabă.

Nicholas avea o percepţie exactă, pe când Harvath era înzestrat cu o percepţie vizuală. Astfel, ei abordară problema din două direcţii diferite. La fel ca două echipe care săpau un tunel prin munte din direcţii opuse, ei sperau să se întâlnească la mijloc şi să găsească deci acolo răspunsul pe care îl căutau. Doamna Logan îl ajuta pe Nicholas, iar soţul ei, pe Harvath.

Harvath avea multe întrebări, începând cu înregistrarea camerelor de supraveghere. Conform spuselor soţilor Logan, sistemul ieftin de supraveghere pe care îl foloseau era wireless. Acesta venea cu o aplicaţie de internet care le permitea să verifice proprietatea de acasă. Din când în când pica semnalul, iar atunci sistemul putea fi reparat doar dacă cineva îl repornea manual din birou. În ciuda acestor aspecte, Harvath se îndoia că era o simplă coincidenţă că sistemul căzuse tocmai în seara aceea.

Următoarea lui întrebare avea legătură cu planul specific al unităţii de depozitare. Domnul Logan găsi într-unul dintre dulapuri un plan cadastral vechi al proprietăţii, îl aduse şi îl aşeză pe masa pe care o foloseau el şi cu Harvath.

În baza pagubelor produse de explozie, pompierii aproximaseră vecinătatea generală a exploziei. Harvath încercui grupul de boxe de depozitare şi porni de acolo.

— Ce informaţii aveţi despre aceste boxe de depozitare? întrebă el. Douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte, treizeci şi şase şi treizeci şi şapte.

Domnul Logan se duse din nou la dulapuri şi începu să caute

documentele. Deşi el şi soţia lui păstrau anumite informaţii în computer, preferau pixul şi hârtia. Fiecare contract de închiriere necesita o semnătură, iar el păstrase o copie a fiecărui contract.

— Există vreun client neobişnuit care v-a rămas în minte? întrebă Harvath în timp ce bărbatul căuta în continuare.

— În domeniul acesta întâlneşti tot felul de oameni. „Neobişnuit” este un termen cam general.

— Dar suspect?

— Avem parte şi de aşa ceva, zise Logan, ţinându-şi ochelarii de vedere pe vârful nasului în vreme ce continua să caute prin dosare. Trebuie să avem întotdeauna grijă la oamenii care folosesc boxele în scopuri ilegale. Uneori, oamenii închiriază una dintre boxele mai mari, ca să ascundă o maşină furată până când aceasta este dezmembrată. Alteori, o dezmembrează chiar înăuntru, noaptea târziu. Tocmai de aceea le-am dat codul de la poartă poliţiştilor, ca să poată veni în inspecţie oricând doresc.

Harvath îşi aminti că văzuse tastatura numerică.

— Toată lumea foloseşte acelaşi cod?

— Nu. Fiecare client are un cod personal. Astfel, dacă nu plătesc factura, le putem interzice să intre. Mai punem şi un lacăt suplimentar pe boxa lor.

— Aveţi o evidenţă cu momentele în care este deschisă poarta?

— Da. Este înregistrată în sistemul nostru computerizat.

Harvath se uită la Nicholas, care şedea la unul dintre birouri, în faţa doamnei Logan.

— Mă ocup eu de asta, spuse piticul.

— Mai trebuie să avem grijă şi la cei care încearcă să prepare metamfetamină, adăugă Logan. Nu m-aş mira dacă asta ar fi cauza exploziei. Chimicalele depozitate într-una dintre boxe.

Harvath se îndoia. Ar fi necesitat o cantitate mare de chimicale pentru a provoca o explozie de o asemenea amploare, însă orice era posibil.

După ce găsi contractele pentru cele patru boxe, Logan se întoarse la masă şi i le dădu lui Harvath.

Acesta le aşeză pe masă şi se uită la numele de pe copertă.

— Vă spun ceva?

Logan răsfoi fiecare contract de închiriere până la ultima pagină, apoi le înşiră pe masă. Fiecare conţinea o copie a carnetului de şofer al clientului. În timp ce le examina cu atenţie, Harvath o rugă pe doamna Logan să vină lângă el şi să arunce şi ea o privire.

— Nimic? întrebă Harvath după câteva minute.

Soţii clătinară din cap.

Harvath privi cea de-a treia fotografie din alinierea improvizată. Abia dacă reuşea să distingă faţa lui Todd Thomas.

— De ce este aşa de ştearsă? Pare a fi o copie după o copie.

Domnul Logan o luă în mână şi se uită la ea cu atenţie.

— Nu ştiu, dar n-a fost făcută la xeroxul nostru.

— De unde ştiţi?

Bărbatul ridică celelalte formulare şi se uită la dată, apoi spuse:

— Deoarece xeroxul nostru funcţionează excelent. A fost nou când l-am cumpărat şi nu l-am folosit prea des. Şi-apoi, uitaţi-vă la celelalte copii. N-au nimic.

Harvath se convinse singur. Logan avea dreptate. Cele două contracte întocmite înainte de fotografia ştearsă a lui Thomas erau cât se poate de clare, la fel şi următorul.

— N-am auzit niciodată ca un xerox să aibă o zi proastă.

Doamna Logan îi atrase atenţia soţului ei asupra contractului lui Thomas, bătând uşor cu degetul în partea de jos a paginii.

— Ce este? întrebă Harvath.

— Nu noi am înregistrat contractul acesta, preciză doamna Logan, ci Donald.

— Cine-i Donald?

— Don este managerul nostru, răspunse domnul Logan, clătinând din cap. Este un tânăr de treabă, dar nu este întotdeauna atent la detalii.

— Soţul meu este prea blând, adăugă doamna Logan. Vrea să spună că Don este leneş. De cele mai multe ori nu pot adormi seara, pentru că mă gândesc dacă n-a uitat cumva să închidă sau dacă n-a lăsat vreo lumină aprinsă.

— Ştiţi unde se află acum? întrebă Harvath.

— Probabil, e acasă, doarme.

— Aveţi numărul lui de telefon? Aş vrea să vorbesc cu el.

Domnul Logan încuviinţă din cap şi scoase din buzunarul de la piept o agendă telefonică uzată. În timp ce acesta căuta numărul de telefon, Harvath îi făcu semn lui Urda să se apropie şi îl rugă să verifice numele şi seriile carnetelor de şofer ale clienţilor care apăreau în contractele pentru cele patru boxe de depozitare.

Urda şi le notă pe toate, apoi ieşi din hangar şi dădu un telefon. Când găsi pagina cu numărul de telefon al managerului, domnul Logan i-o arătă lui Harvath.

Harvath îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul.

— Când va răspunde, spuneţi-i lui Donald că s-a produs un incendiu şi că încercăm să îl găsim pe unul dintre clienţii a cărui boxă a fost distrusă de foc.

Domnul Logan încuviinţă din cap, iar Harvath îi întinse telefonul.

CAPITOLUL 42

Convorbirea cu Donald dură aproximativ cincisprezece minute. Şi-l amintea pe clientul care închiriase boxa 26, domnul Todd Thomas? Şi-l amintea.

— De ce? întrebă Harvath.

— Am verişori în Kentucky pe care îi cheamă Thomas, răspunse managerul. I-am zis în glumă că, poate, ne înrudeam. Lui nu i s-a părut amuzant.

— De ce nu i s-a părut amuzant?

— Probabil pentru că el este asiatic, iar eu, nu.

„Bingo”, se gândi Harvath.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai revedea? întrebă el, pocnind din degete ca să-i atragă atenţia lui Nicholas.

— Poate, răspunse Donald.

— Ai computer?

— Pentru internet şi alte de-astea?

— Da, spuse Harvath. Pentru internet.

— Am telefonul.

— În regulă, aşteaptă o clipă.

Harvath acoperi cu mâna telefonul şi îl întrebă pe Nicholas dacă putea posta undeva fotografia cu Bao Deng, ca să o poată vedea Donald.

— Întreabă dacă foloseşte Snapchat, răspunse piticul.

— Nu vreau să folosesc Snapchat şi să apară în serverul lor. Vreau să deţinem controlul.

Nicholas îi dădu lui Harvath un URL şi îi spuse că va încărca într-o clipă fotografia lui Deng.

În timp ce aşteptau, Harvath îl întrebă pe manager despre fotocopia domnului Thomas. Donald îi explică faptul că, în general, clienţii completau contractul de închiriere la recepţie, însă Thomas venise cu el deja completat. Acesta cuprindea, de asemenea şi o copie după carnetul lui de şofer.

— I-ai cerut şi originalul ca să verifici copia? întrebă Harvath.

— Bineînţeles, răspunse Donald. Corespundea totul. Am putut descifra adresa, ziua de naştere şi celelalte informaţii, aşa că mi-am zis că nu avea rost să fac o copie nouă. Facem economie de hârtie, nu?

Harvath clătină din cap. Ar fi putut obţine atât de multe cu

fotocopia.

Nicholas îşi ridică degetul mare, ceea ce însemna că încărcase poza lui Deng. Harvath îi spuse URL-ul lui Donald.

O clipă mai târziu, managerul îşi duse din nou telefonul la ureche şi zise:

— Nu e el.

— Eşti sigur? întrebă Harvath. Uită-te din nou.

— Nu e nevoie să mă uit din nou. Thomas ăsta e mult mai în vârstă decât tipul din poză.

— Cât de bătrân?

— Nu ştiu, zise Donald, cugetând. Cincizeci, poate şaizeci de ani.

— Îţi mai aminteşti altceva despre el? Alte trăsături distinctive? Tatuaje? Cicatrice?

— Nu prea. Era un tip simplu.

— Îţi aminteşti ce înălţime avea?

— Mai scund decât mine. Categoric. Poate 1,70 m.

Harvath făcu o altă remarcă.

— Ce conducea? I-ai văzut maşina?

— Nu, n-am văzut-o deloc.

Harvath îi mai adresă câteva întrebări, apoi îi mulţumi bărbatului şi încheie convorbirea. În acel moment, Urda reveni.

— Carnetul de şofer din Tennessee pe numele lui Todd Thomas e fals, raportă agentul FBI.

Harvath nu era surprins. Mintea lui se puse repede în funcţiune. El îi rugă pe soţii Logan să se întoarcă în biroul din hangar şi să aştepte acolo. Nu mai voia să discute şi alte detalii în prezenţa lor.

Când aceştia plecară, Nicholas spuse:

— Deci cine este noul nostru asiatic misterios?

— Cred c-ar fi mai bine să-i spunem chinez, zise Urda.

Harvath încuviinţă din cap.

— De acord. Dacă tipul ăsta nou, *Thomas,* a închiriat o boxă de depozitare în Nashville, putem presupune că a închiriat altele şi în celelalte oraşe-celulă.

Urda îşi scosese deja telefonul mobil.

— Cu acelaşi nume?

— Dacă aş fi fost în locul lui, răspunse Harvath, eu aş fi folosit un alt nume şi un alt act de identitate pentru fiecare locaţie. N-aş fi vrut ca altcineva, cum aş fi eu de exemplu, să facă legătura.

— Ce ar trebui să caute birourile noastre locale din celelalte oraşe?

— Avem un bărbat chinez, de vreo cincizeci sau şaizeci de ani, 1,70 m înălţime, care a ales ca alias numele Todd Thomas. Folosindu-se de numele acesta, s-ar putea ca documentele să nu reflecte faptul că este de etnie chineză, deci trebuie să fim atenţi la acest aspect. Ştim când a închiriat boxa de depozitare în Nashville, prin urmare, avem o dată de la care să pornim înainte şi după. Aş mai căuta pe cineva care a închiriat un spaţiu de depozitare prezentând deja o copie după carnetul de şofer.

Mai era ceva în legătură cu fotocopia aceea, ceva ce îl punea pe gânduri, însă nu reuşea să-şi dea seama ce anume.

— Altceva? întrebă Urda.

— Mi-aş concentra atenţia asupra afacerilor de familie, care se derulează în zone retrase, aflate în afara fiecărui oraş.

— Fără camere de supraveghere?

— Dacă există, sigur. Am impresia însă că pe individul nostru nu-l deranjează camerele de supraveghere. De fapt, s-ar putea să fie un avantaj. Odată ce va sparge sistemul, va găsi o modalitate să îşi supravegheze toate boxele de la depărtare.

— Altceva?

— Nu. Cred că asta-i tot. Pentru moment.

— Aşteaptă, spuse Nicholas, tastând la laptop. S-ar putea să mai fie ceva.

Ceruse să vadă documentele lui Thomas, în special cel referitor la plată.

— Ai găsit ceva în legătură cu cartea de credit? întrebă Harvath.

Piticul dădu din cap în timp ce citea ceva cu atenţie de pe ecran şi nota pe hârtie.

— Se pare că a folosit o carte de credit preplătită, cu o limită mare, de pe care să-i retragă chiria lunară firma deţinătoare a depozitelor. Pe lângă cineva care plăteşte cu banii jos, acesta ar fi primul lucru pe care l-aş căuta.

— Am înţeles, spuse Urda.

Luă lista şi se duse în faţa hangarului, ca să îi anunţe pe cei de la Centrul Naţional de Acţiune Antiteroristă.

Harvath îşi întoarse din nou atenţia la Nicholas.

— Ai reuşit să intri în istoricul accesărilor tastaturii numerice?

— Am reuşit, însă un fragment mare din informaţiile de aseară a fost şters.

Nici acest lucru nu îl surprinse pe Harvath.

— Cine a întrerupt înregistrarea camerelor de supraveghere a avut acces la informaţiile de pe tastatura numerică.

— Ce crezi că ţinea în boxa de depozitare? întrebă Nicholas.

— Ceva ce a produs un zgomot asurzitor.

— Nu crezi că zgomotul asurzitor a fost de la explozia maşinii de poliţie pe care au descoperit-o?

— Nu. Am convingerea că Deng făcea ceva în depozit când a apărut poliţistul, iar el l-a omorât. Poate a folosit maşina de poliţie pe post de fitil, ca să stârnească o reacţie în lanţ. Cu siguranţă mai era şi altceva înăuntru.

— Ai idee ce anume?

Harvath clătină din cap.

— Bănuiala mea este că avea legătură cu atacul. Poate vreo bombă. Cred că Wazir Ibrahim, somalezul, era implicat şi, poate, s-a compromis, iar Deng a fost trimis ca să-l ucidă.

— Şi inginerul care şi-a accesat contul Facebook din Nashville?

— Ibrahim este mort. Un poliţist este mort. Şi un depozit a explodat. Bănuiesc că situaţia în care se află inginerul nu este prea uşoară.

Nicholas deschise o nouă fereastră pe ecranul laptopului.

— Ei bine, nu şi-a accesat contul Facebook recent, deci s-ar putea să ai dreptate.

— Sau m-aş putea înşela amarnic. Poate că Deng a fost trimis ca să-l ucidă pe somalez şi să-i ia locul. Poate el şi cu inginerul din Nashville au intrat în acţiune şi au incendiat depozitul ca să câştige timp suficient pentru a face ceea ce trebuiau să facă. Nu ştiu.

Era frustrant. Se aflau cu câţiva paşi în urmă, încercând să-i recupereze într-un joc care se desfăşura prea repede.

— De ce vrei să mă ocup în continuare?

Harvath privi toate materialele aduse cu maşina la hangar şi organizate pe secţiuni. Apoi se uită la Nicholas, care şedea în spatele computerului său. Era mai bine să-i dea undă verde să se ocupe de ceea ce se pricepea el cel mai bine.

— Vreau să-l găseşti pe cel care a dezactivat sistemul de supraveghere şi a şters codul din tastatura numerică.

CAPITOLUL 43

COREEA DE NORD

Locotenentul Fordyce luă arma lui Billy Tang şi o rezemă de stânca de lângă el.

— Doar ca să ştii, zise el în şoaptă, mi se pare în continuare o idee proastă.

Tang încuviinţă din cap.

— Da, ştiu.

Fordyce priva peste umăr la coama munţilor din depărtare. Tucker şi cu Johnson trebuie să fi ajuns deja în vârf cu Jin-Sang.

Întorcându-şi privirea către locul unde se afla lagărul, el îşi potriva arma şi încercă să se simtă confortabil. „Confortabil”, însă, era un termen extrem de relativ. Nu avea să se simtă cu adevărat confortabil decât în momentul în care vor pleca din acea ţară uitată de Dumnezeu.

— Intrăm şi ieşim, îi ordonă el lui Tang. Cinci minute maxim, nici o secundă în plus.

— Înţeles, răspunse agentul CIA.

Era îmbrăcat în haine ţărăneşti sub care îşi ţinea ascuns pistolul cu amortizor de 9 mm. Îşi aşezase pe umăr traista lui Jin-Sang. Astfel putea căra cu el ceea ce îi trebuia, plus că avea unde să-şi ascundă ochelarii cu vedere nocturnă odată ce ajungea acolo. Mai spera să fie şi un indiciu pentru sora lui, care să-i confirme acesteia că fusese trimis de Jin-Sang.

Fordyce se uită prin luneta armei şi îl văzu pe unul dintre paznici cum se apropie încet de gard, oprindu-se pentru o clipă, apoi continuându-şi drumul. Dincolo de gard se afla infirmeria, unde fusese exilată sora lui Jin-Sang, Hana. Conform spuselor băieţelului, nici doctorul oficial al lagărului, nici prizonierul care trebuia să îl ajute nu rămâneau acolo peste noapte. Dacă murea vreun pacient, aşa să fie! Singurele lucruri pe care le preţuia doctorul şi pe care le ţinea sub cheie erau medicamentele şi biroul lui. Tang îşi vârî trusa cu pensete în caz că va avea nevoie de ele.

— Paznicul a plecat. E timpul să acţionăm, zise în şoaptă Fordyce.

— Orice s-ar întâmpla, răspunse Tang, ridicându-se în picioare,

să nu faci vreo prostie ca să mă salvezi pe mine.

— Nu-ţi face griji. Noi nu facem prostii.

Tang zâmbi şi o luă înspre gard. Inima îi bătea cu putere. Făcuse multe lucruri periculoase de-a lungul anilor în care se furişase în Coreea de Nord, însă acesta era, categoric, cel mai periculos.

Îl întrebase pe Jin-Sang despre mine, fire de declanşare sau alte astfel de măsuri de precauţie care ar fi putea împânzi perimetrul, însă băiatul îi spusese că nu exista aşa ceva. „Atunci, cum îi ţin pe prizonieri înăuntru?” întrebase el. „Prin frică”, fusese răspunsul lui Jin-Sang.

Toţi prizonierii credeau că era gard electric. Nu era. Pârâiaşul care străbătea valea abia dacă producea suficientă electricitate ca să alimenteze aparaturile din lagăr. Conducerea închisorii hotărâse că nu îşi permitea un gard electric cu voltaj letal.

Cu toate asigurările băiatului, când Tang se află cam la o sută de metri de gard, el îşi alese paşii cu mare grijă. Reuşea să distingă cu ajutorul ochelarilor cu vedere nocturnă cărăruia care mergea paralel cu gardul. Stătea lângă locul unde Jin-Sang îi spusese că se afla spărtura.

În timp ce se deplasa, Tang îşi ridica din când în când capul ca să verifice dacă în interiorul lagărului nu erau paznici sau prizonieri. Oricare dintre ei ar fi putut da alarma. După cum spusese Jin-Sang, lagărul funcţiona în totalitate prin frică.

În locul unde cărăruia o lua la dreapta, Tang văzu spărtura din gard. Era legată cu două bucăţi de sârmă îngustă – una deasupra şi una dedesubt. Gaura nu era uriaşă, dar părea suficient de mare ca el să se poată strecura prin ea. Până atunci, tot ceea ce spusese băiatul fusese corect. Următoarea întrebare era dacă avusese dreptate şi în legătură cu curentul electric.

Când îl întrebară pe Jin-Sang de ce nu se vedeau lumini în timpul nopţii, acesta le răspunsese că asta era o tactică chinezească. Lipsa curentului constituia o potenţială dificultate pe care aceştia ar fi putut să o întâmpine în America.

Apropiindu-se de gard, Tang se ghemui lângă spărtură, îşi vârî mâna în traistă şi îşi scoase „băţul de testare”. Fordyce desprinsese o bucată din metal de pe unealta lui Leatherman, pe care Tang o prinsese cu o bandă chirurgicală de o seringă din plastic pe care i-o dăduse Tucker, infirmierul. Tang trăsese pistonul, ceea ce făcea ca seringa să se deplaseze către capătul băţului. Era ca şi când ar fi avut o şurubelniţă cu un mâner lung, izolat. Dacă gardul era „viu”, curentul ar fi provocat un arc

voltaic atunci când gardul era atins cu o bucată din metal.

Tang se pregăti, apoi întinse băţul înspre gard. Se încordă când metalul atinse gardul, dar nu era decât o reacţie psihologică. Nu se întâmplă nimic. După cum spusese şi Jin-Sang, gardul nu era electrificat.

Dezlipi seringa de pe băţ, îşi scoase ochelarii cu vedere nocturnă şi le vârî pe toate în traistă. După ce desfăcu cele două bucăţi de sârmă care legau spărtura, el se furişă prin ea, iar apoi legă la loc bucăţile de sârmă.

Între gard şi infirmerie exista un spaţiu deschis, în mod intenţionat. Paznicilor le era mai uşor să-i identifice şi să-i împuşte pe prizonierii care ar fi încercat să evadeze. Acesta era unul dintre multele motive pentru care lui Fordyce nu îi plăcea acest plan. Însă zarurile fuseseră aruncate deja. Billy Tang se afla dincolo de gard şi era momentul să acţioneze.

Hainele lui negre, noaptea fără lună şi absenţa proiectoarelor sau a luminilor de veghe îl ajutară pe Tang să fie *aproape* invizibil. Traversă repede şi în tăcere distanţa până la infirmerie şi se lipi de un zid exterior. Era o clădire rece cu un etaj, construită din beton.

Ascultă preţ de câteva momente, timp în care inspiră adânc şi aşteptă ca bătăile inimii să revină la normal. Nu răzbătea nici un sunet dinăuntru. Şi afară era linişte. Nici măcar creaturile nopţii nu păreau să se apropie de acel loc.

Fordyce îi propusese lui Tang să îi ia staţia radio, dar acesta refuzase. Dacă era prins, nord-coreenii aveau să-şi dea seama imediat că nu acţiona singur. Era dispus să-şi rişte viaţa, însă nu şi pe a lor, nu în mod inutil. Încă un motiv pentru care lui Fordyce nu îi convenea acest plan. Cu toate astea, fusese de acord.

După ce respiraţia şi bătăile inimii reveniră la normal, Tang se aplecă pe sub fereastră şi se strecură către uşa de la intrare a infirmeriei. Jin-Sang îi descrisese interiorul clădirii cum se pricepuse el mai bine. Sora lui, Hana, era izolată, dar nu era singură. Mai existau şi alţi pacienţi în infirmerie. Dacă vreunul dintre ei intra la bănuieli şi dădea alarma, era un om mort. Les Johnson, soldatul SEAL pe care îl ameninţase cu arma, fusese cel care venise cu o sugestie simplă, dar genială: „Maschează-te”.

Avea logică. Era o infirmerie. Hana părea să aibă TBC. Probabil că doctorul şi asistentul purtau măşti chirurgicale în preajma ei, precum şi în preajma celorlalţi pacienţi cu boli similare. Problema însă era că doctorul purta uniformă militară, iar asistentul, haine de prizonier. Nici unul din ei nu ar fi fost îmbrăcat în hainele pe

care le purtau fermierii nord-coreeni.

Tang însă nu avea de ales şi spera ca masca şi o atitudine autoritară îi vor determina pe prizonieri să creadă că avea tot dreptul să se afle acolo.

Mai spera că prezenţa chinezilor alături de consilierii lor nord-coreeni fusese bulversantă şi suficient de ciudată, ca să îi facă pe prizonieri să accepte anormalul. Era o pură speculaţie, iar el ştia asta, dar era singura speranţă pe care o aveau dacă voiau ca el să ia legătura cu Hana.

Aşezându-şi masca pe faţă, Billy Tang străbătu cu grijă distanţa până la uşă, inspiră adânc şi se pregăti să se furişeze înăuntru.

CAPITOLUL 44

Uşa veche din lemn era descuiată, întocmai cum spusese Jin-Sang. Când Tang o deschise, balamalele scârţâiră. Era un sunet îngrozitor; ca şi când cineva ar fi gemut de durere. Se gândi dacă să o închidă sau nu, însă ştia că o uşă deschisă ar fi atras atenţia. Ridicând clanţa, el uşură presiunea asupra balamalelor, iar uşa se închise cu mai puţin zgomot decât se deschisese.

Deşi avea masca pusă, simţi mirosul îngrozitor din infirmerie. Singurul lucru steril din interior părea să fie decorul. Pereţii din beton erau goi, iar pardoseala era pătată. Văzând toate astea, Tang nu putea decât să-şi imagineze ce se întâmpla acolo.

Având în vedere dungile care porneau de la uşă şi care continuau de-a lungul holului către sala de consultaţie, era evident că nenumăraţi prizonieri fuseseră bătuţi şi torturaţi, iar apoi târâţi plini de sânge în clădire. În RPDC, animalele domestice aveau parte de un tratament mai bun decât prizonierii. Mirosul împreună cu gândul ororilor care se petreceau în acea clădire îi întoarseră stomacul pe dos.

Prima uşă pe lângă care trecu Tang avea o plăcuţă pe care scria „Doctor” şi era încuiată bine. Următoarea purta însemnele coreene pentru „Magazie”. Şi aceasta era încuiată. A treia dădea într-o sală de consultaţie goală. Având în vedere că paznicii, oficialii închisorii şi familiile lor foloseau infirmeria, era şocant să vezi condiţiile necorespunzătoare şi mizeria din acel loc.

După miros, îşi dădu seama că se apropia de saloane. Pe lângă miros, se auzea o tuse continuă. Tang se bucură că purta mască.

Ideea nord-coreenilor de a o „izola” pe Hana de ceilalţi pacienţi fusese aceea de a-i separa patul cu trei cearşafuri care atârnau din tavan. Incompetenţa crasă de care dădeau dovadă doctorii din RPDC nu contenea să-l uimească.

El o văzu când intră după paravan. Fata de şaisprezece ani părea mai mult moartă decât vie. Braţele îi erau acoperite de leziuni, respiraţia îi era greoaie, iar pieptul îi era acoperit cu sângele pe care îl expectorase. În ciuda acestei privelişti, expresia angelică de pe faţa ei îi frânse inima. Ideea că un copil de cinci ani putea fi închis într-un lagăr pentru faptele tatălui său era de neconceput.

Tang se apropie şi căută cicatricea pe care ea o avea sub ochiul drept. Jin-Sang îi explicase că o căpătase de când un maistru o lovise cu o ţeavă, deoarece se înfuriase pe ea că nu muncea suficient de repede.

După ce se asigură că era Hana, Tang scoase o cameră foto digitală din traistă şi o porni. Condiţiile nu erau deloc optime pentru a filma, însă el trebuia să o facă.

Hana îşi ţinea ochii întredeschişi. Billy Tang îngenunche lângă pat ca să îi poată şopti la ureche. Luându-i mâna, el o întrebă în coreeană dacă îl putea auzi. Ea îşi întoarse încet capul ca să se uite la el.

În privirea ei nu se citi nici uimirea, nici curiozitatea; doar o răceală goală. Tang se temea ca boala să nu îi fi afectat deja creierul.

— M-a trimis Jin-Sang, şopti el. Uite, mi-a dat traista lui ca să ţi-o arăt.

El ridică traista ca ea să o poată vedea. Faţa ei rămase inexpresivă, dar el simţi că ea îl strânse uşor de mână.

— Jin-Sang se află în siguranţă.

Fata îi strânse din nou mâna.

— Hana, sunt un prieten. Te pot ajuta. Dar trebuie ca şi tu să mă ajuţi pe mine.

Billy Tang ştia că îi făcea o propunere ridicolă. Nu legai prietenii în lagărele din RPDG, nu în sensul tradiţional al cuvântului. Oricine era un rival pentru mâncare şi un potenţial turnător care te-ar fi vândut pentru o porţie suplimentară de supă. În lagăre, nimeni nu avea încredere în nimeni. Jin-Sang însă părea a fi diferit. Tang spera ca şi Hana să fie la fel.

El potrivi lumina aparatului la rezoluţie joasă, pe urmă apăsă pe butonul de înregistrare. Mai întâi o filmă pe Hana şi circumstanţele în care se afla, apoi aduse aparatul aproape, fiind mai preocupat în acel moment de ceea ce spunea ea decât ceea ce păruse să spună.

Înainte de a se despărţi de cealaltă jumătate a echipei, infirmierului Tucker îi trecu prin minte un gând. În cazul în care chinezii plănuiau ceva de natură biologică, era posibil ca nord-coreenii să fi fost de acord să îi infesteze pe prizonieri, ca să facă instructajul să pară mult mai real. Tucker îl avertizase că, dacă se apropia de fată, iar aceasta nu suferea de TBC, era posibil ca masca lui chirurgicală să nu îl protejeze. El încercă să nu se gândească la asta când se apropie la câţiva centimetri de faţa ei.

Fata fu cuprinsă de o tuse convulsivă, iar Tang se îndepărtă

pentru a se feri de stropii de sânge pe care plămânii ei îi împroşcau.

Când tuşea se calmă, el îi aşează uşor capul, astfel încât ea să privească tavanul. Nu era nevoie ca ea să se uite la el. Era mai important ca el să poată să îi şoptească la ureche întrebările.

— Hana, pot să te ajut să ieşi de aici. Te pot ajuta să evadezi. Vă pot duce pe tine şi pe Jin-Sang în China aşa cum şi-a dorit tatăl vostru. Dar mai întâi, trebuie să-mi spui de ce se află chinezii aici.

Când ea încercă să vorbească, Tang se aplecă în faţă şi duse aparatul aproape de buzele ei, astfel încât microfonul să îi înregistreze fiecare cuvânt.

Ei îi era şi aşa suficient de greu să respire, darămite să mai şi vorbească. Tang abia reuşea să înţeleagă ce spunea.

— *Agricultură?* repetă el.

Hana îi strânse mâna şi reuşi să mai scoată un cuvânt.

— *Luptă,* repetă Tang. Agricultură şi luptă.

Fata de şaisprezece ani confirmă strângându-i din nou mâna.

— Unde se vor duce odată ce vor învăţa să facă agricultură şi să lupte?

Răspunsul ei sună ca şi aerul care era eliberat dintr-o minge de baschet spartă.

— America.

— Ştii unde în America?

Fata avusese doar cinci ani când fusese deportată în lagăr. Tot ceea ce ştia despre Statele Unite trebuie să fi aflat doar de la părinţii ei sau din rolul pe care îl jucase pentru chinezi.

Văzând că ea nu răspunde, Tang repetă întrebarea.

— Ferme, şopti ea. Sate. Nu oraşe.

După ce rosti cele patru cuvinte, fu cuprinsă din nou de o tuse convulsivă. Cu toate că era nerăbdător să îi adreseze următoarea întrebare, el nu avu de ales decât să aştepte ca tuşea să înceteze.

Această criză dură mai mult decât cea anterioară. Cu fiecare repriză de tuse care îi zguduia trupul, viaţa părea să se scurgă din trupul ei. Era ca şi când sufletul ei ar fi plecat pe bucăţi.

Odată ce criza încetă, Tang observă că ea respira mult mai greu decât înainte. Auzea sângele colcăindu-i în plămâni. Era ca şi când un şarpe cu clopoţei muribund şi-ar fi scuturat coada într-o ultimă încercare de sfidare. Tang urmase o mulţime de cursuri de prim ajutor, însă nu trebuia să fii un expert în domeniu ca să-ţi dai seama că Hana era pe moarte.

El îi cuprinse mâna într-a lui cu un gest cald şi iubitor. La fel îi ţinea de mână şi pe copiii lui atunci când aceştia erau bolnavi. Însă, spre deosebire de răcelile şi gripele de care se îmbolnăveau aceştia ocazional, el ştia că aici era vorba despre ceva din care ea nu avea să-şi revină niciodată.

— Hana, zise el. Ce fel de atac plănuiesc chinezii?

Aşteptă, dar nu primi nici un răspuns.

Repetând întrebarea, el se apropie şi mai mult, dar tot nu primi un răspuns.

— Hana, Jin-Sang spune că tu ştii cum va fi atacată America de China. Spune-mi.

Gâlgâitul aerului din plămânii lui fu însoţit de un răspuns aproape inteligibil.

— China. Du-l pe Jin-Sang în China.

— Vă voi duce pe *amândoi,* răspunse Tang. Dar trebuie să-mi spui. Ce ai auzit?

— Nu pot merge în China.

Trebuia s-o facă să se concentreze.

— Hana, ştii pentru ce fel de atac se antrenează chinezii?

Când ea se chinui să răspundă, Billy Tang se aplecă şi mai mult în faţă. Apoi auzi altceva. Ceva care era aproape. Era scârţâitul balamalelor de la uşa de la intrare în infirmerie.

CAPITOLUL 45

Trupul lui Tang reacţionă înainte ca mintea lui să proceseze în totalitate ceea ce auzise. Nu avea unde să se ascundă. Patul era prea jos ca să se poată vârî sub el şi nu exista alt mobilier după care să se poată strecura. Dacă cineva aprindea lumina, avea probleme serioase. Dacă cineva îndrepta o lanternă către pat, avea probleme serioase. De fapt, nu exista decât o singură cale să iasă din această situaţie.

Trecând de partea cealaltă a patului, îngenunche aşa cum o făcuse înainte, ca un preot care se ruga la căpătâiul unui enoriaş muribund. Exista un mic adevăr în această metaforă, deoarece Hana respira scurt şi întrerupt.

Nici toţi iepurii şi acele de pin din peninsula coreeană nu ar mai fi putut-o salva în acele clipe, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit acest lucru Jin-Sang. Fără să ştie, atunci când ieşise ca să caute ceea ce avea nevoie sora lui, băiatului i se oferise şansa vieţii şansa de a fi liber şi ajutorul unei trupe americane pentru Operaţii Speciale.

Şi eliberarea Hanei făcuse parte din planul lui Tang; un aspect pe care nu îl împărtăşise lui Fordyce şi celorlalţi soldaţi SEAL. Dacă ea ar fi avut suficientă forţă să se mişte, el ar fi ajutat-o chiar dacă asta ar fi însemnat să o care în spate. Dacă vreunul dintre soldaţii SEAL ar fi bănuit acest lucru, nici unul nu ar fi fost de acord cu asta. Nici unul nu îl descurajase. De fapt, poate de aceea acceptase Fordyce planul, în cele din urmă şi aştepta în afara lagărului. De ce să intri şi să vorbeşti cu fata şi să nu îi oferi şi ei biletul de ieşire? Ce importanţă avea dacă echipa transporta un copil sau doi?

Tang ştia, desigur, că Johnson şi Tucker se aflau în avantaj, iar acest lucru era foarte important. Cu toate acestea, intenţia lui fusese aceea de a o elibera şi pe Hana.

Lagărele de muncă din RPDC supravieţuiseră cu mult lagărelor naziste, însă, spre deosebire de vociferările legate de motivul pentru care Aliaţii nu bombardaseră căile ferate nemţeşti în 1940, nimeni în ziua de azi – nici măcar cu imagini clare din satelit – nu vocifera împotriva închiderii acestor lagăre din Coreea de Nord. Tang jurase că, dacă va avea ocazia să salveze măcar un prizonieri, o va face.

Dar dacă Jin-Sang avea să supravieţuiască, nu la fel stăteau lucrurile şi în cazul Hanei. Urma să cunoască şi ea libertatea în curând, însă nu avea să fie una pământeană.

Tang îşi ciuli urechile ca să îşi dea seama câte persoane veneau în direcţia lui. Zgomotul făcut de paşi era greoi şi precaut. Asta însemna fie paznici, fie personal medical.

Auzi cum clanţele uşilor erau zgâlţâite. La început el crezu că cineva verifica uşile ca să se asigure că erau încuiate, dar intensitatea era prea mare, se simţea chiar disperare. Nu avea nici o logică.

Zgomotul de paşi se apropia şi Tang se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Calculă în minte cât timp i-ar lua să ajungă de la uşa infirmeriei la gaura din gard şi apoi la locul unde se afla Fordyce.

Cu toate că nu dorea moartea nimănui, se rugă ca Hana să se stingă. Dacă supravieţuia, dacă el se înşela şi ea îşi revenea, chinul care o aştepta din cauza a ceea ce avea el de gând să facă singur i-ar fi adus moartea. Ascultând-o însă, el îi auzi respiraţia întretăiată. Era, într-adevăr, pe moarte. Chiar dacă Tang se afla acolo, nu putea să o ajute cu nimic. El se consolă cu acest gând.

Când paşii se apropiară, Tang îşi dădu seama că era o singură persoană care traversa infirmeria. Oare era un părinte care venea să-şi vadă copilul bolnav? Poate un membru al familiei aşteptase să plece personalul medical şi să poată intra ca să fure medicamente pentru o persoană dragă?

Cu toate că furtul se pedepsea cu moartea în lagăre, în calitate de soţ şi de tată, Billy Tang nu avea nici un dubiu că existau anumite lucruri pentru care merita să mori.

Oricum, nu avea importanţă cine venea şi de ce. Indiferent cine era, reprezenta o ameninţare. Una era când era vorba despre copii şi altceva când era vorba despre adulţi. Adulţii reprezentau, în mod cert, o ameninţare.

În ciuda acestei certitudini, Billy Tang nu deschise focul când paşii se opriră la câţiva metri de el şi cineva trase cearşaful.

În schimb, el îşi ridică privirea şi văzu un ofiţer de armată chinez, care avea mâna stângă bandajată într-un prosop îmbibat în sânge. Coreeana lui era excelentă.

— Tu, de-acolo, se răsti el. Am nevoie de ajutor. Acum!

Soldatul trebuie să fi crezut că Tang era asistentul doctorului.

— Te rog să mergi în sala de consultaţii. Vin şi eu imediat, răspunse Tang.

Soldatul îşi scoase pistolul.

— Vii cu mine *acum.* Haide!

Tang, a cărui armă se afla sub pătura Hanei, îşi ţinea mâna pe patul acesteia şi degetul pe trăgaci. L-ar fi putut împuşca pe ofiţer, dar dacă ar fi ratat şi bărbatul ar fi tras la rândul lui, paznicii ar fi dat buzna înăuntru. Luă mâna de pe armă şi hotărî să o lase sub pătură.

Se ridică în picioare şi îi făcu semn ofiţerului să îl urmeze. Bărbatul se dădu la o parte ca să îl lase să treacă, apoi îl urmă.

Intrară în sala de consultaţie, iar Tang îi spuse să se aşeze pe masă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce crezi că s-a întâmplat? se răsti ofiţerul chinez. Un accident.

Era arogant, dar Tang nu îl băgă în seamă.

— Ce fel de accident?

— M-am tăiat.

Tang lăsă jos traista lui Jin-Sang şi se apropie de masă.

Ofiţerul se uită la el.

— Ai pregătire medicală? vru el să ştie.

Tang încuviinţă din cap.

— Am studiat în Phenian şi am practicat medicina înainte ca împrejurările să mă aducă aici.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe bărbat, care nu făcu nici un comentariu referitor la îmbrăcămintea lui Tang. Probabil că habar nu avea cum funcţionau lucrurile în lagăr, darămite în infirmerie. Faptul că dăduse buzna în infirmerie în toiul nopţii confirma acest lucru.

— Făceam o demonstraţie cu cuţitul, spuse ofiţerul. Mi-a alunecat şi m-am tăiat. Rău.

— Trebuie să mă uit.

— Nu aprinzi lumina?

Tang schiţă un zâmbet.

— Nu ne dau voie să aprindem luminile.

Ofiţerul gemu când Tang desfăcu prosopul însângerat în care îi era înfăşurată mâna.

— Uite, zise bărbatul, scoţând cu cealaltă mână din buzunar o lanternă mică. Foloseşte-o pe asta.

— Aveţi voie să întrebuinţaţi lanterne? întrebă Tang când ofiţerul o aprinse şi i-o dădu.

— Asta este o urgenţă. Şi-apoi, crezi că ne trimitem oamenii fără lanterne? zise el, făcând o grimasă. Dac-am face asta, am fi

la fel de proşti ca americanii.

Agentul CIA zâmbi.

— Cu siguranţă, v-aţi luat un angajament interesant, de mare anvergură.

Ofiţerul chinez tăcu şi se uită la el.

— Ce ştii tu despre asta?

— Eu? răspunse Tang. Nimeni nu vorbeşte cu mine decât dacă are vreo problemă. Nu ştiu decât că circulă ceva zvonuri prin lagăr.

Ofiţerul chinez păru să se destindă.

— Spune-mi despre zvonuri, zise el. *În timp ce* ai grijă de mâna mea.

Un spion bun se pricepea să-i facă pe oameni să se relaxeze. Dacă ştiai să asculţi şi reuşeai să-i faci să vorbească, era uimitor câte puteai afla.

— Să vedem ce avem aici, spuse Tang când îndepărtă ultimul strat al prosopului.

Tăietura era serioasă, iar sângele începu imediat să curgă din rană.

— Va trebui să încetinim sângerarea, spuse el, aşezând din nou prosopul însângerat pe mâna bărbatului. Pune mâna aici şi apasă.

Ofiţerul nu avea de ales. Vârându-şi pistolul în toc, el îşi folosi mâna sănătoasă ca să apese prosopul.

— Va trebui să cos rana, îi explică Tang.

Se duse la dulapurile înşirate de-a lungul peretelui şi găsi unul care nu era încuiat. Înăuntru nu exista nici un medicament, însă găsi o sticlă aproape goală de antiseptic şi nişte fâşii curate de bandaj. Tang le luă şi începu să pregătească o tavă.

Era perfect conştient că cele cinci minute ale lui expiraseră şi că, fără îndoială, Jimi Fordyce îl văzuse pe ofiţer intrând în infirmerie. Cu toate astea, i se păru o şansă pentru care merita să rişte.

Şi-ar fi dorit să poată porni aparatul foto pe care îl avea în buzunar şi să înregistreze conversaţia, dar asta ar fi însemnat să ceară să fie împuşcat. Un singur sunet electronic şi totul ar fi luat sfârşit.

— Ai grijă să apeşi în continuare pe rană.

Ofiţerul suferea, însă părea dispus să continue conversaţia.

— Asta fac, spuse el. Şi-acum, spune-mi despre zvonuri.

Tang se întrebă dacă bărbatul avea un trecut în serviciile secrete şi dacă nu cumva încerca şi el să obţină informaţii.

— Paznicii vorbesc despre oraşul american fals, zise Tang. Sunt invidioşi. Toţi vor să meargă cu voi în America. Spun că visează la pizza şi la milkshake.

Ofiţerul clătină din cap.

— Nu vor mai fi mult timp pizza şi milkshake acolo. Paznicilor le va fi mai bine aici.

Tang îşi ridică privirea de la tavă.

— Dar avem prizonieri politici care au fost în America. Nu vorbesc decât despre mâncare.

— Numai chinezii vor avea mâncare.

— Interesant, răspunse Tang, întorcându-şi atenţia înapoi la tavă.

Ofiţerul îl privi.

— Cum adică, *interesant?* Nu mă crezi?

— Îmi cer scuze. Tu ştii mai bine decât mine.

Cel mai important lucru când venea vorba despre persoanele arogante era acela că ele credeau că erau mai deştepte decât restul lumii şi deseori le plăcea să ţină prelegeri.

Chinezul râse.

— Tu ce ştii despre America?

— Nu prea multe.

— Haide să-ţi spun eu despre Statele Unite. Nu numai că se află în declin, dar se bazează în totalitate pe tehnologie. Dacă îi laşi fără tehnologie, mor.

— *Mor?* repetă Tang.

— Da, răspunse ofiţerul. *Mor.* Nici unul dintre americani nu este pregătit să îşi poarte singur de grijă. Ei cred că magazinele lor vor fi mereu deschise şi pline de provizii, că farmaciile vor avea suficiente medicamente, că apa va continua să curgă la robinete, că sistemul de încălzire şi de aer condiţionat, până şi ordinea publică vor funcţiona mai departe, indiferent de ce se va întâmpla.

Tang se apropie cu nişte bandaje curate şi le schimbă cu prosopul îmbibat în sânge.

— Şi cum *laşi* o naţiune fără tehnologie? întrebă el.

— Cu ajutorul unei arme puternice inventate de ţara ta.

— De RPDC?

Ofiţerul schimbă subiectul.

— De câte cusături va avea nevoie mâna mea?

Încercă să ridice bandajele curate ca să o examineze, însă Tang îl opri.

— Trebuie să menţii presiunea.

Bărbatul se îndupleca şi reveni la subiectul anterior.

— Ştii ceva despre testele nucleare pe care le face ţara ta?

Tang încuviinţă din cap.

— Da, sunt un real succes. S-a vorbit la mai multe posturi de televiziune despre ele. Occidentalii şi americanii se tem de noi, din cauza puterii noastre militare.

Ofiţerul râse şi clătină din cap.

— Occidentalii au glumit pe seama testelor voastre nucleare. Au spus că nu sunt serioase. Că randamentul a fost prea scăzut.

— Randamentul? zise agentul CIA, prefăcându-se că nu era suficient de informat şi încercând, astfel, să îl facă pe chinez să continue să vorbească. Nu înţeleg. La televizor s-a spus…

— Programele de televiziune sunt o propagandă. La fel şi testele. Nu s-a intenţionat ca randamentul să fie mai mare decât a fost.

— Nu înţeleg.

— Fireşte că nu înţelegi. Ca şi americanii. Toată lumea a crezut că RPDC a testat arme convenţionale. Nu este adevărat.

— Nu este adevărat? repetă Tang.

— Nu. Au testat ceva foarte neconvenţional.

— O armă care ar lăsa o naţiune fără tehnologie?

Ofiţerul chinez zâmbi.

— *Acum* începi să înţelegi.

— Dar o armă nucleară nu rade tot? Nu numai tehnologia?

— Pari un om cât de cât educat, zise soldatul. Ar trebui să ştii despre energia electromagnetică.

Lui Tang i se tăie răsuflarea. În acele clipe înţelese ce bolborosea Hana când ofiţerul chinez intrase în infirmerie.

— Ştiu cum o folosesc doctorii, nu şi soldaţii, răspunse el. E o rachetă lansată de pe o navă? Sau este lansată din avion?

Brusc, soldatul hotărî că terminase cu clevetitul.

— Ai dreptate. Lucrurile astea sunt peste puterea ta de înţelegere. Gata cu vorba. Concentrează-te pe mâna mea.

Tang vru să insiste, dar se afla deja de prea mult timp în lagăr. Dacă nu pleca, existau şanse mari ca Fordyce să vină să-l caute şi puteau interveni milioane de variante ca toată afacerea să meargă prost.

Împingând tava pe roţi, Tang se rezemă de masă şi îl rugă pe pacientul lui să se întindă.

Ofiţerul chinez nu era însă prea convins.

— Aş prefera să mă consulte un doctor adevărat.

— N-ar fi o idee prea bună.

— Cine eşti tu să-mi pui la îndoială cererea?

Tang îi arătă prin gesturi că doctorului îi plăcea să bea, iar ofiţerul înţelese.

— Oh, făcu el. Înţeleg.

— Te rog, spuse Tang, încurajându-l să se întindă pe spate.

— Ai ceva pentru durere? întrebă soldatul.

— S-ar putea, răspunse el, îndreptându-se spre dulap.

Când reveni, îl văzu pe ofiţerul chinez ridicându-şi picioarele pe masă şi întinzându-se pe spate. Masa fusese aşezată de-a lungul peretelui, astfel încât pacientul să stea cu faţa la uşă, nu înspre dulapuri. Tang se afla în spatele lui.

— Vrei să ridici, te rog, bandajul şi să îmi spui dacă rana mai sângerează? întrebă el.

Soldatul se conformă.

— Încă mai sângerează, răspunse el.

Când acesta auzi din nou vocea lui Tang, agentul CIA se afla lângă umărul lui drept.

— Vei simţi o mică împunsătură, zise Tang, care îşi scosese deja cuţitul Otanashi noh Ken.

Înainte ca ofiţerul chinez să-şi dea seama ce se întâmplă, Tang îşi făcuse deja apariţia de după masa de examinare şi, acoperindu-i gura cu mâna, îi ţintui capul şi îi înfipse lama în gât.

Aceasta tăie ţesutul la fel de uşor cum cuţitul unui măcelar taie o felie de tort. Nu era pentru prima oară când Tang făcea asta.

Ideea era să înfigi lama la baza gâtului în spatele mărului lui Adam, între trahee şi esofag. Dacă loveai vreo vertebră, nu era bine. Osul oprea chiar şi cele mai ascuţite cuţite.

Însă Tang nu lovi osul. Procedase corect. Cu precizia unui profesionist, el îşi răsuci încheietura, făcând astfel ca lama să iasă prin partea din faţă a gâtului ofiţerului, ca un cuţit de feliat.

Bărbatul se încordă şi gâlgâi în timp ce sângele ţâşnea din carotidele afectate. Deoarece traheea îi fusese secţionată, plămânii lui începură să fie inundaţi de sânge. Era sânge peste tot, cu excepţia locului unde bărbatul avea mai mare nevoie de el în creier. În câteva secunde, îşi dădu duhul. Billy Tang trebuia să se mişte cât putea de repede.

Se întoarse la Hana, însă când dădu cearşaful deoparte văzu că ea se stinsese din viaţă. Încercă să se consoleze cu gândul că măcar Jin-Sang va supravieţui, dar echipa avea o suprafaţă mare de parcurs înainte să se afle în siguranţă. Luându-şi pistolul de sub pătura ei, el îşi întinse mâna şi îi închise pleoapele. În sfârşit,

biata fată evadase din lagăr.

Tang îşi aruncă pe umăr traista, îşi ţinu arma ascunsă şi se îndreptă către uşă. Se opri doar atât cât să-i facă o poză ofiţerului chinez şi să-i rupă banderola de pe uniformă. După ce închise uşa sălii de consultaţie, o încuie cu ajutorul pensetelor pe care le rupse în broască, astfel încât să fie deschise cu greu dimineaţă.

Îşi vârî restul trusei cu pensete în traistă, apoi rămase lângă uşa de la intrare şi ciuli urechile. Afară nu se auzea nici un zgomot. El înălţă cu grijă uşa, astfel încât să nu scârţâie balamalele, o deschise doar atât cât să se poată strecura afară, iar pe urmă o închise fără zgomot în urma lui.

Tang se întoarse pe unde venise, având grijă să se aplece pe sub şirul de ferestre, apoi se opri în spatele clădirii. Aruncând o ultimă privire în jur, numără până la trei, după aceea ţâşni spre gard.

CAPITOLUL 46

BOSTON, MASSACHUSETTS

Cheng nu trebuia să vadă explozia de la parcela cu boxe de depozitare din Nashville ca să ştie că va fi zărită şi auzită de la kilometri depărtare. În cutiile din carton erau ascunşi doi cilindri mari cu hidrogen. Aceştia provocau o explozie uriaşă şi un dezastru incredibil.

Întotdeauna fusese de părere că, dacă tot alegeai să provoci un dezastru, măcar să provoci unul mare. Cu cât aveau autorităţile de scotocit mai mult, cu atât mai mult timp le va lua să-şi dea seama ce se întâmplase. Orice îl ajuta să câştige timp era bine-venit. Mai avea încă multe lucruri de făcut.

Primul lucru de pe listă era să scape de Navigator. Poliţia îl va căuta, cu siguranţă.

Cea mai certă şi mai rapidă variantă era să fure un vehicul dintr-o parcare pe termen lung. Spera ca până cineva să-şi dea seama că fusese furată maşina el să o fi abandonat deja şi să fi ales altceva. O luă înspre Aeroportul Internaţional din Nashville, unde puse ochii pe o Toyota Corolla şi se apucă de treabă.

Odată ce reuşi să o pornească, îşi transferă lucrurile în portbagaj şi ieşi din parcare. Viră pe autostradă, apoi o luă înspre nord, către Kentucky. După ce trecu de Louisville, el alese autostrada 1-71, care îl ducea în nord, către Cincinnati şi de acolo către Columbus.

Ştia că era periculos să conduci noaptea. Când existau puţine maşini pe drum, şansele să fii tras pe dreapta pentru o încălcare minoră, sau chiar inexistentă, a regulilor de circulaţie creşteau exponenţial. Cu toate acestea, el alese să-şi continue drumul. Voia să-şi localizeze ţinta şi să fie acolo când se va deschide uşa dimineaţa. De asemenea, mai trebuia să trimită un raport la Beijing. Dacă ar reuşi să doarmă măcar o jumătate de oră, s-ar putea concentra mai bine asupra a ceea ce avea de făcut.

Sosi în Columbus cu puţin timp înainte de ivitul zorilor. Folosindu-şi ultimul telefon nou, îl sună pe un intermediar chinez pe care îl chema Wei Yin şi îi spuse o parolă. Când ajunse la casa lui Yin din Dublin, o suburbie în afara oraşului, doctorandul durduliu, între două vârste, cu ochelari de vedere şi păr rar îl

aştepta. Şedea la fereastra întunecată de la parter. Imediat ce Deng intră pe alee, Yin apăsă pe telecomanda garajului, deschise uşa, iar Deng pătrunse înăuntru cu maşina. Apoi Yin apăsă din nou pe buton şi închise uşa în urma lui.

Schimbară câteva cuvinte. Nu erau prieteni. Relaţia lor era una pur profesională.

Yin era stângaci şi se simţea stingherit. Nu mai adăpostise un spion chinez de douăzeci de ani. Sarcina lui principală pe teritoriul Statelor Unite era spionajul. În calitate de cercetător în cadrul Battelle Memorial Institute, companie-lider în ştiinţă şi dezvoltarea tehnologiei, el avea acces la o gamă largă de proiecte americane sensibile şi importante.

Uitând de cerinţele specifice ale protocolului, doctorul Yin se transformă într-o gazdă primitoare. Îi oferi musafirului său ceai şi ceva de mâncare. Bao Deng le acceptă pe amândouă.

În timp ce doctorul pregătea un mic dejun tradiţional chinezesc, el folosi computerul lui Yin pentru „a naviga link-urile” pe internet. Ştia cum funcţionau algoritmii sofisticaţi ai NSA şi avu grijă să nu caute folosind cuvinte-cheie referitoare la ceea ce se întâmplase în Nashville, care ar fi putut fi interceptate şi să declanşeze alarma. Nu făcea decât să acceseze link după link, încercând să găsească ceea ce căuta.

Din câte îşi putea da seama, autorităţile nu păreau să ştie cine se afla în spatele morţii poliţistului şi a incendierii depozitelor. Ori era asta, ori nu făceau nimic public.

Nu se pomenea nimic nici despre uciderea lui Wazir Ibrahim sau a lui Mirsab, studentul la inginerie afiliat celulei din Nashville. Deşi era un semn bun, era suficient de înţelept încât să ştie că, doar pentru că informaţiile nu ajunseseră în presă, asta nu însemna că autorităţile nu ştiau nimic. Trebuia să continue cu cea mai mare precauţie. Nu era o idee rea dacă s-ar fi deghizat, mai ales dacă lua în considerare tot ceea ce se întâmplase în Nashville.

Ştia că sistemul de supraveghere cu circuit închis fusese dezactivat, prin urmare, nu exista nici o dovadă că el ar fi fost acolo, însă comportamentul poliţistului îl deranja în continuare. Fusese prea agresiv, ca şi când ar fi bănuit că se întâmpla ceva nelalocul lui. Poate că Cheng exagera, deşi nu prea credea. Îi era teamă că undeva cineva începea să facă legătura.

După micul dejun, Yin întrebă de ce mai avea nevoie musafirul. Cheng voia să se întindă câteva minute, apoi să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Nu avusese timp să se întoarcă

la hotelul din Nashville, ca să îşi ia lucrurile. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Nu exista nimic incriminator nici în cameră, nici în valiză. Plănuia să sune la hotel, să elibereze camera prin telefon şi să îi roage să îi trimită geamantanul prin Fedex la fabrica de procesare a cărnii de pasăre din Nebraska. Apoi tot ce mai avea nevoie era un vehicul nou. Aici intra în joc Yin.

Cheng trebuia să îi adune pe „prinţişori" şi să îi ducă la intermediarul celui de-al Doilea Departament, cunoscut cu numele de Medusa. Ca să facă asta, avea nevoie de un vehicul corespunzător, mai exact, de un microbuz obişnuit, de preferat alb sau argintiu, cu geamuri fumurii. Urma să străbată distanţe lungi în următoarele treizeci şi şase de ore, iar vehiculul trebuia să fie în stare bună de funcţionare.

După ce Cheng făcuse un duş şi se schimbase cu hainele pe care i le adusese Yin, cercetătorul trecu împreună cu musafirul lui pe lângă nenumărate parcuri cu maşini de mâna a doua din Columbus până când bărbatul găsi ceea ce căuta. Odată ce parcul fu deschis patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ei testară microbuzul, iar Yin cumpără şi înmatriculă vehiculul cu un act de identitate fals şi cu bani pe care îi ţinea în caz de urgenţă. Cheng îi spuse să trimită o cerere către cel de-al Doilea Departament, ca să primească banii înapoi.

Mai mult un spirit academic decât agent secret, blajinul Yin aşteptase cu nerăbdare să scape de musafirul nepoftit de cum acesta sosise. După ce cumpăniră microbuzul, musafirul îi spuse că trebuia să facă să dispară Toyota furată care se afla în garajul lui. Yin nu era prea încântat să conducă maşina într-un cartier infam şi să o lase acolo, cu motorul pornit, în speranţa că cineva o va fura, însă, dacă i se cerea acest lucru, asta avea să facă. Orice, numai ca musafirul să plece mai repede. Exista mai multă intrigă decât îl interesa pe Yin şi era nerăbdător să lase totul în urmă.

Cheng însă mai ceruse un lucru. Drumul de la Columbus la Boston dura unsprezece ore, iar el voia ca Yin să conducă.

Dacă Yin se afla la volan, el putea să doarmă şi să se ţină de program. Ceasul lui interior era deja dat peste cap, din cauza diferenţei de fus orar dintre China şi Statele Unite. Dacă nu se odihnea, putea face o greşeală fatală. Trebuia să fie cu mintea limpede.

Cheng nu era prea încântat că fusese trimis să strângă laolaltă odraslele membrilor Comitetului Permanent al Politburo. Nu cunoscuse nici unul care să nu fie răsfăţat sau arogant, dar

acestea erau ordinele pe care le primise. Va face aşa cum i se ordonase. Exact acelaşi lucru i-l spusese şi lui Yin când bărbatul încercă să găsească scuze ca să nu conducă până la Boston.

Cheng fusese destul de tăios. Începea să fie din ce în ce mai stresat. De-a lungul Coastei de Est existau nenumăraţi senzori radiologiei. Chipurile, scutul pentru dispozitivul pe care îl transporta era eficient 100%. Tehnologia fusese dezvoltată de americani şi furată de către chinezi, pentru a proteja navele spaţiale de radiaţii. Colonelul Shi încercase să îl asigure că nu ar fi reuşit niciodată să introducă dispozitivele pe teritoriul Statelor Unite, cu atât mai puţin să le ţină ascunse, dacă recipientele nu ar fi fost perfecte pentru misiunea lor.

Lui Shi îi era uşor să îi subaprecieze temerile. El se afla în siguranţă în Beijing, sub protecţia celui de-al Doilea Departament. Nu era nevoit să se plimbe de colo-colo cu un dispozitiv în portbagaj.

Conduseseră cu atenţie. Yin potrivise computerul de bord la o viteză constantă şi se opriră doar ca să alimenteze sau să folosească toaleta.

În ciuda oboselii, lui Cheng îi venea greu să adoarmă. Se gândea într-una la ce avea de făcut şi la cum trebuia să facă faţă neprevăzutului. Abia după ce îşi impuse să nu se mai gândească, reuşi să adoarmă.

Când ajunseră la Boston, Cheng îl rugă pe Yin să ducă la bun sfârşit câteva comisioane pentru el, iar apoi îl lăsă să plece. Nu îi spusese nimic despre toată afacerea, cu excepţia destinaţiei. Yin habar nu avea de ce se afla în Statele Unite, de ce avea nevoie de microbuz, ce se afla în cutia mare, cu laturile tari, sau ce făcea în Boston. Era mai bine aşa pentru amândoi.

Cheng îl sfătuise să îşi cumpere biletul de autobuz în numerar, să se întoarcă la Columbus şi să uite tot ceea ce se petrecuse de când îi sunase pentru prima oară telefonul. El îl urmări pe Yin cum urcă în taxi şi se îndepărtează.

Imediat ce acesta dispăru din vedere, Cheng se urcă în microbuz şi o luă înspre capătul de est al Bostonului. După ce găsi un loc de parcare, se strecură pe bancheta din spate şi, folosind lacătul de bicicletă pe care îl cumpărase Yin, prinse dispozitivul de zaua din portbagaj.

Îşi aşeză laptopul şi alte lucruri pe care nu voia să rişte să le lase acolo în rucsacul pe care i-l cumpărase Yin şi ieşi din microbuz.

Încuie uşile şi activă alarma, apoi îşi aşeză pe cap gluga

hanoracului, îşi aruncă pe umăr rucsacul şi o porni înspre cartierul chinezesc.

CAPITOLUL 47

NASHVILLE, TENNESSEE

— Se cheamă Unitatea 61398, spuse Nicholas îndepărtându-se de ecranul computerului şi frecându-se la ochi. Este unul dintre cele mai bune grupuri de hackeri ale Armatei de Eliberare a Poporului. Are sediul în afara oraşului Shanghai.

— Eşti sigur? întrebă Harvath.

— Cât pot să fiu de sigur fără să le trezesc bănuiala că ne aflăm pe urmele lor.

Harvath se lăsă pe spătarul scaunului. Erau cu toţii extenuaţi şi abia dacă reuşiseră să aţipească puţin. Având în vedere că chinezii adoptaseră un comportament atât de riscant, iar viteza cu care se derulau lucrurile creştea rapid, toată lumea era convinsă că celulele intraseră în acţiune şi că, indiferent de ce natură era atacul, acesta era iminent. Dacă nu găseau o breşă cât mai repede, jocul avea să se termine. Descoperirea lui Nicholas nu era ceea ce sperase Harvath.

Ceea ce voia Harvath era o cale ca să ajungă la coordonator persoana care monitoriza conturile Facebook ale studenţilor la inginerie de undeva din Idaho. Sperase să fie aceeaşi persoană care spărsese sistemul de supraveghere cu circuit închis şi tastatura numerică ale unităţii de depozitare. Ar fi fost frumos să poată face legăturile astfel, însă în acele clipe îşi dădea seama că fusese o speranţă prostească.

Nimeni nu putea păzi o unitate de depozitare zi şi noapte, cu atât mai puţin şase. Dacă, într-adevăr, despre asta era vorba. În cazul în care Harvath ar fi avut resursele de care dispuneau chinezii, aşa ar fi aranjat lucrurile. Erau un miliard de chinezi. Şi-ar fi permis lejer mâna de lucru care să supravegheze sistemul spart şi să se asigure că nimeni nu se atingea de unităţile lor. De asemenea, nu avea nici o îndoială că hackerii lor puteau face să cadă un sistem şi să şteargă dovezile că vreunul dintre spionii lor fuseseră undeva. Totul avea sens. Acest lucru îl făcu să se gândească la altceva.

— Dacă FBI-ul poate da de urma altor unităţi de depozitare, cum va reuşi să se apropie suficient de mult de acele unităţi fără ca AEP să nu poată vedea ce pune FBI-ul la cale? întrebă el.

Nicholas căzu pe gânduri o clipă.

— Bănuiesc că le-am putea face acelaşi lucru şi să dezactivăm camerele de supraveghere.

Harvath clătină din cap.

— Poate ar funcţiona cu o locaţie, dar mai mult de-atât le-ar atrage atenţia destul de repede.

— Să presupunem că avem dreptate. Să admitem că ascund acolo ceea ce plănuiesc ei să folosească în timpul atacului. De ce ne-ar mai păsa în acest moment?

— Asta este o supoziţie îndrăzneaţă. Să ne închipuim că este greşită. Şi că se află acolo doar o piesă. Să admitem că este o piesă pe care o pot înlocui de altundeva.

Nicholas încuviinţă din cap.

— Ai dreptate.

— Ce zici dacă am prelucra înregistrarea?

— În cazul ăsta, avem nevoie de o înregistrare curată pentru camerele din interior.

— Adică? întrebă Harvath.

— Adică, ar trebui să privească la ceva static. Nu trebuie să treacă maşini sau altceva pe fundal. Dacă vor observa aceeaşi maşină sau bicicletă trecând de două ori, gata.

— Dar *poate* fi realizat.

— Orice este posibil, spuse Nicholas, dar cum treci de la o imagine *live* la una prelucrată fără ca nimeni să nu observe?

— Întrerupi cumva semnalul. Îl opreşti, apoi îl reporneşti.

— Vrei să ataci sediul lor din Shanghai? Asta ar fi o misiune dată naibii. Va dura luni bune ca s-o plănuim.

— Cine zice că trebuie să îi atacăm acolo? răspunse Harvath. Este ca şi metoda cu două conserve şi o sfoară; îi lăsăm numai la capătul nostru. Dar nu cred că este vorba doar despre înregistrările camerelor de supraveghere cu circuit închis. Trebuie să fie şi alte chestii. Atât de multe, încât le întrec pe ale noastre.

— Vrei să întrerupi internetul?

— Nu e nevoie să îl întrerupem. Zgâlţâim puţin întrerupătorul. Se poate face?

— Nu cu aşa ceva, spuse Nicholas, arătând către laptop.

— Dar se *poate* face.

— Nu numai că se poate, s-a făcut deja.

Harvath se uită la el.

— Zău?

— Nu cu mult timp în urmă, de fapt. În ianuarie, aproape toţi

cei 500 de milioane de utilizatori chinezi au rămas opt ore fără internet. Vorbim aici de jumătate din utilizatorii de internet din lume. A fost numit cel mai mare eşec din istorie al netului.

— Ce s-a întâmplat?

— China are acest sistem cibernetic de spionaj şi cenzură poreclit „Mare zid de foc al Chinei”. Scopul lui este acela de a controla tot traficul digital care intră şi iese din ţară. Îl folosesc pentru a strivi neconformismul şi a înlătura orice sentiment antiguvernamental. Chinezii l-au întrebuinţat chiar şi pentru jurnaliştii închişi şi în cazul dizidenţilor. Site-uri precum Facebook şi Twitter au fost trecute pe lista neagră. A fost blocat chiar şi accesul la Bloomberg.com şi *New York Times.*

— De ce Bloomberg şi *NYT?*

— Fiindcă, răspunse Nicholas, în ciuda anumitor oameni procomunişti de la *New York Times,* „Doamna Cenuşie” continuă să publice articole dezonorante despre conducătorii Chinei. China nu agreează acest lucru.

— Sunt convins de asta, răspunse Harvath. Dar cum a provocat „Marele zid de foc” întreruperea internetului?

— Imaginează-ţi un panou de comandă vechi, în care toate firele sunt vârâte într-o singură gaură. Cineva a făcut o gafa şi a trimis trei sferturi din traficul de internet din China într-o singură locaţie. Ca o ironie a sorţii, acea locaţie au fost serverele unei companii furnizoare de internet din Cheyenne, Wyoming. A fost un eşec epocal.

— Şi crezi că am putea repeta acest lucru?

— Cred că aş putea pune la cale ceva similar, cu ajutorul puterii de calcul a unei anumite agenţii guvernamentale din Statele Unite. Există doar o singură problemă, adăugă Nicholas.

— Care?

— Cei de la NSA au jurat mai de mult că nu îmi vor permite accesul în nici una dintre unităţile sale.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de NSA, replică Harvath. Vreau să începi să te gândeşti cum să rezolvi treaba asta cu „Marele zid de foc”.

— Ai mare încredere în FBI. Nici măcar nu ştim dacă vor reuşi să descopere şi celelalte unităţi de depozitare, darămite să le găsească la timp.

— Le vor găsi. Crede-mă. Cu asta se ocupă. Între timp, adună-ţi lucrurile. Vreau să plecăm într-o jumătate de oră.

Soţii Logan fuseseră deja trimişi acasă, filajul hotelului Cool Springs Marriott fusese predat agenţilor FBI, iar Chase şi cu

Sloane stăteau tolăniţi pe canapelele din biroul hangarului. Nimeni nu mai spera ca Deng să se întoarcă la hotel, nu după tot ceea ce se întâmplase. De fapt, Harvath se îndoia că bărbatul mai era în Tennessee.

Întorseseră situaţia pe toate părţile. Chiar şi acel sentiment chinuitor pe care îl avusese Harvath legat de fotocopia carnetului de şofer dispăruse, în cele din urmă. Se întrebă cum ar fi procedat el dacă ar fi închiriat unităţi de depozitare sub diferite nume, în oraşe distincte. Acest exerciţiu îi generase o idee. Era un ac mic într-un car mare cu fân, dar nu era imposibil. Prin urmare, îi spuse ideea lui şi Bătrânului.

— Unde pleci? întrebă Nicholas.

— Mă întorc la D.C.

CAPITOLUL 48

MCLEAN, VIRGINIA

Centrul Naţional de Acţiune Antiteroristă îşi avea sediul într-un complex din piatră şi sticlă lângă Tysons Corner. Era în subordinea directorului Agenţie, prin urmare, se afla în sfera de responsabilitate a generalului George Johnson.

În cadrul CNAA activa toată gama de experţi din domeniu, inclusiv FBI, CIA, DIA[24], NSA şi DHS[25]. Scopul lor era acela de a împiedica atacurile teroriste asupra Statelor Unite, precum şi asupra intereselor americane în străinătate, asigurându-se că toate informaţiile secrete disponibile erau împărtăşite şi nici un indiciu nu era omis.

Când intră în clădire, Harvath îl văzu pentru prima oară pe Nicholas fără câinii lui. Reed Carlton făcuse o excepţie în ceea ce privea animalele la sediul Carlton Group. Era o afacere privată şi putea să ia orice decizie. Îi explicase însă lui Nicholas că sediile federale erau o cu totul altă poveste şi că, la un moment dat, meseria lui îi va cere să viziteze una dintre aceste clădiri. Când acest lucru se va întâmpla, nu îi va putea lua cu el pe Argos şi pe Draco.

Nicholas, deoarece era Nicholas, reuşise în douăzeci şi patru de ore să îi înregistreze ca fiind câini însoţitori. Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, iar Harvath nu putea decât să se întrebe pe cine şantajase şi cu ce pentru a obţine acest statut. Carlton însă habar nu avea.

În clipa în care văzu câinii uriaşi în faţa sediului CNAA, cu vestele de un roşu aprins inscripţionate cu „Animal însoţitor” şi „Câine de lucru”, „Nu mă mângâiaţi, lucrez”, el îşi ieşi din minţi.

Fără să clipească, Nicholas scoase un card din buzunarul vestei lui Draco şi i-l întinse. Pe o parte era scrisă secţiunea corespunzătoare cu „Actul cetăţenilor americani cu dizabilităţi” care au făcut cerere pentru câini însoţitori, iar pe partea cealaltă

[24] Defence Intelligence Agency – Serviciul de Informaţii al Apărării în SUA (n. red.).

[25] Departament of Homeland Security – Departamentul Securităţii Interne (n. red.).

era scris: „Dacă vi s-a înmânat acest card, este foarte posibil să fi încălcat deja Legea cetăţenilor americani cu dizabilităţi”.

— Nici măcar nu eşti american, replică Red Carlton.

— Dar sunt încă protejat, spuse Nicholas, ţinându-şi mâna pe umărul lui Draco.

Nimeni nu era sigur dacă voia să spună protejat de Lege sau de câine. Harvath se gândi că, probabil, se referise la ambele variante.

Carlton nu era binedispus. Era o ilegalitate, iar lui nu îi plăcea acest lucru. Existau oameni cu cerinţe speciale care aveau nevoie de animale însoţitoare. După părerea lui, Nicholas nu se număra printre aceştia. Însă, având în vedere numărul mare de veterani care foloseau animale însoţitoare, agenţiile federale se obişnuiseră să vadă câini aşteptând în faţa clădirilor. Şi-apoi, aceştia erau ciobăneşti germani sau Golden Retrieveri, nu Ovcharka uriaşi ca ai lui Nicholas.

Bătrânul cedă şi ajunseră la o înţelegere.

— Poţi să aduci *unul* dintre câinii tăi *însoţitori,* zise el, făcând ghilimele în aer când pronunţă cuvântul „însoţitori”.

Odată problema rezolvată, Argos se întoarse la sediul Carlton Group împreună cu Sloane şi cu Chase, în timp ce restul grupului trecu pe lângă catargul de steag şi împrejmuirea din bucăţi de puzzle şi se îndreptă către clădirea principală.

După privirile de pe feţele multora care se aflau înăuntru, ai fi zis că venise circul în oraş. Câinele uriaş însoţit de un bărbat care nu atingea mai mult de un metru făceau, cu siguranţă, parte din el, doar atenţia angajaţilor CNAA era îndreptată către cei doi războinici desăvârşiţi şi extrem de apreciaţi din mijloc. Nu exista nici măcar un singur analist care să nu îşi fi imaginat că era un superspion care îi omoară şi îi prinde pe băieţii răi. De la Războiul Rece şi până la Războiul împotriva terorismului, Carlton şi cu Harvath erau doi dintre cei mai buni spioni pe care îi avusese naţiunea vreodată.

În acel moment însă, nu aceeaşi era şi percepţia lui Harvath despre propriile aptitudini. Indiferent câte indicii reuşiseră să descopere şi să le lege între ele, nici unul dintre ele nu păreau să facă vreo diferenţă. Nici măcar nu îşi dădeau seama cum ar putea opri atacul. Într-o oarecare măsură, se bucura că se afla la CNAA ca să încerce să dezlege lucrurile decât la Casa Albă ca să răspundă întrebărilor preşedintelui.

După ce îl lăsă pe Nicholas cu oamenii de la NSA, Harvath şi cu Carlton se îndreptară către Centrul de Operaţii al CNAA.

Cu scara în formă de spirală, staţiile de lucru lucioase, săli de şedinţe cu pereţi din sticlă, monitoare uriaşe plate şi o atmosferă de cămin, Centrul de Operaţii reprezenta conexiunea efortului depus de America în lupta împotriva terorismului. Aveai impresia că un scenograf de la Hollywood aranjase întreg decorul.

Generalul Johnson fusese anunţat că Harvath şi cu Carlton urmau să sosească şi îşi amânase raportul pe care trebuia să i-l dea preşedintelui. Făcându-le semn să intre în sala principală de şedinţe, el le arătă două scaune aflate lângă capătul mesei, apoi îi schiţă un semn din cap directorului FBI să înceapă.

Era fără sacou, iar mânecile cămăşii îi erau suflecate. Harvath îl văzuse pe bărbat doar la Casa Albă, unde ţinuta lui era mereu îngrijită.

— Să începem mai întâi cu Nihad Hamid, directorului stagiului pentru musulmani de la NASA, zise el, consultându-şi notiţele şi abordând subiectul fără altă introducere. După cum bine ştiţi, după ce FISA a aprobat mandatul de filaj pentru domnul Hamid, am început să-i verificăm telefonul, computerele, conturile bancare, tot. Apoi l-am chemat la interogatoriu. Hamid a susţinut că nu a auzit niciodată de Khuram Hanjour, recrutorul din Dubai. Însă când i-am arătat dosarele celor şase studenţi de la inginerie din EAU, a început să se agite. De îndată ce anchetatorul nostru a observat acest lucru, a continuat să insiste asupra subiectului. Din câte se pare, multe dintre aceste stagii nu sunt acordate neapărat pe merit. Câţiva membri ai consiliului organizaţiei lui Hamid, Fundaţia pentru Relaţiile Americano-Islamice…

— Staţi puţin, interveni Harvath. Şi cei de la FRAI sunt implicaţi?

— Da. Îi cunoşti.

— Chiar foarte bine. Am crezut că organizaţia a fost desfiinţată după ce birourile ei au fost distruse într-o explozie în urmă cu câţiva ani.

— Nici vorbă, răspunse directorul. Trei dintre membrii consiliului au răspândit vorba în lumea arabă că, în schimbul unei „contribuţii” potrivite, puteau garanta acceptarea la stagiul de la NASA. Hamid a acceptat jocul. Din câte ştim noi, Khuram Hanjour a găsit o modalitate de a plăti fundaţiei cincizeci de mii de dolari pentru fiecare student la inginerie. Tranzacţia a trecut pe la un *Hawala* din Virginia de Nord.

— Şi unde sunt membrii consiliului acum?

— Se află în arest, iar procurorul general întocmeşte acuzaţiile.

— Au ştiut că îi încurajează pe terorişti? întrebă Harvath.

— Am urmărit înregistrările interogatoriului, răspunse directorul. Sunt corupţi? Categoric. Au încercat să ia bani de la toată lumea. Însă nu cred că scopul lor a fost să îi ajute pe terorişti să intre în ţară. Însă acest lucru nu schimbă datele cazului, mai ales dacă atacul va fi o reuşită.

— A reuşit Biroul să-i localizeze pe studenţii la inginerie? întrebă generalul Johnson.

— Avem agenţi sub acoperire care supraveghează locurile cu Wi-Fi pe care le-au folosit aceştia şi alţi agenţi care cercetează toate împrejurimile. Deşi nu am împărţit pliante şi nici n-am bătut din uşă în uşă, funcţionăm la capacitate maximă. La un moment dat, preşedintele va trebui să ne dea undă verde să le facem cunoscute numele şi fotografiile forţelor de ordine locale şi statale.

— Dar, după cum am mai discutat, dacă ele vor ajunge în presă, ar putea declanşa atacul.

Directorul FBI clătină din cap.

— Şi dacă nu apelăm la forţele de ordine locale şi statele şi atacul *va fi* declanşat? Cine va fi tras la răspundere?

Johnson îşi ridică mâinile.

— Am înţeles. Vom fi condamnaţi şi dacă o vom face şi dacă nu. Preşedintele însă a lăsat clar să se înţeleagă care este poziţia lui.

— Cu tot respectul, domnule general – şi ştiţi că îl plac pe preşedinte – se înşală. Luaţi cazul teroriştilor din 11 septembrie. S-au poticnit de poliţişti. La fel s-ar putea întâmpla şi în cazul acestor indivizi. Asta însă doar dacă poliţia va fi avertizată şi îi va căuta.

— Preşedintele spune *nu.* Nu până când vom fi epuizat toate pistele posibile.

— L-am căutat pe Bao Deng peste tot în Tennessee, se încăpăţână directorul.

— În primul rând, răspunse Johnson, mutându-şi privirea la Harvath înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către director, nu eu am dat telefonul acela. Cineva şi-a încălcat atribuţiile, în al doilea rând, l-am considerat ca fiind suspect într-o crimă.

— Atunci, să îi căutăm pe cei şase studenţi pentru că au rămas în ţară peste viză.

Generalul cugetă preţ de câteva momente.

— Ar trebui să apară deja în baza de date a celor de la Serviciul pentru Controlul Imigraţiei şi Normelor Vamale.

— Lucru care nu ar avea nici o importanţă pentru celulele din Seattle, Dallas sau Baltimore.

— De ce? întrebă Carlton.

— Acestea sunt oraşe-sanctuar, explică directorul FBI. Nu iau măsuri împotriva imigranţilor ilegali. Deseori departamentelor de poliţie de acolo li se cere direct să nu colaboreze cu agenţii federali şi să nu îşi pună la dispoziţie bazele de date. Dacă îi vom sălta doar pentru că au rămas peste viză, nu va aduce nici o repercusiune. De aceea Biroul vrea ca ei să fie etichetaţi drept terorişti.

Bătrânul clătină din cap.

— Atunci, măcar Deng? întrebă Harvath. De ce nu l-am da în urmărire generală pentru crima din Tennessee?

— Şi dacă unul dintre buletinele naţionale de ştiri preia firul? se arătă nedumerit Johnson.

— Şi dacă şeful de la Casa Albă ar lua înainte legătura cu conducerea fiecărei reţele?

— Şi ce să le spună? Că suspectăm un spion chinez care coordonează un atac terorist de amploare, dar să nu spună la nimeni?

— Nu. Trebuie să fie ceva atât de important, încât să le atragă atenţia şi să îi ţină ancoraţi acolo, răspunse Harvath.

— Cum ar fi?

— Ce ziceţi de un complot de asasinare?

Directorul FBI clătină din cap.

— Ai greşit administraţia. Mass-media îl urăşte pe preşedintele actual.

— Cine zice că trebuie să fie împotriva preşedintelui actual? Ne putem folosi de predecesorul lui. E chiar mai bine. Pe el l-au îndrăgit. Ca să le închidem gura, vom face să fie un act de conştiinţă jurnalistică.

Johnson se uită la directorul FBI. Când acesta încuviinţă din cap, arătând că era de acord cu ideea, generalul zise:

— În regulă, o să-i aduc la cunoştinţă preşedintelui.

— Mai rămâne Boise, spuse directorul, consultându-şi încă o dată notiţele. De acolo avem ceva veşti bune.

— Este staţia de autobuz unde au accesat reţeaua Wi-Fi toţi studenţii? întrebă Harvath.

— Exact. Am obţinut înregistrarea camerelor de supraveghere din ziua respectivă şi am reuşit să îl identificăm pe fiecare dintre ei, să aflăm când au ajuns acolo, ce au făcut cât timp au stat acolo şi în ce autobuze s-au urcat.

— Aţi aflat cum au ajuns acolo? întrebă Carlton. I-a lăsat cineva acolo? Avem un număr de înmatriculare? Ceva?

— Au fost grupaţi şi au sosit în diferite momente ale zilei. Doi dintre ei s-au suprapus, însă doar tangenţial şi nu au stabilit nici un contact. În ceea ce priveşte modalitate prin care au ajuns acolo, încă încercăm să facem legăturile. Nu a oprit nici un camion cu scârţâit de roţi ca să-i lase pe toţi acolo.

— Am lăsat însă la sfârşit cea mai bună descoperire, preciză directorul FBI, care luă telecomanda monitorului aflat pe peretele din faţă al sălii de conferinţă şi activă o serie de înregistrări scurte ale camerelor de supraveghere. Îl recunoşti pe bărbatul în haină albastră? întrebă el.

Harvath privi cu atenţie imaginile de pe ecran.

— Este Wazir Ibrahim.

— Suntem de acord. Din câte se pare, a plătit în numerar un bilet către Nashville pentru acelaşi autobuz în care s-a urcat şi studentul nostru arab, Mirsab Maktoum. Pe ecranul împărţit îi puteţi vedea pe fiecare urcând în autobuz, dar separat.

— Interesant este şi faptul că alţi cinci bărbaţi, de origine somaleză, au cumpărat bilete în numerar în ziua respectivă. Ghici în ce autobuze s-au urcat?

— În fiecare autobuz în care se afla câte un student la inginerie.

— Exact.

— Dar înregistrările camerelor de supraveghere din staţiile de autobuz din oraşele de destinaţie? întrebă Harvath. Le-aţi urmărit ca să vedeţi cine i-a aşteptat sau încotro s-au dus?

— Agenţii noştri urmăresc atât înregistrările acestea, cât şi pe cele ale camerelor de supraveghere aflate în apropierea staţiilor de autobuz. Din câte se pare, fiecare a plecat pe jos şi a dispărut în aglomeraţia oraşelor.

Harvath dădu să întrebe dacă şoferii autobuzelor sau pasagerii fuseseră identificaţi şi interogaţi, când se auzi o bătaie în uşa sălii de conferinţe.

Era asistentul directorului FBI. Ţinea în mână un dosar, iar directorul îi făcu semn să intre.

Apropiindu-se de şeful lui, acesta îi întinse dosarul, îi şopti ceva la ureche, apoi ieşi din încăpere.

Harvath se întrebă dacă reuşiseră să îl localizeze, în sfârşit, pe Tommy Wong. Se dovedi a fi ceva şi mai bun.

Deschizând dosarul, directorul citi repede conţinutul, apoi spuse:

— Cred că tocmai am prins o breşă importantă.
— Ce este?
— Se pare că am localizat alte trei unităţi de depozitare.

CAPITOLUL 49

În timp ce FBI-ul îşi coordona echipele de intervenţie, Harvath şi cu Carlton puseră stăpânire pe una dintre sălile de şedinţe şi îi cerură agentului special Heidi Roe să li se alăture.

— Ce ştii despre organizaţiile criminale somaleze? o întrebă Harvath.

— Ştiu că cel mai mare interes al lor îl reprezintă importul de narcotice, în mod special o substanţă cunoscută sub denumirea *khat şi* prostituţia.

— Dar terorismul?

— Ei bine, atât Biroul, cât şi Agenţia îşi fac griji în legătură cu somalezii tineri din Statele Unite care se întorc în Africa pentru a fi instruiţi să lupte în *jihad*-ul de acolo. Toată lumea prezice că este doar o chestiune de timp până când aceştia se vor întoarce aici ca să-şi pună în practică aptitudinile.

— Care crezi că sunt şansele să vedem aşa ceva chiar acum? întrebă Harvath. Inginerii au fost recrutaţi pentru aptitudinile lor în inginerie, iar somalezii au fost recrutaţi pentru aptitudinile lor în actele de *teroriştii,* să zicem.

— Ce fel de aptitudini, mai exact? Martiriu?

— Poate.

— Atunci, de ce au plecat în Idaho? întrebă Roe. Să înveţe cum să devină martiri?

— Depinde de metodă. Cei care au deturnat avioanele în 11 septembrie au fost nevoiţi să înveţe cum să piloteze avioanele ca să devină martiri.

— Nu toţi.

Harvath încuviinţă din cap.

— Adevărat. Unii au fost doar forţă fizică.

— Dar când te gândeşti la somalezi, forţa fizică este primul lucru care îţi vine în minte? întrebă Carlton.

— Nu. Nu neapărat.

— Te gândeşti la *jihad,* nu? Un *shaheed* care devine martir, spuse Carlton.

— Un *jihadi* poate fi un luptător. Nu trebuie să fie neapărat cineva care vrea să devină martir. Poate au fost aduşi aici.

— Stai puţin, zise Roe. Ce ştim sigur? Studenţii la inginerie au fost aduşi anume în Statele Unite pentru cunoştinţele lor de

inginerie. Să presupunem că trebuie să construiască sau să asambleze ceva. Să zicem că este vorba despre o bombă.

— În regulă, răspunse Harvath.

— A trebuit să fie aduşi în ţară pentru că, dintr-un motiv sau altul, chinezii nu au găsit aici asemenea experţi.

— Sau vor să pară a fi un atac islamic.

— Corect, tot conceptul acela „război fără limite”. Deci îi avem pe cei care asamblează bomba. Sunt musulmani, din EAU şi să presupunem că sunt religioşi. Având în vedere faptul că în spatele acestui plan se află chinezii, să admitem că au plantat, sau vor planta, suficiente indicii care să ne facă să credem că bărbaţii sunt adepţi Al Qaeda.

— Lucru pe care familiile lor îl vor nega, spuse Carlton, aşa cum au negat şi familiile celor care au deturnat avioanele în 11 septembrie.

— Doar că de astă dată familiile vor spune adevărul, zise Harvath.

Carlton încuviinţă din cap, iar Roe continuă:

— Aşadar, partea cu EAU are logică. De fapt, să presupunem că atâta vreme cât inginerii provin de undeva din lumea arabă, sunt potriviţi pentru acest scop. Care este însă rolul somalezilor?

— Asta am încercat şi eu să-mi dau seama, spuse Harvath. Dacă vrei să pară că este mâna grupării Al Qaeda, de ce n-ai folosi arabi, sau yemeniți, sau pakistanezi.

— E greu să faci rost de ei?

— Jihadişti găseşti pe toate drumurile.

Roe bătu cu pixul pe masa din sala de conferinţă.

— De ce ar fi somalezii speciali?

— În ceea ce-l priveşte pe Wazir Ibrahim, acesta trăia în Statele Unite de câţiva ani.

— Prin urmare, era oarecum încetăţenit, adăugă Roe în timp ce nota. Cunoaşte obiceiurile, are o slujbă şi este căsătorit.

— Este, de asemenea, un nemernic care îşi bate soţia şi e chiar implicat într-o reţea de prostituţie cu minori.

— Lucruri pe care, evident, coordonatorul lui nu le cunoştea, spuse Carlton.

Roe se uită la el.

— De ce spui „evident”?

— Pentru că nu ţi-ai dori un astfel de individ într-una dintre celulele tale. Este prea riscant. În cele din urmă, un cretin ca ăsta ar atrage atenţia poliţiei.

— Deci ce ne indică lucrul ăsta despre coordonatorul lui?

— Că existau anumite aspecte extrem de importante despre viaţa lui Wazir Ibrahim pe care acesta nu le cunoştea.

— Şi de ce nu le cunoştea?

— Cât timp ai la dispoziţie? o întrebă Bătrânul. Se prea poate ca Ibrahim să fi fost racolat de coordonator în ultimul moment. Poate că Ibrahim ştia să mintă foarte bine. Poate că Ibrahim suferea de o boală care se manifesta doar în zilele de joi se pare, din două în două luni. Şi lista poate continua.

Carlton îi amintea lui Roe de bunicul ei. Şi el era pe cât de irascibil, pe atât de inteligent.

— Briciul lui Occam, insistă ea. Care este cel mai simplu răspuns?

— Cel mai simplu răspuns este acela că nu a fost verificat de coordonator.

— În regulă, să acceptăm varianta asta. De ce? De ce nu l-a verificat coordonatorul, având în vedere importanţa acestei afaceri?

Harvath avea impresia că ea încerca să intre pe sub pielea Bătrânului, însă îi plăcea cum gândea. Avea o minte extrem de analitică. În plus, avea dreptate şi îi obliga să gândească în profunzime.

— Nu ai lua-o pe scurtătură, spuse Harvath. Nu când este vorba despre o chestie atât de importantă. Cu siguranţă, ţi-ai face tema.

Roe se uită la el.

— Aşadar, care este explicaţia ta?

— Cred că Wazir Ibrahim este şablonul. Este o „cârtiţă”. Nu l-ai ţine aici cu o viză expirată. Cu siguranţă, l-au introdus în ţară printr-o altă cale – ca refugiat politic sau ceva de genul acesta. Aşa au reuşit să intre în ţară zeci de mii de somalezi. Statele Unite deţin una dintre cele mai mari colecţii de expatriaţi somalezi din lume.

— Prin urmare, chinezii ar fi putut avea un recrutor în Somalia care să racoleze „cârtiţe” şi să le ajute să se infiltreze în sistemul de imigraţie al Statelor Unite. Eu l-aş fi folosit pe Wazir Ibrahim ca om de legătură. Dacă aflăm de unde se trage din Somalia şi cine a imigrat în aceeaşi perioadă cu el, s-ar putea să îl descoperim pe celălalt bărbat din înregistrarea surprinsă de camerele de supraveghere din Boise.

Era o idee bună, iar Roe şi-o notă.

— Prin urmare, este posibil ca persoana care l-a recrutat să nu fi ştiut nimic despre înclinaţiile lui.

Harvath încuviinţă din cap.

— Ştiu că Biroul îşi contactează toţi informatorii somalezi, dar eu aş apela şi la detectivul Hoffman din Nashville. Să vedem dacă poate descoperi pe cineva din reţeaua de trafic somaleză care ar putea recunoaşte figurile din înregistrarea din staţia de autobuz. Să vorbească şi cu văduva lui Ibrahim. S-ar putea să cunoască ceva referitor la călătoria lui la Boise care ne-ar putea fi de ajutor.

— Că veni vorba, echipele voastre din Boise au reuşit să găsească celălalt lucru pe care am sugerat să-l caute?

Roe încuviinţă din cap.

— Nu cred să fi fost emis vreodată un astfel de mandat. Am reuşit însă să obţinem unul şi cred că ideea ta de a-i implica pe şeful poliţiei şi pe primar a fost inteligentă, în special când vine vorba despre afaceri mici. Până acum, toată lumea a cooperat.

— Avem o oră estimată de sosire?

— Totul este verificat de NSA. Rulează algoritmii pe măsură ce primesc informaţiile.

— Ce ştiţi despre Thomas Wong? întrebă Harvath.

— Nimic, încă.

— Dar despre ceilalţi membri ai triadei „14K” din sudul Californiei? Poate ştiu ei ceva?

— Dacă e aşa, nu vorbeşte nici unul, răspunse Roe. Le-am pus telefoanele sub urmărire şi le monitorizăm adresele de e-mail, însă FBI-ul nu are suficient efectiv. Nu îi putem controla non-stop.

— Am înţeles, spuse Harvath, care se uită la Bătrân. A reuşit Anne Levy să găsească persoanele de legătură din EAU ale studenţilor?

Carlton clătină din cap.

— Nimic.

Harvath se uită la ceas. Deşi descoperiseră doar trei din cele cinci unităţi de depozitare, preşedintele le dăduse undă verde să acţioneze asupra lor. Erau localizate în Las Vegas, Dallas şi Des Moines.

NSA renunţase la ideea de a lansa un atac împotriva „Marelui zid de foc chinezesc” dintr-un motiv întemeiat. Doar pentru că departamentul de hackeri al AEP din Shanghai părea să monitorizeze înregistrările camerelor de supraveghere ale unităţilor de depozitare, asta nu însemna că nu făcea acelaşi lucru şi altcineva. De fapt, când NSA începu să se ocupe de ceea ce descoperise Nicholas, îşi dădură seama că mai exista o altă sursă care monitoriza înregistrarea, iar această sursă nu se afla

în China.

Se luă hotărârea că o întrerupere a internetului care să înceapă şi să se răspândească pe întreg teritoriul Statelor Unite era singura modalitate de a rezolva această problemă. Riscurile fură discutate cu preşedintele Porter şi, după ce acesta se consultă cu mai multe agenţii naţionale de securitate, precum şi cu sectorul privat, el îşi dădu acordul.

Agenţi FBI sub acoperire din Las Vegas, Dallas şi Des Moines ajutară la evacuarea clienţilor acestor unităţi, în timp ce alte trei astfel de metode fură puse în practică în fiecare oraş pentru a evacua toate casele şi magazinele din apropiere. Nimeni nu avea nici o idee ce se afla în boxele de depozitare sau dacă găzduiau bombe-capcană.

De îndată ce clienţilor li se interzisese să folosească spaţiile de depozitare, NSA începu să compileze înregistrarea pe care voiau să o intercaleze cu cea reală. Însă două dintre depozite erau prevăzute cu camere care surprindeau o parte din drumul care trecea pe lângă intrările lor.

Din motive de securitate publică, traficul fusese deviat de la toate depozitele respective. NSA hotărî să arunce zarurile şi să aleagă din DVR-urile unităţii înregistrarea surprinsă în urmă cu două seri de camera de supraveghere de la intrare. După ce se asigurară că nimeni nu era văzut intrând pe timpul fragmentelor de înregistrate pe care intenţionau să le folosească, testară totul de mai multe ori, apoi anunţară pe toată lumea că erau gata de acţiune.

Odată ce echipele de intervenţie se aflau pe poziţie, semnalul era dat şi operaţiunea era lansată simultan în cele trei oraşe.

Generalul Johnson şi directorul FBI plecaseră la Casa Albă ca să i se alăture preşedintelui în camera pentru situaţii de urgenţă, Porter fiind acolo împreună cu restul echipei lui de securitate naţională. Harvath şi cu Carlton hotărâseră să rămână la CNAA şi să îşi continue munca până când era lansată operaţiunea.

Observând cât era ceasul, ei ieşiră din sala de conferinţe şi merseră la etajul unde se afla Centrul de Operaţii.

CAPITOLUL 50

Etajul unde activa Centrul de Operaţii era învăluit într-o tăcere stranie, iar tensiunea era palpabilă. Pe ecranele mari şi plate care atârnau de platformele de la etajul al doilea era afişată o varietate de imagini. Înregistrările făcute de drone arătau unităţile de depozitare de sus, în timp ce camerele montate pe căştile membrilor echipei prezentau imagini de la sol. Aceleaşi imagini care erau relatate în clădirea CNAA erau urmărite şi în camera pentru situaţii de urgenţă din Casa Albă.

Singurele sunete care se auzeau la etaj erau difuzoarele de deasupra şi vocile depărtate ale comandantului Centrului de Operaţii – comandatul CNAA care coordona misiunea şi care şedea la cea mai mare staţie de lucru de la etaj – şi ale conducătorilor echipelor de intervenţie din Las Vegas, Dallas şi Des Moines.

— *Deadbolt Four,* aici Centrul de Operaţii. Mă auziţi, terminat?

— Comandatul Centrului de Operaţii, aici *Deadbolt Four.* Vă auzim, terminat.

— Recepţionat, *Deadbolt Four.* Rămâneţi pe poziţie. Terminat.

— Recepţionat, comandant. *Deadbolt Four* rămâne pe poziţie. Terminat.

Conversaţia fu repetată încă de două ori când comandantul Centrului de Operaţii îi apelă pe conducătorii echipelor rămase şi le spuse să stea pe poziţie şi să fie gata de acţiune.

— *Smokestack,* aici Centrul de Operaţii. Toate echipele sunt pe poziţie şi gata de acţiune. Terminat.

După un moment de tăcere, în difuzoarele de deasupra se auzi vocea generalului Johnson, care vorbea din camera pentru situaţii de urgenţă din Casa Albă.

— Centrul de Operaţii, aici *Smokestack.* Aveţi undă verde să intraţi în acţiune. Repet. Centrul de Operaţii, aveţi undă verde să intraţi în acţiune. Terminat.

— Recepţionat, *Smokestack.* Centrul de Operaţii are undă verde să intre în acţiune. Terminat.

Deşi Harvath nu se afla la sol alături de echipele de intervenţie, ştia cum se desfăşurau lucrurile şi simţea cum îi creştea pulsul.

— *Cellophane,* aici Centrul de Operaţii, spuse vocea,

anunţându-şi omologul de la NSA. Aveţi undă verde să începeţi operaţiunea.

— Recepţionat, Centrul de Operaţii. *Cellophane* are undă verde să înceapă operaţiunea. Rămâneţi pe poziţie.

Toată lumea din încăpere urmărea imaginile camerelor de supraveghere cu circuit închis ale unităţii de depozitare. Câteva secunde mai târziu, acestea fură înlocuite cu un mesaj de eroare.

— Centrul de Operaţii, aici *Cellophane.* Grizzly e la pământ. Repet. Grizzly e la pământ. Rămâneţi pe poziţie.

Câteva secunde mai târziu, camerele de supraveghere îşi reveniră.

— Centrul de Operaţii, aici *Cellophane.* Înlocuit. Repet. Înlocuit.

Înregistrările camerelor fuseseră înlăturate, fiind înlocuite cu succes de cele false.

Când personalul CNAA îi confirmase comandantului care coordona misiunea că cei de la NSA reuşiseră să schimbe imaginile, el spuse:

— Recepţionat, *Cellophane.* Centrul de Operaţii confirmă înlocuirea. Repet. Centrul de Operaţii confirmă înlocuirea. Terminat.

— Succes, răspunse vocea de la NSA. *Cellophane* terminat.

Sosise momentul să intre echipele de intervenţie.

După ce verifică toate înregistrările, vocea spuse:

— Echipele *Deadbolt,* aici Centrul de Operaţii. Pregătiţi-vă de acţiune. Terminat.

— *Deadbolt Four,* recepţionat.

— *Deadbolt Five,* recepţionat.

— *Deadbolt Six,* recepţionat.

— Echipele *Deadbolt,* aici Centrul de Operaţii. La comanda mea. În trei… doi… unu. Echipele Deadbolt*, start.*

Se auzi un cor de îndemnuri ale conducătorilor echipelor când săriră afară din vehicule şi dădură năvală în unităţile de depozitare.

Atacurile erau aproape identice pe ecrane. În Dallas şi în Des Moines unităţi care se aflau exact în spatele boxelor de depozitare respective fură asaltate. În Las Vegas, deoarece nu exista decât un singur rând, unitatea de lângă boxa respectivă fu asaltată.

Mai întâi de toate, verificară nivelurile nuclear, radioactiv chimic şi biologic. Văzând că nu înregistrează nimic, ei folosiră cleştii ca să taie lacătele. După ce deschiseră uşile şi verificară din nou nivelurile, operatorii dădură la o parte cutiile, articolele

de mobilier şi tot ceea ce le stătea în cale, pentru a putea ajunge la peretele comun din oţel care separa boxele.

Unul dintre operatori se urcă pe o scară şi, cu ajutorul unei bormaşini, făcu o gaură prin perete chiar lângă tavan, apoi introduse un „adulmecător”. Deoarece nu detectă nici o ameninţare, acesta fu tras afară şi în locul lui fu introdusă o cameră micuţă cu fibră optică.

Harvath, împreună cu toţi ceilalţi care se aflau în interiorul CNAA, privea cum imaginile filmate de cameră apăreau pe monitoare. Toate arătau acelaşi număr de cutii, aranjate identic.

Roe, care stătea lângă Harvath, zise:

— Componente ale bombei?

— Cu siguranţă, nu seamănă cu cartonaşe de baseball.

Conducătorii echipelor interveniră pe rând, cerând permisiunea să treacă la etapa următoare. Comandatul Centrului de Operaţii le dădu undă verde.

Următoarea etapă consta în îndepărtarea tuturor lucrurilor care blocau peretele, astfel încât să poată fi adus înăuntru un dispozitiv portabil cu raze X. De îndată ce acesta fu poziţionat înăuntru, ei începură să scaneze ceea ce se afla de partea cealaltă a peretelui.

Razele X erau încadrate de două braţe telescopice, care puteau fi ridicate şi coborâte astfel încât să ofere cea mai mare gamă de imagini posibilă. Imaginile pe care acestea le trimiseră înapoi erau destul de interesante.

Se vedeau doi cilindri foarte mari din metal, care îi aduceau aminte lui Harvath de rezervoarele cu heliu, ceva ce semăna cu o cutie de scule cu sertare, nişte cutii pline cu haine sau un fel de material împăturit, o altă cutie care părea să conţină arme de foc şi muniţie, apoi o serie de alte cutii pe care dispozitivul cu raze X nu putu să le scaneze. Erau impenetrabile.

Bătrânul ridică din sprâncene.

— Căptuşite cu plumb?

Harvath încuviinţă din cap.

— Mda. Nu e de bine.

— Te gândeşti la ceva radioactiv? întrebă Roe.

— Da. Şi după cum am spus, nu e de bine.

— De acord.

Ei priviră cum echipele ieşiră din boxele lor şi se îndreptară către boxele ţintă.

După ce se asigurară că nu existau emanaţii nucleare, radiologice, chimice sau biologice, echipele începură să verifice

cadranele uşilor. *Deadbolt Five* fură primii care găsiră ceva.

— Centrul de Operaţii, aici *Deadbolt Five.* Terminat.

— Fir de declanşare? întrebă Roe.

— Poate, răspunse Harvath. Sau un sigiliu.

— Continuă, *Deadbolt Five.* Terminat.

— Vedeţi imaginea surprinsă de camera de pe casca mea? E în partea dreaptă a cadrului, la aproximativ patruzeci de centimetri de sol? Terminat.

— Recepţionat, *Deadbolt Five.* Terminat.

Era un abţibild mic, vizibil. Dacă nu l-ar fi căutat în mod intenţionat, nu l-ar fi observat niciodată.

— Centrul de Operaţii, aici *Deadbolt Four.* Şi noi am găsit unul. Terminat.

— *Deadbolt Six* către Centrul de Operaţii. La fel şi aici. Terminat.

— Sigilii, spuse Harvath. Îi anunţă pe băieţii răi când cineva intră în boxele lor.

Folosind o substanţă blândă, echipele îndepărtară cu grijă sigiliile şi marcară cu cretă locul pe cadranul uşii. Apoi continuară să caute alte indicii care le-ar putea atrage atenţia înainte să intre.

— Centrul de Operaţii, aici *Deadbolt Four.* Terminat.

— Spune, *Deadbolt Four.* Terminat.

— Vedeţi lacătul acesta prin cameră? Terminat.

— Recepţionat, *Deadbolt Four.* Pare a fi un lacăt cu cinci rotiţe, marca Squire. Terminat.

— *Deadbolt Five* are acelaşi lacăt aici. Terminat.

— Acelaşi lacăt pentru *Deadbolt Six.* Terminat.

— Centrul de Operaţii. Aici *Deadbolt Four.* N-am mai văzul aşa ceva înainte. Avem vreo informaţie în legătură cu acest fel de lacăt? Terminat.

Planul fusese să descuie lacătele, nu să le taie cu cleştii. Astfel, dacă voiau, puteau pune toate lucrurile la loc aşa cum le găsiseră.

— *Deadbolt Four.* Aici Centrul de Operaţii. Avem schiţa aici. Se pare că aveţi de-a face cu un Squire SS50C. Este un lacăt de înaltă siguranţă fabricat în Marea Britanie. Pagina lor de web zice că este lacătul cu combinaţia cea mai sigură de pe piaţă. Cel puţin o sută de mii de combinaţii. Terminat.

— Rezistă la atac. Vreo sugestie cum l-am putea deschide? Terminat.

Înainte să apuce să răspundă Centrul de Operaţii, un alt agent

dintr-o altă echipă îl apelă pe primul.

— *Deadbolt Four,* aici *Deadbolt Six.* Terminat.

— Spune, *Deadbolt Six.* Terminat.

— Cama de blocare se introduce prin interiorul orificiului, însă piedica înaltă nu îţi va permite să introduci complet o lamelă normală din oţel în deschizătură. Terminat.

— Recepţionat, *Deadbolt Six.* Ai idee ce ar funcţiona? Terminat.

— Foloseşte o lamelă din plastic. Introdu ambele capete în interior până când ajung amândouă deasupra camei de blocare. Apoi prinde capetele cu un cleşte şi trage în jos. Arcul interior al camei de blocare ar trebui să cedeze şi să o deschidă fără să strice încuietoarea. Terminat.

— Recepţionat. Rămâneţi pe poziţie.

Trei minute mai târziu, *Deadbolt Four* transmise prin staţie:

— Bingo. Încuietoarea a fost deschisă.

Câteva clipe mai târziu, echipele *Deadbolt Five* şi *Six* avură şi ele acelaşi succes. Sosise timpul să treacă la următoarea etapă.

Odată ce scoaseră lacătele şi verificară cadranele uşilor, echipele de intervenţie din fiecare oraş se retraseră şi trimiseră înăuntru un robot.

Fu nevoie de un oarecare grad de fineţe, însă, cu ajutorul braţelor articulate ale roboţilor, mânuitorii lor reuşiră să ridice uşile rulante suficient de mult, încât aparatele mecanice să se poată strecura înăuntru. Nici una dintre uşi nu era prevăzută cu bombe-capcană.

Roboţii trimiseră din interior imagini foarte similare cu cele văzute anterior. Având grijă să nu răstoarne grămada de cutii, fiecare mânuitor îşi dirijă robotul să ridice o cutie, să o scoată afară şi să o aşeze jos. De acolo, urma să fie preluată de un agent specializat.

Îmbrăcaţi în costume de protecţie, specialiştii de la Centrul de Dezamorsare a Dispozitivelor Explozive care însoţeau fiecare echipă cercetară cu atenţie prima cutie, o scanară, apoi o deschiseră cu mare grijă. Înăuntru se afla o altă cutie. Aceasta era plină cu ceea ce păreau a fi baloane meteorologice nou-nouţe, dezumflate.

— Cred că ştiu ce se află în acei cilindri, spuse Harvath.

— Heliu? răspunse Carlton.

— Nu, hidrogen.

CAPITOLUL 51

BOSTON, MASSACHUSETTS

Cartierul chinezesc se afla pe strada Beach, lângă parcul Boston Common. Era singura zonă chinezească autentică din punct de vedere istoric rămasă în întreg statul New England, fiind astfel locul perfect unde cel de-al Doilea Departament să aranjeze o casă sigură.

Cu mai mult de treizeci de mii de locuitori pe kilometru pătrat, cartierul chinezesc era una dintre cele mai aglomerate zone rezidenţiale din Boston, iar 70 din populaţia care locuia acolo era de origine asiatică. Dacă erai chinez şi voiai să dispari, acesta era locul potrivit.

Cei cinci „prinţişori” pe care trebuia să îi recupereze Cheng învăţau la trei şcoli diferite. Unul era la Princeton în New Jersey. Altul era la Yale în Connecticut. Iar ceilalţi trei erau la Harvard, aici, în Boston.

Datorită statului lor, toţi primiseră un instructaj extrem de specializat în China. Acesta se concentra pe evadare şi evitare, procedeu cunoscut sub denumirea EE. Aceştia învăţau nu numai cum să detecteze un filaj, ci şi cum să îl evite, la nevoie. Deprindeau cum să se eschiveze de o răpire şi ce să facă în cazul în care erau luaţi. Se antrenau cu cei mai buni şi se aştepta de la ei să îşi ia lecţiile în serios.

Pentru fiecare „prinţişor” în parte, fusese stabilit un plan urgent de evadare. O anumită frază care le era transmisă punea planul în funcţiune.

Fiecare primise un rol specific în cartierul chinezesc din Boston. Trebuiau să-şi lase telefoanele mobile conectate şi pornite în camerele de cămin. Laptopurile şi celelalte aparate electronice trebuiau lăsate şi ele în urmă. Astfel, ar fi fost mai greu să li se dea de urmă.

Când îşi părăseau camerele de cămin, aceştia trebuiau să presupună că erau urmăriţi şi să ia măsurile de precauţie potrivite. Fuseseră învăţaţi să-şi păstreze calmul şi să nu lase să se observe că ştiau că erau filaţi.

După descoperirea dispozitivelor de filaj, fiecare primise mai multe variante de a ajunge la destinaţie. „Prinţişorilor” de la

Harvard le era cel mai uşor, deoarece cartierul chinezesc se afla chiar lângă ei. Studenţii de la Princeton şi de la Yale aveau de făcut o călătorie mai lungă, iar Cheng le transmisese mai întâi lor mesajul de activare.

Folosise Facebookul, intrând pe profilele „prietenilor” pe care aceştia îi aveau în China, nimeni altcineva decât operatori ai celui de-al Doilea Departament, care ţineau conturile active special pentru o astfel de situaţie. Odată ce codurile fuseseră transmise, totul depindea de ei.

Pentru moment, Cheng încerca să rămână optimist că instructajul şi judecata lor vor prevala. „Prinţişorii” erau însă răsfăţaţi. Drept urmare, aceştia manifestau deseori un simţ exagerat al aprecierii de sine, crezând că totul li se cuvenea. Mai pe scurt, nu inspirau deloc încredere şi erau o pacoste pe capul omului.

Cheng îi spusese foarte răspicat colonelului Shi că nu se aştepta la nimic din partea lor decât să fie supuşi în totalitate.

Nu îl interesa cine erau părinţii lor sau, în cazul celei mai tinere dintre ei, care studia la Harvard, cine era bunicul ei. Sarcina lui era să îi scoată în siguranţă din Statele Unite. Ca lucrul ăsta să fie posibil, studenţii trebuiau să îi urmeze instrucţiunile, pe toate, cuvânt cu cuvânt.

Colonelul fusese de acord şi îi lăsase libertatea lui Cheng să facă ceea ce credea de cuviinţă. Îl avertizase, în schimb, că „prinţişorii” de azi puteau deveni mâine membri ai Comitelui Permanent al Politburo.

Shi avea dreptate însă acest lucru nu îl determină pe Cheng să îi dispreţuiască mai puţin pe politicieni. Încercă să nu se mai gândească la asta. Atâta vreme cât „prinţişorii” îi vor urma instrucţiunile, totul va fi în regulă.

După ce ascunse microbuzul în garajul casei sigure, Cheng îşi curăţă arma, luă banii din ascunzătoarea aflată sub pardoseala bucătăriei şi pregăti o trusă medicală, în caz că unul dintre tineri se îmbolnăvea sau se rănea în timpul călătoriei.

Următorul lucru pe care trebuia să îl facă era să cerceteze locaţiile din apropierea locului unde trebuia să sosească fiecare „prinţişor”. Cel de-al Doilea Departament le numea „puncte de intrare”. Într-un scenariu perfect, el ar trebui să îi mute pe „prinţişori” în casa sigură câte unul la un interval de douăsprezece patruzeci şi opt de ore. În seara aceea însă, el trebuia să se mişte mult mai repede. Nu îi plăcea când era nevoit

să se grăbească. Atât de multe lucruri puteau merge prost!

Cu toate că punctele de intrare se aflau la doar câteva străzi depărtare de casa sigură, acest procedeu rămânea totuşi extrem de complicat. Faptul că trebuia să transporte câte un „prinţişor” la un interval de o oră nu făcea decât să îl încurce şi mai tare.

Dacă ei nu erau atenţi şi erau urmăriţi, lucrurile aveau să se complice şi mai mult. Faptul că totul avea să se întâmple în cartierul chinezesc, într-o seară aglomerată, îi oferea un avantaj. Însă nimic nu era sigur, mai ales atunci când era implicat şi FBI-ul. El era singur şi nu avea ajutor. Totul trebuia executat fără nici un cusur.

Hackerii de la Unitatea 61398 accesaseră camerele de supraveghere din jurul cartierului chinezesc, creând o grilă de supraveghere pe care el o putea monitoriza de pe laptopul lui. Nu era perfectă. Existau nenumărate unghiuri moarte. Dar era mai bine decât nimic.

După ce termină cu lista de verificare referitoare la casa sigură, Deng ieşi din clădire şi începu să cerceteze împrejurimile.

Era o senzaţie ciudată să ştie că viaţa celor care îl înconjurau urma să fie curmată atât de brusc şi de dureros.

CAPITOLUL 52

COREEA DE NORD

Locotenentul SEAL, Jimi Fordyce, avea un milion de întrebări, însă se hotărî să o adreseze pe prima care îi veni în minte:

— Frate, ce naiba s-a întâmplat acolo?

Mâinile şi mânecile lui Billy Tang erau pătate cu sânge.

— Un ofiţer chinez s-a tăiat. A intrat să caute un doctor. Am ajuns să practic medicina fără autorizaţie.

— I-ai făcut de petrecanie?

— A trebuit.

— La naiba, bombăni Fordyce.

— Am închis trupul în sala de consultaţii. N-o să-l găsească nimeni până dimineaţă.

— Eşti rănit?

— Nu, spuse Tang. Sunt bine.

— Ai obţinut ce voiai?

Tang încuviinţă din cap şi îi întinse lui Fordyce banderola pe care o smulsese de pe uniforma ofiţerului chinez.

— Ce-i asta?

— Un scalp. Să plecăm, îţi voi povesti totul pe drum.

— Stai, zise Fordyce, îndesând banderola în buzunar. Şi sora lui Ginseng?

Tang clătină din cap.

— A murit.

Cu toate că nu discutaseră nimic şi nici nu aprobase nimic, Fordyce se aşteptase oarecum să îl vadă pe Tang ţâşnind afară din lagăr cu fata în urma lui sau pe umărul lui. Având în vedere nenorocirile prin care trecuse familia lor, aceşti copii meritau un final fericit. Însă, în Coreea de Nord, finalurile fericite nu erau prea des întâlnite.

După ce îşi luară raniţele, ei începură să urce cu cea mai mare precauţie aceeaşi cărare pe care coborâseră, doar că trebuiau să se mişte repede. Călătoria scurtă până la infirmerie se dovedise o acţiune riscantă, cât pe ce să-i coste, iar faptul că Tang fusese obligat să irosească mai mult timp îi făcuseră să întârzie mult. Dacă nu ajungeau la timp la locul de întâlnire, Hyun Su pleca fără ei. Acestea fuseseră ordinele lor.

Când ajunseră pe coama munţilor, ei găsiră un adăpost şi se opriră să se odihnească. Fusese un urcuş istovitor şi ambii bărbaţi abia mai reuşeau să respire. Fordyce îşi porni staţia radio şi trimise un clic, urmat de alte două. Câteva clipe mai târziu, primi drept răspuns un singur clic. Tucker şi Johnson se aflau pe partea cealaltă, la jumătatea versantului şi îi aşteptau.

Deşi amândoi respirau din greu, Fordyce mai acordă un singur minut de răgaz înainte să dea semnalul că era timpul să se pună în mişcare.

Coborârea nu era mai puţin lipsită de pericole decât urcarea. Gravitaţia era ca un narcotic lent care trăgea de trupurile lor istovite, oferindu-se să îi ajute să coboare muntele mai repede dacă ei ar fi cedat. Fordyce ştia prea bine că dacă grăbeau pasul, existau şanse foarte mari să se rănească. Reuşiseră să scape fără nici un incident, iar el intenţiona să ajungă pe coastă şi să plece de acolo în siguranţă împreună cu echipa lui.

Din cauza pietrişului, se dezechilibrară de câteva ori. Când încercau să se redreseze era ca şi când s-ar fi căznit să prindă un creion care se rostogolea pe masă. Dacă nu reacţionai imediat, ratai această şansă. Atât Fordyce, cât şi Tang trăseseră câte o căzătură zdravănă. Coborârea era cu atât mai dificilă cu cât era foarte uşor să cazi. Când ajunseră la copaci, gurile le erau uscate, trupurile scăldate în transpiraţie şi picioarele parcă le luaseră foc. Reuşiseră însă să recupereze din timpul pierdut. Fordyce semnaliză o altă pauză de odihnă.

Îşi deschise staţia radio, trimise un alt rând de semnale şi aşteptă răspunsul. Câteva clipe mai târziu, primi răspuns şi începu să cerceteze din priviri terenul care se întindea la picioarele lor.

Când zări sfera mică de lumină infraroşie prin ochelarii de vedere nocturnă, el îl bătu uşor pe umăr pe Tang şi îi arătă direcţia în care trebuiau să meargă. După trei minute şi jumătate se puseră din nou în mişcare.

Johnson şi cu Tucker îşi ciocniră pumnii când Fordyce şi cu Tang ajunseră la ascunzătoarea lor, îşi aruncară raniţele din spate şi începură să bea cu nesaţ apă din ploşti.

— Cum se simte? întrebă în şoaptă Fordyce după ce îşi recăpătă răsuflarea.

Tucker se uită la Jin-Sang, apoi înapoi la locotenent.

— Îndopat cu medicamente. Drumul cu maşina o să fie cam nasol pentru el.

Fordyce îşi aminti peste câte gropi dăduseră şi cât de

accidentate fuseseră drumurile. Drumul era anevoios şi fără să ai o fractură dublă. Tucker luase o decizie înţeleaptă când mărise doza de medicamente.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Johnson, holbându-se la hainele murdare de sânge ale lui Tang. Te-ai tăiat când te-ai bărbierit?

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Tang zâmbi şi răspunse:

— De fapt, am tăiat pe altcineva în timp ce-l bărbieream.

— Cine-i tipa?

Tang îi arătă degetul mijlociu, iar Johnson zâmbi. Era unul dintre primele momente de camaraderie dintre cei doi bărbaţi.

În timp ce le povestea cele întâmplate, Fordyce le arătă banderola pe care Tang o luase de pe uniforma ofiţerului chinez mort.

— *Eşti* un nebun dat naibii, îi spuse Johnson agentului CIA. Bravo!

— Şi sora? întrebă Tucker.

Tang clătină din cap.

— Ai avut dreptate. TBC. Nu avea şanse de supravieţuire.

— Tu ai făcut-o? întrebă infirmierul, făcând aluzie la un alt motiv pentru care acesta ar fi putut avea mâinile acoperite cu sânge.

— Nu. Când m-am întors la patul ei ca să-mi iau arma, murise deja.

— Îi vei spune? întrebă el, înclinându-şi capul către băiat.

— Nu acum, răspunse Tang. Cu cât va simţi mai puţină durere fizică *şi* sufletească, cu atât mai reuşită va fi misiunea noastră.

Era varianta cea mai bună pentru momentul respectiv, iar Tucker încuviinţă din cap.

— Ce fel de informaţii ai obţinut de la sora lui? întrebă Johnson. A meritat?

Meritase şi Tang le explică pe scurt. Johnson şi cu Tucker erau uluiţi, dar nu şi surprinşi. Toată lumea ştia, în special cei din armată şi din serviciile secrete, că un atac de genul şi de amploarea celui pe care îl plănuiseră chinezii era doar o chestiune de timp.

Aruncându-şi raniţa pe umăr, Tucker o luă înainte, urmat de Fordyce şi de Tang, care cărau targa improvizată pe care se afla Jin-Sang. Johnson închise grupul.

Înaintau mai uşor şi ajunseseră la poalele muntelui fără căzături şi glezne scrântite. Odată sosiţi acolo, ei se ascunseră şi aşteptară.

După ce trecură cinci minute de la ora stabilită pentru întâlnire, Fordyce se uită la Tang şi îi arătă ceasul. Agentul CIA habar nu avea de ce întârzia Hyun Su, aşa că ridică din umeri drept răspuns.

Când cele cinci minute se transformară în douăzeci, Fordyce îşi scoase harta şi începu să parcurgă detaliile planului de urgenţă.

La douăzeci de kilometri depărtare se afla un râu. Dacă parcurgeau zece kilometri în aval, ajungeau la o colonie minieră care avea propria linie de cale ferată. Orice mijloc de transport care o lua înspre est ar scurta la jumătate sau trei sferturi distanţa pe care ei trebuiau să o parcurgă până la coastă.

— Dă-o naibii! spuse Johnson. O să ne ia o veşnicie cu copilul după noi.

— Poate ai tu o idee mai bună, replică Fordyce.

Arătând drumul cu degetul, Johnson zise:

— Aşteptăm până apare cineva şi îi luăm maşina.

Fordyce clătină din cap.

— Drumul ăsta nu-i circulat. O să zăbovim săptămâni bune.

Tocmai în acel moment se auzi huruitul unui motor diesel al unui vehicul care urca dealul în direcţia lor.

Johnson ridică din sprâncene.

— Pare a fi maşina noastră, spuse Tang.

— Şi dacă nu e? întrebă Johnson.

Fordyce se uită la Tucker.

— Tuck, cât de bine poţi să ţinteşti?

— Depinde. Care-i ţinta?

— Şoferul.

Tucker clătină din cap.

— Sunt multe crengi de aici până acolo.

— Pregăteşte-te să tragi. Dacă nu este camionul lui Hyun Su, ai undă verde.

— Recepţionat, confirmă Tucker, sprijinindu-se de patul puştii.

Ascultau cu toţii în timp ce huruitul se apropia. Vehiculul care se apropia nu semăna cu camionul lui Hyun Su.

— Ţinta se apropie, spuse Tucker, trăgând siguranţa şi apăsând uşor cu degetul pe trăgaci. Trei secunde.

Camionul care îşi făcu apariţia nu era cel al lui Hyun Su.

— Dă-i drumul, spuse Fordyce.

— Stai! exclamă Tang. Nu trage.

— Ce naiba… începu să spună Johnson.

— Este Hyun Su, răspunse Tang, întinzându-i binoclul lui

Fordyce. Priveşte. El e.

— Are dreptate, spuse Tucker, luându-şi degetul de pe trăgaci.

Fordyce se uită prin binoclu.

— Unde-i camionul cu care ne-a adus aici?

Punându-şi puşca şi restul echipamentului deoparte, Tang îşi vârî pistolul sub tunică şi se pregăti să întâmpine camionul.

— Mă duc să aflu.

În timp ce ceilalţi soldaţi SEAL îl acopereau, Tang se îndreptă către marginea drumului şi rămase ascuns după copaci cât putu de mult.

Când ajunse la vehicul, Hyun Su sărise deja afară din cabină şi se pregătea să deschidă uşile din spate.

— Unde-ai fost? întrebă Tang.

— Mi s-a stricat camionul.

— De unde-ai făcut rost de ăsta?

— L-am împrumutat.

Tang se uită la el.

— Prin „împrumutat”, vrei să zici că l-ai furat?

— Vrei să-l duc înapoi?

— Nu, răspunse agentul CIA, făcându-le semn celorlalţi că puteau ieşi liniştiţi din pădure.

Hyun Su îi văzu făcându-şi apariţia cu băiatul pe targă.

— El de unde-a apărut?

— L-am *împrumutat,* răspunse Tang.

Când Hyun Su deschise uşile din spate, ei văzură că portbagajul era gol. Nu erau nici cutii, nici vreun portbagaj fals care să îi ascundă pe soldaţi.

— Şi dacă ne opreşte cineva? întrebă Tang.

— Atunci, ar fi bine să aveţi multe sticle cu whisky şi reviste *Playboy.*

Agentul CIA îi traduse cuvintele lui Fordyce în timp ce echipa urca în camion. După ce îl instalară pe Jin-Sang, iar Tang îmbracă o tunică destul de curată, închiseră uşile şi o porniră încet la drum.

În vreme ce conducea, Hyun Su le povestea ce se întâmplase şi ce fusese nevoit să facă pentru a obţine un alt vehicul. Cu toate că era un camion mai mic, fără un portbagaj fals şi cu un motor mai puţin puternic, era totuşi o mană cerească, iar Tang îl felicită pe tânărul contrabandist pentru isteţimea lui. Atât timp cât îi ducea la destinaţie, totul era în regulă.

Hyun Su evită să îl întrebe pe Tang despre misiunea lui. Ştia că nu se cădea. Chiar dacă l-ar fi întrebat, agentul CIA nu i-ar fi

spus. Vorbiră însă despre Jin-Sang. Se vedea limpede pe îmbrăcămintea lui că fusese într-un lagăr de muncă. De asemenea, reieşea clar după mască, targă şi atela în care îi era fixat piciorul că nu se afla în cea mai bună stare.

Tang îi explică lui Hyun Su că trebuia să îl treacă graniţa în Coreea de Sud cât mai repede cu putinţă. Pe drum, căutară variante şi începură să pună la bătaie un plan.

Tang se gândea deja mai departe decât să îl treacă pe băiat graniţa în Coreea de Sud. Ceea ce ştia şi ceea ce văzuse aveau o valoarea nepreţuită. Oameni foarte importanţi din Agenţie vor dori să îl interogheze. Şi-apoi ce se va întâmpla? Cine îşi va asuma răspunderea pentru el?

Tang se gândi la familia lui, la cât de des discutau despre ororile care se petreceau în Coreea de Nord şi, cu toate că nu erau neapărat religioşi, se rugau pentru oamenii de acolo. Oare soţia şi copiii lui îl vor primi pe acest băieţaş în casa lor şi, cel mai important, în sufletele lor? Acomodarea nu va fi uşoară pentru nici unul dintre ei, în special pentru Jin-Sang.

Prizonierilor care reuşeau să evadeze le era deseori greu să se adapteze. Aveau un sentiment copleşitor de vină şi deveneau antisociali, recurgând chiar şi la suicid. Însă Tang simţea că Jin-Sang era diferit. Băieţelul înţelegea cât de importantă era familia şi chiar dacă a lui fusese răpită de lângă el, poate, în timp, va învăţa să o iubească pe cea nouă. Cu aceste gânduri în minte, Tang se lăsă pe spate şi închise ochii.

Agentul CIA habar nu avea cât timp dormise. Se trezi când camionul opri brusc. El îşi întinse imediat mâna după pistolul SIC care se afla în buzunarul portierei, în timp ce capul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Hyun Su îi arătă cu degetul în faţă şi spuse.

— Punct de control.

— *Punct de control?!* Am crezut că nu va fi nici un punct de control pe drum.

— Acum este.

Tang înjură în barbă. Deschizând fereastra din spatele cabinei, bătu în peretele portbagajului ca să îi avertizeze pe soldaţii SEAL că aveau probleme, apoi se lăsă pe spate.

— Ce vrei să fac? întrebă Hyun Su.

— Stai liniştit şi mă laşi pe mine să vorbesc.

CAPITOLUL 53

Punctul de control părea să fie condus de un detaşament inutil de mare, format din şase poliţişti înarmaţi până în dinţi.

Toată lumea din Coreea de Nord părea să urmărească venituri ilicite. Şi, cu toate că semăna cu o operaţiune de şantaj menită să ceară mită contrabandiştilor care circulau pe drumurile rurale ale ţării, lui Tang nu îi plăcea. Prezenţa lor, în special pe acel drum, ar fi putut reprezenta lejer altceva. „Oare fusese deja găsit ofiţerul chinez mort? Oare conducerea lagărului descoperise că Jin-Sang dispăruse? Oare poliţia ştia că vehiculul în care se aflau ei era furat?”

Când Hyun Su opri camionul, Tang îi reaminti să îşi ţină privirea în pământ şi să nu sufle o vorbă. Mai trecuseră împreună prin astfel de „puncte de control” şi ştiau amândoi cum funcţionau.

Ofiţerul superior, un bărbat cam de vârsta lui Tang, îşi ţinea pistolul într-un toc din piele, iar cu mâna cealaltă le semnaliză să oprească. Poliţia din Coreea de Nord îi amintea lui Tang de Gestapo. Cei de la ţară păreau mai înclinaţi să respecte ordinea, regulile şi regulamentele decât cei din oraş, care erau mult mai relaxaţi când venea vorba despre îndatoririle lor. Dintr-un motiv sau altul, poliţia de la ţară avea o atitudine aproape regală şi încerca să se impună în faţa ţăranilor.

Făcând o plecăciune servilă, Tang coborî din camion, cu nişte traiste din pânză în mână.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, repetă el în coreeană.

— Drept cine mă iei, tâmpitule? se răsti ofiţerul.

— Drumurile sunt sigure, spuse el, făcând din nou o plecăciune în faţa ofiţerului, apoi în faţa oamenilor acestuia, toţii fiind înarmaţi cu mitraliere AK-47 şi toţi având aceeaşi privire plictisită. Dumneavoastră şi cu oamenii din subordine aţi făcut o treabă foarte bună. Foarte bună.

— Ce ai în camion? vru să ştie ofiţerul.

— Pene de gâscă!

— *Pene de gâscă?* repetă poliţistul. Ne iei drept proşti.

— Nu, domnule. Nu, domnule. Sunteţi chiar foarte inteligenţi. Şi aveţi şi gusturi bune!

Pe faţa poliţistului apăru un rânjet.

— Ce te face să spui asta?

— Mi se pare că vă place whisky-ul, spuse Tang.

Când îşi vârî mâna în traistă, mai mulţi poliţişti îşi ridicară armele. Nu erau chiar atât de blazaţi pe cum păruseră la început.

El scoase încet sticla de Jack Daniel's şi o ridică în aer ca să o poată vedea comandantul poliţiei.

Poliţistul înaintă, acceptă sticla, pe urmă se adresă oamenilor lui:

— Se pare că se câştigă bine din chestia asta cu penele de gâscă.

Câţiva dintre poliţişti chicotiră. Cei care îşi ţineau armele ridicate rămaseră inexpresivi. Tang începu să aibă impresia că echipajul ăsta era mai mult decât puţin periculos.

— Ce mai ai în traista aia magică? întrebă poliţistul.

Agentul CIA zâmbi şi scoase trei reviste *Playboy,* însă le ţinu lipite de piept.

— Ceva ce doar un bărbat adevărat şi rafinat ar putea aprecia.

Tang le întoarse încet şi i le arătă. Se auziră aprobări care veneau de la poliţiştii care chicotiseră înainte.

Comandantul acceptă revistele şi le vârî la subsuoară.

Tang zâmbi.

Comandantul îl privi.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce ai? O sticlă cu whisky şi câteva reviste?

— Vă rog, domnule. Nu vrem decât să ajungem acasă.

— Sunt convins, spuse poliţistul, zâmbind. La fel şi noi. Ce mai ai?

Tang scoase ţigările.

— Aha! exclamă vesel comandantul. Ştiam eu! Dă-le încoace.

Tang se conformă.

— Şi-acum, dacă ai putea scoate o masă caldă din traistă, seara noastră ar fi completă.

— Dacă aş putea, zise Tang, ce fel de mâncare aţi prefera?

Comandatul părea cufundat în gânduri. Când vorbi, o făcu pe un ton complet diferit.

— Ai un accent neobişnuit, spuse el. De unde eşti?

Agentul CIA practicase mult dialectele, însă ştia că nu erau perfecte.

Tang rosti numele unei provincii necunoscute de lângă graniţa cu China şi adăugă:

— Ştiu că vorbesc ciudat. Am fost surd cea mai mare parte a copilăriei mele. Pojar. La şaisprezece ani mi-am recăpătat o parte

din auz, dar nu în totalitate. Din cauza asta, nu am putut să mă înrolez în ilustra noastră armată sau să devin un poliţist atât de priceput cum sunteţi domniile voastre.

Bărbatul se uită la el, neştiind dacă să creadă sau nu povestea lui.

Tang reveni la subiectul mâncării, ceva ce îşi dorea orice nord-coreean, chiar şi poliţiştii.

— Ce mâncare aburindă v-ar plăcea să scot din traista mea? întrebă el din nou. Vă rog, folosiţi-vă imaginaţia.

Comandantul zâmbi din nou şi, după ce se gândi o clipă, răspunse:

— Raţă. Şi porc la grătar.

— Excelentă alegere, exclamă Tang. Ce-aţi zice şi de vită la grătar cu legume?

— Şi orez.

— Desigur. Mult orez.

Zâmbind în continuare, comandantul afirmă:

— Acum mi-e foame, foarte foame. Sper ca, pentru binele tău şi al colegilor tăi, să ai toate chestiile astea în trăistuţa ta. Desigur, eu…

Comandantul îşi ridică mâna, întrerupându-l.

— Că dacă nu, spuse el, atunci ar fi bine să ai numai pene de gâscă în camion şi ar fi bine să ajungă la cineva foarte, foarte important.

Tang făcu o plecăciune, admiţând respectuos afirmaţia. Apoi scoase din traistă un sul mic de bancnote, prins cu elastic.

— Aveţi grijă să le cumpăraţi oamenilor dumneavoastră şi desert, zise agentul CIA când îi întinse banii.

Comandantul înlătură elasticul şi numără bancnotele.

— Călătoreşti foarte bine pregătit, se vede treaba.

— După cum spuneam, dumneavoastră împreună cu oamenii din subordine faceţi o treabă excelentă păstrând drumurile sigure.

— Este datoria noastră şi ne străduim să o facem cât mai bine.

Agitaţia care îl stăpânea pe Tang începea să se mai diminueze. Mai trecuse de astfel de puncte de control. Tranzacţia era aproape la final. Încă puţină pălăvrăgeală, iar el şi cu Hyun Su vor putea porni la drum.

— Înainte să pleci, continuă comandantul, cred că ar trebui să vă verificăm încărcătura. N-am mai oprit până acum un camion plin cu pene de gâscă.

Agentul CIA îşi păstră stăpânirea de sine. Arătând cu capul

către lucrurile pe care i le dăduse comandantului, el spuse:

— Aveţi deja cea mai bună parte din gâscă, domnule. Vă rog să-mi lăsaţi mie penele, ca familia mea să aibă ce mânca în seara asta.

Comandantul se săturase de linguşeală. Le făcu un semn scurt din cap oamenilor lui să înceapă inspecţia. Arătând către Hyun Su, el ordonă:

— Afară din camion! Acum!

Contrabandistul se supuse, însă trânti portiera după ce cobori.

Poliţistul interpretă gestul ca pe o lipsă de respect.

— Eşti furios. Te reţin de la altceva?

Hyun Su făcu o plecăciune în faţa comandantului, pe urmă, întorcându-se către Tang, începu să strige la el:

— Idiotule! Ţi-am spus să n-o luăm pe drumul ăsta. Ţi-am spus! Ţi-am spus!

— Linişte! ordonă comandantul.

Tang se îndoia că soldaţii SEAL mai aveau nevoie şi de alt avertisment ca să-şi dea seama că se apropia pericolul. Însă, dacă era aşa, atunci faptul că Hyun Su trântise portiera şi începuse să strige îşi făcuse, cu siguranţă, efectul.

— Să-i dăm drumul, spuse comandantul, îndrumându-i pe toţi în spatele vehiculului.

Când ajunseră în spatele camionului, Tang îl imploră încă o dată pe poliţist.

— Ajunge! ordonă bărbatul. Deschide!

Tang făcu o plecăciune şi puse mâna pe una dintre uşi, în timp ce Hyun Su puse mâna pe cealaltă. Apoi, ridicând levierul, el şi cu Hyun Su păşiră în spate şi deschiseră uşile.

Focurile de armă începură instantaneu.

Fordyce, Johnson şi Tucker trăgeau în rafale controlate. *Cap, piept. Cap, piept. Cap, piept.* Cartuşele din alamă cădeau ca o ploaie şi săltau pe podea în jurul lor.

Doar doi poliţişti reuşiră să riposteze. Unul trase un glonţ prin acoperişul camionului. Celălalt îl nimeri cu un glonţ în cap pe poliţistului din faţa lui.

Când schimbul de foc încetă, scorul era: soldaţii SEAL, şase, poliţiştii nord-coreeni, zero.

Soldaţii SEAL săriră afară din camion, ca să evalueze carnagiul.

Ridicând de jos sticla de Jack Daniel’s care rămăsese intactă, Johnson i-o întinse lui Tang.

— Vorba aia: „Nemulţumitului i se ia darul”.

Tang acceptă sticla, pe urmă luă înapoi revistele *Playboy,* ţigările şi bancnotele.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu mizeria asta?

Fordyce cercetă din priviri împrejurimile.

— Nu-i putem lăsa aici. Nu pe un astfel de drum. Trebuie să găsim un loc unde să-i ascundem.

Tang vorbi cu Hyun Su, care sugeră un drum mai mic aflat la cinci kilometri depărtare şi care intra în pădure. Fordyce fu de acord.

Aduseră duba pe care o conduseseră poliţiştii şi încărcară trupurile înăuntru. Apoi soldaţii SEAL urcară înapoi în camionul lor.

Tang conducea duba şi verifica staţia radio. Nimeni nu îi căuta pe poliţişti şi, probabil, nu o va face o vreme.

Când ajunseră la drum, Hyun Su mai conduse cam un kilometru pe drumul care şerpuia, trase pe margine şi opri. Având în vedere că duba era plină de sânge, nu avea rost să încerce să însceneze ceva. Până când va fi găsită, echipa va fi dispărut de mult.

Asta nu însemna că voiau să o lase aşa, să pară că avusese loc un atac militar. După ce le luară poliţiştilor ceasurile, portmoneele şi armele, ei aruncară revistele *Playboy* în dubă, turnară whisky pe cadavre şi lăsară sticla lângă trupul comandantului.

Nu avea importanţă dacă nord-coreenii îşi vor da vreodată seama ce se întâmplase. Şase poliţişti înarmaţi fuseseră omorâţi. Vestea se va răspândi ca vântul şi îi va speria de moarte pe toţi poliţiştii, soldaţii şi oficialii guvernamentali din ţară.

Se regrupară în camion, însă toţi erau agitaţi, în special Fordyce. Un necaz nu venea niciodată singur şi mai aveau încă o distanţă mare de străbătut.

CAPITOLUL 54

MCLEAN, VIRGINIA

Golirea unităţilor de depozitare era un proces anevoios şi agonizant, însă nu aveau de ales, deoarece nu ştiau ce se afla în fiecare cutie.

Harvath îi explicase lui Carlton de ce credea că în interiorul cilindrilor se găsea hidrogen şi nu heliu.

— Heliul nu explodează. De aceea se foloseşte acum pentru baloanele meteorologice. Hidrogenul însă explodează. În plus, înălţă balonul la o altitudine mai mare. Dacă plănuiesc să ridice în aer bombe, hidrogenul, cu toate că este periculos şi-ar face treaba. Şi gândindu-ne la explozia din Tennessee, nu este greu să ne dăm seama că a fost vorba despre ceva extrem de inflamabil, cum ar fi hidrogenul.

— De ce ar vrea *să ridice în aer* bombe? se întrebă Bătrânul.

— Ai putea astfel ocoli, sau trece *peste* organele de securitate.

— Dar ai fi la mila vântului. Nu ai putea controla aterizarea bombelor.

— Poate nici n-ai fi nevoit s-o faci, răspunse Harvath. Dacă scopul lor este să explodeze în aer, nu trebuie decât să le încarci şi să le lansezi.

— Din locuri ca Des Moines şi Nashville? De ce n-ai face-o deasupra oraşelor aglomerate ca Los Angeles, Chicago sau New York?

— Poate că n-are importanţă.

— Stai puţin, zise Carlton. Chiar dacă ar fi vorba despre bombe, să zicem, nişte dispozitive de dispersie cu agenţi biologici, tot trebuie să le activezi deasupra oraşelor mari. Îţi aminteşti că informaţiile indicau că rata mortalităţii va fi de 90% într-un an?

Harvath încuviinţă din cap.

— Să admitem că nu este de natură biologică, ci radioactivă şi că este vorba despre o bombă. Tot trebuie să explodeze deasupra unui oraş mare. Nu înţeleg.

— Şi dacă nu e nici una, nici cealaltă?

— Răspunsul meu rămâne acelaşi chiar dacă este vorba despre un dispozitiv chimic.

— Privim problema ca şi când dispozitivul ar fi acela care va ucide oameni. Dacă ne înşelăm? spuse Harvath. Dacă este vorba despre altceva?

— Cum ar fi?

Stăteau lângă staţia de lucru care îi fusese desemnată agentului special Roe, iar Harvath o rugă să descarce pe computer o hartă a Statelor Unite. După aceea, o rugă să marcheze cele şase oraşe asociate fiecărei celule.

— Oraşele astea formează un lanţ de-a lungul ţării, spuse el.

— Şi?

— Dacă cele şase dispozitive nu numai că vor fi lansate în acelaşi timp, dar vor şi exploda în acelaşi timp?

Roe mări raza cercurilor concentrice ale exploziei de deasupra fiecărui oraş până când acestea aproape că se atinseră, iar ţara ajunse să fie acoperită de la o coastă la cealaltă.

— Şi-acum, continuă Harvath, dacă nu este vorba despre ceva chimic, biologic sau radioactiv, ci electromagnetic?

Carlton se albi brusc la faţă.

— O armă cu puls electromagnetic.

Harvath dădu afirmativ din cap.

— Totul s-ar opri, preciză Roe. Nu va mai fi electricitate, apă curentă.

— Nici 112. Nici poliţie, nici pompieri, nici ambulanţe, adăugă Carlton.

— Nici internet. Nici livrări de la magazinele alimentare. Nici livrări pentru farmacii şi spitale. Nici căldură. Nici aer condiţionat. Nici combustibil. Nici utilaje agricole care să strângă recoltele. Nici camioane care să le transporte la piaţă. Va fi un haos total. Anarhie. Ţara noastră se va prăbuşi în câteva săptămâni.

— Asta trebuie să fie, spuse Bătrânul. Asta trebuie să pună la cale.

Harvath arătă către ecranele plate şi scenele care se desfăşurau în Las Vegas, Dallas şi Des Moines.

— Ne va ajuta mult ceea ce vor găsi ei acolo.

— Între timp, trebuie să le spunem generalului Johnson şi preşedintelui ceea ce credem că se pune la cale, apoi, uitându-se la agentul Roe, Carlton întrebă: Putem transfera imaginile astea în sala de şedinţă a directorului Agenţiei?

— Cu siguranţă, răspunse ea. Voi pune pe cineva să se ocupe de asta.

Bătrânul îi mulţumi şi îi făcu semn lui Harvath să îl urmeze.

În timp ce se apropiau de sala de şedinţe, Nicholas şi cu Draco

veneau din direcţia opusă. Harvath ţinu uşa deschisă pentru ei şi îi făcu semn lui Nicholas să tacă atunci când Carlton ridică receptorul pentru linia sigură şi sună la Casa Albă.

După ce îi relată informaţia generalului Johnson şi încheie conversaţia, Carlton îl văzu pe Nicholas dând din cap.

— Pare să aibă sens.

— Dar nu am găsit decât trei unităţi de depozitare. Patru, dacă punem şi Nashville la socoteală, spuse Bătrânul. Chiar dacă mai descoperim unităţi în Baltimore şi în Seattle, de unde vom şti că avem toate dispozitivele? De unde ştim că nu mai există şi alte „cârtiţe”?

Era o observare excelentă. Nu puteau fi siguri decât dacă deconspira complotul. Pentru asta însă, trebuiau să facă mai mult decât să descopere câteva boxe de depozitare. De fapt, Harvath era deja convins că indiferent ce dispozitiv se aflase în unitatea de depozitare din Nashville, Bao Deng îl luase cu el înainte să ardă totul din temelii. Era imposibil să fi lăsat ceva atât de important în urmă.

Harvath dădu să-şi exprime gândurile cu voce tare, când o văzu pe agentul Roe fugind înspre sala de şedinţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el când ea dădu buzna înăuntru.

— Boise, răspunse ea, abia mai respirând. Ai avut dreptate. Todd Thomas. L-am găsit.

— L-aţi găsit? exclamă Nicholas.

— Nu pe el, xeroxul pe care l-a folosit.

— Cum?

Roe se uită la Harvath.

— Bărbatul care foloseşte numele Todd Thomas şi-a făcut apariţia în Nashville cu aceeaşi fotocopie după carnetul de şoferi, zise Harvath. Dacă stă în faţa ta şi îţi arată carnetul de şoferi adevărat ca să îl compari cu fotocopia, o accepţi. Nu era nevoie ca managerul unităţii de depozitare să facă o altă fotocopie. Acum ştim că a procedat la fel şi în Las Vegas, Dallas şi în Des Moines. Asta m-a pus pe gânduri. Dacă aş fi în locul lui, aş folosi xeroxul dintr-un magazin alimentar sau dintr-un birou mic de expedieri colete, apoi aş exersa. Odată ce aş obţine o fotocopie suficient de reuşită de pe care se pot citi datele personale, însă faţa rămâne întunecată şi neclară, mi-aş scoate toate celelalte cărţi de identitate false şi aş face fotocopii pe loc.

— Iar xeroxurile au hard drivere, aprobă Nicholas.

Harvath încuviinţă din cap.

— Care înregistrează tot. Nu ai nevoie decât de un cablu şi de

programul adecvat pentru a le accesa. Asta le-am cerut celor de la FBI să facă. Au căutat xeroxurile publice din Boise şi din împrejurimile acestuia, acordând o atenţie sporită celor aflate cel mai aproape de locaţiile cu Wi-Fi pe care le-a folosit coordonatorul ca să îşi acceseze conturile Facebook. Au descărcat informaţiile din cât mai multe hard drivere şi le-au trimis la NSA.

— Care, apoi şi-au folosit algoritmi ca să „cearnă" informaţiile şi să caute potriviri cu fotografia neclară de pe carnetul de şoferi?

— Exact, confirmă Harvath, apoi, întorcându-se către Roe: Ce ştim?

— Xeroxul se află într-un birou mic de expedieri colete din centrul oraşului Boise, numit Going Postal. Aceştia pun la dispoziţie căsuţe poştale, servicii de expediere, chestii dintr-astea, răspunse Roe. Pe hard drive am găsit copii ale carnetului de şoferi folosit la unităţile de depozitare pe care le cunoaştem deja, plus un carnet de şoferi pentru statul Washington şi unul pentru Maryland. Acum că ştim toate aceste pseudonime, suntem aproape convinşi că vom putea descoperi unităţile de depozitare din Seattle şi din Baltimore.

— Câte carnete de şofer aţi găsit în total în xerox pentru individul ăsta?

Roe zâmbi.

— Şapte. Exact cum ai intuit şi tu, a exersat mai întâi cu un carnet de şofer local, din Idaho. L-am verificat deja. Spre deosebire de celelalte, acesta este adevărat. Aparţine unui cetăţean american naturalizat de cincisprezece ani, de etnie chineză, pe care îl cheamă Ren Ho. Acesta locuieşte în Indian Valley, Idaho, la două ore cu maşina de Boise, înspre nord. Îl verificăm chiar acum, iar FBI-ul a alcătuit deja o echipă HRT[26]. Departamentul pentru Energie trimite şi el o echipă NEST[27].

Harvath se uită la Carlton.

— Trebuie să fim acolo, la faţa locului, ca, de îndată ce pun mâna pe el, să putem să îl interogăm.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Pe cine vrei să iei?

— Pe Sloane şi pe Chase, plus Nicholas pentru chestiile care ţin de informatică.

---

[26] Echipă de Salvare a Ostaticilor (n. red.).

[27] Echipă de răspuns la urgenţă nucleară (n. tr).

— Se rezolvă. Altceva?

— Pe Stephanie Esposito.

— Analistul chinez de la Agenţie?

— Vreau pe cineva care cunoaşte cultura, răspunse Harvath. Care ştie să scrie şi să citească în chineză.

— Îi sun chiar acum pe preşedinte şi pe directorul Consiliului Naţional de Informaţii ca să le raportez.

Harvath mâzgăli pe o hârtie adresa lui de e-mail şi numărul de telefon, apoi i-o dădu agentului Roe, spunându-i:

— De îndată ce vom fi în aer, îmi voi controla căsuţa electronică. Trimite-mi, te rog, tot ce ai la adresa asta.

— Am înţeles, răspunse Roe. Ai grijă de tine.

— Voi încerca, spuse el, apoi, uitându-se la Nicholas, îi făcu semn cu capul înspre uşă. Să mergem.

CAPITOLUL 55

BOSTON, MASSACHUSETTS

Patru dintre cei cinci „prinţişori” îşi făcuseră treaba bine. Respectaseră procedura şi ajunseseră în cartierul chinezesc fără a fi urmăriţi. Cel de-al cincilea însă fusese un dezastru. Nu numai că fusese urmărită, dar îşi luase şi telefonul mobil cu ea.

Cheng putea să o ierte pentru că fusese urmărită; până şi cei mai buni spion făceau greşeli. Telefonul însă era o chestiune impardonabilă. Din momentul în care o surprinsese pe camerele de supraveghere, ea fie vorbise la telefon, fie trimisese mesaje. Nu era atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Acest lucru îl înfurie, deoarece, dacă ea alesese să nu ia în seamă această parte din protocol, era foarte posibil să fi ignorat tot ceea ce fusese învăţată să facă în astfel de situaţii. *Câtă aroganţă. Acesta nu era un joc.*

În restaurant era gălăgie şi aglomeraţie. Era plin cu lăudăroşi americano-chinezi. Mai exista un acvariu de peşti cu apă tulbure. Peste tot mirosea a crab.

Cheng îl urmări cu privirea pe chelnerul obraznic, ca să se asigure că ospătarul îi dădea bileţelul persoanei corecte, apoi se furişă în baia pentru persoane cu dizabilităţi.

Când ea bătu la uşă, el o descuie şi se dădu în spate. Era îmbrăcată în cizme până la genunchi, o fustă scurtă şi un maiou transparent. Intrând în spaţiul strâmt, ea închise uşa cu piciorul şi îi aruncă o privire ucigătoare.

— Încui-o, spuse el.

Privirea ei glacială dispăru atunci când ea se întoarse ca să facă ceea ce îi spusese el. Când se întoarse, el îşi întinse braţul şi o apucă de după cap.

— Dă-mi-l! îi ordonă el în chineză.

Privirea ucigătoare dispăru. În ochii ei se citea în acele clipe frica. Nu-i plăcea că îşi ţinea braţul în jurul gâtului ei.

— Ce să-ţi dau?

Lui nu-i plăceau jocurile. Îşi trecu mâna peste corpul ei până când îl găsi. Ea îşi vârâse iPhone-ul în sutien, iar el îşi frecă mâna de sânii ei când îl scoase afară.

— Hei! exclamă ea.

— Taci din gură.

— Bunicul meu o să…

Cheng îşi încolăci şi mai strâns braţul în jurul gâtului ei, obligându-o să se uite la el.

— Ascultă la mine, prinţeso. Nu suntem în Beijing. Nu mă interesează cine este bunicul tău. Eu deţin controlul. M-ai înţeles?

Tânăra nu răspunse, prin urmare, Cheng îşi înteţi strânsoarea. Când ea încuviinţă din cap, el îi dădu drumul.

— Ştii că eşti urmărită de un agent FBI?

Fata îşi frecă gâtul, sperând că el nu îi făcuse vreo vânătaie.

— N-am văzut pe nimeni.

— Bineînţeles că nu. Erai prea ocupată să vorbeşti şi să trimiţi mesaje de pe telefon.

— Unde-i?

— Taci şi fii atentă! izbucni el.

Scoţând unul dintre telefoanele mobile noi pe care Wei Yin le cumpărase când sosiseră în Boston, el i-l întinse:

— Ia-l pe acesta. Apoi vreau să te întorci în restaurant, să te aşezi la masă şi să comanzi de mâncare. Când telefonul acesta va suna, vreau să răspunzi şi să faci întocmai cum îţi voi spune eu. Ai înţeles?

Tânăra ridică din umeri.

El se pregăti să o apuce din nou de după cap.

— Nu e un joc, Daiyu. Este o chestiune foarte serioasă. M-ai înţeles?

— Da, răspunse ea. Dă-mi înapoi iPhone-ul.

— Nu, zise el, descuind uşa. E timpul să pleci.

Când ea trecu pe lângă el, îi aruncă aceeaşi privire ucigătoare.

— Poftă bună! Te voi suna în curând.

O urmări cu privirea până când ea dispăru pe hol şi intră înapoi în restaurant. Nu era nevoie să îl caute pe agentul FBI. Era acolo, undeva.

Cheng ieşi din restaurant, închise iPhone-ul şi îl aruncă într-un canal de scurgere. „Fată proastă şi arogantă”.

Ajuns la casa sigură, îi verifică pe ceilalţi patru „prinţişori”. Mâncaseră deja şi urmăreau un DVD în chineză. Nu fusese dispus să îi lase singur, dar nu avusese încotro. Spre cinstea lor, aceştia fuseseră cuminţi. Până şi fumătorii făcuseră cum le spusese el şi se duseseră să fumeze în baie, lăsând geamul întredeschis. Nu îşi dorea să atragă atenţie nedorită asupra casei sigure, sau asupra tinerilor. De îndată ce reuşea să o aducă şi pe Daiyu

înăuntru, se vor odihni, apoi vor porni la drum.

Agentul FBI însă reprezenta o problemă şi nu existau decât două modalităţi de a se ocupa de el. Fie găsea o soluţie de a-i distrage atenţia, ca să o ajute pe Daiyu să scape din vizorul lui, fie alegea locul potrivit şi îl împuşca în ceafă. Deşi a doua variantă era cea mai uşor de realizat, aceasta aducea cu ea o serie de alte probleme, dintre care cea mai gravă ar fi fost un filtru al poliţiei în cazul în care trupul era descoperit înainte ca bieţii chinezi să apuce să fugă.

Nu voia să rişte. Trebuia să găsească o rezolvare ca fata să scape de urmăritorul ei fără ca agentul să îşi dea seama că fusese depistat. Cea mai uşoară cale era să aleagă o locaţie care avea multe intrări şi ieşiri.

După ce îşi schimbă hainele, ieşi din casa sigură şi găsi un magazin mic, de unde îi cumpără lui Daiyu o pereche de pantaloni şi o bluză de trening şi o şapcă de baseball inscripţionată cu „Boston Bruins”. Faptul că urma să-şi schimbe hainele o va ajuta mult să se facă nevăzută.

Apoi, se duse pe Avenue de Lafayette ca să cerceteze hotelul Hyatt Regency. Era o clădire impunătoare şi aglomerată, prevăzută cu un restaurant, o cafenea şi, cel mai important dintre toate, multe intrări şi ieşiri. Era perfect. Mai exista un bar în foaier de unde el putea observa totul atunci când ea avea să intre.

De îndată ce îşi făcu un plan, îşi scoase telefonul nou şi o sună la restaurant.

— Ştii unde este hotelul Hyatt Regency? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Ştiu.

— Atunci, cere nota de plată. Odată ce achiţi, nu te comporta diferit. Vino la hotel. Uită că bărbatul e acolo. Nu te uita peste umăr, nu îl băga de loc în seamă. Ai înţeles?

— Da, am înţeles, răspunse ea.

Cheng hotărî că era mai bine să o ţină la telefon şi să discute cu ea tot drumul. Cel puţin o va ajuta să-şi păstreze calmul şi să nu facă vreo tâmpenie.

Nu trecu mult timp până când îl anunţă că zărea hotelul. La scurt timp după aceea, ea urma să ajungă în faţa clădirii şi să intre pe uşă. Cheng îi spuse să se îndrepte direct către lifturile principale, să urce până la etajul unde era foaierul şi apoi să ia liftul oaspeţilor până la etajul al cincilea. Se vor întâlni acolo, lângă scările dinspre sud.

Plimbându-şi privirea prin foaier, el o văzu pe Daiyu sosind şi

făcând întocmai cum îi spusese el. Pe urmă îl aşteptă pe agentul FBI, ca să vadă ce avea de gând să facă. Cheng îşi imaginã că agentul se va aşeza într-un fotoliu din foaier şi o va aştepta să coboare. Cheng se înşelă.

Câteva clipe mai târziu sosi şi agentul, însă era urmat de alţi doi colegi. Nu era de bine. Cheng trebuia să acţioneze repede.

Nu avea timp să aştepte liftul. De fapt, cu cât ieşea mai repede din foaier, cu atât mai bine. Ţinându-şi capul plecat, se îndreptă către casa scării, deschise uşa şi începu să coboare scările mai întâi câte două, apoi câte trei.

Când ajunse lângă Daiyu, o apucă de braţ şi îi comandă:

— Mişcă-te. Acum. Sus. Pleacă!

Odată ajunşi la etajul al şaptelea, el o scoase afară de pe casa scărilor şi o dirijă de-a lungul coridorului prevăzut cu covor. Imediat ce se aflară în dreptul unui aparat frigorific, el o trase într-o cămăruţă, scoase hainele pe care i le cumpărase şi îi spuse:

— Îmbracă-te cu astea. Repede.

Daiyu îi făcu semn care îi sugera clar: „Întoarce-te cu spatele”. Având în vedere cum era îmbrăcată şi felul în care se comporta, el nu se lăsă păcălit de falsa ei modestie.

— Grăbeşte-te! zise el, întorcându-se cu spatele.

După ce ea îmbrăcă pantalonii şi bluza de trening, el o puse să îşi îndese părul sub şapca Bruins, apoi o analiză. „Suficient de bine.”

Pe urmă îi ascunse celelalte haine după aparatul frigorific aruncă o privire pe hol, să se asigure că totul era în regulă. Nu era nimeni.

Cheng o apucă pe Daiyu de încheietura mâinii şi înaintă repede către casa scării de la capătul holului.

Când ajunseră acolo, el deschise uşa şi ieşi pe palier, însă inima i se opri în piept. Se auzeau voci şi paşi grei care urcau înspre ei.

— Ce e? întrebă Daiyu când el se retrase cu spatele şi închise încet uşa.

— Probleme.

Merseră cu repeziciune înapoi către scările pe care veniseră. Cheng crăpă uşa şi ascultă, dar nu auzi nimic. Totul părea în regulă, până când desluşi cârâitul unei staţii radio. Nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Retrăgându-se de lângă uşă, o trase pe Daiyu după el, cercetând cu privirea peretele, căutând ceva. Găsi alarma de

incendiu şi o activă.

Luminile intermitente începură instant să clipească, iar ţipătul asurzitor al alarmei umplu aerul. Câteva clipe mai târziu, oaspeţii începură să-şi scoată capetele din camere, neştiind ce să facă în continuare. Se declanşase un incendiu? Fusese o greşeală?

Cheng se întoarse către Daiyu:

— Stai aproape de mine. Nu scoate o vorbă şi ţine-mă de mână.

Tânăra încuviinţă din cap, iar Cheng o conduse înapoi la casa scării. Înainte să deschidă uşa, el îi reaminti să păstreze tăcerea. Odată ce ea încuviinţă din cap, el deschise uşa şi verifică să se asigure că persoana cu staţia radio care se afla la un etaj inferior nu ajunsese încă la etajul unde se găseau ei.

Convins că, atâta vreme cât vor urca, se vor afla în siguranţă, el o trase pe casa scării şi începu să urce.

Când ajunseră la cel de-al zecelea etaj, oamenii cazaţi în hotel începuseră deja să coboare de la etajele de deasupra într-un şuvoi de halate, haine sport şi pijamale. Totul se desfăşura întocmai cum dorea Cheng. Agenţilor FBI le-ar fi fost imposibil să îi identifice în acea mare de oameni care inunda foaierul şi trotuarele.

Cheng căută până când găsi liftul de serviciu, apoi o trase pe Daiyu în vestibul. Apăsă pe butonul de urgenţă, îşi scoase pistolul, montă amortizorul şi, cu toate că ştia că arma era pregătită, verifică să se asigure că pe ţeavă exista un glonţ.

Tânăra se uită la armă stupefiată.

— Ce-i asta?

— Un filtru de orez, răspunse Cheng, ţinând strâns pistolul şi ascunzându-l în punga din plastic în care fusese haina ei de trening.

Ea îl dispreţuia pentru faptul că era insolent.

— Nu ţi-am dat permisiunea să împuşti pe nimeni.

Această remarcă îl făcu să zâmbească.

— N-am nevoie de permisiunea ta. Nu tu deţii controlul aici.

— Dar bunicul meu… începu ea.

El îi aruncă o privire care o făcu să se oprească la mijlocul frazei.

— Ţi-am spus. Nu suntem în Beijing şi nu-mi pasă cine este bunicul tău.

— O să-ţi pese.

— Poate. Dar până atunci, o să-ţi ţii gura închisă şi o să faci ce-ţi spun eu, altminteri n-o să mai apuci să-ţi vezi bunicul.

Tânăra îşi încrucişă braţele peste piept şi refuză să îl privească.

Încăpăţânare. El n-avea nimic împotrivă dacă asta o va face să tacă din gură. Şi să îi urmeze ordinele.

Când sosi liftul, ei păşiră înăuntru, iar Cheng alese subsolul. Hotelul avea o parcare subterană şi el plănuise ca ei să fugă prin intrarea laterală care dădea în strada Chauncy.

Cheng urmări cum se aprinde fiecare luminiţă de pe panou cu numărul etajului pe care îl coborau, pregătit pentru ceea ce era mai rău în cazul în care uşile se deschideau şi trebuiau să se confrunte cu o ameninţare. Nu se întâmplă nimic. Până şi cei cazaţi în hotel se împotmoliseră pe casa scării.

Când ajunseră la nivelul de jos, ieşiră din lift într-un coridor de serviciu lung, prevăzut cu lumini puternice.

— Pe-aici, spuse el.

Traversară coridorul pustiu, îndreptându-se către o uşă pe care scria „Garaj, Ieşire, Nu intraţi”, toate cele trei variante convenindu-i de minune lui Cheng.

Alarma ţipa în continuare când el se rezemă de bara cu mâner izolant şi deschise uşa cu şoldul. Nu sesiză nici o mişcare în garaj. Aproape că reuşiseră.

— O luăm pe rampă în sus şi ieşim în stradă, spuse el. Ţine-ţi privirea în pământ şi stai aproape.

În timp ce traversa garajul, Cheng era cu ochii în patru. Deja plănuia în gând ce vor face odată ieşiţi în stradă. O vor lua la stânga pe Chauncy, se vor îndepărta de hotel înspre strada Summer şi se vor îndrepta cu grijă înspre cartierul chinezesc, unde se afla casa sigură.

Când ajunseră la capătul rampei, Cheng îşi scoase capul afară, privi în ambele direcţii, apoi o conduse pe Daiyu pe trotuar. Sunetele sirenelor maşinilor de poliţie şi ale celor de pompieri se auzeau apropiindu-se din depărtare.

Strada era mărginită de maşini parcate. Era o stradă foarte lungă, cu o farmacie CVS[28] şi un magazin Macy’s la capătul ei, fără să fie brăzdată de alte străduţe sau alei.

Apucaseră să parcurgă vreo şase metri, când un bărbat strigă:

— Bao Deng! FBI! Rămâi pe loc!

Agentul federal nu o strigase pe Daiyu. Îl strigase pe Cheng, în mod expres şi i se adresase folosindu-i pseudonimul.

[28] Al doilea cel mai mare lanţ de farmacii din SUA după Walgreens (n. red.).

Americanii reuşiseră să-i dea cumva de urmă. Nu mai avea de ales. Aruncând-o pe Daiyu la pământ, Cheng se întoarse, îşi ridică arma şi deschise focul.

Pistolul agentului FBI făcu recul de două ori în mâna acestuia, însoţit de două împuşcături zgomotoase, înainte să se oprească, iar bărbatul să se prăbuşească jos, mort.

Fusese un singur agent, însă era foarte posibil să mai vină şi alţii. Cheng o ridică pe Daiyu în picioare.

— Mişcă-te! îi ordonă el.

Ea se uită la umărul lui stâng şi tresări.

— Sângerezi.

— Ţi-am spus să te mişti.

Înghiontind-o către strada Summer, Cheng ignoră durerea pe care o simţea în braţ şi se gândi ce trebuia să facă în continuare. Nu se mai afla în siguranţă în Boston şi nici nu se mai punea problema să doarmă. De fapt, Statele Unite nu mai erau o ţară sigură. Trebuiau să pornească la drum şi să ajungă la Medusa cât mai repede cu putinţă.

CAPITOLUL 56

INDIAN VALLEY, IDAHO

Prima care ajunse la faţa locului fu o dronă de supraveghere care survola sus, deasupra casei lui Ren Ho. Ferma mică, alcătuită dintr-o casă, un hambar, câteva anexe, cai şi vite, se afla lângă Payette Naţional Forest.

Terenul era de aşa natură, încât nu permitea un atac în plină zi, prin urmare, Harvath sugerase altceva.

Nicholas nu era prea încântat să îşi întrebuinţeze câinele drept „recuzită". Această idee i se părea cu atât mai rea cu cât nu i se permitea să fie de faţă când avea să se întâmple totul. Însă, având în vedere că nu exista o altă variantă, acceptă.

Agentul special Roe îi trimisese lui Harvath în timpul zborului toate informaţiile pe care le adunase Biroul despre Ren Ho. Deţineau date despre naturalizarea lui, despre declaraţiile de venituri şi câteva detalii despre afacerea lui. Conform spuselor celor de la FBI, era reprezentantul unui producător care încheia asocieri între companiile americane şi fabricile din China. Fusese căsătorit la un moment dat, însă divorţase, iar soţia lui se întorsese în China. Aveau un fiu la facultate, care obţinuse o cetăţenie dublă, dar locuia cu mama lui în Shenzhen.

Roe indusese în dosar un itinerar de călătorie primit de la Departamentul de Stat şi îi spuse lui Harvath că NSA încerca să extragă cât mai multe informaţii din telefonul, adresa de e-mail şi cărţile de credit ale lui Ho. CIA-ul nu aflase nimic. Nu exista nici un fişier în baza lor de date despre Ren Ho.

La scurt timp după aterizare, Roe îl sună din nou pe Harvath şi îi oferi un raport complet despre ceea ce se întâmplase în Boston. Un agent FBI se afla pe urmele unuia dintre „prinţişori", o fată pe care o cheamă Daiyu Jimping. Luase cina singură, ceea ce nu îi stătea în obicei, însă şi mai ciudat era faptul că vorbise şi trimisese mesaje non-stop de pe telefonul ei Apple iPhone, apoi, după ce folosise toaleta restaurantului, comportamentul ei nu numai că se schimbase complet, dar se întorsese la masă cu un alt telefon.

Acest lucru îl alertase pe agentul care o urmărea şi îi raportase acest comportament superiorului său. Atunci, superiorul alertase

şi celelalte echipe de filaj. Toate fuseseră convinse că subiecţii lor merseseră la culcare. O verificare scurtă a telefoanelor „prinţişorilor” le confirmase acest lucru. Într-un sfârşit, cineva de la FBI ceruse o verificare fizică şi, una câte una, echipele de filaj raportaseră că subiecţii dispăruseră. Telefoanele erau puse la încărcat şi pornite, dar nici unul nu era acasă. Panica începu să se răspândească repede.

Fuseseră trimise imediat întăriri agentului care o urmărea pe Daiyu Jimping. Când ea intrase în hotelul Hyatt Recency, câţiva agenţi porniră după ea, în timp ce alţii se duseră la biroul de securitate, ca să verifice camerele cu circuit închis. Derulând înregistrarea, ei voiau să vadă dacă se urcase cineva cu Daiyu în lift sau dacă ea primise ceva de la cineva în foaier.

Nu văzură pe nimeni, însă zăriră un bărbat care pătrunse pe casa scării la scurtă vreme după ce agentul FBI intrase în foaier. Derulând mai departe înregistrarea, aceştia îl identificară pe bărbat când intrase în hotel şi reuşiră să îşi dea seama ce făcuse: acesta evitase toate camerele de supraveghere – toate, cu excepţia celei de lângă casa de marcat a barului. La câteva minute după ce imaginea fusese trimisă la Birou, agenţii primiră confirmarea. Era Bao Deng.

Însă, de îndată ce primiseră confirmarea identităţii bărbatului, fusese declanşată alarma de incendiu. Era un şiretlic evident, care complica extrem de mult lucrurile pentru agenţii FBI. Chemaseră întăriri, inclusiv departamentul de poliţie din Boston, dar acestea nu sosiseră la timp.

Unul dintre agenţi rămase în biroul de securitate, ca să verifice înregistrările camerelor de supraveghere, în timp ce ceilalţi încercau să îi localizeze pe Deng şi pe fată. Cu toţi oaspeţii hotelului care încercau să iasă din hotel, era ca şi când s-ar fi căznit să lupte împotriva unui banc de somoni care înotau împotriva curentului.

Apoi, Bao Deng fusese surprins de camerele de supraveghere în holul de serviciu de la subsol, însoţit de o altă siluetă. Agentul din biroul de securitate o identifică imediat ca fiind Daiyu Jimping şi le transmise celorlalţi o descriere, cu ce era ea îmbrăcată şi încotro se îndreptau cei doi.

Când aceştia urcară rampa şi ieşiră din hotel, fuseseră opriţi de primul agent FBI aflat mai aproape de ei. Avusese loc un schimb de focuri. Agentul fusese omorât, iar Deng şi fata se făcuseră nevăzuţi.

Era o veste proastă din mai multe privinţe. Nu numai că un

agent federal îşi pierduse viaţa, dar toţi „prinţişorii” reuşiseră să scape de filaj. Harvath era pregătit să pună rămăşag că Bao Deng nu fusese trimis în Boston doar ca să o ia pe Daiyu Jimping. Era foarte posibil să aibă legătură şi cu ceilalţi patru studenţi chinezi care se dăduseră la fund.

Faptul că îşi lăsaseră telefoanele mobile la încărcat şi pornite însemna că ei nu voiau să observe cineva că dispăruseră. Acesta era cel mai îngrijorător aspect al întregii situaţii. În cele din urmă, absenţa lor tot avea să fie remarcată. Din câte se părea însă, atunci nu va mai avea nici o importanţă, ceea ce nu putea sugera decât un singur lucru. Atacul era pe punctul de a avea loc.

Odată ce avionul particular al Carlton Group ateriză în oraşul-staţiune McCall, Idaho, aflat la aproximativ cincizeci de kilometri nord-est de Indian Valley, la aeroport fusese deja instituit un centru de comandă FBI.

Un elicopter urma să îi transporte pe Harvath, pe Sloane, pe Chase şi pe Argos, câinele lui Nicholas, la postul pădurarului din Payette Naţional Forest. Pădurarul ştia unde se afla ferma lui Ho şi era aproape sigur că îi va putea duce până la marginea proprietăţii şi lăsa acolo fără să fie văzuţi. De acolo, vor fi pe cont propriu.

Planul era ca elicopterul să se întoarcă la aeroport şi să ia o echipă de lunetişti HRT, în timp ce ceilalţi, inclusiv forţele de ordine locală, să se apropie de locaţie cu două SUV-uri, pe două drumuri de ţară.

Harvath avea doar două reguli nimeni să nu facă nimic până nu dădea el semnalul, iar Ren Ho să fie prins în viaţă, cu orice preţ. Odată ce codurile de comunicare prin staţiile radio fuseseră stabilite, armele împărţite şi toată lumea pregătită, ei porniră atacul. Deşi Argos îl agrea pe Harvath, nu îi plăcea să stea departe de stăpânul lui. Din spusele lui Sloane, câinele fusese la fel de agitat la sediul CNAA, când Nicholas îl luase pe Draco cu el, iar ea şi cu Chase îl duseseră pe Argos înapoi la biroul Carlton Group.

Harvath încercă să liniştească animalul uriaş scărpinându-l pe gât şi în spatele urechilor. În cele din urmă, animalul îşi aşeză capul pe labele din faţă, părând să se relaxeze.

Chase se uită la Harvath şi spuse în cască:

— La sfârşitul zilei, câinele o să te urască de moarte.

Harvath clătină din cap şi aruncă o privire peste peisajul neregulat. Întotdeauna fusese de părere că Idaho era unul dintre

cele mai frumoase state din Uniune. Existau întinderi mari locuite de puţini oameni. Dacă avea dreptate şi chinezii plănuiau să distrugă Statele Unite cu ajutorul unor dispozitive cu puls electromagnetic, categoric, Idaho era unul dintre locurile pe care le-ar fi ales ca să opună rezistenţă. În cazul în care erai suficient de bine pregătit dinainte şi nu sufereai de vreo boală serioasă care să necesite vizite la spital, probabil că reuşeai să supravieţuieşti destul de bine.

Când elicopterul se apropie, pilotul atenţionă prin radio postul pădurarului, iar apoi, după ce plană deasupra luminişului, se pregăti de aterizare.

Harvath deschise uşa şi sări jos, urmat fiind de Argos, de Sloane şi de Chase. După ce îşi descărcară echipamentul din cala elicopterului, ei se retraseră la o oarecare distanţă şi îi dădură pilotului undă verde de decolare.

Într-o clipă, pasărea uriaşă se ridică de la sol şi se făcu nevăzută dincolo de pinii înalţi, huruitul asurzitor al rotoarelor sale fiind înlocuit ulterior de altceva – o tăcere de mormânt. Era uimitor cât de tăcută era pădurea.

Pădurarul se prezentă şi conduse echipa la SUV-ul lui. El desfăşurase deja pe capota maşinii o hartă topografică detaliată. Le explică unde se aflau, unde era situată ferma lui Ho şi drumul pe care îl va lua pentru a-i duce la locul unde urma să-i lase.

— Sunteţi cu toţii pregătiţi de plecare? întrebă pădurarul.

Chase se uită la Argos, apoi la Harvath.

— Ce zici, domnule doctor Doolittle?

— Ajută-mă să-l urc în portbagaj, răspunse Harvath.

Ducându-se în spatele SUV-ului, ei deschiseră hayonul şi îl îndemnară pe Argos să sară înăuntru. Odată ce câinele urcă, Harvath intră şi el în maşină, ca să-i ţină companie. Îl făcu pe câine să se întindă şi îi luă în braţe capul uriaş.

— Gata, să-i dăm bătaie.

Chase deschise un tub de Derma Bond – echivalentul medical al Kraty Glue – şi Sloane scoase pietricica pe care o aleseseră la aeroport.

Nicholas îi arătase ţesutul sensibil în formă de buzunar de pe laba câinelui, chiar între perniţe, iar ea aşeză pietricica acolo. Apropiind marginile buzunarului, atentă să nu îşi prindă degetul, ea le ţinu lipite, în vreme ce Chase le acoperea cu Derma Bond. În tot acest timp, Harvath încerca să îi distragă atenţia câinelui.

Argos se uită o dată sau de două ori la Sloane şi la Chase, însă nu părea prea preocupat de ceea ce făceau ei. Era mult mai

interesat de atenţia pe care i-o acorda Harvath.

După ce terminară, Sloane încuviinţă din cap, apoi ea şi Chase închiseră hayonul şi urcară în SUV lângă pădurar. Pe drum, sarcina lui Harvath era să îi distragă atenţia lui Argos de la mica operaţie cu înşiruirea pietricelei.

CAPITOLUL 57

Drumul de la postul pădurarului dură o jumătate de oră. În timp ce se apropiau de locul unde urmau să-l lase pe Chase, ei îşi verificară încă o dată staţiile radio.

Pădurarul opri SUV-ul, arătă către un pâlc de copaci şi spuse:

— La vreo cincizeci de metri mai încolo se află pârâul. Îl vei auzi înainte să îl vezi. Cărarea e pe partea estică. N-ai cum s-o ratezi.

— Am înţeles, răspunse Chase, pe urmă îşi luă puşca şi deschise portiera. Ne vedem acolo.

— Să nu te rătăceşti, îl tachină Harvath.

Chase zâmbi.

După ce acesta închise portiera, pădurarul băgă maneta în viteză şi îi conduse pe Harvath şi pe Sloane la locul unde urma să-i lase. Sarcina lor era puţin mai diferită.

Odată ajunşi la locul respectiv, pădurarul trase pe marginea drumului şi opri motorul. Se duse în spatele vehiculului şi o aşteptă pe Sloane înainte să deschidă hayonul.

Ea verifică lipiciul de pe laba lui Argos şi îi făcu semn lui Harvath că totul era în regulă.

— S-a uscat, spuse ea.

Harvath îi comandă câinelui să rămână pe loc, apoi coborî din maşină. Nu voia ca Argos să sară pe laba respectivă. Şi aşa va fi destul de neplăcut pentru el să calce pe ea. Nu intenţiona să îl chinuiască prea mult.

Cu ajutorul lui Sloane şi al pădurarului, îl scoaseră afară pe Argos în braţe şi îl aşezară pe jos. După câţiva paşi, câinele îşi dădu seama că îl deranja ceva la perniţa labei drepte.

— În regulă, zise Harvath. Să plecăm înainte să se aşeze şi să înceapă să o roadă.

Pădurarul o luă înspre copaci, iar ei îl urmară.

Pământul în pădure era moale şi Argos călca mai uşor, însă Harvath observase deja că animalul începea să îi acorde atenţie.

În curând ajunseră la lizieră. Pădurarul îşi ridică mâna, făcându-le semn să se oprească şi toţi îşi ciuliră urechile preţ de o secundă. Nu se auzea nimic în afară de zgomotele specifice pădurii.

— Eu mă opresc aici, spuse el. Proprietatea începe trei sute de

metri mai încolo. O să daţi de un drum forestier. Mergeţi pe el până coborâţi dealul şi vă va duce chiar în faţa uşii de la intrare.

Harvath şi cu Sloane îi mulţumiră pădurarului şi îl priviră făcând cale întoarsă printre copaci către SUV-ul lui.

Harvath îşi scoase staţia radio din rucsac, ridică antena şi stabili ordinele cu centrul de comandă din aeroport. În timp ce Sloane îi distrăgea atenţia lui Argos, el dădu echipei din aeroport un scurt raport privind situaţia. După ce Chase interveni şi anunţă că se afla pe poziţie şi că nu exista nici un pericol, Harvath termină transmisia şi vârî staţia radio înapoi în rucsac.

Odată ce îşi verificară încă o dată armele, el şi Sloane o luară înspre drumul forestier.

Pe la jumătatea drumului către fermă, Argos începu să şchiopăteze puţin. Când zăriră ferma, câinele şchiopăta deja serios. Cu toate că ştia că nu era o durere puternică, Harvath detesta faptul că era nevoit să supună câinele la un astfel de chin. Cu toate acestea, Argos rezistă şi îşi continuă drumul.

În timp ce parcurgeau distanţa, Harvath cerceta din priviri împrejurimile în căutarea camerelor de supraveghere. Nu văzu nici una, însă simţea că erau urmăriţi, prin urmare, el şi Sloane îşi jucară în continuare rolurile.

La fiecare cincizeci sau o sută de metri se opreau, iar Harvath se apleca pentru a examina piciorul câinelui, apoi se puneau din nou în mişcare. Când zăriră ferma lui Ho, Harvath era convins că bărbatul văzuse totul. Drept răspuns, ei desluşiră nu prea departe o siluetă ieşind din casă, urcând într-un vehicul utilitar Gator şi ţâşnind în direcţia lor.

Cheia ca o înşelăciune să reuşească nu era aceea de a-i face pe oameni să aibă încredere în tine. Era să îi faci să creadă că tu ai încredere în ei. Cea mai rapidă metodă era aceea de a le cere o favoare.

Dându-se drept nişte drumeţi care se rătăciseră, ar fi fost o variantă jalnică. Însă dacă intra în joc un câine rănit, lucrurile deveneau brusc mai credibile, în special într-o zonă rurală. Fermierii şi crescătorii de vite înţelegeau animalele. De asemenea, în viaţă urmau o conduită care îi obliga să îi ajute pe cei care aveau nevoie de ajutor. În cazul de faţă, favoarea era evidentă.

— Vine, spuse Harvath.

Îl observase şi Sloane şi, drept răspuns, dădu afirmativ din cap.

Deoarece îşi ascunseseră staţiile radio în rucsacuri, erau

nevoiţi să aibă încredere că Chase, care stătea ascuns astfel încât să nu îl vadă nimeni, urmărea întreaga scenă prin luneta Schmidt & Bender care se afla pe puşca Barrett M107A1 de calibrul .50. Dacă erau atacaţi, el era prima linie a apărării. De fapt, contau pe Chase să prevină orice potenţial atac înainte ca el să aibă loc. Conform înregistrării făcute de dronă, la fermă locuia doar o singură persoană.

Harvath nu voia să se bazeze doar pe dronă, dar camera sa video şi imagistica în infraroşu fuseseră foarte clare. În orice caz, vor primi un răspuns cât de curând.

Când vehiculul se apropie, Sloane îşi flutură mâna în aer. Harvath se opri pe loc. Acesta era un loc bun ca să acţioneze. Argos se rezemă de el, ca să-şi mai uşureze durerea din laba rănită.

— Bravo, băiete, îi spuse Harvath, mângâindu-l. Aproape ai terminat.

Dacă Ren Ho se aştepta să aibă probleme, nu arăta acest lucru. Chinezul modest purta blugi, o cămaşă din acelaşi material şi o pereche de ghete. Puşca lui, Ruge Mini-14, nu se afla pe scaunul din dreapta, ci pe portbagajul de deasupra vehiculului.

Când se apropie de cei doi drumeţi şi câinele lor, el încetini şi îi privi cu atenţie, apoi trase vehiculul pe margine şi opri.

— Sunteţi pe proprietate privată, spuse el, fără să salute, sau alt preambul. Indicatoarele pe care le-am pus sunt foarte vizibile.

— Câinele nostru a alergat după un elan, răspunse Harvath. Ne-a trebuit două ore să-l găsim. N-am ştiut unde ne aflăm până când am văzut indicatoarele dumneavoastră.

— Ei bine, acum ştiţi, zise el scurt. Aici nu e un spaţiu de odihnă.

— Ceva e în neregulă cu câinele nostru, interveni Sloane. Ne cerem scuze că v-am încălcat proprietatea, dar trebuie să-l ducem la un veterinar. Ne puteţi ajuta?

Ho cobori din vehicul şi întrebă.

— Care e problema?

Sloane îi zâmbi.

— Vă mulţumim din suflet. Are ceva la piciorul drept.

— Ce rasă de câine e?

— Ciobănesc rusesc, răspunse Harvath, dându-se la o parte, astfel încât bărbatul să nu se simtă înghesuit sau ameninţat.

— Este prietenos? întrebă Ho, aplecându-se ca să se uite la piciorul lui Argos. N-o să mă muşte, nu?

— E blând, spuse Sloane, apropiindu-se. La iubitul meu ar

trebui să aveţi grijă.

„Iubitul” era codul de atac pe care îl stabiliseră Sloane şi cu Harvath. Observând pistolul de sub cămaşa lui Ho, ea hotărâse că sosise momentul să acţioneze.

Sloane îşi ridică piciorul şi îl lovi pe Ho în partea laterală, rupându-i trei coaste. Bărbatul căzu la pământ, departe de câine şi, gâfâind, îşi întinse mâna după armă. Harvath însă fu mai rapid.

Scoţându-şi pistolul cu electroşocuri şi asigurându-se că Ho nu intra în contact cu Argos şi cu Sloane, el ţinti înspre chinez. Când apăsă pe trăgaci, cele două fire se declanşară, urmate de un impus electric care îi paraliză chinezului sistemul neuromuscular.

De îndată ce acesta rămase nemişcat, Harvath îi aruncă pistolul cu electroşocuri lui Sloane şi se năpusti asupra lui Ho. Îi luă pistolul Keltec PF9 de 9 mm, îi imobiliză mâinile la spate cu cătuşe din plastic şi începu să-l percheziţioneze.

Mulţumit că bărbatul nu mai avea nici o armă asupra lui, Harvath îi acoperi gura cu o bucată de bandă adezivă şi îi trase o glugă pe cap. Apoi, activându-şi staţia radio, le dădu celorlalţi membri ai echipei codul să intervină.

— Undă verde, spuse Harvath la staţie. Repet. Undă verde.

CAPITOLUL 58

După ce îl legară pe Ho şi îl aşezară pe bancheta din spate a vehiculului utilitar, Harvath şi cu Sloane priviră cum echipa HRT se revărsă din elicopterul impresionant Bell 412EP Aceştia verificară mai întâi casa, apoi hambarul şi anexele. Una dintre anexe era o construcţie lungă din metal plină cu stocuri de mâncare, medicamente, haine şi alte provizii asortate. Liderul echipei HRT o numi mama tuturor „magaziilor secrete apocaliptice”.

Considerând că totul se afla în siguranţă, echipa HRT dădu semnalul şi o coloană de SUV-uri îşi făcu apariţia în viteză. Mai întâi fu echipa NEST, care desfăşură o verificare detaliată a proprietăţii în căutare de materii radioactive sau nucleare. În tot acest timp, Harvath intră în casă şi începu propria verificare. Voia să afle cât mai multe, în cât mai scurt timp, despre bărbatul pe care urma să-l interogheze.

Interiorul arăta aproape aşa cum şi-l imaginase prietenos şi banal. Era un amestec între viaţa lui Ho din China şi viaţa lui din Idaho. Pe peretele din bucătărie atârna un calendar cu oraşe din China, iar în camera de zi era agăţat un tablou cu doi indieni americani, tată şi fiu, care vânau căprioare. Nu exista nici un poster cu preşedintele Mao în birou şi nici un *Manifest Comunist* pe noptiera din dormitor. Casa era extraordinar de banală. Întocmai cum trebuia să arate casa unui spion care opera într-o ţară străină. Însă existau câteva „amprente” interesante care vorbeau despre Ho, omul.

În bucătărie, deşi monotonă şi demodată, se aflau cărţi de bucate Gourmet şi aparate scumpe, cum ar fi un mixer sofisticat KitchenAid şi un robot de bucătărie Cuisinart ultramodern. Mirodeniile proveneau de la Dean DeLuca şi chinezul părea să aibă o afinitate pentru vinurile scumpe de Bordeaux. În camera de zi, puteai admira o colecţie impresionantă de jazz francez şi discuri cu bossa nova, un stil de muzică brazilian. Ho părea să fie un om rafinat.

Părea, de asemenea, să fie şi un familist convins care îşi iubea foarte mult fiul. În casă se zăreau peste tot poze cu el, câteva dintre ele făcute chiar la fermă. Unele fotografii erau din vacanţele pe care le petrecuseră împreună de-a lungul anilor.

Erau fotografii cu ei vizitând Golden Gate în San Francisco, Space Needle în Seattle, Turnul Willis în Chicago, Empire State Building în New York şi Alamo în San Antonio. Ho putea fi văzut ţinându-şi braţul în jurul fiului său sau bătând palma şi râzând. Era o faţă complet nouă a bărbatului ce apăruse afară în faţa celor doi drumeţi care îi încălcaseră proprietatea.

Era, de asemenea şi singurul impuls de care avea nevoie Harvath. El ceru prin staţia radio ca expertul chinez al Agenţiei, Stephanie Esposito, să fie trimisă înăuntru.

După ce o lămuri ce trebuia să facă, Harvath pregăti camera video, apoi le transmise prin staţie lui Sloane şi lui Chase să îl aducă pe Ho în casă.

Îl aşezară pe canapea şi îi scoaseră gluga şi banda adezivă de pe gură.

— Ce se întâmplă aici? vru să ştie Ho. Sunt cetăţean american. Cine sunteţi? Ce credeţi că faceţi?

Harvath se prezentă folosind unul dintre pseudonimele lui.

— Domnule Ho, mă numesc Tim Rudd. Reprezint guvernul Statelor Unite. Voi fi direct, ca să nu ne pierdem nici unul timpul. Ca spion, ai fost instruit să negi totul şi să lansezi contraacuzaţii. Însă eu mă aştept să cooperezi imediat. Vei răspunde sincer întrebărilor mele şi imediat ce te voi întreba. Dacă nu vei respecta aceste reguli întru totul, dă-mi voie să-ţi arăt ce vei păţi.

Harvath pocni din degete şi Esposito ieşi din bucătărie cu telefonul mobil în mână. Formă un număr din China şi puse convorbirea pe difuzor. Când îi răspunse o voce de bărbat, aceasta începu să vorbească fluent cu el în dialectul mandarin.

— Aţi luat băiatul în vizor? întrebă ea.

— Da, răspunse bărbatul.

— Descrie-mi-l.

Folosind camera telefonului, Esposito fotografiase pozele cu fiul lui Ho pe care acesta le avea peste tot prin casă. Apoi le trimisese prin e-mail unui coleg din Beijing.

Bărbatul nu numai că oferi o descriere detaliată a înfăţişării băiatului, dar inventă şi o descriere a hainelor acestuia. Pe urmă ceru permisiunea să „tragă”.

Esposito se uită la Harvath şi îi traduse.

Harvath clătină din cap.

Esposito transmise mesajul, îi spuse bărbatului că va reveni cu un telefon, apoi încheie convorbirea.

— Domnule Ho, spuse Harvath, îţi voi face această ofertă o

singură dată, aşa că te rog să asculţi cu atenţie. Am descoperit totul – depozitele, dispozitivele, baloanele meteorologice, studenţii la inginerie pe care i-a recrutat Khuram Hanjour din EAU. I-am descoperit şi pe somalezi. Desigur, trebuie să scoatem din discuţie cele întâmplate în Nashville, dar dumneata ştii deja. Am găsit toate locaţiile de unde ai monitorizat conturile Facebook ale membrilor celulelor. Am dat până şi de urma xeroxului din Boise pe care l-ai folosit ca să faci fotocopii după cărţile tale de identitate false. Prin urmare, uite ce-ţi propun. Mă asculţi?

Ho încuviinţă din cap.

— Bine. Vrem să lucrezi pentru noi.

— Şi dacă vă refuz, îl veţi omori pe fiul meu?

— Da, dar acesta va fi doar începutul.

— Mă veţi omori şi pe mine?

Harvath clătină din cap.

— Bineînţeles că nu, răspunse Ho. Suntem în America. Voi fi judecat mai întâi, mă veţi executa.

— N-am să te mint, domnule Ho. Există persoane din guvern care vor să fii executat. De fapt, mai sunt şi alţii care mi-ar da o medalie dacă te-aş împuşca pe loc, chiar acum.

— Şi de ce n-o faci?

Harvath schimbă subiectul. Dorea să stabilească atât o legătură cu prizonierul lui, cât şi o referinţă pentru interogatoriu, ca să îşi poată da seama dacă Ho minţea.

— Ţi-am observat albumele.

— Ce-i cu ele?

— Mama mea a fost o admiratoare înfocată a lui Charlie Byrd. Ai discurile lui?

— Da, răspunse Ho cu o oarecare reţinere. Un disc pe care l-a înregistrat cu Stan Getz.

Harvath dădu din cap o clipă, părând emoţionat.

— Îmi aduc aminte de Getz. Cântecul preferat al mamei mele a fost *The Girl from Ipanema.* Obişnuia să îl cânte. Tot timpul.

— De ce mă întrebi despre discuri?

— Întrucât, domnule Ho, îmi pari a fi un bărbat rafinat. Presupun că eşti şi un tată bun, care îşi iubeşte fiul. Indiferent ce alegeri ai făcut, el nu merită să moară.

Ho clătină din cap.

— Nu, nu merită. Este un băiat bun.

— După cum ziceam, dacă nu cooperezi, îl vor omorî pe fiul tău. Tu, în schimb, nu vei fi executat. Vei fi închis într-o puşcărie

secretă în Peninsula Superioară din Michigan, unde singurul lucru mai rău decât iernile crunte sunt verile insuportabile, când sunt invazii de ţânţari. În fiecare zi va trebui să faci muncă de salahor afară, dar vei avea parte şi de un regim de carceră. Încă din prima săptămână îţi vei dori să fi fost executat. În prima lună vei începe să îţi faci un plan de evadare. În primul an îţi vei da seama că singura ta scăpare va fi moartea. Printre altele, ţi-am văzut bucătăria. Ştii ce înseamnă mâncarea bună. Câinii de la puşcărie mănâncă mai bine decât prizonierii. Nici măcar nu poţi să numeşti mâncare ceea ce se serveşte acolo. Oamenii pe care îi trimit acolo sunt nişte animale. Nu sunt la fel de rafinaţi ca şi tine. Lipsa totală a oricărei urme de confort îţi va face viaţa mai grea, mai tristă. Nimeni de la Amnesty Internaţional sau de la Crucea Roşie nu vine în vizită acolo. Nici măcar nu ştiu că există această puşcărie. Este menită să aplice o pedeapsă *mai rea* decât moartea. Şi peste toate astea, vei fi singur numai cu gândurile tale şi cu conştiinţa că toate acestea, inclusiv moartea fiului tău, ar fi putut fi preîntâmpinate.

Ho se holba la el fără să clipească – nu ştia ce să facă.

Harvath păstră un moment de tăcere, apoi întrebă:

— Nu vrei să faci nimic ca să-ţi salvezi fiul?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Atunci, acceptă oferta, domnule Ho. Vino şi lucrează pentru noi.

— Dacă voi lucra pentru voi, sunt un om mort.

— Dacă vei lucra pentru noi, preciză Harvath, îţi oferim protecţie. Îţi garantez eu.

— Îl puteţi proteja şi pe fiul meu? Îl puteţi scoate din China?

Harvath se uită la Stephanie Esposito, care încuviinţă din cap. Apoi se întoarse la Ren Ho.

— Da, putem. Dar mai întâi, dumneata şi cu mine vom avea o conversaţie cât se poate de serioasă. Dacă mă minţi, înţelegerea noastră cade. Ai înţeles?

— Da, am înţeles, răspunse Ho.

Harvath începu cu întrebări ale căror răspunsuri le ştia deja.

— Care este numele de cod pentru operaţiunea voastră?

— În chineză, îi spune „Xue Long”, „Dragonul de zăpadă”.

— Câte celule există?

— Şase.

— Câţi membri sunt în fiecare celulă?

— Doi, răspunse Ho.

— Unde sunt localizate celulele?

— Seattle, Las Vegas, Des Moines, Dallas, Nashville şi Baltimore.

Harvath îl privi drept în faţă pe bărbat şi întrebă:

— Cum i-aţi ales pe membrii celulelor?

— Am folosit recrutori. Unul în Dubai şi unul în Mogadishu.

— Cine este Tommy Wong?

— Este un membru al triadei din Los Angeles.

— Care triadă?

— „K14”, răspunse Ho.

Până în acel moment, toate răspunsurile lui fuseseră corecte şi adevărate. Harvath nu observase nici o microexpresie care să sugereze că bărbatul minţea.

— Prin ce oraş au intrat studenţii la inginerie din EAU în Statele Unite?

— Prin Houston.

— Ce poveste s-a folosit pentru a le asigura vizele?

— Un stagiu la NASA pentru studenţii musulmani, răspunse Ho.

— Fiecare dintre ei avea un telefon. De unde proveneau aceste telefoane?

— Tommy Wong a cumpărat telefoanele şi mi le-a trimis mie. Eu le-am expediat recrutorului din Dubai, care le-a dat studenţilor înainte să vină în Statele Unite.

Harvath era deja pregătit să înceapă să pună alte întrebări.

— Cine este coordonatorul lor?

— Eu sunt, răspunse Ho.

— Unde ţii fişierele de control despre membrii celulei?

— În computerul din birou. Parola este: Samba477823//*.

— Şi exemplarele tipărite? întrebă Harvath.

— Sub ultimul staul din grajd. Sub fân se află o trapă care duce în pivniţă. Toate dosarele sunt acolo.

Harvath se uită la Chase şi spuse:

— Ia echipa HRT cu line la grajd. Asigură-te că nu există nici un declanşator. Să-mi spui ce găseşti.

— Am înţeles, răspunse Chase, ieşind din încăpere.

Harvath nu voia să-i verifice computerele lui Ho dacă nu era nevoie. Nicholas se pricepea la tot, însă cei de la NSA vor reuşi cel mai bine să extragă toate informaţiile din ele. Exemplarele tipărite ale lui Ho ar trebui să conţină măcar datele de contact ale fiecărui membru al celulelor.

Întorcându-se către Ho, Harvath vru să-i adreseze o altă întrebare, când celularul lui, precum şi al lui Sloane sunară în

acelaşi timp. Era sunetul pe care îl foloseau pentru e-mail-urile pe care le primeau de la Bătrân. Harvath nu îşi luă privirea de la Ho. Sloane îi va spune dacă e-mailul era important.

Citind repede mesajul, ea veni lângă el şi îi şopti ceva la ureche: „Biroul a descoperit depozitele din Seattle şi din Baltimore. Bătrânul vrea să ştie dacă mai există şi altele. Asta e prioritatea numărul unu. După asta, îl vrea pe Bao Deng. Vrea să ştie cine este, încotro se îndreaptă şi cum putem ajunge la el”.

Harvath dădu din cap şi îşi concentră toată atenţia asupra lui Ho. Alegându-şi cuvintele cu grijă, el îndreptă interogatoriul într-o direcţie nouă şi periculoasă.

CAPITOLUL 59

COREEA DE NORD

Cât timp se aflaseră pe uscat, vremea se înrăutăţise. Cu toate astea, locotenentul Fordyce se uită la Billy Tang şi spuse:

— Gata, pun piciorul în prag.

— Ce dracu', domnule locotenent! îl întrerupse Johnson. Îi trag eu un picior în fund. Amenințându-l pe Tang cu degetul drept, îi spuse: Tu şi cu Jin-Sang veniţi cu noi.

Agentul CIA nu ştia ce să aprecieze mai mult, faptul că Johnson insista sau că soldaţii SEAL începuseră, în sfârşit, să rostească destul de corect numele băieţelului.

— Uite care-i treaba, zise Tang. Trebuie să vă gândiţi la voi. Furtuna se apropie. Uitaţi-vă cât de mult s-a înteţit vântul şi nici măcar nu aţi atins coasta. Va trebui să vă grăbiţi să ajungeţi la locul de întâlnire.

— Lasă-ne pe noi să ne îngrijim de asta, Billy, spuse Fordyce.

— O să coborâţi în rapel versantul cu băiatul şi o să înotaţi cu el în spate în hula aia? E atât de ameţit de la medicamente, încât nu vom reuşi să îl facem să-şi ţină respiraţia suficient de mult ca să ajungem la minisubmarin. E o prostie.

— Ţi-am mai spus şi înainte, noi nu facem prostii.

Agentul CIA îi privi pe bărbaţi.

— M-am înşelat când *am crezut* că soldaţii SEAL sunt de onoare. Voi *sunteţi* oameni de onoare. Însă n-are rost să mai discutăm. Trebuie să vă întoarceţi. Urgent!

— Ai dreptate. N-are rost să mai discutăm.

Tang îşi ridică mâna.

— Hyun Su şi cu mine îl putem duce în Coreea de Sud. Va dura câteva zile, dar putem face acest lucru. Dacă Tuck îmi va da suficiente medicamente ca să îi alinăm durerea, totul va fi în regulă. De îndată ce vom ajunge în Seul, îl voi duce direct la ambasadă. Vor dori să-l interogheze, plus că au o echipă excelentă de medici acolo. Şi-apoi, nu puteţi lua cu voi în submarin un copil care a fost expus unei forme de TBC rezistentă la medicamente.

Fordyce se uită la el.

— Ai terminat?

Tang rămase nemişcat, neştiind cum să reacţioneze.

Fordyce nu aşteptă un răspuns.

— Unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le-ai putea încerca vreodată este să-i spui unui SEAL ce *nu poate* să facă, adăugă el. Îl vom lăsa pe medicul specialist să decidă condiţiile de carantină. Însă am venit ca o echipă şi vom pleca la fel. Puţin îmi pasă dacă nord-coreenii *vor suspecta* că am fost aici. Sunt atât de paranoici, încât suspectează pe toată lumea. Şi-acum, fie înveţi să-mi respecţi ordinele, fie îl *pun* pe Tucker să te împuşte. Priceput?

Agentul CIA n-avea nici cea mai vagă idee cum vor reuşi să se descurce soldaţii SEAL, însă avea încredere în ei. El zâmbi clătinând din cap şi se resemnă la ideea că vor pleca împreună.

Fordyce îşi puse degetul arătător în spatele urechii şi o aplecă, arătând că aştepta în continuare un răspuns.

— Ordonaţi! răspunse Tang, salutând milităreşte.

— Ai face bine să mă saluţi. Măcar atât să faci pentru muştruluiala pe care o s-o primesc. Şi-acum, să vedem cum procedăm.

Valurile erau mai agitate decât anticipaseră ei. Furtuna care se apropia se înteţise considerabil, iar marea mugea. Planul genial al lui Fordyce părea mai puţin genial cu fiecare secundă care se scurgea.

Tucker şi cu Johnson avuseseră o discuţie în contradictoriu cu privire la cine va rămâne în urmă cu Billy Tang şi cu Jin-Sang. Era nevoie de doi oameni care să îl transporte pe băieţel şi nu aveau de gând să îl lase singur pe Billy. În calitate de infirmier şi de pistolar dat naibii, Tucker ieşi câştigător. Johnson însă era un înotător rezistent, iar Fordyce se bucura că îl avea drept partener de înot până la minisubmarin.

Hyun Su îi aduse până la coastă şi făcu două opriri. Prima oprire fu la jumătate de kilometru depărtare de stânca pe care echipa se căţărase cu mai puţin de şaptezeci şi două de ore în urmă. După ce îi dădură lui Tucker alte reviste suplimentare, Fordyce şi Johnson coborâră din camion, iar Hyun Su îşi continuă drumul. Urma să îi lase pe Billy, pe Jin-Sang şi pe Tucker pe o fâşie de plajă la doi kilometri depărtare, înspre nord, deci acolo era a doua oprire.

Huruitul motorului camionului care se îndepărta fu înlocuit de zgomotul valurilor care se izbeau de bolovanii de la baza stâncii.

Prinzându-şi funiile, Fordyce şi Johnson îşi verificară încă o

dată echipamentul, păşiră peste margine şi coborâră în rapel. Fordyce privi valurile care se spărgeau jos şi ştiu că făcuse alegerea corectă. Ar fi fost un chin să încerce să îl coboare astfel pe Jin-Sang.

Ajunşi la baza stâncii, ei verificară din nou starea costumelor de scafandru, îşi puseră echipamentul de scufundare şi mai făcură o ultimă evaluare înainte să intre în apă.

Urmărind valurile ca să nu fie striviţi de stânci, ei aleseră momentul potrivit şi săriră în apă.

Înotau cu greu, atât din cauza valurilor, cât şi a curenţilor care păreau hotărâţi să îi devieze de la traseu.

Odată ajunşi la locul indicat de GPS, Fordyce folosi un detector acustic portabil, pentru a localiza minisubmarinul. Când ajunseră deasupra lui, ei ieşiră la suprafaţă să-şi oxigeneze plămânii, apoi traseră aer în piept şi se scufundară în apă.

Pipăind submarinul în timp ce înaintau de-a lungul lui, ei pătrunseră înăuntru prin sasul de evacuare de sub „burta” acestuia. Johnson urcă primul, iar Fordyce îi întinse echipamentele lor.

Odată ce echipamentul se află în siguranţă, Fordyce le dădu piloţilor ordine noi. După ce închiseră sasul de evacuare, piloţii ridicară ancora şi o luară de-a lungul coastei înspre plajă.

În timp ce minisubmarinul străbătea apa, Fordyce şi Johnson despachetară barca pneumatică. Trebuiau să se mişte repede. Nu va fi plăcut, dar era singura opţiune pe care o aveau.

Imediat ce submarinul ajunse lângă plajă, piloţii lăsară ancora şi le dădu undă verde lui Fordyce şi Johnson. Deschizând sasul de evacuare, cei doi soldaţi SEAL acţionară în forţă.

Ieşiră din minisubmarin, începură să umfle barca pneumatică şi se ridicară cu ea la suprafaţă. Valurile erau mult mai agitate, însă Fordyce şi Johnson se concentrară la ceea ce aveau de făcut.

Stabilindu-şi locaţia prin GPS, ei montară motorul suspendat şi, peste câteva clipe, se puseră în mişcare.

Valurile îi biciuiau din toate părţile în timp ce ei îşi croiau drum înspre plajă. Deoarece şedea în faţă, cu arma pregătită să doboare orice duşman, Fordyce era cel mai expus urgiei. Aveau senzaţia că se aflau mai mult sub apă decât la suprafaţa ei.

Când ajunseră pe plajă, Tucker şi Billy Tang ieşiseră deja din ascunzătoare şi veneau în întâmpinarea lor cu Jin-Sang.

Fordyce îngenunche în nisip ca să îi acopere, în vreme ce Johnson întorcea ambarcaţiunea înspre mare. De îndată ce

manevra fu efectuată înspre mare, bărbaţii îl aşezară pe Jin-Sang înăuntru. Tang se ghemui lângă el, iar Tucker şi Fordyce împinseră ambarcaţiunea în apă, apoi săriră înăuntru şi se postară în faţă. Johnson porni motorul şi barca pneumatică ţâşni pe valuri. Fuseseră şi plecaseră de pe plajă într-o fracţiune de secundă.

Submarinul avea antena de comunicare ridicată, iar Fordyce le transmise piloţilor prin staţia de înaltă frecvenţă că se întorceau.

Până când ajunseră ei la locaţia GPS, submarinul ieşise deja la suprafaţă.

Pătrunseră înăuntru prin trapa superioară. Tang intră primul, însoţit de un val de apă care tocmai se spărsese deasupra lor. Mişcându-se cu mare atenţie şi cât mai repede, Johnson şi Tucker îl ridicară pe Jin-Sang şi i-l dădură lui Tang. Submarinul se legăna ca şi un dop de plută, iar lui Tang îi era greu să-şi menţină echilibrul. Când băiatul ajunse în siguranţă, Johnson îi făcu semn lui Fordyce că totul era în regulă, pe urmă începu să îi dea echipamentul lui Tucker, care se afla deja lângă trapă.

După ce descărcară tot din barca pneumatică, cei doi soldaţi SEAL o tăiară cu cuţitele şi o lăsară să se scufunde în timp ce ei săriră prin trapă şi o închiseră deasupra lor.

Odată instalaţi, ei le dădură ordin piloţilor să se pună în mişcare. Cu cât ieşeau mai repede din apele Coreei de Nord şi se întorceau pe *USS Texas,* cu atât mai bine se vor simţi cu toţii.

Fordyce se uită la Jin-Sang. Tucker îi înlocuise masca şi îl învelise pe băiat într-o pătură termică Mylar. Era încă ameţit, dar nu într-atât de ameţit, încât să nu simtă cât de uşuraţi se simţeau bărbaţii din jurul lui. Jin-Sang îşi ridică încet mâna şi degetul mare înspre Fordyce.

Soldatul SEAL îl salută la fel, apoi începu să se gândească la tot ceea ce trebuia să raporteze de urgenţă la Washington.

CAPITOLUL 60

LITTLE TORCH KEY, FLORIDA

Tai Cheng ieşi din microbuz şi privi întinderea de apă turcoaz. O briză lejeră mângâia frunzele palmierilor care mărgineau plaja. Nu mai fusese niciodată în această regiune a Statelor Unite. O văzuse numai în poze.

Umărul îl durea îngrozitor de tare şi era epuizat, însă ajunseseră la destinaţie. Era recunoscător pentru inspiraţia pe care o avusese de a lua cu el o trusă medicală. Fusese nevoit să-şi schimbe bandajul de mai multe ori, din cauza rănii provocate de glonţ.

Înnoptaseră în parcările destinate tirurilor şi nu călătoriseră între ora zece seara şi cinci dimineaţa. Acest lucru îi făcu să întârzie paisprezece ore, dar redusese drastic şansele de a fi traşi pe dreapta. Cheng îi adunase pe „prinţişori” şi reuşise să plece din Boston fără să fie prins. Nu mai trebuia decât să îi însoţească încă două sute de kilometri până în Havana, sau la Plantaţie, după cum numea cel de-al Doilea Departament baza serviciilor secrete chineze de acolo şi misiunea lui va fi îndeplinită.

Little Torch Key era o insuliţă situată în partea de jos a lanţului de insule tropicale Florida Keys, cam la cincizeci de kilometri de Key West. Era un loc atât de liniştit, încât Dolphin Marina nu avea nici măcar un restaurant, doar un magazin cu ustensile de pescuit şi o benzinărie, unde se serveau şi băuturi răcoritoare. Şi să fi încercat, Cheng nu ar fi reuşit să aleagă un loc de întâlnire mai bun.

Era îmbrăcat lejer, ca pentru o zi de pescuit, la fel ca „prinţişorii”. Îşi cumpăraseră hainele de lângă Fort Lauderdale, împreună cu cremă de protecţie, câteva gustări şi un răcitor uriaş în care el ascunsese dispozitivul.

Colonelul Shi îl avertizase pe Cheng să aibă grijă cu Medusa. Bărbatul nu era loial nimănui, decât propriei persoane. Era în stare să arunce pe toată lumea peste bord, inclusiv pe membrii echipajului său, ca să-şi salveze propria piele. Era leneş, lucru pe care colonelul îl punea pe seama excesului de băutură, sau pe seama excesului de soare şi nu era un om de onoare. Cu alte

cuvinte, era un *american tipic.* Era însă un contrabandist de excepţie şi cunoştea suprafaţa de apă dintre Cheile Floridei şi Cuba ca nimeni altul. „Ţine-l treaz şi concentrat”, îl sfătuise Shi.

Cheng găsi ambarcaţiunea de pescuit ancorată exact în locul unde i se spusese că o va găsi. Era o barcă Bertram, lungă de treisprezece metri, prevăzută cu două scaune de pescuit şi o serie de aparate radar de comunicare. Cheng se bucură când văzu aparatele radar. Dacă va sesiza cel mai mic semn că va avea probleme cu căpitanul ambarcaţiunii, Cheng îşi va pune în aplicare propriul plan de contraatac. Fără să ezite, îi va arunca peste bord atât pe căpitan, cât şi pe membrii echipajului lui, apoi va continua călătoria fără ei. Ajunsese prea departe ca să cedeze.

Păşind pe puntea vasului, el îi luă prin surprindere atât pe secund, cât şi pe „amfitrioană”. Aceasta umplea frigiderul mic cu băutură pe puntea de la pupa. Când femeia se aplecă, secundul începu să se frece de ea. Erau albi amândoi, „gunoaie” arse de soare.

Secundul era un tip zvelt şi musculos, care avea un tatuaj în formă de lacrimă lângă ochiul stâng şi alte câteva tatuaje care sugerau că stătuse la răcoare nu numai o dată. Ea era minionă, avea părul uns şi purta sutienul de la costumul de baie şi o pereche de blugi scurţi. Pe şale avea un tatuaj pe care americanii îl numeau „semnul curvei”.

Cheng îşi drese vocea ca să le atragă atenţia. N-aveau pic de ruşine. Nici nu păreau stânjeniţi că fuseseră surprinşi într-o poziţie atât de desfrânată.

— Căpitane! strigă musculosul. A venit Cheng!

Căpitanul îşi făcu apariţia după câteva clipe, ceea ce îl făcu pe Deng să presupună că bărbatul era ocupat. Că avusese legătură sau nu cu băutura, Cheng nu avea de unde să ştie.

Căpitanul era cărunt şi ars de soare asemenea celorlalţi membri ai echipajului. „Ţărănoi” fu primul cuvânt care îi veni în minte lui Cheng. Căpitanul părea să nu fi văzut lama tăioasă a briciului de câteva zile. Purta o cămaşă soioasă cu mâneci scurte, încheiată până la ultimul nasture şi o pereche de bermude. La gât îi atârna un lanţ prevăzut cu un medalion în formă de timonă. În mâna stângă ţinea un trabuc fumat pe jumătate şi o doză de bere. Bărbatul puţea a alcool. Shi făcuse bine că îl avertizase.

— Nu sta ca prostu’! se răsti căpitanul la secundul lui. Ajută-i pe oamenii ăştia să urce la bord.

Cheng îşi dădu seama că urma să fie o călătorie lungă.

Echipajul ajută grupul de tineri să urce la bord şi, după ce făcu un tur scurt al ambarcaţiunii şi le arătă unde se găseau toate cele necesare, inclusiv vestele de salvare, căpitanul porni cele două motoare Man 800. Secundul dezlegă frânghia cu care vasul era legat de ponton, iar acesta porni în larg.

După ce se puseră în mişcare, amfitrioana le oferi ceva de băut. Când unul dintre „prinţişori" ceru scotch, iar alţi doi, bere, Cheng îi certă în chineză. Atunci, aceştia se mulţumiră cu Coca-Cola.

Lui Cheng nu îi păsa de bărbatul pe care cel de-al Doilea Departament îl poreclise Medusa. Acesta se afla pe puntea superioară şi cârmuia ambarcaţiunea singur şi indiferent. Nu avea coloană vertebrală. În ceea ce îl privea, totul se rezuma la bani. Cheng nu se îndoia defel că bărbatul ar fi fost în stare să-i vândă pe toţi dacă lui i-ar fi ieşit ceva din asta. Îşi propuse să nu îl scape din ochi.

Amfitrioana şi secundul erau o cu totul altă problemă. Aceştia se atingeau mereu sau treceau foarte aproape unul de celălalt, ca să se poată freca unul de altul. Cheng îi ura din toţi rărunchii pe americani şi abia aştepta să vadă coastele Cubei.

Abia ajunseseră în larg, când Cheng auzi cum motoarele se opresc şi vasul începe să încetinească.

— Ce se întâmplă? vru el să ştie. De ce încetinim?

— Nu încetinim, şefule, spuse secundul. Ne oprim.

— Nu ne oprim.

— Ba da, zise căpitanul coborând de pe puntea superioară şi luând undiţele din suporturile montate pe partea laterală a vasului.

Cheng făcu un pas în faţa lui, tăindu-i calea. Deşi mirosul de băutură era copleşitor, Cheng nu se clinti din loc.

— Nu eşti plătit ca să ne duci la pescuit, îi ordonă el. Eşti plătit ca să ne duci în Cuba.

Medusa se uită la el, ţinându-şi trabucul între dinţi şi răspunse:

— Calmează-te. Vom ajunge şi în Cuba. Între timp, trebuie să dăm de înţeles că suntem un vas de pescuit. Dacă n-o facem, îţi garantez eu c-o să dăm de belea.

Întorcându-se către „prinţişori", căpitanul întrebă:

— Vrea cineva să dea la rechini?

Deoarece câţiva dintre tinerii chinezi încuviinţară din cap, căpitanul îi spuse secundului:

— Să aruncăm nişte momeală.

După ce undiţele fură aşezate pe poziţie, căpitanul urcă din nou pe puntea superioară şi dirijă vasul paralel cu Florida Keys, nu înspre sud, către Cuba. Cheng nu avea aceeaşi stare de spirit.

Urcă scara şi fluieră ca să îi atragă atenţia căpitanului.

— Pierzi timpul. Sunt convins că oceanul e plin de peşti până în Cuba.

— Iar tu mă calci pe nervi, zise căpitanul, punându-şi trabucul în scrumieră, apoi, privind peste umărul lui Cheng, el îi strigă amfitrioanei: Angie, adu-mi nişte rom!

— Înţeles, căpitane! răspunse de jos fluşturatica.

Cheng se săturase.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva.

— Nu, îl întrerupse căpitanul, dă-mi voie să-ţi explic eu ceva ţie. Ştiu ce fac. Este vasul meu, eu fac regulile. Trebuie să te relaxezi.

— Mă voi relaxa când vom ajunge în Havana.

— Trebuie să bei ceva, replică el. Angie! o strigă el din nou pe femeie. Adu-i musafirului nostru ceva de băut.

— Ce *vreau* eu, spuse Cheng, este să-mi explici exact cum se vor desfăşura lucrurile. Nu vreau surprize.

Dându-şi ochii peste cap, căpitanul îşi smulse trabucul, începu să îl rumege, pe urmă îl strigă pe secund.

— Jimmy!

— Da, căpitane?

— Haide sus şi preia cârma. Trebuie să discut traseul împreună cu musafirul nostru.

— Înţeles, căpitane! zise secundul care, în timp ce îl aştepta pe Cheng să coboare, îi făcu semn unuia dintre studenţi să îi ia locul, să scormonească în găleată şi să arunce momeala.

După ce Cheng şi căpitanul coborâră, secundul urcă pe puntea superioară.

— Direcţia? întrebă el.

— Sud, răspunse căpitanul, privindu-l în ochi pe Cheng. Musafirii noştri se grăbesc.

— Înţeles, căpitane, spuse secundul.

Cheng detesta limbajul marinăresc, detesta mitocănia şi detesta faptul că soarta lui şi a misiunii pe care o avea de îndeplinit se afla în mâinile acestor idioţi. Îi venea să îi împuşte pe toţi.

Ca să pună paie pe foc, căpitanul îşi pierdu echilibrul când intră în salon. Bărbatul se redresă repede, însă incidentul nu scăpă ochiului ager al lui Cheng.

— Ce vă pot oferi de băut? întrebă amfitrioana. Rom?

— Nu! se răsti Cheng. Nimeni nu mai bea alcool.

Femeia se uită la căpitan, care făcu un gest cu mâna.

— Lasă-ne o clipă singuri, Angie.

Femeia ieşi pe puntea de la pupa, unde se aflau „prinţişorii” şi închise uşa în urma ei.

— Echipajul lucrează pentru mine, nu pentru tine, preciză căpitanul. Nu tu le spui ce să facă.

Bărbatul îl făcu pe Cheng să-şi piardă calmul. Scoţându-şi pistolul, acesta îl înşfacă pe Medusa de cămaşă, trăgându-l aproape, apoi îi vârî ţeava sub nas. Mişcarea bruscă îi provocă valuri de durere în braţul rănit, însă era nevoie de această dovadă de forţă ca să câştige respectul bărbatului.

— Până când vom ajunge în Cuba, acesta este vasul meu şi toţi trei sunteţi echipajul meu. Clar?

Căpitanul îşi ridică mâinile în aer, cu palmele la vedere şi răspunse:

— Ca lumina zilei.

— Vreau să te trezeşti din beţie. Clar?

— Îi voi spune lui Angie să facă nişte cafea.

— Prea bine, zise Cheng, dându-i drumul şi punându-şi pistolul înapoi în tocul de sub cămaşă. Şi-acum, vreau să-mi arăţi ruta şi să-mi spui ce situaţii neprevăzute ar putea apărea. Dacă, Doamne fereşte, ţi se va întâmpla ceva, vreau să mă asigur că noi, ceilalţi, vom ajunge la destinaţie.

— *Doamne fereşte,* repetă căpitanul, înţelegând prea bine ameninţarea din spatele acestor cuvinte. Stai să-i spun lui Angie să pregătească odată cafeaua aceea.

El îi făcu semn femeii să intre şi îi arătă lui Cheng dormitoarele. Unul dintre ele fusese transformat în birou şi acolo se aflau toate hărţile.

— Nu, după tine, insistă Cheng.

Clătinând din cap, căpitanul se întoarse şi îl conduse pe Bao de-a lungul pasarelei înguste.

Biroul lui era dominat de o masă mare prevăzută cu o hartă, care oferea prea puţin spaţiu de mişcare. Îi făcu semn lui Cheng să intre, însă acesta hotărî să rămână la intrare şi se rezemă de cadrul uşii.

— Fă cum vrei, zise căpitanul.

El porni staţia ca să poată asculta traficul marin, apoi alese o hartă dintr-o grămadă de alte hărţi aşezate pe un raft prins de perete.

După ce desfăşură harta pe masă, căpitanul luă un creion şi un raportor şi tocmai voia să îi indice poziţia lor faţă de Little Torch Key, când auzi zgomot pe hol şi văzu panica din ochii lui Cheng.

CAPITOLUL 61

Sunetul împuşcăturii fu asurzitor, chiar şi afară, pe puntea de la pupa, unde „prinţişorii” priveau cum rechinii frenetici se adunau înapoia navei.

Secundul, Jimmy, opri imediat motoarele, iar când studenţii îşi ridicară privirile spre puntea superioară, îl văzură pe acesta privându-i cu un pistol în mână. Angie, amfitrioana, îşi făcu apariţia în salon cu o puşcă având ţeava retezată. În spatele ei, căpitanul trăgea trupul plin de sânge al însoţitorului lor bărbatul care îi adunase în Boston şi care trebuia să îi ducă în Cuba, de unde urmau să ia avionul înspre casă. Bărbatul nu le spusese motivul, doar că era o chestiune de viaţă şi de moarte şi că trebuiau să îi urmeze ordinele. Când el mergea să cumpere de mâncare sau să facă plinul, toţi spuneau în şoaptă că, sigur, China hotărâse, în sfârşit, să pornească războiul împotriva Statelor Unite.

Scena era mai mult decât şocantă. Bărbaţilor li se tăie respiraţia. Daiyu ţipă. Cadavrul era plin de sânge, iar faţa îi era aproape complet distrusă. Nici unul dintre ei nu mai văzuse o privelişte atât de înfiorătoare.

Dacă n-ar fi recunoscut îmbrăcămintea şi şuviţele de păr negru care mai rămăseseră, nu şi-ar fi dat seama niciodată că era el. Însă Daiyu Jimping ştia că era el. Îi zări umărul stâng bandajat pe sub cămaşă.

— Fiţi atenţi! comandă căpitanul, târând trupul pe punte şi dând drumul picioarelor, care căzură cu zgomot. Planurile s-au schimbat. Angie vă va da fiecăruia câte un telefon mobil. Vreau să vă sunaţi familiile în China şi să le spuneţi că aţi fost răpiţi. În fişierele fiecărui telefon există instrucţiuni clare şi un preţ. Dacă familiile voastre plătesc, nu va exista nici o problemă. Dacă n-o vor face, atunci priviţi ce se va întâmpla.

Căpitanul îi făcu un semn din cap lui Jimmy, care coborî de pe puntea superioară şi îşi vârî arma la cingătoare. Ei se aplecară în acelaşi timp, ridicară trupul şi îl aruncară peste bord. Rechinii se năpustiră imediat asupra lui, sfâşiindu-l în mii de bucăţi.

— Spuneţi-le familiilor voastre că au o oră la dispoziţie.

Căpitanul luă puşca de la Angie, care scoase din geantă cinci telefoane iPhone încărcate şi le împărţi pe rând „prinţişorilor”

îngroziţi. Îi văzură pe rechini sfârtecând trupul însoţitorului lor şi nu îşi mai puteau lua privirile de acolo.

— Camerele telefoanelor nu funcţionează, ca să ştiţi, spuse căpitanul, încercând să întrerupă mirajul rechinilor, aşa că să nu vă treacă prin minte vreo idee neinspirată. Povestiţi-le situaţia în care vă aflaţi, trimiteţi-le fişierul cu instrucţiuni şi închideţi.

Căpitanul se uită la secundul lui şi adăugă:

— Haide să facem o mică plimbare, Jimmy. Nu prea departe. Vreau să mă asigur că avem semnal ca banca noastră să ne anunţe atunci când banii încep să intre în cont.

— Înţeles, căpitane, spuse secundul, urcând din nou pe puntea superioară şi pornind motoarele.

— Angie, se adresă căpitanul femeii, aş vrea să servesc nişte rom acum.

— La ordinele tale, căpitane, răspunse tânăra, făcându-se nevăzută înăuntru ca să-i aducă băutura.

Pe feţele tinerilor chinezi se vedea un amestec de şoc, teamă şi dispreţ. Căpitanul zâmbi şi le făcu semn să se grăbească şi să sune. Aceştia începură rând pe rând să sune acasă.

De îndată ce convorbirile se încheiară, Angie adună telefoanele, iar studenţii fură mânaţi în salon. După ce li se legară mâinile şi picioarele, li se ordonă să se aşeze pe podea. În timp ce Jimmy cârmuia vasul, Angie stătea la plajă pe puntea din spate, iar căpitanul şedea confortabil într-un fotoliu lângă studenţi, cu arma în poală, îşi savura băutura şi se uita la televizor.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, secundul cobori repede scara şi îşi vârî capul în salon.

— Căpitane, vino repede. Avem o problemă.

Câţiva „prinţişori” îşi ridicară capetele plini de speranţă.

— Angie, vino aici şi stai cu ochii pe ei, strigă căpitanul, apoi, întinzându-i puşca, el adăugă: Dacă mişcă sau scot un sunet, împuşcă-i. Pe *toţi.*

— Înţeles, căpitane, răspunse ea, aţintind asupra studenţilor una dintre cele mai ameninţătoare priviri pe care aceştia o văzuseră vreodată.

Se vedea clar că femeia nu era străină nici de violenţă, nici de astfel de afaceri. Nici unul dintre „prinţişori” nu îndrăzni să scoată un sunet.

De unde se aflau, cu spatele la canapea, ei puteau vedea afară, pe fereastra opusă. La orizont se zărea un punct portocaliu

şi strălucitor care se apropia din ce în ce mai mult.

În scurt timp, nu numai că zăriră elicopterul pazei de coastă a Statelor Unite, ci auziră şi huruitul rotoarelor.

Când acesta ajunse aproape deasupra lor, se auzi o voce din difuzorul elicopterului.

— Paza de coastă a Statelor Unite. Lăsaţi armele jos şi opriţi vasul.

Studenţii auziră două împuşcături afară şi schimbară priviri îngrozite.

Se auziră alte două împuşcături, iar motoarele fură oprite.

— Voi, cei din vas, tună vocea din difuzor, ieşiţi afară cu mâinile sus!

— Fă cum spun, Angie! strigă căpitanul. Acum!

— Nu! strigă ea.

Afară, elicopterul îşi schimbă poziţia şi, brusc, o frânghie grea lovi puntea de la pupa. Câteva secunde mai târziu, soldaţi în echipamente tactice alunecară pe frânghie şi dădură năvală în salon şi pe puntea superioară.

Amfitrioana aruncă arma exact în momentul în care fu trântită la pământ de echipa pazei de coastă. Aducându-i mâinile la spate, soldaţii i le legară cu cătuşe din plastic, apoi doi dintre ei fugiră să verifice restul vasului.

Se auzi „Liber! Liber!” pe măsură ce aceştia verificau fiecare încăpere. Când aceştia reveniră în salon, colegii lor intrară şi îi aruncară pe căpitan şi pe secund la podea, cu faţa în jos şi cu mâinile prinse la spate cu cătuşe din plastic.

În mai puţin de cincisprezece minute, la faţa locului îşi făcură apariţia două nave ale pazei de coastă. De îndată ce studenţii chinezi fură transferaţi la bordul uneia dintre ele, aceasta se întoarse şi se îndreptă către uscat.

Abia atunci liderul echipei SWAT îi „eliberă” pe membrii echipajului vasului de pescuit.

— Băieţi, jucaţi cam dur, spuse Sloane frecându-şi încheieturile mâinilor.

Ofiţerul pazei de coastă zâmbi.

— Ar fi trebuit să le vedeţi feţele puştanilor. Erau îngroziţi.

— Asta-i nimic, răspunse Chase, ridicându-se în picioare. Să le fi văzut feţele când l-am aruncat pe „John Doe[29]” la rechini. N-o

[29] Numele John Doe la bărbaţi şi Jane Doe la femei sunt folosite ca pseudonime pentru o persoană a cărei identitate reală e necunoscută (n. red.).

să mai privească supa de rechin cu aceeaşi ochi.

— Să nu-l scăpaţi, spuse Harvath când cei doi membri ai echipei se pregătiră să transfere pe vasul lor răcitorul care conţinea dispozitivul EMP din Nashville.

Harvath se ridică în picioare, intră în galeră, îşi scoase telefonul din sertar şi îl sună pe Nicholas, care se întorsese la sediul CNAA şi lucra cu NSA.

— Au muşcat momeala chinezii? întrebă el.

— Şi cârligul şi firul şi plumbul, răspunse Nicholas. Când puştii au început să dea telefon, serviciile secrete chineze au iniţiat urmărirea imediată a apelurilor. La scurt timp după aceea, telefonul lui Ho a început să sune. Deoarece Medusa era omul lui, au dat vina pe el pentru tot.

— Bine, spuse Harvath. De îndată ce suntem gata să le dăm voie „prinţişorilor" să sune acasă, vreau ca Stephanie Esposito să asculte. Haide să încheiem povestea.

— Am înţeles. Altceva?

— Mda, spune-i lui Ren Ho că se apropie din ce în ce mai mult de revederea cu fiul lui.

— Se rezolvă, răspunse Nicholas. Succes cu interogarea lui Bao Deng, sau mai bine zis, Tai Cheng?

— Spune-i Bătrânului că îl voi suna de îndată ce aflu ceva.

Zicând acestea, Harvath întrerupse convorbirea şi se duse în cabina principală. Pe canapea, dezbrăcat până la chiloţi, era întins Tai Cheng.

După ce Sloane pătrunse pe pasarelă şi îl electrocută cu Taserul, Harvath îi injectase o seringă plină cu ketamină. Apoi îl târâseră în cabina principală, unde îl dezbrăcară de haine, îi îndepărtaseră bandajul de la umăr, îi aşezaseră o bucată de bandă adezivă pe gură şi îl legaseră de mâini şi de picioare cu cătuşe din plastic.

Pe urmă îmbrăcară cadavrul anonim, cu păr negru şi desfigurat, adus de la morga din Miami şi îl împroşcară cu sânge de porc, Sloane trase un glonţ în aer, iar Harvath târî trupul mutilat afară ca să îl vadă „prinţişorii".

Ca intermediar între cel de-al Doilea Departament şi contrabandistul Medusa, Ho fusese de un real ajutor. Oferise suficiente informaţii astfel încât FBI-ul să îi poată aresta pe proprietarul vasului şi pe membrii echipajului.

Ho fusese cooperant până la sfârşit. Numise locaţiile unde se aflau membrii celulelor din fiecare oraş şi explicase cum funcţionau dispozitivele cu puls electromagnetic. Dăduse chiar şi

detalii referitoare la felul cum fuseseră introduse în ţară şi cine fusese implicat. Explicase cum funcţiona divizia de informaţii militare din China, cine fusese implicat în planul „Dragonul de zăpadă” şi cine îl concepuse. În cele din urmă, vorbise despre colonelul Jiang Shi şi despre credinţa lui că odată ce luminile se vor stinge, America va îngenunchea în faţa Chinei.

Ho era un izvor de informaţii, iar Harvath fusese sincer când îi spusese că, dacă va coopera, îşi va putea revedea fiul.

Harvath fusese la fel de sincer şi când îi zisese lui Tai Cheng că va avea grijă să ajungă în Cuba, însă nu cu barca, ci zburând de la baza aeronavală de la Key West către lagărul GITMO de la baza navală din Golful Guantanamo.

CAPITOLUL 62

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

Harvath refuzase ideea de a fi luat cu limuzina, dar autorităţile insistaseră. Deoarece nu avusese încotro, el acceptase, în cele din urmă.

În timp ce privea lumea care se perinda dincolo de geamul maşinii, el reflecta asupra a tot ce se întâmplase. Reuşise cu greu să îl facă pe Cheng să vorbească, însă *reuşise,* iar apoi Harvath îl dăduse pe mâna echipei de la GITMO. În baza a ceea ce „prinţişorii" le spuseseră familiilor lor, Comitetul Permanent al Politburo şi, prin urmare, cel de-al Doilea Departament credeau că Cheng fusese împuşcat şi aruncat la rechini în apele din Florida. Informaţiile furnizate trebuie să fi fost extrem de valoroase pentru Statele Unite.

După ce Harvath îi trimisese pe Ahmad Yaqub, pe Khuram Hanjour şi pe Tai Cheng echipei GITMO în decurs de o săptămână, anchetatorul şef îi mulţumise şi îi sugerase să se apuce o vreme de un hobby, cum ar fi pescuitul, de exemplu. Preşedintele însă avea alte planuri pentru el.

Harvath era impresionat de cum gestionase preşedintele Porter întreaga situaţie. Cu ajutorul informaţiilor pe care echipa SEAL le obţinuse în Coreea de Nord, preşedintele construise un caz solid împotriva Chinei. Deşi fusese scandalizat că vreo administraţie ar oferi în secret obligaţiuni colaterale şi ar ascunde acest lucru de cetăţenii americani, găsise totuşi o portiţă de scăpare.

Chinezii iniţiaseră un act de război împotriva Statelor Unite. Scopul era să grăbească prăbuşirea Americii, astfel încât China să poată avea acces la resursele de care avea nevoie cu atâta disperare. Preşedintele găsi de cuviinţă ca datoria Americii faţă de China să fie ştearsă, în întregime. Chinezii se înfuriară, dar nu puteau face absolut nimic în această privinţă. Îşi pierduseră legitimitatea şi îşi ştirbiseră reputaţia. Preşedintele intenţiona să profite de acest avantaj, pentru a obţine orice beneficiu economic şi diplomatic.

El le impuse nord-coreenilor nişte condiţii extrem de severe pentru că ajutaseră la fabricarea armelor cu puls

electromagnetic şi le livraseră cu bună ştiinţă chinezilor, plus că le permiseseră soldaţilor chinezi să se antreneze pe teritoriul lor pentru un atac împotriva Americii.

Porter fusese mişcat de povestea lui Jin-Sang, băieţelul pe care echipa „Gold Dust” îl salvase din lagărul de muncă din Coreea de Nord. Pe lângă o mulţime de alte cereri de natură economică şi militară, preşedintele Porter obligase guvernul nord-coreean să accepte tot felul de inspecţii, inclusiv de la Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică, de la Amnesty Internaţional şi de la Crucea Roşie. Ori acceptau, ori vor fi anihilaţi total.

Preşedintele se consultase cu aliaţii înainte să ridice telefonul şi să îi informeze pe chinezi şi pe nord-coreeni despre consecinţele acţiunilor lor şi despre despăgubirile pe care erau obligaţi să le plătească. Aliaţii ştiau că ar fi putut fi îndreptat împotriva ţării lor acelaşi complot, prin urmare, fuseseră alături de Statele Unite, căzând de acord să le sprijine în toate demersurile pe care alegeau să le ia. Era bine să li se aducă din când în când aminte cine le era prieten şi cine le era duşman. Păreau să îi amestece în mod regulat, iar acest lucru era îngrijorător.

În ceea ce îi privea pe chinezi, Statele Unite emiseră o ultimă cerinţă. „Prinţişorii” rămâneau oaspeţi ai Statelor Unite până când acea cerinţă era îndeplinită.

Colonelul Jiang Shi se duse la fereastră şi privi fulgii de zăpadă care începuseră să cadă. Buştenii din şemineu trosneau şi pocneau, dând viaţă unei puternice văpăi portocalii. Cabana luxoasă de la munte nu diminua cu nimic aversiunea pe care el o simţea faţă de clasa politică din China.

Secretarul general şi Comitetul Permanent al Politburo îl învinuiseră, desigur, pe el pentru eşecul „Dragonului de zăpadă”. Se gândise să fugă. Avea bani, conexiuni. Cu toate astea, ştia că îl vor găsi, în cele din urmă. Cineva născut cu instinct de prădător, care nu ştia altceva decât să vâneze. Nu avea nici un rost să fugă. Prin urmare, se întorsese la muncă, aşteptase să fie chemat, să aibă parte de un proces rapid şi de un glonţ în ceafa, iar factura să îi fie trimisă soţiei lui. Însă nu fusese nici judecat, nici executat.

Din câte se părea însă, secretarul general şi Comitetul Permanent al Politburo erau mai preocupaţi să găsească un atu, ceva care să le ofere americanilor pentru a preveni inevitabilul.

Nu îi interesa ce era. Ar fi aruncat leilor orice altă ţară doar ca să se salveze pe ei. Shi nu îi mai văzuse niciodată atât de convinşi că americanii vor uni lumea împotriva lor în caz de război.

Cei de la cel de-al Doilea Departament lucrau non-stop ca să pună la cale un plan. Încercau să găsească metode pentru a preveni războiul, dar discutau şi despre situaţii neprevăzute care puteau apărea în caz de război. Membrii Comitetului Permanent al Politburo voiau ca Shi să se concentreze asupra acestor aspecte. În ciuda faptului că operaţiunea sa, „Dragonul de zăpadă”, eşuase, aceştia ajunseseră, în cele din urmă, să îi aprecieze priceperea când venea vorba despre războiul fără limite. Dacă avea să înceapă un război, CPP, APE şi cel de-al Doilea Departament aveau nevoie de un plan clar ca să îl câştige. Miza nu fusese niciodată atât de mare, mai ales că membrii CPP erau convinşi că noul preşedinte american era atât de aţâţat, încât intenţiona să lanseze un atac nuclear global.

De aceea fusese invitat colonelul Shi la cabana din munţi a CPP. Chinezii fuseseră de acord să anuleze toate datoriile americanilor, însă acest lucru nu se dovedise suficient. Statele Unite aveau o sete de sânge care nu putea fi stăvilită. Chinei îi trebuia un plan, un plan genial, iar Jiang Shi reuşise să găsească mai multe variante până când sosiseră aceştia la cabană.

Shi se îndepărtă de la fereastră, se apropie de şemineu şi mai puse un buştean pe foc. Cina îl aştepta pe masă. Nu prea îi fusese foame, dar ştia că trebuia să mănânce.

Aşezându-se la masă, el îşi desfăcu în poală şerveţelul împăturit într-o manieră elegantă. Atunci observă o cutiuţă de cadou din lemn care fusese aşezată sub şerveţel.

Deschise cutiuţa, iar înăuntru văzu o figurină micuţă. Era un dragon de zăpadă, sculptat de mână dintr-o bucată mică de fildeş. Lângă el se afla o felicitare albă.

Pe ea stătea scris frumos numele lui Shi în caractere chinezeşti. Se întrebă dacă era un simbol de recunoştinţă din partea CPP pentru tot ceea ce făcuse sau, poate, chiar din partea secretarului general cunoscut pentru că oferea astfel de cadouri rafinate.

Deschizând felicitarea, Shi simţi cum inima i se opreşte în loc când citi cuvintele scrise la fel de frumos, dar în engleză:

America nu se supune nimănui.

Înainte ca Shi să îşi dea seama ce se întâmpla, Harvath îi

încolăci sârma în jurul gâtului, trase în spate cât putu de tare şi îşi încrucişă mâinile.

Colonelul Jiang Shi se împotrivi când sângele îi ţâşni din gât, dar numai pentru o secundă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să moară erau fulgii de zăpadă care cădeau afară.

Ieşind din cabană şi coborând dealul către limuzina pe care CPP şi secretarul general i-o puseseră la dispoziţie, Harvath îşi scoase telefonul mobil şi îi trimise următorul mesaj preşedintelui:

Dragonul de zăpadă a murit.

MULŢUMIRI

În viaţa unui scriitor există mulţi oameni importanţi cărora acesta trebuie să le mulţumească atunci când i se publică o carte nouă, iar eu încep mereu cu voi, **cititorii** mei nemaipomeniţi. Vă mulţumesc tuturor pentru susţinere şi pentru recomandările făcute. Nici dacă aş amplasa panouri în întreaga lume, acest act nu ar avea puterea pe care o aveţi voi când vorbiţi cu un prieten, un coleg sau un membru al familiei şi îi spuneţi: „Trebuie să citeşti cartea asta a lui Brad Thor…” Nu găsesc suficiente cuvinte ca să vă mulţumesc pentru că sunteţi cei mai buni ambasadori pe care şi i-ar dori un scriitor.

Fără minunaţii **librari,** nu aţi ţine acum în mână această carte. Le sunt foarte recunoscător tuturor, pentru că îmi vând romanele şi le prezintă şi altor cititori noi în fiecare zi. De fiecare dacă când cumpăraţi una dintre cărţile mele, să ştiţi că interacţionaţi cu un grup de oameni foarte speciali.

James Ryan, Rodney Cox şi **Sean F.** Sunt oameni extrem de talentaţi care nu m-au dezamăgit niciodată, nici personal, nici profesional. Indiferent cât de grea este provocarea, ei găsesc întotdeauna soluţia perfectă. Vă mulţumesc, domnilor, pentru profesionalismul, patriotismul şi prietenia de care daţi dovadă.

Pete Scobell, Jeff Boss, Peter Osyff şi **Jon Sanchez** nu numai că sunt un grup minunat de oameni, dar au contribuit enorm şi la verosimilitatea acestui roman. Mulţumirile pe care le aduc lor depăşesc contribuţia lor dezinteresată. America este un loc mai bun datorită lor.

Aş dori să le mulţumesc şi bunilor mei prieteni **Chad Norberg, Frank Gallagher, Jeff Chudwin, Robert O’Brien, Steve Adelmann** de la Citizen Arms, care au inventat carabina Hoplite, lui **Tony Williams,** director de vânzări la Aimpoint, lui **Steve Tuttle,** vicepreşedinte al Communications TASER Internaţional, Inc. Şi altor doi prieteni, care sunt doi dintre autorii mei preferaţi: **James Rollins** şi **J.L. Bourne.**

Aş dori să îi mulţumesc şi designerului de cuţite, James Williams, de la CRKT, lui **Heidi A. Fedak,** de la Gulfstream Aerospace Corp şi lui **Nate,** de la Grumpy’s Bail Bonds din Nashville.

Mai există şi alte persoane care au contribuit la *Act de război,*

dar care, din motive de securitate, au cerut ca identitatea lor să nu fie dezvăluită. Lor, precum şi bărbaţilor şi femeilor cu care lucrează, le mulţumesc pentru ajutor şi pentru serviciul dezinteresat adus minunatei noastre naţiuni.

Personajele **Stephanie Esposito, Jimi Fordyce, Lester (Les) Johnson, Anne Reilly Levy** şi **Heidi Roe** au fost astfel numite în roman datorită contribuţiilor generoase aduse cauzelor în cinstea lor. Sper ca toată lumea să aprecieze modul în care le-am folosit numele. Mulţumesc pentru generozitate tuturor celor care s-au implicat.

O editare excelentă are loc atunci când ai o echipă nemaipomenită. Începând cu fenomenala **Carolyn Reidy** şi extraordinara **Louise Burke şi** terminând cu minunata **Judith Curr,** am alături de mine cea mai bună echipă din branşă. Mulţumesc tuturor celor de la **Simon Schuster,** pentru tot ce aţi făcut şi continuaţi să faceţi pentru mine.

În centrul nemaipomenitei mele echipe se află cel mai incredibil editor şi publicist pe care şi l-ar putea dori un scriitor, remarcabila **Emily Bestler.** Acesta este motivul pentru care ne-am înţeles încă din prima zi. Nu este doar cea mai bună în ceea ce face, dar este şi o plăcere să lucrezi cu ea. Are întotdeauna grijă de mine, iar pentru asta îi sunt profund recunoscător. Mulţumesc, Emily.

Minunatul meu publicist, **David Brown,** este o forţă cu care să te mândreşti. Nu este doar cel mai amabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, ci şi un om muncitor şi dedicat. David, îţi mulţumesc pentru tot.

Pe lângă David, extraordinarele **Cindi Berger** şi **Cară Măsline** de la PMK continuă să ne ajute să stabilim noi recorduri de vânzare pentru fiecare carte pe care o publicăm. Mulţumesc, doamnelor.

Dacă eşti foarte norocos, poţi porni la luptă cu o armată pe care o iubeşti – iar acesta este, clar, cazul meu. Le mulţumesc celor de la **Simon Schuster, Emily Bestler Books/Atria** şi **Pocket Books,** inclusiv lui **Michael Selleck, Ben Lee, Kate Cetrulo, Megan Reid, Irene Lipsky, Lisa Keim, Valerie Vennix, Ariele Fredman, echipa de vânzări** de la **Emily Bestler Books/Atria** şi de la **Pocket Books,** inclusiv lui **Gary Urda, John Hardy** şi **Colin Shields, Jeanne Lee** şi **Departamentelor de Artă** ale **Emily Bestler Book/ Atria** şi **Pocket Books, Al Madocs** şi **Departamentului de Producţie** al **Emily Bestler Book/Atria,** lui **Chris Lynch, Tom Spain,**

Sarah Lieberman, Desiree Vecchio, Armând Schultz şi **departamentului audio** de la **Simon Schuster.**

Îmi face plăcere să vă anunţ că, la terminarea romanului *Act de război,* am semnat un nou contract cu **Simon Schuster,** prin urmare, ne vom mai întâlni pe viitor cu Scot Harvath.

Contractul a fost semnat datorită lui **Heide Lange** şi **Sanford J. Greemburger Associates.** Heidi Lange este cel mai bun agent literar din lume şi am învăţat de la ea mai multe despre activitatea editorială şi despre afaceri decât aş fi putut spera să învăţ în două vieţi de om. Este o negociatoare extraordinară, o avocată fantastică şi una dintre cele mai dragi prietene.

Minunatele **Stephanie Delman** şi **Rachel Mosner** întregesc echipa lui Heide. Vă mulţumesc vouă şi celorlalţi de la SJGA, pentru tot ceea ce faceţi în fiecare zi pentru mine. Vă apreciez foarte mult.

La Hollywood, prietenul meu de-o viaţă şi avocatul **Scott Schwimer** continuă să facă magie prin munca lui. Mulţumesc pentru tot, Scottie.

La Thor Entertainment Group, **Yvonne Ralsky** este în continuare un geniu absolut care debordează de creativitate şi ingeniozitate. Compania noastră se află într-o etapă extraordinară, iar tu ţi-ai adus un aport uriaş la asta. Mulţumesc, YBR.

Fericirea în viaţă constă în trei lucruri – să ai ce să faci, să ai pe cine să iubeşti şi să ai la ce să speri. Cel mai important aspect pentru mine este să iubesc pe cineva. Splendida mea soţie, Trish, a fost cea care m-a încurajat să îmi urmez visurile şi să devin scriitor. Tot Trish a fost cea care i-a adus pe lume pe cei doi copii minunaţi ai noştri. O viaţă fără iubire este o viaţă neîmplinită, iar pentru asta sunt recunoscător familiei mele. Mă ţin cu picioarele pe pământ şi mai fericit decât mi-aş fi imaginat vreodată că voi fi. Vă mulţumesc că m-aţi suportat în timpul procesului de scriere. Vă iubesc pe toţi mai mult decât veţi şti vreodată.

În încheiere, daţi-mi voie să spun că încerc neîntrerupt să adaug idei noi şi captivante care să facă lectura romanelor mele mai plăcută. Vă rog să accesaţi Bradthor.com pentru a primi notificări rapide, amuzante şi uşor de citit, unde ofer concursuri, premii şi bonusuri, precum şi alte caracteristici speciale care aduc la viaţă locaţiile din romanele mele.

Vă mulţumesc pentru sprijinul vostru. Ne vedem în curând cu o nouă aventură!

CUPRINS

PROLOG.....5
CAPITOLUL 1.....11
CAPITOLUL 2.....17
CAPITOLUL 3.....20
CAPITOLUL 4.....25
CAPITOLUL 5.....31
CAPITOLUL 6.....37
CAPITOLUL 7.....40
CAPITOLUL 8.....44
CAPITOLUL 9.....47
CAPITOLUL 10.....52
CAPITOLUL 11.....58
CAPITOLUL 12.....61
CAPITOLUL 13.....71
CAPITOLUL 14.....77
CAPITOLUL 15.....82
CAPITOLUL 16.....85
CAPITOLUL 17.....94
CAPITOLUL 18.....99
CAPITOLUL 19.....103
CAPITOLUL 20.....106
CAPITOLUL 21.....110
CAPITOLUL 22.....116
CAPITOLUL 23.....125
CAPITOLUL 24.....133

CAPITOLUL 25.....139
CAPITOLUL 26.....149
CAPITOLUL 27.....157
CAPITOLUL 28.....164
CAPITOLUL 29.....171
CAPITOLUL 30.....177
CAPITOLUL 31.....185
CAPITOLUL 32.....190
CAPITOLUL 33.....194
CAPITOLUL 34.....198
CAPITOLUL 35.....202
CAPITOLUL 36.....205
CAPITOLUL 37.....210
CAPITOLUL 38.....216
CAPITOLUL 39.....221
CAPITOLUL 40.....225
CAPITOLUL 41.....229
CAPITOLUL 42.....235
CAPITOLUL 43.....239
CAPITOLUL 44.....243
CAPITOLUL 45.....247
CAPITOLUL 46.....255
CAPITOLUL 47.....260
CAPITOLUL 48.....264
CAPITOLUL 49.....271
CAPITOLUL 50.....276
CAPITOLUL 51.....281
CAPITOLUL 52.....284

CAPITOLUL 53.....291
CAPITOLUL 54.....296
CAPITOLUL 55.....301
CAPITOLUL 56.....308
CAPITOLUL 57.....313
CAPITOLUL 58.....317
CAPITOLUL 59.....323
CAPITOLUL 60.....327
CAPITOLUL 61.....333
CAPITOLUL 62.....338
MULŢUMIRI.....342
CUPRINS.....345

„*Act de Război* este unul dintre cele mai bune thrillere ale lui Brad Thor, rivalizând cu tot ce s-a scris înainte."

ZenksMorningReport.com

„În ultimul thriller al lui Brad Thor, *Act de război*, Scot Harvath primește undă verde de la președinte pentru a stopa o operațiune teroristă împotriva Americii. Romanele lui Thor se bazează pe acțiuni care au loc la cel mai înalt nivel, la fel cu cele mai multe thrillere din subcategoria aceasta, incluzând misiuni speciale secrete și războiul împotriva terorii. Soldații folosesc orice mijloace aflate la dispoziția lor, ca să țină în siguranță Statele Unite. Și Thor își transformă cititorii, ei având impresia că participă, parcurgându-i cartea, la un TV show, cum e cunoscutul «24», direct în pagină!"

Associated Press

„Din Hong Kong în America, apoi în Coreea de Nord și China, cu Al Qaeda și pușcași marini din Navy Seal la bord, cititorul aflat în această navă virtuală abia își trage respirația în călătoria extraordinară pe care a conceput-o Brad Thor."

Revista *Suspense*

ISBN 978-606-609-881-6

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com